Ponson du Terrail

Rocambole

DRAMELE PARISULUI

Seria a V-a

REINVIEREA LUI ROCAMBOLE

b. Orfanele

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”

SERIA a V-a

REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE

(La dernière incarnation de Rocambole)

b. ORFANELE

(Les Orphelines)

b. ORFANELE

(Les Orphelines)

Versiune electronică:
V2.0

PARTEA ÎNTÂI - ANTOINETTE
(I. Antoinette)

Capitolul I

Există o singură oră în timpul iernii, în care foburgul Saint-Honoré e tăcut şi pustiu că o necropolă: ora şase dimineaţa.

Echipajele care au huruit toată noaptea sunt întoarse la locurile lor; palatele aristocraţilor din nobilul cartier îşi sting luminile şi e prea devreme, încă pentru ca burghezii să se scoale.

În colţul străzii numai un măcelar îşi deschide prăvălia şi un negustor de fructe începe să-şi aranjeze marfa.

Cea mai pustie dintre toate e strada Anjou-Saint-Honoré.

Sunt aici mai multe palate decât case cu chiriaşi; cea mai mare parte dintre ele este locuită de oameni bogaţi, care nu se îngrijesc nici de frig, nici de ceaţă, nici de căldură.

Cu toate acestea, la casa cu numărul 19, cu mult înainte de orele şase, pe când cartierul întreg răsuna încă de huruitul trăsurilor care se întorceau la palatele bogaţilor, o fereastră se deschide la al doilea etaj şi îndărătul transperantelor se aprinse o lumină.

Câteodată, în epoca în care începe povestirea noastră, acela care s-ar fi ascuns sub poarta unei case vecine ar fi putut să vadă, ridicând ochii în sus, un cap de femeie, o faţă castă şi candidă de fată, expus timp de câteva momente aerului rece al dimineţii, mijloc energic pentru a alunga lenevia somnului.

Apoi fereastra se închidea şi îndărătul transperantelor, la o măsuţă pe care era o lampă mică cu abajur, o tânără fată lucra.

Lângă lampă, erau înşirate mai multe cărţi, şi tânăra fată scria, consultându-le.

Într-o dimineaţă, pe la sfârşitul lui noiembrie 186... între orele

patru şi cinci, doi tineri străbătură pe jos strada Suresnes şi înaintară încetişor pe trotuarul din dreapta, adică cel aflat peste drum de casa cu numărul 19.

Învăluiţi în pardesiuri largi de alpaca, cu ţigara în gură, cu mâinile în buzunare, cei doi tineri vorbeau încetişor între ei.

— Vei putea să te convingi tu însuţi, zicea unul, că, la marchiza de Bois-Handry, vara mea, despre care totuşi se spune că primeşte pe cele mai frumoase femei din Paris, nu vine nici o femeia aşa de frumoasă ca ea.

— Sărmanul meu Agénor, răspunse celălalt, mi se pare că eşti nebun.

— De ce?

— Nebun sau amorezat, pentru mine e acelaşi lucru... Ce vârstă ai?

— Ştii bine, douăzeci şi şase de ani.

— Vârsta aceasta îmi confirmă spusele; bărbaţi ca noi, dragul meu, când dau cincizeci de mii de livre venit anual, nu se distrează cu intrigi de soiul acestora. Avem în lumea noastră o mulţime de femei, între treizeci şi patruzeci de ani, care sunt încă destul de graţioase, destul de fermecătoare.

— Foarte bine. Şi pe urmă?

— În lumea galantă sunt o mulţime de fete tinere, frumoase, iubitoare, destul de potrivite pentru noi.

— E foarte adevărat.

— În asemenea condiţii mi se pare o absurditate să caute cineva femei în altă parte.

— Vino cu mine... vei vedea tu însuţi, zise acela pe care tovarăşul său îl numise Agénor.

Şi amândoi se opriră în faţa casei cu numărul 19.

Fereastra se deschisese şi în cadrul ei apăruse frumoasa fiinţă, asupra căreia mica lampă de pe măsuţă îşi reflecta toată lumina.

— Hei!... Ce mai spui acum? şopti Agénor.

Celălalt privea cu atenţie figura tinerei fete.

— Pe onoarea mea, zise el, tot aşa cum e adevărat că eu mă numesc Oscar de Marigny e adevărat că fetiţa aceasta e cât se poate de drăguţă.

— Vezi?

— Dar ce voieşti să faci din dânsa?

— Bunul meu prieten, răspunse Agénor surâzând; am nişte idei ale mele. Sunt cam excentric, cum zic englezii.

— Cel puţin, zise Oscar cu oarecare ironie, se vede bine că te sileşti să devii excentric.

— Fie. Dar ascultă-mă! După ce mititica se va înamora de mine, voi împodobi-o ca pe o păpuşă şi într-o bună dimineaţă voi apărea cu ea la cursele de la Chantily. Va fi un adevărat eveniment, o adevărată lovitură de trăsnet.

— Foarte bine. Întrebarea este: te va iubi ea?

— Va trebui să mă iubească.

— După părerea mea, fata aceasta trebuie să fie foarte onestă.

— Desigur...

— Dar... ce naiba face acolo?

— Scrie.

— Compune? întrebă Oscar cu dispreţ.

— Nu, traduce. Traduce din engleză, cu zece franci coala, pentru un librar care le vinde unui ziar cu o sută şaizeci de franci.

— Sărmana fată!...Aşadar e instruită?

— A fost subdirectoare într-un pension; desenează, cântă şi vorbeşte englezeşte tot aşa de bine ca şi noi.

— Trebuie să fie orfană, fără îndoială?

— Da şi nu.

— Răspunsul acesta mi se pare mai greu de explicat decât traducerile englezeşti.

— Ascultă-mă, dragul meu! cameristul pe care-l am acum e un băiat foarte inteligent. Într-o zi l-am trimis într-o mică recunoaştere. Pentru doi ludovici, portarul casei i-a spus tot ce voia să ştie.

Am aflat deci că mititica era subdirectoare într-un pension; că fusese crescută de directoare, care o iubea ca pe propria sa fiică. Se pare că pensionul nu mergea tocmai bine.

— Atunci, tânăra fată a plecat?

— Nu, a luat-o cu sine pe sărmana directoare, care era bolnavă şi pe jumătate oarbă, şi s-a pus pe lucru cu curaj. În timpul nopţii făcea traduceri, ziua dădea lecţii de pian şi de pictură; abia o scotea la capăt. S-a întâmplat ca boala bătrânei directoare să se agraveze; a trebuit să fie consultaţi medici celebri, să se plătească datorii mari; traducerile din engleză au fost suspendate...

— Şi a venit mizeria?

— Mizeria, dragul meu. Chiria a rămas neplătită. Proprietarul casei, domnul Durpillard, e un om foarte sever... Vezi bine că sosesc tocmai la timp.

Oscar ridică din umeri.

— Te rog să mă ierţi, dragul meu; te luam drept un prost. Văd acum că eşti un scelerat, şi mărturisesc chiar că aş sta la îndoială să te urmez pe calea aceasta.

— Ei aş!

— Sunt atâtea femei în Paris!.... De ce să speculezi mizeria, pentru a seduce o biată fată? Nu e aceasta o acţiune ruşinoasă, un ultraj adus societăţii?

— Dragul meu, răspunse cu răceală Agénor, mi-am spus şi eu toate acestea; numai că...

— Numai că?

— Mi-am răspuns îndată că dacă eu mă retrag, primul comis va încerca aceeaşi aventură şi va reuşi probabil; situaţia sărmanei fete nu va fi deloc schimbată.

Oscar nu răspunse.

— Şi apoi, continuă Agénor, nu sunt eu acela care să las o femeie pe drumuri, îi voi purta de grijă...

— Foarte bine, dar...

— Şi pe urmă am şi o scuză procedând astfel.

— Ah!

— O iubesc, dragul, meu; o iubesc aşa de mult, încât nu mai pot dormi liniştit.

— Vrei să-ţi dau un sfat? zise Oscar.

— Să vedem!

— Eşti major de multă vreme, stăpân absolut al averii tale şi liber să faci orice pofteşti...

— Oh! Desigur.

— Fata e bine crescută, după câte-mi spui şi judecând după faptele ei, trebuie să aibă o inimă de aur...

— Ei bine...

— Ia-o de soţie.

— Oho! dragul meu... E rândul meu să-ţi spun că ţi-ai pierdut mintea.

— Fie, dar eu nu vreau să-ţi fiu complice. Adio! Te las!

Şi prietenul lui Agénor se depărtă.

Începea să se lumineze de ziuă şi harnica fată stinse lampa.

Capitolul II

Apartamentul ocupat de acea tânăra fată, de a cărei soartă domnul Agénor începuse să se intereseze aproape fără voia sa, era situat la etajul al doilea, la stradă.

Casa avea o aparenţă onestă; apartamentul cel mai scump era de două mii de franci, cel mai ieftin de opt sute. În unul din aceste apartamente mai ieftine locuia domnişoara Antoinette.

Nimeni nu-i ştia alt nume şi sărmana copilă însăşi nu cunoscuse

niciodată numele părinţilor săi.

Directoarea de pension infirmă, pe care domnişoara Antoinette o luase la dânsa, se numea doamna Raynaud. Sărmana femeie cunoscuse zile mai bune.

Soţie de profesor, se devotase şi ea învăţământului. Multă vreme micul pension pe care-l conducea la Auteuil prosperase.

Într-o bună zi, soţul ei muri şi de atunci toate începură să meargă de-a-ndoaselea.

Crescuse în pensionul său două fetiţe, care-i fuseseră încredinţate într-o seară în cel mai mare secret şi la sfârşitul anului fusese foarte bine răsplătită.

Dar anul următor, frumoasa doamnă care le adusese nu mai venise să-şi vadă fiicele. Doamna Raynaud o aşteptase în zadar; anii trecură şi nimeni nu mai veni să plătească bietei femei.

Institutoarea le adoptase pe cele două orfane, şi când sosi ziua ruinei, cele două fete, care aveau atunci optsprezece ani, îi ziseră cu cea mai mare simplitate:

— Ai fost mama noastră; acum e rândul nostru să te ajutăm şi să-ţi arătăm că suntem într-adevăr fiicele dumitale.

Una dintre ele, Madeleine, intrase într-un pension ca subdirectoare.

Cealaltă, Antoinette, nu voise să se despartă de mama sa adoptivă.

Într-o zi, cu vreun an mai înainte de epoca în care începe povestirea noastră, Madeleine crezuse că viitorul se deschidea în faţă-i.

O familie rusă o luase ca „damă de companie”.

Plecase din ţară.

În fiecare lună trimitea o mică sumă surorii sale şi munca neobosită a celor două fete abia era în stare să îndestuleze nevoile infirmei. Lucrurile mergeau relativ bine, când acea boală gravă a doamnei Raynaud schimbase îndestularea în mizerie.

Plata chiriei rămăsese în urmă cu două rate.

Dar ele erau foarte mândre şi erau în stare mai curând să lase să li se vândă mobila din casă, decât să apeleze la ajutorul cuiva.

Antoinette, după ce-şi petrecuse cincisprezece nopţi de-a rândul la căpătâiul doamnei Raynaud, îşi reluase cu energie munca sa obişnuită.

Se scula la orele patru dimineaţa, aprindea lampa şi lucra la traducerea romanelor englezeşti.

La orele şapte intra în camera bolnavei; se retrăgea dacă bătrâna dormea încă sau stătea de vorbă cu dânsa câteva minute, când o

găsea trează.

La orele opt portăreasa venea să strângă prin casă. Atunci Antoinette se îmbrăca, îşi făcea toaleta cu cea mai mare simplitate şi pleca la lecţii.

La unsprezece se întorcea şi începea să lucreze din nou la romane până la orele patru. Atunci se ocupa puţin de menaj. Ea cosea, cârpea, pregătea cina şi punea masa, pentru că portăreasa nu era liberă decât dimineaţa.

Câteodată, doamna Raynaud îi plângea de milă şi murmura:

— Dumnezeule! de ce nu mă chemi mai curând la tine, pentru ca s-o scap pe biata copilă de o povară atât de grea?

Şi când Antoinette auzea cuvintele acestea, se arunca în braţele bătrânei şi-i spunea:

— Oh! mamă... rău vorbeşti... foarte rău!... Ce m-aş face eu singură, fără tine?

După câte am povestit până acum, s-ar putea crede că domnişoara Antoinette era o fată zveltă şi palidă, cu talia subţire, cu mâinile diafane; o fată serioasă, melancolică, tristă, cu buzele încreţite şi decolorate, care abia dacă surâdea din când în când.

Dar nu era nicidecum aşa.

Antoinette era de statură potrivită, la chip foarte drăguţă şi foarte vioaie. Râdea de multe ori, încrezătoare în viitor şi avea obiceiul să spună că Dumnezeu dă putere fizică şi veselie acelora care muncesc.

Cu toate acestea, Antoinette avea ochii puţin cam roşii în dimineaţa aceea. După ce stinsese lampa, continua să lucreze în semiobscuritatea zilei care de abia apărea.

Antoinette scrisese surorii sale rândurile următoare:

„Buna mea Madeleine,

N-am voit să te întristez fără nici un folos atâta timp cât credeam că răul e fără leac. Acum însă, când am mai prins curaj, îţi voi povesti şi ţie chinurile prin care am trecut de şase luni.

Doamna Raynaud a fost bolnavă de moarte. Orbise cu totul şi inteligenţa i se stingea încetul cu încetul. N-am stat nici un moment la îndoială; am consultat pe cei mai renumiţi doctori din Paris.

Micile noastre economii au fost cheltuite. Ştii bine că pentru nimic în lume nu m-aş fi putui hotărî să cer consultaţii gratuite.

De altminteri, avem o casă destul de bună, un mobilier, am putea zice elegant în simplitatea sa, suntem, cum se spune pe la noi, săraci în haine negre.

Aşadar, am plătit totul; dar mama Raynaud a fost aşa de grav bolnavă, încât a trebuit să întrerup orice lucru timp de cincisprezece

zile, o adevărată ruină.

Am rămas cu patru sute de franci în urmă la chirie şi nu ştiu de unde să-i iau.

Editorul traducerilor engleze trebuie să vina astăzi de dimineaţă. Îmi datorează, vreo cincizeci de franci, dar nu îndrăznesc să sper că îmi va da ceva înainte. Şi cu toate acestea, închipuieşte-ţi, draga mea, că cei patru sute de franci trebuie să fie găsiţi numaidecât.

Proprietarul nostru este plecat la ţară de prin luna mai.

În lipsa lui, portarul este acela care primeşte chiriile.

De obicei portarii sunt oameni răi; cel puţin aşa am auzit spunându-se.

De astă dată însă, s-a întâmplat ca portarul Philippe şi nevasta sa să fie nişte oameni foarte cumsecade.

Philippe mi-a spus că pot să stau liniştită până la sosirea proprietarului.

Dar acum ştiu că omul acela se întoarce mâine şi după câte am auzit nu glumeşte când e vorba de bani.

Când mă gândesc că s-ar putea să-mi trimită vreun portărel, mă cuprind fiori reci.

Mama Raynaud ar muri de supărare.

Ah! sărmana mea surioară, cât de grea e viaţa pentru nişte fete sărace şi oneste ca noi.

Îţi aduci aminte de copilăria noastră, de buna şi frumoasa noastră mamă pe care n-am mai văzut-o niciodată? Îţi aduci aminte de sărmanul nostru Milon, de grădina cea mare în care ne jucam?

Am căutat-o prin întreg Parisul, dar n-am putut-o recunoaşte nicăieri.

A fost distrusă, fără îndoială; astăzi în locul ei trebuie să se înalţe vreo casă.

Unde e mama noastră? Unde e Milon? Care e numele nostru?

Mister!

Mă gândesc la toate acestea acum când grijile mă apasă.

Totuşi, cred că editorul va voi să-mi dea ceva înainte.

Şi apoi, cine ştie? Poate că proprietarul acela nu e aşa de rău cum se spune... Dacă mi-ar acorda un termen, aş fi salvată. Câştig cu tradusul vreo sută de franci pe lună. Aş munci patru ore mai mult în fiecare zi, timp de o lună, şi aş acoperi datoria. Nu e decât o chestiune de timp.

Editorul va veni astăzi la orele nouă; acum este aproape opt... Când mă gândesc să-i cer ceva înainte, mă înroşesc de pe acum.

Nu fi dezolată, scumpa mea surioară; am mereu încredere în steaua noastră cea bună. Se întunecă câteodată, dar apoi apare

iarăşi şi mai strălucitoare.

Îmi voi termina scrisoarea mâine. Voi avea poate deosebita plăcere de a-ţi anunţa veşti bune...”

Antoinette întrerupse scrisul.

Cineva bătuse în uşă.

— Intră! zise ea crezând că era portăreasa, care venea s-o întrebe ceva.

Dar nu era aceasta, ci soţul ei.

Tata Philippe, cum îi zicea toată lumea, intră în vârful picioarelor, codindu-se puţin.

— Sărmană domnişoară, zise el, văzând foile scrise de pe masă, în cele din urmă munca aceasta te va zdrobi.

— Trebuie totuşi să lucrez, răspunse ea cu un surâs silit.

Ghicea că portarul venise să-i aducă o vestea rea. Bietul om avea lacrimi în ochi.

— Pe legea mea! domnişoară, zise el emoţionat, nu ştiu cum să-ţi spun...

Şi vocea îi tremura.

— Vorbeşte, zise Antoinette, sunt curajoasă...

Capitolul III

Portarul îşi sucea şapca în mână şi nu ştia de unde să înceapă.

După o pauză, îşi plecă ochii şi zise:

— Domnul Durpillard s-a întors.

— Mă aşteptam, răspunse Antoinette; dar sper că voi putea să-i plătesc.

Tata Philippe inspiră adânc.

— Peste trei zile e sfârşitul lunii, reluă tânăra fată; am de încasat o sută de franci...

— Ah! domnişoară, o întrerupse portarul, peste trei zile va fi prea târziu... Dumneata nu-l cunoşti pe domnul Durpillard!... E un om care nu trăieşte decât pentru bani! S-a întors alaltăieri dimineaţa şi a fost pe la mine; când a aflat că eşti în urmă cu plata s-a înfuriat peste măsură şi a voit să mă dea afară.

Apoi a plecat... şi... o oră după aceea...

— Ei bine? întrebă Antoinette, îngălbenindu-se.

— Ţi-a trimis o somaţie de plată în termen de douăzeci şi patru de ore.

Şi portarul întinse tinerei fete o hârtie timbrată.

Antoinette se înfioră.

Portarul urmă:

— Vezi dumneata, domnişoară, noi suntem oameni săraci şi n-am avut niciodată patru sute de franci în casă. Dar fratele nevestei mele stă într-o casă mare şi am alergat la dânsul. Din nefericire nu l-am găsit, pentru că e dus la ţară împreună cu stăpânul său. I-am scris o scrisoare, dar răspunsul îl vom primi abia peste trei zile. Ştiu că mai avem puţin timp şi mi se strânge inima de durere când mă gândesc că oamenii aceia vor veni aici.

— Dumnezeule! exclamă Antoinette, înspăimântată, dar oare vor veni chiar în această dimineaţă?

— Oh! răspunse portarul, în nici un caz nu vor veni înainte de amiază. Avem în casă două tăvi de argint şi un ceas; le-am amanetat şi am putut lua nouăzeci de franci, pe care vi-i aduc. Dar numai atâta nu e destul...

Antoinette sta ca împietrită.

— Atunci, reluă portarul, m-am gândit că poate mai ai ceva de primit sau de la lecţii, sau de la domnul acela care vine pe aici la fiecare două zile...

— N-am nici douăzeci de franci în casă, răspunse Antoinette; dar domnul Rousselet îmi datorează vreo sută de franci.

— Şi cu nouăzeci, adăugă portarul depunând cu timiditate piesele de aur pe masă, fac aproape jumătate...

Antoinette îşi cuprinse capul între mâini şi murmură:

— Dumnezeule!... Dumnezeule.!...

— Şi dacă ar fi numai atâta, continuă tata Philippe, n-ar fi nimic. La urma urmei, dumneata eşti destul de curajoasă şi oamenii aceia nu te vor doborî. Dar când mă gândesc la sărmana bătrână...

— Unde se găsesc două sute de franci? murmură tânăra fată, strângându-şi fruntea agitată între mâini.

În clipa aceea cineva bătu la uşă.

— E domnul librar, zise tata Philippe.

Portarul se retrase, lăsând banii pe masă. Banii fură cel dintâi lucru care atrase atenţia librarului.

— Hei! Hei! zise el. E frumoasă meseria de traducător; înoţi în aur. Nu-i aşa, domnişoară?

Antoinette, din roşie cum era, deveni palidă şi crezu că avea să leşine.

Librarul editor Rousselet era un tip foarte curios.

Făcea comerţ cu manuscrise. Cumpăra, adică, cât se poate de ieftin, şi vindea apoi scump.

Se mai pricepea de minune şi în alte soiuri de afaceri de bursă,

afaceri veroase, bineînţeles, dar grase.

Fără să mai aştepte să fie poftit, luă loc în faţa Antoinettei.

— Ei bine, domnişoară, zise el, unde am ajuns?

— Cred, domnule, răspunse tânăra fată, că săptămâna aceasta voi termina volumul. Nu mai am decât trei capitole.

Jupân Rousselet avea miros bun.

Prezenţa portarului, roşeaţa şi tristeţea Antoinettei erau pentru dânsul semne neîndoielnice că tânăra fată trebuia să aibă mare nevoie de bani.

— Nu sunt mulţumit de ultima dumitale traducere, zise el.

Antoinette tresări.

— Eu, zise Rousselet, nu mă pricep în lucruri d-astea, dar mi s-a refuzat traducerea de la ziarul „Propagatorul” sub cuvânt că nu e destul de îngrijită.

— Dar, te asigur, domnule, că mi-am dat toată silinţa.

— A! te cred... dar se poate să te fi înşelat. Toţi oamenii de litere se înşeală câteodată. Dar, în sfârşit.... fapt este că am rămas cu o traducere neplasată... şi sfârşitul lunii este cam greu... afacerile nu merg...

Antoinette îşi luă inima în dinţi şi zise cu hotărâre:

— Cu toate acestea, domnule, îţi voi face o cerere.

— Da, ştiu, avem ceva de reglat: îţi datorez vreo sută de franci, dar ne vom socoti la sfârşitul lunii.

— Îmi trebuie bani chiar astăzi, bolborosi Antoinette; o nevoie imperioasă, absolută.

— La urma urmei, răspunse Rousselet, dacă ai mare nevoie, să vedem.

Şi băgând mâna în buzunar, scoase trei napoleoni.

— Mai mult n-am la mine, zise el. Oh! afacerile nu merg deloc cum trebuie.

Şi puse banii pe masă, apoi începu să strângă foile traduse.

Antoinette era foarte palidă.

— Ah! exclamă ea, şaizeci de franci nu sunt suficienţi; am nevoie de trei sute de franci.

Rousselet sări în sus.

— Ah! eşti ca toate fetele, zise el; toaletele vă ruinează... Trei sute de franci!... Scuzaţi-mă, domnişoară!... Eu nu sunt în măsură să vă dau suma aceasta... Adio... Voi reveni luni să iau sfârşitul volumului şi voi aduce restul. Lucrează mereu; lucrând, scăpăm întotdeauna din încurcătură..

Salută şi ieşi, luând cu el ultimele foi traduse de Antoinette.

Tânăra fată rămase fără glas. Pendula sună ora nouă.

Mama Philippe deschise uşa şi numără cu mâna tremurătoare şapte piese de aur.

— Domnişoară, zise ea, eu cred că dacă vei duce banii aceştia domnului Durpillard, dânsul va consimţi să mai aştepte pentru rest câteva zile.

— Ah! exclamă Antoinette, care nu putu să-şi oprească un strigăt de bucurie şi de speranţă.

Capitolul IV

Mama Philippe avea despre domnul Durpillard o părere mai bună decât soţul ei.

Biata femeie era de părere că cele şapte piese de aur vor fi îndestulătoare pentru a-i calma furia.

Antoinette se îmbrăcă, cu lacrimi în ochi, şi nu îndrăznea să creadă.

În camera vecină se auzi vocea doamnei Raynaud.

— Vin îndată, mamă, zise Antoinette, care, se grăbi să-şi şteargă ochii înroşiţi de lacrimi.

Şi intră în camera bolnavei, care în ziua aceea se sculase mai târziu decât de obicei.

— Sărmană copilă! zise bătrâna institutoare, cât de obosită trebuie să fii!

— Dar nicidecum, mamă.

— Te-ai sculat mai devreme decât de obicei astă dimineaţă.

— Ah! răspunse Antoinette, nopţile mi se par întotdeauna prea lungi. Şi apoi traducerile îmi plac mai mult decât lecţiile.

— Dragă mea, murmură doamna Raynaud, toată noaptea te-am visat.

— Adevărat, mamă?

— Şi un vis frumos, continuă bolnava.

— Da? Ce-ai visat?

— Că erai bogată, fericită, măritată cu un bărbat care te iubea la nebunie...

— Sărmană mamă, zise Antoinette visătoare, cred că e cazul să spunem că visurile sunt doar amăgiri...

— Şi de ce, mititico?

— Pentru că niciodată nu voi fi bogată. Oamenii din epoca noastră nu se înamorează decât de fete care au zestre mare.

— Cine ştie?... Eşti atât de frumoasă!...

— Aşteptând.... sosirea acelui frumos necunoscut, mă duc la

lecţiile mele... E mai prudent!

Şi Antoinette îşi aruncă pelerina pe umeri şi ieşi din camera bolnavei.

Mama Philippe îi zise:

— Dar, domnişoară, nu vei pleca aşa, fără să mănânci ceva...

— Nu mi-e foame astăzi, răspunse tânăra fată. Şi apoi nici nu prea avem timp de pierdut. Unde locuieşte domnul Durpillard?

— La doi paşi de aici, în strada Angoulême, nr. 33. Ar fi bine să te întâlneşti mai întâi cu doamna Durpillard... femeile se înţeleg mai bine...

Antoinette puse cei şapte ludovici în portofel. Apoi coborî scările în fugă şi ajungând la poartă fu mirată văzând un tânăr care se plimba pe trotuarul opus, cu mâinile în buzunare şi cu ţigara în gură.

Trecu repede înainte, dar tânărul se luă după dânsa.

Antoinette îşi iuţi pasul; tânărul o imită.

Atunci o cuprinse teama. Ce voia omul acela de la ea.

Din fericire, strada Angoulême nu era departe; în câteva minute domnişoara Antoinette ajunse la locuinţa teribilului proprietar, domnul Durpillard.

Inima Antoinettei bătea să-i spargă pieptul, când sună la poartă.

Un servitor veni să-i deschidă şi o întrebă ce poftea.

— Sunt o chiriaşă a domnului Durpillard, răspunse Antoinette.

— Dacă aţi venit să-i cereţi ceva, v-aţi ostenit în zadar. Domnul nu acordă nimic.

— I-am adus banii, răspunse Antoinette.

La auzul acestui cuvânt, servitorul deschise poarta şi tânăra vizitatoare fu introdusă la domnul Durpillard.

Domnul Durpillard era un om între două vârste, chel, cu nas de vultur, cu ochii mici, scânteietori.

Când Antoinette intră, el şi soţia sa erau pe cale de a se aşeza la masă.

— Aha! zise el, dumneata eşti chiriaşa din strada Anjou, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Antoinette.

— Fii liniştită domnişoară, zise doamna Durpillard, o femeie spătoasă, cu faţa lată.

— Ah! continuă domnul Durpillard, dumneavoastră chiriaşii, niciodată nu înţelegeţi de vorbă bună...

— Dar, domnule... murmură Antoinette cu glas tremurător.

— Cu două rate în urmă! continuă proprietarul. Aşa ceva nu se va mai întâmpla în casa mea...

— Domnule...

— Pe dumneavoastră vă voi ruga să mă lăsaţi în pace. Eu iubesc

ordinea, punctualitatea. Niciodată n-am rămas în urmă cu un singur ban.

— Domnule, zise Antoinette cu linişte şi demnitate, sunt chiriaşa dumitale de trei ani; ţi-am plătit totdeauna regulat; şi dacă mama mea n-ar fi fost aşa de grav bolnavă...

— Prima datorie pe care şi-o achită cineva e chiria; pe urmă vin celelalte...

— Dar nu puteam s-o las pe mama mea să moară! exclamă Antoinette indignată.

— Nici eu nu spun asta; dar pentru oamenii care n-au avere este asistenţa publică...

— Eşti prea crud, domnule, zise Antoinette liniştită. Dumneata n-ai avut niciodată nevoie de nimeni?...

— Niciodată! Am muncit ca un sclav când eram sărac; dar n-am cerut nimănui!... De aceea astăzi valoarea banului... Acum, te rog să-mi dai banii şi eu îţi voi da chitanţele în regulă; îmi vei semna în acelaşi timp o declaraţie că te muţi de bună voie...

— Ah! domnule, zise Antoinette, eşti fără milă! mama mea e bolnavă.

— Un motiv mai mult!... Va putea tot aşa de bine să moară şi aiurea. O înmormântare nu e niciodată spre lauda unei proprietăţi.

— Domnule... domnule...

— Să ne grăbim, reluă domnul Durpillard. Unde sunt banii?

— N-am adus decât un acont, zise Antoinette; şi veneam să te rog...

— Un acont?... Te-ai ostenit în zadar. Adio, domnişoară!

— Peste trei zile este sfârşitul lunii, reluă tânăra fată cu disperare, voi plăti atunci..

— În zadar, domnişoară. Te poţi înţelege cu omul legii, nu cu mine.

Doamna Durpillard interveni.

— Dragul meu, zise ea, mai sunt numai trei zile până la sfârşitul lunii... Aşteaptă până atunci; chiar dacă vor pune sechestru nu-ţi iei banii mai înainte... De ce să nu primeşti acontul pe care l-a adus domnişoara?

Domnul Durpillard bătu cu pumnul în masă.

— Te rog să-ţi vezi de treburile dumitale, doamnă!... Ţi se arde mâncarea în bucătărie. Dacă va putea să plătească la sfârşitul lunii să plătească; vânzarea nu se va face... Dar sechestrul e garanţia mea...

Antoinette simţea toată mândria sufletului său revoltându-se într-însa.

Salută pe soţia proprietarului şi se retrase fără să mai pronunţe un

singur cuvânt.

În antecameră o întâmpină servitorul care o introdusese.

— De ce nu mi-ai spus că aduci numai un acont, domnişoară?... Nu te-aş fi lăsat să intri şi te-aş fi scutit de afronturile domnului Durpillard...

Antoinette coborî treptele cu capul între mâini.

Plângea cu lacrimi amare.

Când ajunse în stradă se întâlni faţă în faţă cu tânărul care o urmărise din strada Anjou-Saint-Honoré.

Fata făcu un pas înapoi.

Dar tânărul se descoperi cu respect şi-i zise:

— Nu sunteţi dumneavoastră domnişoara Antoinette?

— De unde mă cunoşti, domnule? murmură copila, cu privirea pierdută.

— Domnişoară, răspunse tânărul, mă numesc Agénor de Morlux, şi am venit să-ţi vorbesc despre mama dumitale adoptivă, doamna Raynaud.

La aceste cuvinte, Antoinette căpătă încredere în tânărul acela care-i vorbea cu respect despre femeia care o crescuse, ca o adevărată mamă.

Capitolul V

Domnul Agénor de Morlux era un tânăr drăguţ, figura sa exprima atâta naivitate încât sărmana Antoinette văzu în el un prieten.

— Într-adevăr, domnule, o cunoşti dumneata pe mama mea?

— Îţi ştiu toată povestea, domnişoară, şi mă grăbesc să-mi îndeplinesc o datorie sfântă.

— O datorie?...

Cuvântul acesta o făcu să devină încă şi mai curioasă.

Neliniştea o părăsi cu totul.

— Domnişoară, zise Agénor, ţi-o repet pentru a doua oară: mă numesc domnul de Morlux; sunt de origine bretonă. Am fost crescut în Paris, împreună cu una dintre verişoarele mele, domnişoara de Beaurevert.

Numele acesta fu o nouă surpriză pentru Antoinette.

— Ah! zise ea, îmi amintesc. Domnişoara de Beaurevert trebuie să fie cu vreo zece ani mai mare decât mine... am cunoscut-o la doamna Raynaud.

— Da, era în pensionul doamnei Raynaud.

— De unde a ieşit cam pe la 1850.

— Exact.

Convorbirea aceasta, începută într-un mod atât de bizar, avea loc pe trotuarul străzii Angoulême.

— Mă iertaţi, domnişoară, continuă Agénor, că te-am oprit astfel în stradă, în loc să mă prezint acasă la dumneata? Când vei cunoaşte motivul care mă face să procedez aşa...

— Vorbeşte, domnule, răspunse Antoinette, care reuşise să-şi domine emoţia.

— Am fost însărcinat de verişoara mea, astăzi măritată şi bogată, continuă Agénor, să dau de urma doamnei Raynaud. Trebuie s-o mărturisesc. Paulina...

— Tocmai, întrerupse Antoinette, îmi amintisem şi eu de numele verişoarei dumitale...

— Paulina, urmă Agénor, n-avea nici un alt sprijin decât o sărmană mătuşă infirmă şi săracă. Pensionul îi era plătit când şi când... Când a plecat de la doamna Raynaud îi datora vreo mie de franci.

Inima Antoinettei bătea să-i spargă pieptul.

— Verişoara mea s-a măritat abia după patru sau cinci ani; astăzi e fericită şi bogată şi e multă vreme de când m-a însărcinat s-o găsesc pe doamna Raynaud şi să-i plătesc datoria.

Agénor vorbea cu atâta naivitate, încât Antoinette n-avea nici un pic de îndoială în privinţa sincerităţii.

Acesta urmă:

— Sunt cam neglijent de felul meu; primele cercetări făcute n-au dat nici un rezultat; doamna Raynaud îşi vânduse pensionul. Unde era? Poate că murise... O vreme am şi uitat cu totul de misiunea dată.

Acum opt zile am primit o scrisoare de la verişoara mea; dânsa îmi spunea că aflase vag că doamna Raynaud era la Paris şi că era foarte grav bolnavă.

Atunci am reluat cercetările şi în cele din urmă v-am descoperit locuinţa. Mi s-a spus că doamna Raynaud este bolnavă. Mi-a fost teamă să mă prezint. Când ai ieşit din casă mai stăteam încă la îndoială. Acum m-am hotărât, pentru că am văzut bine că ai o mare supărare.

Vocea lui Agénor de Morlux trăda o emoţie pe care tânărul ştiuse s-o simuleze de minune.

Tinerei fete i se păru că Dumnezeu îi trimitea un amic; şi atunci, cu toată francheţea tinereţii sale, îi spuse povestea sa atât de simplă şi atât de mişcătoare.

Îi povesti viaţa sa de muncă şi devotamentul pe care-l avea pentru doamna Raynaud; cum intervenise boala acesteia din urmă şi cum o

dată cu boala venise şi mizeria, îi spuse apoi în ce mod o primise proprietarul.

Agénor o ascultă cu atenţie şi-şi şterse pe furiş o lacrimă.

Dacă tânăra fată ar mai fi avut încă un pic de neîncredere, lacrima aceasta ar fi convins-o pe deplin.

— Ah! exclamă dânsa, eşti salvatorul nostru... Vino, vino, căci călăii aceia trebuie să sosească peste puţin şi vederea lor ar ucide-o pe biata mama...

O ploaie rece şi fină cădea; trecătorii erau foarte rari.

— Domnişoară, zise Agénor. Nu te pot lăsa să te întorci acasă pe jos. Dă-mi voie să te urc într-o trăsură.

Şi mai înainte ca dânsa să poată refuza, tânărul făcu semn unei trăsuri care trecea prin colţul foburgului Saint-Honoré, deschise portiera, îşi scoase pălăria cu respect şi strecură o hârtie în mâna tremurătoare a fetei.

— Strada Anjou, numărul 19, zise el birjarului.

Antoinette nici n-avusese timp să se împotrivească. Tânărul salută din nou şi se depărtă.

Trăsura porni în fugă, străbătu strada Evêque şi intră în strada Anjou.

Mama Philippe spăla pragul din afară al casei; sărmana femeie rămase foarte mirată când o văzu pe Antoinette coborând din trăsură.

Şi cum tânăra fată nu mai plângea, portăreasa o întrebă plină de bucurie:

— S-a învoit, nu-i aşa?

— N-a vrut să ştie nimic, răspunse Antoinette; m-a dat afară. Din fericire, Dumnezeu ne-a venit în ajutor.

Şi arătă hârtia de o mie de franci portăresei, care de emoţie scăpă mătura din mână şi sări de gâtul tinerei fete, fără să se mai gândească s-o întrebe de unde avea atâţia bani.

— Ah! zise bătrâna, apucând din nou mătura şi învârtind-o pe trepte cu un aer ameninţător, acum pot să vină domnii aceia!... Avem cu ce să-i dăm afară! Şi domnul proprietar, dacă va pofti, poate să ne concedieze!... Prin muncă vom putea totdeauna să câştigăm o bucată de pâine!...

. . . .

În seara aceleiaşi zile, pe când doamna Raynaud dormita în fotoliul ei, Antoinette îşi sfârşea scrisoarea către Madeleine, pe care o începuse dimineaţa.

„Aveam dreptate, buna mea surioară, scria ea, când îţi spuneam că voi putea să adaug poate o veste bună la sfârşitul scrisorii mele.

Am achitat totul, chiria rămasă în urmă, datoria către mama Philippe şi alte câteva mici datorii pe care le aveam prin oraş, şi mi-au mai rămas încă cinci sute de franci.

Aşa încât, drăguţa mea surioară, te rog să nu-mi mai trimiţi nimic nici luna aceasta, nici luna viitoare...

Cum s-a întâmplat minunea aceasta? Îţi voi spune îndată.”

Aici, Antoinette povestea surioarei sale tot ce i se întâmplase de dimineaţă şi se arăta cuprinsă de un entuziasm naiv şi sincer pentru tânărul acela aşa de blând şi aşa de elegant, care apăruse ca un înger binefăcător în calea ei.

„Închipuieşte-ţi, draga mea, că până acum n-am spus încă nimic mamei mele despre această întâmplare. Nu ştiu cum, parcă mi-e frică...

Îmi chinui mintea şi imaginaţia pentru a găsi un mijloc să-i pot pune întrebări asupra domnişoarei Paulina de Beaurevert. Mama are memorie bună şi cred că-şi va aduce aminte.

Am nevoie, pentru propria mea conştiinţă, să mă conving de adevărul spuselor domnului de Morlux. Nu ştiu de ce, dar sunt puţin înspăimântată... mi-aduc aminte mereu de vorbele răutăcioase pe care le-am auzit într-o dimineaţă din gura a doi tineri care treceau pe lângă mine:

«— Fetiţa aceasta, spunea unul dintre ei, e prea drăguţă pentru ca să meargă mult timp pe jos!...»

Îndată ce se va deştepta mama din somn, îi voi povesti totul; vreau să am inima curată.

Te sărut de un milion de ori, drăguţa mea Madeleine, şi te rog să nu mă dai prea mult timp uitării.

A ta Antoinette.”

Tocmai când îţi sfârşise Antoinette scrisoarea, doamna Raynaud se trezi din somn.

— Şi acum mai lucrezi încă, sărmana mea copilă?

— Nu, mamă, răspunse Antoinette. Am flecărit şase pagini întregi cu Madeleine. I-am vorbit, despre tine, despre mine şi despre pensionul nostru de odinioară. Nu ştiu de ce amintirile trecutului năvăleau ca niciodată. M-am gândit mai cu seamă la una dintre camaradele cele mai mari... Îţi mai aminteşti de Paulina?

— Paulina Duval?

— Nu, zise Antoinette, Paulina de Beaurevert.

— Vai! da, îmi amintesc, zise doamna Raynaud. Tatăl său, baronul de Beaurevert, avea o avere frumoasă.

Antoinette fu cuprinsă de nelinişte.

— Atunci dar, zise ea, dacă era bogată, de ce o plângi?

— Biata fată!... murmură doamna Raynaud, a murit a doua zi după căsătorie... Avea numai nouăsprezece ani...

Antoinette scoase un ţipăt uşor şi se rezemă de speteaza scaunului. Acum se făcuse lumină în mintea sa şi din nou îi răsunară în ureche cuvintele crude şi prevestitoare de rău ale celor doi tineri.

Capitolul VI

Cina era pe sfârşite. Membrii cercului, răsturnaţi, pe spatele fotoliilor, cereau să li se aducă ţigări fine pentru a digera mai lesne fripturile de fazan şi icrele negre.

— Domnilor, spunea preşedintele clubului, am primit astăzi, o cerere de admitere a unui străin; ştiţi că lucrul acesta n-are nimic grav în sine. De altminteri, petiţionarul are o asemenea stare, încât chiar cea mai amănunţită anchetă n-ar putea să descopere ceva rău în sarcina sa.

— Despre cine este vorba? întrebă unul dintre membrii cercului, domnul Oscar de Marigny, pe care cititorii l-au întâlnit în tovărăşia amicului său Agénor de Morlux, pe trotuarul din strada Anjou.

— Pun rămăşag, zise baronul Bejamin, că e vorba despre lordul Ewil.

— Nu, răspunse preşedintele. Lordul Ewil nu s-a întors încă, din India. De altfel, el e înscris printre membrii clubului, de când era la Paris.

— Atunci trebuie să fie marchizul de Santa-Fé, acel bogat napolitan care posedă nişte cai aşa de frumoşi!

— Nu-i vorba de el.

— Eu ghicesc cine trebuie să fie, zise Oscar de Marigny. E fără îndoială acel bancher olandez, care călătoreşte prin toată lumea într-un vagon separat, singur cu servitorul său.

— N-ai ghicit nici dumneata, răspunse preşedintele. Dar, pentru că întâmplarea ia proporţiile unui rebus sau a unei enigme, vă voi da eu un mic indiciu. Care dintre voi a luat parte la premiera piesei „Supliciul unei femei”?

— Dar am fost cu toţii, mi se pare.

— Vă mai amintiţi de o lojă în care se afla o femeie zveltă, brună,

palidă, melancolică, un adevărat tip de „mater dolorosa”?

— Desigur, răspunse Oscar de Marigny, şi trebuie să mărturisesc că niciodată n-am văzut o frumuseţe mai sinistră.

— Vă mai amintiţi de bărbatul acela care a intrat în lojă pe la sfârşitul spectacolului, pe când sala întreagă tuna de aplauze?

— Ne amintim foarte bine, răspunse Oscar.

— Omul acela, continuă preşedintele, a aruncat o pelerină pe umerii tinerei femei şi a luat-o cu dânsul. Nimeni n-a avut vreme să observe lucrul acesta.

— Afară de mine, zise Oscar. Era un om de statură mijlocie, care trebuie să aibă vreo treizeci şi şase de ani. Avea ochii albaştri, faţa albă, barba neagră şi deasă, mâinile foarte fine şi figura impunătoare. Ei este, nu-i aşa?

— Da, el este.

— Mă întrebam chiar astă seară, urmă Oscar, cine sunt oamenii aceştia, căci nici bărbatul, nici femeia nu sunt cunoscuţi la Paris; mi s-a răspuns că erau ruşi.

— Da, sunt ruşi, într-adevăr.

— Bărbat şi soţie?

— Da.

— Şi omul acesta voieşte să fie înscris în clubul nostru?

— Iată cererea sa, răspunse preşedintele, contrasemnată de domnul de B… şi de domnul de R… care ne fac cinste tuturor, onorându-ne cu prezenţa lor.

— Cum se numeşte omul acesta? întrebă Agénor de Morlux, care tocmai atunci intră pe uşă.

— Are un nume bizar, bizar chiar şi pentru un rus. Se numeşte maiorul Avatar.

— Dar acesta e un nume de indian, dacă nu mă înşel!

— Nu, nu e deloc un nume, e un verb, răspunse preşedintele. Un verb care înseamnă „a se încarna”. După ce vă voi fi spus povestea sa, care mi-a fost certificată ca perfect adevărată de către principele rus, colonelul Karinoff, vă veţi explica şi ce e cu numele acesta.

Cu toţii făcură cerc în jurul preşedintelui, care, prin fumul albastru şi legănător al ţigării, continuă astfel:

— Ştiţi cu toţii, Rusia modernă seamănă puţin cu vechea Romă; îşi oprimă popoarele vecine şi le încorporează şi atrage nobilimea la Petersburg. Stindardul care fâlfâie pe citadela Kronstadului îl regăseşti până în fundul Indiei. Ţarul numără astăzi printre supuşii săi oameni de toate religiile. Bunicul maiorului Avatar era indian; tatăl său a fost amicul lui Schamyl; apoi, într-o bună zi, a părăsit, a trădat cauza emirului circazian şi a venit să se stabilească, împreună cu

trupele, cu soţiile şi cu sclavii săi, în mijlocul ţiganilor care staţionează pe ţărmurile Mării Azov. La vârsta de cincisprezece ani, maiorul a intrat în corpul cadeţilor din Petersburg, la optsprezece ani a fost trimis în Caucaz cu gradul de sublocotenent. Circazienii l-au făcut prizonier. Schamyl a recunoscut în el pe fiul prietenului trădător şi a voit să-l ucidă. Una dintre fiicele lui Schamyl l-a salvat. S-a repetat din nou povestea generalului Yussuf cu fiica beiului din Alger. Maiorul a călătorit: a vizitat India, leagănul familiei sale; a intrat, cu gradul de maior, în serviciul „Companiei Indiilor”; toate acestea după ce fusese mai întâi prizonierul circazienilor timp de 6 ani. E foarte bogat. E viteaz, are o nevastă cât se poate de drăguţă, cu care s-a căsătorit nu se ştie unde. Încă un amănunt: se spune că maiorul nu joacă niciodată cărţi. Aşadar, domnilor, vă propun admiterea lui în clubul nostru.

— Primit! răspunseră cu toţii într-un glas.

— Domnule, zise preşedintele, eram aşa de sigur că rezultatul votului dumneavoastră va fi aşa cum a fost, încât l-am rugat pe maiorul Avatar să se prezinte chiar astă seară. Cred că va veni împreună cu domnul de B...

— La ce oră?

— Ştiţi bine că B... nu se prea grăbeşte; probabil că va veni pe la miezul nopţii sau poate chiar şi mai târziu.

În clipa aceea pendula din perete suna ora unsprezece şi jumătate.

Oscar de Marigny zise râzând:

— Până atunci, pentru a trece timpul, să-l rugăm pe Agénor să ne povestească noile sale aventuri amoroase.

— Nu, răspunse Agénor fructul nu este destul de copt pentru a-l putea servi şi prietenilor mei...

— Cel puţin ai avut grijă să-l pui cu faţa la soare pentru a-i grăbi coptul?

Agénor îşi privi prietenul cu reproş şi răspunse:

— Se vede bine că mori de gelozie.

— Mi se pare că ţi-am mai spus care e modul meu de a vedea lucrurile în această privinţă.

Agénor ridică din umeri.

— În loc să-mi faceţi morală, zise el, haideţi mai bine să jucăm o mică partidă... Ştii că am de gând să mă fac cuminte şi econom pentru a mobila o casă cum se cade pentru mititica...

Se aşezară în faţa unei măsuţe de *„ecarté”* şi convorbirea continuă numai între ei amândoi.

— Ah! zise Oscar, ce-ai mai făcut?

— După ce m-am despărţit de tine am aşteptat-o şi i-am vorbit.

— Şi ţi-a răspuns?

— Cum să nu răspundă unui om care soseşte cu un bilet de o mie de franci în mână şi cu o oră înainte de efectuarea unui sechestru?

— Dragul meu, zise Oscar cu voce înceată, dacă nu-mi vei da explicaţii lămurite, te vestesc că nu te voi crede.

— Ei bine! mă voi explica. După ce m-am despărţit de tine, cameristul meu a venit şi m-a găsit în colţul străzii. Îmi aduce o ştire nouă: mobila frumoasei mele domnişoare trebuia să fie sechestrată chiar în ziua aceea; creditorul e proprietarul caselor, care îşi are locuinţa în strada Angoulême. Am aşteptat în stradă; fără să-mi pierd răbdarea, la orele nouă a ieşit. Am urmărit-o. Nu mă înşelasem; se ducea în strada Angoulême. Sărmana fată a ieşit de la proprietar plângând; atunci m-am apropiat de ea, i-am vorbit despre mama sa adoptivă şi despre o oarecare domnişoară care fusese în pensionul doamnei Raynaud; am spus despre domnişoara aceasta că mi-era vară.

— Şi, în realitate, nu ţi-e rudă?

— Atunci pentru întâia oară pronunţam numele acela.

— Atunci?

— Şi aici e la mijloc mâna lui Jean. El a găsit la o băcăniei o foaie de hârtie dintr-un registru al pensionului. În susul paginii era scris: *„Instituţia doamnei Raynaud”*. Mai jos puţin: *„Premii pentru desen”*. Şi dedesubt: *„Premiul I, domnişoara de Beaurevert (Paulina), din Saint-Malo”.* Mi-a fost destul pentru a concepe o mică intrigă; şi te asigur că a avut un succes nebun.

— Şi zici că ai pus în joc biletul de o mie de franci?

— Desigur... dar fii fără grijă... Nu e în zadar.

— Ce socoteşti să faci?

— Deocamdată, voi aştepta cu răbdare.

— Bine!

— Fata mă va visa... Fetele tinere visează totdeauna...

— Şi pe urmă?

— Pe urmă îi voi scrie; voi începe cu ea una din acele corespondenţe caste, nevinovate. Scopul e ştiut, bineînţeles... Procedeul acesta e de când lumea: şi e cel mai bun dintre toate.

Oscar îşi privi prietenul.

— Şi dacă vei cădea în propria ta cursă?

— Cum asta!

— Dragul meu, fetiţele din lumea noastră, cu toată şiretenia, cu toată diplomaţia lor, sunt mult mai uşor de învins decât o fată onestă, care voieşte cu orice preţ să se căsătorească; o fată care

voieşte să aibă un soţ, nu un amant.

— Ei aş! răspunse Agénor, ridicând din umeri.

În acel moment se auzi mişcare în saloanele clubului.

Sosea maiorul Avatar.

Maiorul Avatar era un om cu fizionomia liniştită, puţin cam prea rece....

El salută curtenitor pe toată lumea; mulţumi în termenii cei mai amabili pentru deosebita onoare ce i se făcea; dar vorbi foarte puţin şi nu satisfăcu deloc curiozitatea cercului, care se aştepta să audă povestirea aventurilor sale.

De altfel, era un om cu totul distins şi ca toţi membrii aristocraţiei ruseşti, vorbea foarte bine limba franceză.

Maiorul răspunse scurt, la întrebările ce i se puseră; se mulţumi să dea câteva detalii laconice acelora mai curioşi să-i cunoască aventurile şi arătă astfel de la început că rolul de povestitor nu-i prea plăcea. Dânsul nu punea niciodată mâna pe cărţi; dar, după cum spusese domnul de B..., era un pasionant jucător de biliard...

Chiar în seara aceea îşi găsi un tovarăş; maiorul juca aşa de bine biliard, încât toată lumea se strânsese în jurul său, privind cu interes partida.

În fumoar rămăsese numai preşedintele cu domnul de B...

— Aş vrea să te întreb, domnule marchiz, zise preşedintele, ai făcut cunoştinţă cu maiorul Avatar?

— În Paris, acum cincisprezece zile.

— Eu credeam că v-aţi întâlnit undeva în străinătate...

— Nu, dar vei vedea îndată că legătura dintre noi e cu mult mai trainică decât s-ar fi putut crede la prima vedere.

— Să vedem.

— Ştii că eu am călătorit mult în viaţa mea.

— Da.

— Acum zece ani am străbătut Crimeea, Caucazul şi am ajuns până în Persia. La întoarcere m-am oprit pe ţărmurile Mării Azov şi am fost găzduit de tatăl maiorului, care mi-a vorbit mult despre fiul său, pe atunci prizonierul lui Schamyl.

— Ah!... foarte bine.

— Acum cincisprezece zile, maiorul s-a prezentat la mine şi mi-a adus aminte de ospitalitatea pe care mi-o acordase tatăl său. Evident că m-am oferit îndată să-l servesc. Femeia sa e foarte drăguţă, puţin cam mândră, dar plină de spirit. Judecând după aparenţa casei pe care o locuiesc, averea lor nu este tocmai de invidiat. Locuiesc într-un palat din strada Said şi până acum n-au decât o simplă trăsură cu luna. Dar maiorul aşteaptă să-i sosească cai minunaţi, care trebuie

să-i vină în curând din Orient.

Pe când domnul de B... dădea amănuntele acestea preşedintelui, maiorul îşi terminase partida de biliard şi, luându-şi seara bună de la membrii clubului, se retrase discret.

Erau orele două după miezul nopţii; noaptea era senină şi rece.

Maiorul o porni pe jos de-a lungul bulevardelor.

În colţul bulevardului Madeleine văzu un cupeu care staţiona lângă biserică.

Fără să stea la îndoială, se apropie; portiera se deschise; o mână de femeie îi cuprinse mâna şi-l ajută să urce.

— Vino mai repede! şopti femeia. Îngheţ de frig, cu toată bula de apă caldă de sub picioare. Ei bine, s-a făcut?

— Da, răspunse maiorul, am fost prezentat.

Şi strigă vizitiului:

— Vila Said.

După ce cupeul porni, maiorul continuă:

— Mulţumită ţie, am reuşit să mă încarnez perfect în pielea maiorului Avatar; toate documentele pe care le am sunt cât se poate de exacte. L-ai cunoscut vreodată pe omul acela?

— L-am cunoscut tot aşa de bine cum te cunosc şi pe tine, răspunse femeia.

— Şi eşti sigură că e mort?

— A murit în braţele mele, la Marsilia, acum trei ani; în hotelul în care locuia el nimeni nu cunoştea limba rusă. Eu am făcut declaraţia de deces, sub un nume străin însă, şi am păstrat toate actele maiorului, gândindu-mă că într-o zi îmi vor putea servi poate la ceva. Aşadar, stăpâne, adăugă ea, poţi să fii liniştit,

Şi luând mâna maiorului, o sărută cu respect.

— Ce idioată sunt! reluă ea după o pauză; uitam să-ţi dau o veste nouă.

— Ah!

— Milon s-a întors.

— În sfârşit! exclamă maiorul.

— A sosit îndată după plecarea ta; te aşteaptă cu cea mai mare nerăbdare.

— Şi cu toate acestea nu vom putea să începem chiar astă noapte cercetările pentru găsirea casetei...

— A fost la Roma, după cum îi ordonaseşi tu.

— Şi a găsit ce căuta? întrebă maiorul râzând.

— Da, are toate actele care stabilesc identitatea lui Joseph Bandoni, fostul camerist al prinţului Costa-Frederica. Dar lucrurile acestea nu-l prea preocupă pe el.

— Da, ştiu. Vrea cu orice preţ să-şi regăsească fetiţele; şi eu... vreau cu orice preţ să regăsim caseta. Căci, adăugă maiorul surâzând, peste puţin toate fondurile noastre vor fi isprăvite, şi vezi, acum trebuie să ne ţinem rangul.

Cupeul mergea în fugă. Urcase Champs-Élysées, străbătuse rondul Etoile şi acum cobora Calea Împărătesei.

La intrarea în vila Said, un om înalt se plimba în lung şi-n lat, cercetând la fiecare clipă strada şi dând semnele unei mari nerăbdări.

— Ah! stăpâne, zise el îndată ce cupeul se opri, credeam că nu mai vii...

— Sărmanul meu bătrân, zise maiorul surâzând, să vedem dacă ai ştiut să-ţi iei o adevărată mutră de italian...

Milon, căci el era, după cum maiorul Avatar — cititorii au ghicit, cred — nu era altul decât ocnaşul O sută şaptesprezece. Milon zic, era cu totul metamorfozat.

Trecuseră şase luni din noaptea fericită în care cei doi tovarăşi de cătuşe evadaseră din închisoarea Toulonului.

Vasul maltez, a cărui comandă o luase O sută şaptesprezece, ancorase pe coastele Italiei.

Acolo Milon şi O sută şaptesprezece se despărţiseră pentru moment.

Milon se întorcea acum de la Roma, unde un fost membru al clubului „Valeţilor de cupă” procurase noului discipol al lui O sută şaptesprezece o altă stare civilă, în toată regula.

Milon îşi lăsase părul şi barba mari, şi cum părul îi era alb şi barba căruntă, îşi cănise barba, devenită neagră ca abanosul.

Contrastul acesta dintre un păr alb şi o barbă neagră ca abanosul îi schimbă cu totul fizionomia şi-l făcea de nerecunoscut.

În timpul acestor şase luni, Milon învăţase limba italiană; şi-i venise foarte uşor s-o înveţe pentru că era de origine provensală şi totdeauna avusese un grai tărăgănat, particularitate a limbilor meridionale.

Toţi trei intrară în micul palat, pe care Avatar îl închiriase mobilat; cupeul se întoarse.

Personalul de serviciu se compunea dintr-un camerist sub livreau căruia ocnaşii din Toulon ar fi recunoscut, pe lucrătorul Noël, şi dintr-o bucătăreasă, pe care Vanda o angajase la Turin şi care abia înţelegea două sau trei cuvinte franceze.

— Acum, amicul meu, zise maiorul când rămaseră singuri în budoarul Vandei, să vorbim.

— Să vorbim, repetă Milon ca un ecou.

— Mai ai ceva bani?

— Am ajuns la fundul pungii, răspunse gigantul, dar ştiu unde e caseta.

— Cel puţin ai ştiut cândva?

Milon tresări.

— Ce spui, stăpâne, exclamă el, ai găsit-o oare dumneata singur?

— Nu, dar tare mi-e teamă că nu o vom mai regăsi.

— Oh! ştiu bine în ce loc am pus-o...

— Dar e un lucru pe care nu-l ştii: Parisul s-a schimbat în timpul lipsei noastre.

— Ei bine?

— Au dărâmat şi au construit mii de case; s-au deschis străzi noi, altele au dispărut complet.

— Ar trebui să nu mai fie nici un Dumnezeu pe lumea asta, ca să nu regăsim banii bietelor mele copiliţe.

— Şi, cu toate acestea, lucrul se poate întâmpla.

— Nu cred. S-au putut dărâma casele; dar pivniţele...

— Şi pivniţele. Acum să-mi spui în ce cartier ai ascuns caseta.

— În cartierul Invalizilor.

— Ah!

— Lângă şcoala militară, în colţul străzii Grenelle.

Maiorul răsuflă uşurat.

— Foarte bine, zise el; puţine schimbări s-au făcut pe acolo. Vom vedea asta mâine. Acum să-mi răspunzi la o întrebare. Nu mai ai nici o ştire despre unchii celor două orfane?

— De ce mă întrebi asta?

— Dar mi se pare că e clar, răspunse O sută şaptesprezece; nouă nu ne trebuie numai caseta.

— Cum?

— Trebuie să regăsim şi averea furată de acei mizerabili, pentru a o înapoia copilelor.

— Oh! stăpâne, murmură Milon, vei face dumneata asta?

— Desigur, răspunse maiorul cu răceală.

Milon îşi împreună mâinile:

— Sărmanele mele copiliţe! murmură el, pe când două lacrimi mari îi licăreau în ochi.

Capitolul VII

A doua seară, pe la miezul nopţii, doi oameni treceau podul Alma şi ajungeau la capătul pieţii Invalizilor. Purtau amândoi costume de

lucrători.

Unul dintre ei, cel mai înalt, se opri la capătul podului şi-şi roti privirea scrutătoare jur-împrejur.

— Cât de mult s-au schimbat locurile pe aici! zise lucrătorul cel înalt.

— Ţi se pare?

— Ce stradă e aceasta care se deschide înaintea noastră?

— E o prelungire a străzii Latour-Maubourg.

— Dar Champ-de-Mars, încotro este?

— La dreapta.

— Dacă e aşa, trebuie să-l străbatem; ţi-am spus că locuinţa e la intrarea străzii Grenelle.

— Ah! adăugă Milon, căci el era, în tovărăşia lui O sută şaptesprezece, e o poveste întreagă, stăpâne!

— Da? S-o aud...

— Cu doi ani înainte de moarte, doamna făcuse o călătorie în Germania şi mă lăsase pe mine să-i păzesc palatul. Aveam o verişoară care locuia în strada Caillou, unde ţinea o mică prăvălioară de vinuri şi lichioruri. Toţi lucrătorii de prin împrejurimi, cei mai mulţi zidari, mâncau şi beau la dânsa. În timpul cât a lipsit doamna, mă duceam câteodată s-o văd; ştii că nu prea mă dau în lături când e vorba de golit câteva pahare de vin... Aşa că am început să mă duc mai des pe la verişoara mea şi m-am împrietenit cu mulţi dintre zidari. Prăvălioara era la intrarea străzii pustii, în stânga, pe un teren mare. Bărbatul verişoarei mele închiriase prăvălia pentru doisprezece ani. Sărmanul om murise şi contractul de închiriere era pe sfârşite. Dar proprietarul, care, la început, îşi propusese să construiască o casă mare, pe toată întinderea terenului, n-avea probabil destui bani; negustoreasa fu lăsată în pace. Terenul fu împărţit în două loturi; pe cel de-al doilea începură îndată lucrări pentru construirea unei case. Comerţul verişoarei mele, care, la început, se credea ruinată, a început să prospere. Mâncau acum la dânsa toţi oamenii care lucrau la clădire. În loc să se ruineze, se îmbogăţea. Clădirea începea să se ridice; odată cu înălţarea zidurilor se spălau şi pivniţele. În seara uneia din zilele acelea îmi încredinţase doamna caseta care conţinea într-însa un milion. Patruzeci şi opt de ore mi-am zbuciumat creierul pentru a găsi un loc de ascunzătoare sigur. Dar n-am găsit nimic. Un biet om ca mine, lipsit de imaginaţie, n-a putut să se gândească la altceva decât la o pivniţă. Dar, în vreme ce eu n-aveam nici o pivniţă la dispoziţie, am început îndată să cuget la acele frumoase pivniţe care se zideau în strada Caillou, lângă prăvălioara verişoarei mele. Două zile de-a rândul am vizitat prăvălia şi am căutat să fac

cunoştinţă mai de aproape cu zidarii. A treia zi m-am întors printre ei cu o mutră foarte supărată.

„— Ce ţi s-a întâmplat, tată Milon?” mă întrebă antreprenorul, care prinsese puţină simpatie faţă de mine pe motivul foarte simplu că eu singur eram în stare să-i ţin piept la băutură.

„— Mi s-a întâmplat un mic accident, răspunsei eu; m-am certat cu doamna şi doamna m-a trimis la plimbare...”

„— Şi acum eşti fără serviciu?”

„— Da, şi afară de asta m-am săturat de meseria de servitor...”

„— Aşadar, eşti hotărât să trăieşti din venituri?”

„— Nicidecum; mai întâi pentru că n-am venituri. Şi pe urmă, nu sunt eu omul care să poată sta fără lucru. Vreau să mă fac lucrător; n-am împlinit încă cincizeci de ani şi, după cum vezi, sunt destul de zdravăn.”

„— E adevărat, răspunse antreprenorul; ai putea să devii un tăietor de piatră admirabil... Dacă vrei, te angajez eu...”

„— Nu, zidăria ar fi mai potrivită pentru mine...”

„— Foarte bine! răspunse acesta; vino mâine de dimineaţă şi vom vedea...”

Am golit împreună o sticlă de vin şi am plecat. A doua zi patronul m-a întrebat unde voiam să lucrez sus sau jos?

„— Jos, răspunsei eu, pivniţele sunt mai sănătoase.”

„— Şmechere!... se cunoaşte că-ţi place băutura.”

Milon se întrerupse un moment din povestit.

Pe când vorbeau astfel, ajunseseră în Champ-de-Mars.

— Ah! reluă colosul, uitasem să-ţi spun, stăpâne, că eu sunt de origine provensală şi că în tinereţe am profesat meseria de zidar în împrejurimile Marsiliei. Mă pricepeam bine la zidărie... Când m-a văzut patronul manevrând mistria, şi-a dat seama îndată cu cine are de-a face.

„— Văd bine că ne vom înţelege, dragul meu,” îmi zise el.

Şi-mi dădu în primire o pivniţă întreagă.

Tocmai asta o voiam şi eu. Era în timpul verii.

Lucrătorii cu ziua sosesc la şase dimineaţa şi pleacă la şase seara. E adevărat, unii lucrează câteodată o oră mai mult, bineînţeles dacă sunt oameni harnici. Eu eram prezent la şantier totdeauna înainte de ora şase; câteodată soseam chiar pe la patru şi jumătate. Într-o dimineaţă, pe când eram singur în pivniţă, pe la orele cinci fără un sfert, am desprins o piatră din zid şi am ascuns caseta; după aceea am lipit piatra la loc, binişor... Nimeni nu mă văzuse, nimeni nu mă auzise. Eram sigur că nimeni nu putea să-mi descopere comoara...

— Foarte bine, zise O sută şaptesprezece cu puţină ironie, dai ai

avut grijă să însemni piatra?

— Nu, n-am însemnat-o; dar ştiu că e cea de-a şasea de la uşă, către stânga.

— Şi pivniţa?

— E cea dintâi din capătul coridorului subteran.

— Foarte bine; dar, probabil, casa aceea e locuită...

— Fără îndoială.

— Şi cum socoţi tu să pătrunzi în pivniţă?

— Ehei! exclamă Milon surâzând, am eu ideile mele!

Şi-şi continuară drumul în direcţia străzii Caillou.

— Şi cum ai părăsit şantierul? întrebă O sută şaptesprezece după o mică pauză.

— Oh! foarte simplu! Într-o seară — la două zile după aceea — m-am pus să joc un pichet cu patronul. De la joc a început cearta; eu m-am arătat iritat peste măsură şi i-am aruncat cărţile în faţă. Eram mai puternic decât el şi de aceea, în loc să se arunce asupra mea, s-a mulţumit să-mi facă socoteala şi să mă concedieze. M-am întors acasă.

— Şi de atunci nu mai ai nici o ştire despre verişoara ta?

— Sărmana femeie, mă credea şi ea vinovat, ca toţi de acolo, cu toate acestea nu m-a renegat. Din când în când îmi trimitea câţiva franci. Într-o bună zi a încetat cu trimisul şi de atunci nu mai am nici o ştire de la ea. Trebuie să fi murit, sărmana...

— Şi prăvălioara trebuie să fi încăput pe alte mâini.

— Dacă nu cumva or fi clădit vreo casă în locul ei...

Pe când vorbeau astfel ajunseră în colţul străzii Grenelle.

De la unsprezece în sus, cartierul Caillou era pustiu. Numai omnibuzele mai circulau încă.

În depărtare se vedea o lanternă verde mişcându-se.

— Să lăsăm să treacă omnibuzul, zise Milon şi se opri.

Omnibuzul trecu; falşii lucrători îşi continuară drumul.

În sfârşit, Milon se opri.

— Aici este, zise el.

Şi arătă cu mâna două case noi de o construcţie asemănătoare.

Milon se opri în faţa uneia dintre ele şi zise încetişor, dar cu siguranţă:

— Aici sunt banii!

După ce trecu omnibuzul, cartierul rămase tot aşa de pustiu ca oricare dintre aleile cimitirului Montmartre.

— Pivniţele sunt adânci, adăugă Milon.

— Să vedem, zise O sută şaptesprezece. Explică-mi ideea ta.

— E foarte simplu, răspunse Milon, am adus cu mine nişte

instrumente.

— Ce instrumente?

— O pilă.

— Bine. Şi altceva?

— Şi o daltă de zidărie pentru a desprinde piatra.

— Asta-i tot? întrebă O sută şaptesprezece surâzând.

— Mai am şi o frânghie.

— O frânghie? Pentru ce?

— Pentru a putea coborî cu uşurinţă în pivniţă...

— Toate bune, reluă O sută şaptesprezece, dar mai înainte de a pune planul tău în aplicare, să ne aşezăm puţin jos, în colţul acela.

Milon îşi învălui stăpânul într-o privire lungă, întrebătoare.

— Vino, repetă stăpânul său cu aerul lui autoritar.

Milon îi urmă.

O suta şaptesprezece scoase o pipă din buzunar şi o umplu în linişte cu tutun...

— Acum avem înfăţişarea unor adevăraţi lucrători zidari, zise el cu satisfacţie.

Milon aşteptă ca O sută şaptesprezece să se explice.

Acesta trase cu poftă câteva fumuri şi, în sfârşit, părea hotărât să vorbească.

— De cât timp ai părăsit Parisul? fu întrebat Milon.

— De unsprezece ani, răspunse colosul.

— Ştii tu câţi sergenţi de stradă erau pe atunci în Paris?

— Două sau trei sute, mi se pare...

— Ei bine, astăzi sunt două mii.

— Bine, dumneata vei sta la pândă.

— Bine, dar să presupunem că vom fi surprinşi!...

— Ah! drace...

— Ne-am întoarce frumuşel la închisoare; e o tentativă de furt prin efracţie.

— Dar nu e nici un furt!... Sunt banii noştri...

— Oho! dragul meu, îţi închipui că vom avea timp să dovedim justiţiei lucrul acesta?

— Cum?... Nu sunt banii bietelor mele copiliţe?

— Te cred.

— Şi trebuie să punem mâna pe ei.

— Tot aşa spun şi eu. Numai că nu e de nici un folos să ne expunem iarăşi unei călătorii în sudul Franţei.

— Cu toate acestea, eu nu văd alt mijloc de a pătrunde în pivniţă şi a pune mâna pe casetă.

— Acum şase luni vedeai tu oare vreun mijloc sigur de a ieşi din

închisoare fără să fii prins din nou?

— A, nu...

— Şi n-a fost oare înţelegerea între noi ca tu să fii braţul şi eu capul asociaţiei noastre?

Milon îşi plecă fruntea.

— Ai dreptate, stăpâne, zise el. Sunt un dobitoc şi te rog să mă ierţi.

— Te iert, cu condiţia ca pe viitor să mă asculţi fără să mă întrebi.

— Oare nu sunt sclavul dumitale?

— Ei bine! daca-i aşa, vino cu mine, zise O sută şaptesprezece.

Şi sculându-se se apropie de casă.

Deasupra porţii de la intrare atârnau mai multe tăbliţe cu bilete de închiriat.

— Portarul acesta e cam neglijent, zise O sută şaptesprezece.

— Într-adevăr, răspunse cu naivitate Milon, ar trebui ca în timpul nopţii să desprindă tăbliţele şi să le ducă în casă...

— De aceea eu îl voi concedia, răspunse cu răceală O sută şaptesprezece.

— Dumneata? exclamă Milon uimit...

— Fără îndoială; după ce voi deveni proprietarul acestei case.

— Aşadar, vrei s-o cumperi?

— Chiar mâine. Acesta e mijlocul cel mai sigur de a putea pătrunde în pivniţă fără ca cineva să poată avea vreo bănuială.

— Dar, întrebă Milon, cu ce o vom plăti?

— Nu este oare un milion în casetă?

— E adevărat.

— Vom plasa banii copiliţelor într-o proprietate; nimic mai firesc.

— Stăpâne, zise Milon, nu te înţeleg bine. Pentru a cumpăra casa ne trebuie bani.

— Te înşeli, dragul meu. Nu cumpără cineva o casă numai cu bani în mână.

— Ştiu bine... Dar ar trebui cel puţin ca proprietarul să aibă încredere în noi.

— Prostule, răspunse O sută şaptesprezece, uiţi că eu sunt maiorul Avatar, un mare senior rus?

— E adevărat.

— În condiţiile acestea, dragul meu, jumătate din Paris mi-ar vinde cealaltă jumătate pe credit.

— Dar, în sfârşit, stăpâne, mai îndrăzni să zică Milon, dacă nu va fi de vânzare casa?

— N-ai văzut biletele de închiriat?

— Ba da.

— Ei bine, în cazul acesta vom închiria un apartament împreună cu pivniţa respectivă. La urma urmei, chiar dacă partea cu caseta nu cade la noi, tot ne va veni mai uşor să operăm decât cum vrei tu.

— Dumneata găseşti răspuns la orice, stăpâne, zise Milon plecându-şi capul cu umilinţă.

— Sileşte-te să mă imiţi, răspunse O sută şaptesprezece şi, luând braţul fostului său tovarăş de cătuşe, se îndreptară amândoi spre Champ-de-Mars.

— Dragul meu, numai un singur lucru ai uitat să-mi spui, zise O sută şaptesprezece după o scurtă pauză.

— Care?

— Numele copiliţelor tale.

— Una era brună şi se numea Antoinette, cealaltă era blondă şi se numea Madeleine.

— Dar... numele de familie?

— Cred că bietele copile nici ele nu-şi cunosc adevăratul nume, pentru că mama lor le-a lăsat în pension sub un nume străin.

— Dar, reluă O sută şaptesprezece surâzând, tu cel puţin cunoşti numele acesta?

— Da, doamna se numea baroana Molder. E un nume german.

— Dar fraţii ei?

— Nu ştiu, doamna nu vorbea niciodată de ei.

— Dar când te-a judecat, când ai fost condamnat, n-ai auzit niciodată pronunţându-se numele prigonitorilor tăi?

— Ba da; dar îmi pierdusem capul. Îmi mai aduc aminte doar că unul dintre ei se numea domnul Carol.

— Sărmanul meu amic, e un mare noroc pentru tine că m-am amestecat şi eu în această afacere, altminteri...

— Sunt aşa de prost!... răspunse Milon cu naivitate.

— Dar cel puţin îţi aminteşti pe ce stradă locuia stăpâna ta?

— Da!... în strada Verneuil.

— Să ne îndreptăm într-acolo! zise O sută şaptesprezece.

— Cum! exclamă Milon suspinând, plecăm de aici?

— Fără îndoială.

— Dar dacă până mâine va fura cineva caseta?

O sută şaptesprezece ridică din umeri:

— Cum a stat acolo zece ani întregi, poate să mai stea încă o noapte.

Străbătură Champ-de-Mars, Piaţa Invalizilor şi o luară pe strada Universităţii. Milon ridică fruntea.

— Ah! acum ghicesc pentru ce ne ducem în strada Verneuil, exclamă el.

— Da?... Slavă Domnului!...

— Drace!... Ucigaşii au moştenit-o pe doamna şi acum, desigur, locuiesc ei acolo.

— Sau cel puţin vom putea afla cine sunt şi unde locuiesc.

Ajunseră în strada Verneuil.

Milon mergea înainte întocmai ca un câine de vânătoare.

— Ei! exclamă colosul, iată că nu mai recunosc locul!...

— Îl recunosc eu, răspunse O sută şaptesprezece. Palatul a fost dărâmat şi în locul lui s-a înălţat o casă cu şase etaje.

— Atunci... cum vom putea să aflăm?...

— Vom afla mâine, răspunse O sută şaptesprezece. Acum să plecăm. Noël ne aşteaptă.

Străbătură strada Universităţii, apoi strada Iacob, se înfundară în strada Şcolii de medicină şi nu se opriră decât la mijlocul străzii Şarpelui.

— Acolo. O sută şaptesprezece sună la poarta unei case vechi care avea aparenţa unui hotel.

— Cine-i acolo? întrebă o voce din interior.

— Prietenii de la Sud! răspunse O sută şaptesprezece.

Poarta se deschise şi Cocorico, fostul lucrător fierar al ocnei din Toulon, alergă în întâmpinarea „stăpânului”.

Capitolul VIII

Trecură trei zile din clipa în care Antoinette, aflând din gura doamnei Raynaud că domnişoara Paulina de Beaurevert murise de vreo zece ani, leşinase. Sărmana bătrână chemase în ajutor vecinii. Tânăra fată fu aşezată în pat şi toată lumea nu mai ştia cum s-o îngrijească. Cauza leşinului rămăsese pentru toţi un mister de nepătruns.

De atunci, domnişoara Antoinette se schimbase foarte mult; părea că zăcuse multă vreme de o boală grea.

Era palidă, tresărea la cel mai mic zgomot şi i se părea că are mereu în faţa sa figura acelui om care căutase să o înşele.

Şi când se gândea că se servise de banii aceia!... Antoinette credea că înnebuneşte!...

Se gândea că nu putea măcar să înapoieze suma întreagă; mai avea încă un rest de 500 franci, de care nu se atinsese. Îi păstra cu îngrijire în fundul unui sertar.

Se pusese din nou pe lucru, cu mai multă ardoare decât oricând; îşi lungea zilele, îşi scurta nopţile.

Domnul Rousselet, care prinsese gust pentru comerţul său de manuscrise, se întorsese cu un volum gros englezesc în care se povestea viaţa unui gentleman şi a unei prea frumoase lady.

Era o povestire plicticoasă, de vreo patru sute de pagini, în care se mâncau mereu sandvişuri şi se bea bere. E de necrezut, cât de mult se mănâncă şi se bea în romanele englezeşti!...

Domnul Rousselet spusese tinerei fete:

— Voi face astăzi o nebunie; dacă până la sfârşitul săptămânii îmi dai volumul gata, ai 300 de franci.

— Trei sute!

Antoinette lucra cu energie. Se culca la miezul nopţii şi la orele patru se scula.

— Ah! dacă omul acela ar putea să aştepte încă opt zile, îşi zicea dânsa, aş fi salvată!

Mai primise încă vreo sută de franci de la lecţii, aşa că ar fi putut să completeze suma întreagă.

Trecuseră patru zile şi nu primise încă nici o veste de la Agénor.

— Ah! dacă ar fi vrut să mai aştepte încă trei zile, numai trei zile!

Pe la orele şapte, mama Philippe veni şi în ziua aceea, ca de obicei, să strângă prin odaie.

Portăreasa începuse să ghicească după numărul foilor scrise, cam când se sculase tânăra fată.

— Oh! domnişoară, zise dânsa, nu eşti deloc cuminte! Astăzi trebuie să te fi sculat înainte de patru.

— Se poate, răspunse Antoinette; sunt foarte grăbită cu lucrul săptămâna aceasta.

Bătrâna portărească era totdeauna foarte respectuoasă cu Antoinette, dar respectul acesta nu era lipsit de oarecare familiaritate...

— Frumoasa mea domnişoară, zise dânsa, mata ştii bine cât de mult te iubim, eu şi cu Philippe...

— Ah! ştiu bine, răspunse Antoinette, şi vă voi fi totdeauna recunoscătoare!

— Ei bine! reluă portăreasa, văd bine că ai din nou o mare supărare. Din ziua aceea când te-ai întors cu bani mulţi...

— Taci, în numele cerului! exclamă Antoinette.

— Te rog să mă ierţi dacă ţi-am făcut vreo supărare cu vorbele mele... Dar am fi aşa de fericiţi să te putem scoate din încurcătură, eu şi cu Philippe....

— Mulţumesc, buna mea femeie, răspunse Antoinette, dar n-am nici o supărare...

Şi pe când pronunţa cuvintele acestea, o lacrimă îi cădea pe foiţa

de dinainte.
— Oh! e rău, e foarte rău dacă te ascunzi de noi, scumpă domnişoară... Noi te iubim aşa de mult!...
Glasul sărmanei femei suna aşa de dureros, era aşa de sincer, încât Antoinette fu emoţionată.
Tânăra fată întinse mâna portăresei şi-i zise:
— Îţi voi povesti totul!
Şi într-adevăr îi povesti bizara întâlnire pe care o avusese cu domnul Agénor de Morlux, îi spuse cum acesta îi dăduse un bilet de o mie de franci şi-i explică astfel care era cauza neliniştii sale.
— Oh! exclamă bătrâna, mi-aş pune capul că toate acestea se vor sfârşi bine!...
— Ce vrei să zici? întrebă Antoinette.
— Îl cunosc eu bine pe domnul Agénor de Morlux, continuă portăreasa; e un tânăr foarte cumsecade şi foarte bogat...
— Aşa cred şi eu, murmură Antoinette; de vreme ce-şi permite asemenea nebunii...
— Mi se pare că soţul meu este prieten bun cu cameristul domnului Agénor.
— Atunci, exclamă Antoinette, ne va fi uşor să aflăm unde locuieşte acest domn.
— Oh! cât despre asta...
— Mai am numai trei zile! murmură Antoinette.
Mama Philippe nu înţelegea deloc din ce cauză era Antoinette atât de disperată.
— La urma urmei, murmură dânsa, s-au văzut lucruri şi mai şi decât acesta!...
— Ce lucruri? întrebă Antoinette.
— Vezi bine, reluă mama Philippe, domnul Agénor e destul de bogat.
— Ei şi?
— Destul de bogat pentru doi.
— Nu te înţeleg.
— O... când n-are cineva intenţii bune, nu aruncă astfel banii pe fereastră!...
— Ce voieşti să spui? repetă Antoinette, care nu putea să înţeleagă.
— De ce, adică domnul Agénor de Morlux n-ar fi de-a binelea îndrăgostit de dumneata, care eşti aşa de frumoasă, aşa de bună, aşa de dulce, aşa de cuminte, aşa de bine educată, încât s-ar crede că eşti o principesă?... De ce adică nu s-ar căsători domnul cu dumneata?

Obrajii tinerei fete se împurpurară.

— Oh!... murmură ea după o pauză, nu se căsătoreşte cineva cu o fată săracă ca mine!

— Şi de ce nu?... Nu m-am căsătorit şi eu oare, când eram bogată, cu un bărbat sărac? Şi câţi bărbaţi bogaţi nu se căsătoresc cu fete sărace lipite pământului?

Antoinette clătină din cap cu tristeţe şi după o pauză întrebă:

— Aşadar, dumneata erai bogată, mamă Philippe, când te-ai căsătorit cu soţul dumitale?

— O... eram negustoreasă!

— Da?... Şi ce comerţ făceai?

— Ţineam o cârciumă în strada Grenelle şi toţi zidarii din cartier mâncau la mine. Făcusem economii bunicele... într-o dimineaţă ne-am trezit săraci...

— Sărmanii oameni! murmură Antoinette, care-şi uită pentru moment toate durerile..

— Dar asta nu e nimic, reluă mama Philippe, eu sunt încredinţată că domnul Agénor...

— Oh! taci!... taci!... pentru numele lui Dumnezeu!

— De mi-o cere vreo informaţie, voi şti bine ce să-i spun... O perlă ca dumneata nu mai găseşte în toată Franţa...

Două lovituri discrete în uşă întrerupseră conversaţia.

Antoinette întoarse capul şi păli. Era tata Philippe care aducea două scrisori. Antoinette le luă în mână şi le examină cu atenţie.

— Ah! aceasta e de la Madeleine!

Pe cea de a două însă n-o cunoştea.

— Pariez, zise mama Philippe, că e de la domnul Agénor de Morlux.

Tata Philippe se retrase îndată.

Soţia sa, care auzise vocea doamnei Raynaud, ieşise la rândul ei.

Aşa că Antoinette rămase singură.

Capitolul IX

Tânăra fată privea scrisorile şi nu îndrăznea să le deschidă.

Un tremur nervos îi cuprinsese toată fiinţa. De la cine era oare scrisoarea aceea? De unde venea?

I se mai întâmplase şi altă dată Antoinettei să primească scrisori fără să ştie la prima vedere de unde veneau.

Dar le deschisese pe toate fără nici o emoţie cu un simplu sentiment de curiozitate.

De obicei, deschidea mai întâi scrisorile pe care le primea de la sora sa şi la urmă pe celelalte.

De data aceasta deschise întâi scrisoarea străinului.

Era un scris elegant.

Înainte de a citi, Antoinette privi iscălitura.

Tremurând, murmură:.

BARONUL AGÉNOR DE MORLUX

Atunci inima i se strânse şi părea că încetase a-i mai bate, pe când o pânză deasă i se aşternea peste ochi. Şi cu toate acestea citi.

Citi, pentru că curiozitatea la femei e un sentiment aşa de puternic, încât nici una din ele nu ştie să-l învingă.

Citi, pentru că o voce secretă îi şoptea că omul care-i scria era destinat să joace un rol în viaţa sa.

Scrisoarea domnului Agénor era foarte respectuoasă:

„Domnişoară, spunea el, Providenţa are de multe ori hotărâri de nepătruns.

Pe mama am pierdut-o din leagăn; tatăl meu m-a emancipat la vârsta de optsprezece ani, voind, bineînţeles, să scape de grija tutelei mele.

Am astăzi douăzeci şi şase de ani, cincizeci de mii de franci venit anual şi sunt posesorul unuia din cele mai vechi şi mai autentice nume ale nobilimii franceze. Cu toate acestea mă simt aşa de singur în lume, parcă aş fi un sărman derviş în mijlocul unui deşert. Mă întreb de multe ori dacă viaţa nu-şi are şi părţile ei serioase, dacă n-aş putea găsi ceva superior existenţei fade de club, de curse şi de intrigi amoroase?

Într-o zi, o prietenă a familiei mele m-a prezentat într-o lume foarte elegantă, foarte aristocrată, în care tinerele fete gata de măritat sunt tot aşa de numeroase ca firele de nisip pe malul unei mări.

Sunt de toate soiurile; şi mai brune şi mai blonde; unele au părul roşu şi ochii de foc, amintindu-ţi pe neîntrecuta femeie a antichităţii.

Toate aceste domnişoare sunt foarte tari în materie de pian, vorbesc de modă ca nişte adevărate croitorese, ştiu pe dinafară numele tuturor secretarilor de ambasade şi se informează îndată dacă bărbatul ce le-a fost prezentat este destul de naiv sau destul de prost ca să le ofere diamante de valoare şi cai „pur sânge”.

Sunt mulţi tinerii din lumea mea pe care fetele acestea îi vor putea face fericiţi, încât am simţit îndată că nici una dintre ele nu va fi în stare să mă facă fericit pe mine.

De şase luni, domnişoară, mizantrop înainte de vreme, retras din

vârtejul plăcerilor aristocratice, trăiam cu singurătatea inimii mele, de şase luni, trist, tăcut, luptător descurajat mai înainte de a fi început lupta, mă gândesc mereu să întreprind una din acele călătorii îndepărtate, care te vindecă de teribilul RĂU AL PARISULUI, de acea indispoziţie pe care noi ne-am deprins s-o numim astfel şi pe care englezii o numesc cu un cuvânt mai simplu, dar mult mai puţin expresiv: SPLEEN.

Într-o noapte, într-o dimineaţă, mai bine zis, în vara în care Parisul aristocrat e gata să adoarmă, o stea a licărit pe cerul întunecat al vieţii mele şi eu mi-am simţit ochii legaţi de dânsa, şi de atunci fără încetare stau în contemplare.

Nu-i aşa că ghiceşti unde era şi cine era steaua aceea?...

E mica lampă a unui înger de bunătate, care s-a făcut susţinătoare a unei femei bătrâne, infirme şi bolnave.

Nu-ţi voi vorbi nicidecum despre frumuseţea acelui înger, domnişoară; îţi voi vorbi numai despre inima sa nobilă şi despre virtuţile sale.

Am îndrăznit să-mi făuresc un vis, un vis nebunesc, fără îndoială, am început să cuget că într-o zi acea fată instruită, bine crescută, curajoasă şi frumoasă va putea să devină cea mai desăvârşită dintre femei dacă va voi.

Voi merita oare vreodată această fericire?... Eu, care n-am alte titluri decât pe acelea de bogat şi de plictisit?...

Nu îndrăznesc să cred, nu îndrăznesc să sper şi cu toate acestea inima mea îmi spune... îţi scriu îngenunchind în faţa dumitale şi cerându-ţi cu umilinţă iertare pentru mica minciună pe care ţi-am spus-o...

Nu vei voi, oare, domnişoară, să ierţi pe acela care-şi spune:

Al dumitale admirator şi pe veci devotat."

Scrisoarea aceasta provocă în pieptul Antoinettei o plăcere dureroasă.

Obrajii i se împurpurară, inima îi bătea cu putere.

Nu-l văzuse pe domnul Agénor de Morlux decât o singură dată şi, cu toate acestea, avusese destul timp să bage de seamă că era un băiat drăguţ.

Şi apoi în scrisoarea aceea era atât adevăr, atâta bun simţ, încât chiar o femeie cu mult mai multă experienţă decât Antoinette ar fi putut să fie înşelată.

Afară de asta, o fată, chiar când e aşa de modestă cum era Antoinette, dacă e frumoasă, ştie totdeauna lucrul acesta.

La urma urmei de ce n-ar fi inspirat şi ea un amor înflăcărat?

Şi de ce amorul acela n-ar fi călăuzit de un sentiment onest?

Tânăra fată îşi cuprinse capul între mâini.

— Oh, murmură ea, mi se pare că înnebunesc!...

Apoi reciti din nou scrisoarea, lăsând-o încă să aştepte pe aceea a Madeleinei pe masă, nedeschisă.

Deodată, pe când era cufundată într-un soi de lâncezeală morală şi fizică, auzi vocea doamnei Raynaud.

— Antoinette!... Antoinette!... striga bolnava.

Tânăra fată se ridică şi intră în camera sărmanei bătrâne.

— Ai dormit bine, mamă Raynaud? o întrebă, îmbrăţişând-o.

— Da, copila mea, am dormit foarte bine; am avut un vis aşa de frumos!...

Antoinette tresări.

— Ce ai visat, mamă?

— Acelaşi lucru pe care l-am visat şi acum cinci zile...

— Dar ce ai visat acum cinci zile? întreba fata, tremurând din tot corpul.

— Că tu erai măritată...

— Oh! mamă!...

— Şi bogată...

— Vis mincinos, sărmana mea mamă.

— Eu n-am decât visuri adevărate, răspunse mama Raynaud.

— Dar, mamă, reluă Antoinette, silindu-se să zâmbească, pentru ca să se mărite cineva, trebuie să găsească... un soţ...

— Soţul era găsit în visul meu; l-am văzut bine...

— L-ai văzut?... repetă Antoinette.

— Vrei să ţi-l descriu?

— Da, vreau.

Antoinette se silea mereu să surâdă, dar inima îi bătea atât de tare încât, dacă doamna Raynaud ar fi ascultat mai bine, ar fi putut să-i audă bătăile.

Bătrâna continuă:

— Era un tânăr înalt, cu părul castaniu, cu mustaţa mică. Era delicat, avea nasul drept şi ochii albaştri şi te privea cu atâta dragoste, încât mi-a venit poftă să-l îmbrăţişez şi să-l numesc fiul meu.

Antoinette scoase un strigăt.

— Ce ai, mititico? întrebă doamna Raynaud surâzând.

— Uitasem că a venit ora lecţiilor, răspunse fata.

Şi ieşi repede din camera bătrânei.

Capitolul X

Portretul pe care i-l făcuse doamna Raynaud era portretul domnului Agénor de Morlux.

Antoinette se închise în camera ei, cu ochii plini de lacrimi şi repetându-şi mereu:

— Oh!... Simt că înnebunesc!...

Dar deodată privirea îi căzu pe scrisoarea Magdalenei, pe care n-o deschisese încă.

— Ah! ingrată ce sunt! murmură ea.

Şi rupse în grabă plicul; o hârtie îndoită în patru căzu dintr-însul.

Era un plic de bancă de o mie de franci.

Antoinette tresări; o presimţire bizară o cuprinse. Niciodată până atunci Madeleine nu-i trimisese o sumă atât de mare.

Era deci în faţa unei noi enigme şi, de o bucată de vreme, prea multe enigme se îngrămădeau în viaţa bietei Antoinette.

În loc să-i provoace bucurie, vederea banilor acelora îi provoca un sentiment de nelinişte.

Cu mâini tremurânde desfăcu scrisoarea Madeleinei.

Scrisoarea aceasta trebuia să se fi încrucişat în drum cu aceea pe care o trimisese Antoinette surorii sale.

Madeleine scria:

„Drăguţa mea Antoinette, dacă poşta nu va merge mai repede decât călătorii, probabil că voi ajunge şi eu o dată cu această scrisoare. Dacă mama Raynaud va fi de faţă când vei citi rândurile acestea, să te sileşti să-ţi comprimi cât vei putea bătăile inimii, pentru ca dânsa să nu-ţi poată ghici emoţia. Sărmana ta Madeleine se întoarce cu sufletul zdrobit de durere.

Drăguţa mea, sufăr atât de mult de câteva ore, încât mă mir că mai am încă puterea de a trăi.

Mâine seară voi părăsi Moscova, întovărăşită până la graniţa Poloniei de o guvernantă bătrână care îmi ia locul.

La Viena, aceasta mă va da în primire unui intendent al contelui Potenieff, acela care până ieri era un fel de stăpân pentru mine.

Intendentul mă va conduce până în Germania şi acolo mă va da în primire vreunei familii onorabile care va pleca spre Franţa.

Ceea ce înseamnă că peste trei săptămâni, cel mai târziu, sărmana ta Madeleine va fi lângă tine.

Ah! de ce oare sufăr aşa de mult? Aşa de mult, încât nici chiar gândul apropiatei noastre revederi nu mai poate să mă înveselească.

Plec, încălzită de lacrimile contesei Potenieff, încărcată de darurile

contelui.

— Contele mi-a dat azi dimineaţă un portofel care conţine douăzeci de mii de franci; zestrea mea, drăguţă, o adevărată avere pentru noi amândouă.

Vai!... E preţul fericirii mele!...

Îţi trimit chiar acum o mică parte din această sumă, pentru că cineva din Paris, ghiceşti desigur că e mama Philippe, m-a înştiinţat despre boala mamei Raynaud.

Restul îl aduc cu mine.

— O, Dumnezeule numai de aş avea puterea să ajung...

Inima mea rămâne aici, înlănţuită de pământul îngheţat al Rusiei, pentru totdeauna.

Veţi vedea lângă voi corpul Madeleinei, dar sufletul ei... Ah! Moscova l-a răpit în întregime...

Îţi voi spune trista mea poveste îndată, cu tocul în mână, pentru că, prin viu grai, poate nu voi avea niciodată puterea să ţi-o spun. Te rog chiar să nu-mi mai pui nici o întrebare în această privinţă; să mă laşi în lâncezeala mea morală, în disperarea mea fără margini, până când Dumnezeu se va îndura şi îmi va trimite uitarea.

Contele şi contesa Potenieff, pe care i-ai văzut şi tu o dată la Paris, sunt oameni în vârstă.

Contesa e foarte frumoasă încă, deşi a trecut de patruzeci de ani, contele are cincizeci şi cinci de ani.

Fiica lor, domnişoara Olga, este o fată cât se poate de drăguţă, deşi puţin cam prea mândră; e destinată să se căsătorească cu un căpitan din gradul imperial, cu garnizoana în Moscova.

Când am sosit aici, nu-l văzusem încă pe Ivan.

Cine-i acest Ivan? mă vei întreba.

E omul pentru care mă simt gata să mor; este fiul contelui Potenieff, singurul moştenitor al numelui său.

Ivan are douăzeci şi şase de ani; este ofiţer în regimentul său; e cu garnizoana în Sankt Petersburg.

Timp de mai bine de un an a stat departe de familia sa şi până atunci nu-l văzusem deloc.

E frumos — pentru mine, cel puţin — are ceva dominator în privire; are un farmec deosebit în voce.

Când a revenit în sânul familiei, acum cinci luni, era tocmai perioada când contele şi contesa părăseau Moscova şi se duceau la moşiile lor.

Ivan a venit şi el cu noi.

Castelul contelui e clădit în unul din acele vaste pustiuri ale Rusiei meridionale, unde străbaţi sute de verste până întâlneşti în cale un

sat sau o casă.

Dar e un ţinut admirabil în timpul verii; stepa devine aurie, cerul e senin, albastru scânteietor. Păsările ciripesc încontinuu, ameţindu-te cu cântecele lor fermecătoare. Natura întreagă, de altfel, a conspirat ca să mă seducă.

În timpul unei nopţi, pe când mă plimbam prin mijlocul stepei împreună cu Ivan, mi-am simţit sufletul tulburat.

Ivan s-a înamorat de mine, sau cel puţin s-a prefăcut că era înamorat.

Vai!... şi acum încă, cu toate cele ce am văzut şi am auzit e o grea problemă pentru sărmana de mine.

Ivan era nebun după mine; şi într-o zi, când m-am aruncat la picioarele sale, rugându-l să aibă milă de tinereţea mea, m-a ridicat şi mi-a spus:

— Părinţii mei mă iubesc foarte mult şi vor face tot ce voi vrea eu. Le voi declara că mă căsătoresc cu dumneata şi, fără îndoială, se vor învoi.

L-am crezut; îl iubeam aşa de mult, eram aşa de plină de speranţă...

După vreo opt zile ne-am întors la Moscova. Concediul lui Ivan era pe sfârşite. Dar el a cerut să obţină o prelungire.

Voia, îmi spunea, să-şi mărturisească dragostea familiei sale şi să obţină îndată consimţământul. Eu l-am crezut, fără să am măcar cea mai mică umbră de îndoială.

Ah! câte vise de fericire mi-am făcut!...

Ieri însă, cerul şi-a revărsat mânia asupra mea şi mă mir cum mai sunt încă în viaţă.

Ascultă!

Contesa Pontenieff a intrat în camera mea ieri seară, cu ochii plini de lacrimi, şi m-a luat în braţele sale cu dragostea unei mame.

— Sărmana mea copilă, îmi zise ea, să fii tare, căci ceea ce voiesc să-ţi spun e foarte grav...

Eu m-am îngălbenit.

— Eşti înamorată de Ivan, continuă dânsa, şi Ivan ţi-a spus că te iubeşte. Ţi-a făgăduit chiar că se va căsători cu dumneata. Sărmană copilă tu nu-l cunoşti pe Ivan, e un tânăr fără inimă, corupt, ambiţios...

Voiam să protestez cu energie contra acestor cuvinte, dar contesa continuă:

— Ivan ştie acum că noi nu mai suntem bogaţi; emanciparea sclavilor ne-a ruinat aproape... Pentru ca să ne ridicăm din nou, trebuie ca Ivan să se căsătorească cu vreo moştenitoare bogată;

mâine chiar va pleca la Petersburg, unde i se pregăteşte o întâlnire cu domnişoara Wasilika P..., pe care trebuie s-o ceară în căsătorie.

— Oh! doamnă, strigai eu, nu e cu putinţă una ca asta!...

— Vino cu mine, îmi răspunse ea; vei vedea îndată că ţi-am spus adevărul.

Şi mă târî după dânsa; eram lipsită de viaţă şi de forţă.

Uşa camerei mele dădea într-un coridor lung, la capătul căruia era apartamentul lui Ivan.

Cea dintâi cameră din acest apartament era sala de fumat.

Când am ajuns aproape de uşă, am auzit voci şi hohote de râs.

Am recunoscut vocea lui Ivan şi a câtorva ofiţeri, prieteni ai săi, pe care-i poftea de multe ori la el.

— Ascultă, îmi şopti contesa, poruncitoare.

Mai mult moartă decât vie, am ascultat.

Ivan zicea:

— Da, dragii mei, părinţii nu se poartă bine cu mine; m-au întrerupt în mijlocul unui mic roman de dragoste pe care îl pregătisem cu multă grijă.

— Ah! da, continuă o altă voce; e vorba despre acea drăguţă franţuzoaică...

— Vai!

— Voiai s-o iei în căsătorie?

— Ehei!... M-am gândit la aşa ceva un moment... dar acum iată-mă devenit din nou om cu minte... Plec mâine dimineaţă şi sunt cu trup şi suflet al blondei domnişoare Wasilika.

N-am avut puterea să ascult mai mult şi am căzut leşinată în braţele contesei.

Când mi-am revenit în fire, eram în camera mea, întinsă în pat, pradă unor friguri. Erau orele şase dimineaţa.

— Copila mea, îmi zise dânsa, trebuie să ne despărţim; te vei întoarce în Franţa.

Şi îmi dădu din partea contelui un portofel care conţinea douăzeci de mii de franci.

Ivan plecase de o oră... şi nu l-am mai revăzut.

Iată romanul meu, drăguţa mea surioară. E foarte simplu, nu-i aşa?... dar e teribil... îmi vine, în unele momente, o poftă nebună de moarte.

Adio... sau mai curând la revedere; mă gândesc la tine şi gândul acesta îmi dă puterea de a trăi.

A ta, Madeleine.”

Antoinette plângea cu lacrimi mari când termină de citit

scrisoarea. Cealaltă scrisoare, a domnului Agénor de Morlux, era mereu acolo pe masă, dinaintea ei.

Tânăra fată o aruncă cu ciudă.

— Oh! ce proastă, ce lesne încrezătoare sunt!... murmură, ştergându-şi lacrimile.

Capitolul XI

Scrisoarea aceasta nu era oare pentru Antoinette una din acele teribile înştiinţări pe care Providenţa ni le trimite câteodată?

Antoinette îşi puse întrebarea aceasta şi răspunsul pe care şi-l dădu nu putea să fie decât afirmativ.

Tânărul care-i vorbea de căsătorie era un seducător ca şi Ivan, ca şi cel care adusese doliul în sufletul seninei Madeleine.

— Dumnezeule! murmură Antoinette, oare sunt nebună?... Se căsătoreşte cineva cu nişte nenorocite orfane ca noi?

Şi atunci luă condeiul şi, cu mâna tremurândă, scrise următoarele rânduri:

„Domnule,

Cu părere de rău văd că ai căutat să mă înşeli sau mai bine zis că te-ai înşelat asupra mea. Nu sunt o fată pe care s-o poţi seduce, nici o femeie cu care să te poţi căsători.

M-ai înşelat — într-un mod foarte distrat, e adevărat — dar, în sfârşit, m-ai înşelat.

Domnişoara Paulina de Beaurevert e moartă de zece ani şi n-a fost niciodată vara dumitale.

Aşa că şiretenia, dumitale a dat greş.

Se poate să-ţi fi plăcut figura mea; sunt prea mândră pentru a crede altfel; am prea multă stimă pentru dumneata, pentru ca să bănuiesc măcar un singur moment că ai voit să mă faci amanta dumitale; dar e tot aşa de adevărat că nu voi putea deveni niciodată soţia dumitale.

Familia dumitale e bogată şi trebuie să aibă desigur acel orgoliu înnăscut, de castă, pe când eu nici nu-mi cunosc măcar alt nume decât acela cu care semnez.

Mă numesc simplu şi scurt, Antoinette, numai atât.

Voieşti să-ţi spun povestea mea în câteva cuvinte?

Iat-o:

Am o soră. Am avut şi mamă, cândva.

Am fost date de mici copile la pensionul doamnei Raynaud şi n-am

mai revăzut-o niciodată pe mama noastră, care, fără îndoială, trebuie să fie moartă de multă vreme.

Doamna Raynaud ne-a crescut, fără să ne poată spune numele pe care trebuia să-l purtăm în lume, căci numele acesta nu i-l spusese nici dânsei nimeni.

Am fost crescute din milă şi ne-am deprins amândouă de timpuriu cu o existenţă cât se poate de modestă.

Lucrez, mă rog şi am credinţă în Dumnezeu.

N-am cugetat niciodată să mă mărit, pentru motivul foarte simplu că bărbatul care ar putea să mă ia, ar trebui să fie sărac ca şi mine, şi atunci...

Cu atât mai puţin mă pot gândi la fericirea, pe care, cu atâta abilitate, mă laşi dumneata s-o întrezăresc.

Aşadar, legătura dintre noi trebuie să rămână unde este, domnule.

Uită-mă! în mijlocul lumii în care trăieşti, lucrul acesta nu-ţi va fi deloc greu.

Eu îmi voi aminti totdeauna de intenţia dumitale, atât de simplă şi de nobilă, şi voi cugeta cu oarecare mândrie că un moment măcar ai putut aspira la mâna aceleia care-şi spune

Servitoarea dumitale,

Antoinette.”

La scrisoarea aceasta Antoinette adăugă şi biletul de o mie de franci, pe care-l primise de la sora sa.

Apoi le puse pe amândouă într-un plic şi o chemă pe mama Philippe.

Portăreasa alergă îndată.

— Tata Philippe, întrebă tânăra fată, va avea vreme să facă o mică cursă?

— Da, domnişoară; dar încotro?

— În strada Suresnes, răspunse Antoinette.

Portăreasa tresări.

— Dar acolo e locuinţa domnului acela...

— De cine vorbeşti? întrebă tânăra fată încruntând din sprâncene.

— Despre domnul acela care ţi-a vorbit deunăzi în stradă, răspunse mama Philippe.

— Aşadar, ştii unde locuieşte?

— Pe legea mea, continuă portăreasa, trebuie să-ţi spun adevărul. Soţul meu şi cu mine te iubim atât de mult, încât îţi dorim toată fericirea de pe pământ. De aceea noi ne-am interesat şi am aflat unele lucruri. Domnul Agénor de Morlux este un tânăr foarte frumos, cumsecade, care este îndrăgostit de dumneata.

Antoinette o opri cu un gest.

— Şi se va căsători cu dumneata, poţi să fii sigură. Nu l-a visat numai doamna Raynaud, l-am visat şi eu şi soţul meu, şi toţi... Când a venit pe aici, ieri seară...

— A fost el aici...

— Da, a fost la noi. Singur a adus scrisoarea pe care ţi-a dat-o Philippe azi-dimineaţă.

— Şi nu mi-aţi spus lucrul acesta.

— N-am îndrăznit.

— E foarte rău, buna mea femeie, zise Antoinette cu tristeţe. Ascultă-mă bine, niciodată nu voi putea să mă căsătoresc cu domnul de Morlux.

— Ah!... şi pentru ce?

— Pentru două motive: cel dintâi e că sunt săracă.

— Asta nu e nimic, de vreme ce el e bogat...

— Al doilea motiv, continuă Antoinette, e că n-am nici nume, nu ştiu măcar cum se numea mama mea...

Pronunţând cuvintele acestea, tânăra fată era foarte emoţionată.

— Du-te şi-l cheamă pe tata Philippe, spuse ea.

Mama Philippe ascultă.

Antoinette puse scrisoarea în plic şi scrise adresa:

„Domnului baron de Morlux Strada Suresnes”

Apoi, voind să uite cu orice preţ lucrurile acelea, începu să cugete la sărmana Madeleine.

Tata Philippe intră.

Antoinette întinse scrisoarea în tăcere.

Portarul înţelese că hotărârea tinerei fete era de neclintit; luă scrisoarea şi ieşi fără o vorbă.

Dar femeile sunt totdeauna mai stăruitoare decât bărbaţii. După ce bărbatul ei plecase, mama Philippe se întoarse în camera tinerei fete.

— Frumoasa mea domnişoară, începu ea, eşti sigură că mama dumitale nu mai trăieşte?

— Când am văzut-o pentru cea din urmă oară aveam abia opt ani... Sărmana mea mamă! Ne săruta cu atâta patimă, ca şi cum ar fi presimţit că n-avea să ne mai vadă niciodată. De ce s-a despărţit de noi aşa de timpuriu? De ce ne-a internat într-un pension tocmai la vârsta când aveam mai multă nevoie de dragostea şi mângâierile sale? Niciodată n-am putut afla lucrurile acestea şi, desigur, vom muri fără să le aflăm.

— Dar, domnişoară, continuă mama Philippe, cum se poate să uite cineva numele mamei sale?

— Noi nu l-am ştiut niciodată. O numeam pur şi simplu „mama”. Servitorii spuneau „Doamnă baroană”. Atâta îmi mai aduc aminte.

— Şi nu-ţi aminteşti unde e casa în care locuiaţi înainte de a fi conduse la pension?

— Era un palat vechi, care avea în jurul său o grădină mare, cu mulţi, cu foarte mulţi arbori.

— În ce cartier?

— Vai! zise Antoinette, noi ieşeam în oraş numai în trăsură, şi nu-mi mai amintesc. Cu toate acestea, mi se pare că era în foburgul Saint-Germain.

— Cine ştie? Căutând bine, poate aţi putea regăsi casa...

— Oh! de când m-am făcut mai mare, răspunse Antoinette, am alergat prin întreg Parisul, dar n-am găsit nimic. Poate că palatul acela a fost dărâmat.

— La urma urmei, lucrul e posibil.

Şi mama Philippe păru că vrea să se retragă.

Dar, de la uşă, se întoarse.

— De vreme ce mama dumitale era baroană, desigur că avea şi servitori mulţi.

— Nu, răspunse Antoinette, n-avea decât trei servitori, două femei şi un bărbat. Numele femeilor l-am uitat, dar al bărbatului mi-l amintesc. Oh!... bietul om, ne iubea aşa de mult, ca şi cum ar fi fost tatăl nostru... Când mama ne-a dus la pension, plângea ca un copilaş... Bietul Milon!

Mama Philippe scoase un strigăt de uimire.

— Milon!... repetă ea, omul acela se numea Milon?

— Da, răspunse Antoinette, fără să înţeleagă uimirea portăresei..

— Era un om înalt, spătos, care vorbea dialectul provensal.

— Aşadar, dumneata l-ai cunoscut? întrebă Antoinette.

Capitolul XII

Mama Philippe se schimbase la faţă.

— Milon! Milon! repetă ea într-una, ca şi cum numele acesta i-ar fi deşteptat amintirea unui trecut dureros.

— Aşadar, l-ai cunoscut? repetă Antoinette.

— Era vărul meu.

— Vărul dumitale!

— Da, domnişoară.

— Ah! exclamă Antoinette cu tristeţe, aşadar a murit şi el?

Mama Philippe îşi plecă capul.

— Mai bine ar fi aşa! murmură ea.

Antoinette îi luă braţul şi i-l strânse, cu putere.

— Oh! vorbeşte! exclamă, vorbeşte o dată!

Mama Philippe nu putu să se mai stăpânească. O luă pe Antoinette în braţe şi, ca şi cum ar fi fost copilul ei, îi zise:

— Ah! scumpă domnişoară... Eu te-am văzut când erai mică... am văzut-o şi pe mama dumitale... şi ştiu unde trebuie să fie palatul vostru... mi-aduc aminte că am fost şi eu odată acolo, ca să mă întâlnesc cu vărul meu Milon.

— Dacă-i aşa, trebuie să ştim numele mamei mele! strigă Antoinette.

— Da, mama dumitale era nemţoaică; se numea baroana Miller.

— Ah! zise Antoinette. Da... aşa e... îmi amintesc şi eu acum; am auzit de multe ori numele acesta...

Apoi, plecându-şi la rândul ei capul:

— Şi... e moartă, nu-i aşa?

— Moartă! murmură mama Philippe.

Urmă un moment de tăcere.

— Dar, întrebă tânăra fată deodată, ce s-a făcut cu palatul? Ce s-a făcut cu averea mamei noastre?

— Nu ştiu, răspunse portăreasa. Milon singur ar putea să v-o spună.

— Şi Milon e mort nu-i aşa?

— Nu, răspunse mama Philippe cu tristeţe.

— Dar unde e?

— Foarte departe...

— Mă faci să mor de nerăbdare, mamă Philippe!... exclamă Antoinette.

— La ce bun să-ţi spun, scumpă domnişoară?

— Vreau să ştiu, repetă Antoinette.

Şi, cum portăreasa stătea încă la îndoială:

— Aşadar i s-a întâmplat vreo nenorocire? întrebă tânăra fată.

— Da, o nenorocire... o nenorocire mare.

— Oh!... vorbeşte... vorbeşte...

Portăreasa murmură cu voce înceată.

— E la ocnă!

— La ocnă! repetă Antoinette uimită.

— Da, la ocnă; de mai bine de zece ani... L-au trimis la Toulon mai întâi.... Şi câtă vreme am stat mai bine, îi trimiteam câte o mică sumă... Dar după ce m-am ruinat... Acum mi se pare că nici nu mai este la Toulon...

— Dar ce-a făcut de l-au trimis la ocnă, nenorocitul? întrebă

Antoinette.

— A furat.

— A furat?

— Da... a furat diamantele mamei tale!

Antoinette sări ca arsă..

— Nu e adevărat!... Milon n-a putut să fure... Milon nu poate fi vinovat!

— Ah! zise mama Philippe, clătinând cu tristeţe din cap, şi eu am crezut la început tot aşa...

— Şi acum nu mai crezi?

Portăreasa clătină din cap.

— Ei bine! eu, zise Antoinette, aş jura că e nevinovat!... Sărmanul Milon...

Şi după o pauză, continuă:

— Acum, când sora mea se va întoarce şi vom sta mai bine, vom începe cercetările şi va trebui să dăm de urma averii noastre.

Antoinette ridicase puţin vocea pronunţând aceste cuvinte, aşa că doamna Raynaud, care dormea în odaia de alături, fu deşteptată din somn şi veni în camera tinerei fete.

Antoinette râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Oh! mamă, exclamă ea. Dumnezeu a avut milă de chinurile noastre!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ştiu numele nostru... l-am aflat... numele Magdalenei şi al meu!... numele mamei noastre, înţelegi tu?... Şi mama Philippe, pe care o vezi aici, e vara bunului nostru Milon.

Şi Antoinette era nebună de bucurie.

După o pauză continuă:

— Dar mama mea trăia ca o femeie bogată şi n-aveam fraţi, nici surori... Nu se poate să ne fi dezmoştenit. Trebuie să ne regăsim averea!... Oh, mamă, vom fi aşa de fericite!...

Doamna Raynaud era şi ea foarte emoţionată.

— Scumpa mea, zise ea, nu te bucura prea curând... Cine ştie ce i s-o fi întâmplat mamei tale!

— Oh! murmură Antoinette, cu orice preţ trebuie să-l găsim pe Milon.

În momentul acela uşa se deschise şi tata Philippe intră.

Se întorcea din strada Suresnes şi aducea Antoinettei un răspuns la scrisoarea ei către baronul Agénor de Morlux.

Antoinette apucă scrisoarea şi o deschise eu repeziciune.

Atâtea evenimente se petrecuseră în câteva minute.

Agénor scria:

„Domnişoară,

Două dureri mari am îndurat în viaţa mea.

Cea dintâi mi s-a întâmplat când eram foarte tânăr. Mama mea adorată a murit în braţele mele.

A doua durere, domnişoară, am încercat-o citind scrisoarea dumitale... şi cred că durerea aceasta va fi eternă; te-ai îndoit de mine, domnişoară, şi mărturisesc că ai avut dreptate.

Dar, în clipa în care voiesc să-ţi spun un etern adio, căci plec, mă expatriez, mă duc să caut uitarea în lumea largă, în clipa aceasta zic, simt nevoia de a-ţi spune că dragostea mea e o dragoste sinceră, curată, şi că nimic în lume nu m-ar fi putut opri de a te face cea mai fericită şi cea mai respectată dintre soţii.

Acela care, cu disperare îşi spune,

Servitorul dumitale pentru totdeauna."

Antoinette citise scrisoarea aceasta tremurând de emoţie.

— Oh! exclamă ea, nu trebuie, nu vreau să plece acum!... Ne trebuie un prieten, un protector, un om care să scoată la lumină nevinovăţia lui Milon şi să ne redea averea mamei noastre...

Şi în grabă, Antoinette scrise rândurile următoare:

„Domnule baron,

Abia o oră a trecut... Eram până atunci o fată sărmană, nenorocită, fără nume, şi-ţi scrisesem cu mândria pe care se cuvine s-o aibă orice fată săracă.

Acum însă, o rază de lumină s-a arătat pe cerul chinuit al vieţii mele şi-ţi scriu din nou.

Nu cred, nu trebuie să cred că voi reveni vreodată asupra hotărârii pe care am exprimat-o în scrisoarea mea, dar am nevoie de un prieten.

Îmi vei refuza oare rugămintea aceasta?

Nu pleca... Doamna Raynaud, mama mea adoptivă, va avea deosebita onoare să te primească astă-seară.

Servitoarea dumitale."

— Du-te repede, zise ea, dând scrisoarea inimosului portar.

Tata Philippe luă scrisoarea şi alergă în strada Suresnes, unde domnul Agénor de Morlux îşi fuma foarte liniştit ţigara, aşteptând să vadă care va fi efectul scrisorii sale disperate.

Capitolul XIII

Să ne întoarcem acum la O sută şaptesprezece şi la Milon, pe care i-am lăsat la poarta unei case.

Un om veni să le deschidă.

Era Noël, fostul lucrător fierar al ocnei din Toulon.

— Ei bine, zise maiorul Avatar, pe când Noël aprindea un mic felinar, mi-ai executat ordinele?

— Da, stăpâne răspunse Noël încetişor.

— Ai fost în strada Evêque?

— Da, stăpâne.

Vocea maiorului tremura de emoţie.

Şi ea locuieşte tot acolo? întrebă.

— Da.

Dar casa din strada Suresnes?

— E mereu în picioare, răspunse Noël, şi am făcut ce mi-ai ordonat. Am închiriat două camere la etajul al doilea al acestei case.

Maiorul Avatar, sau mai bine zis O sută şaptesprezece, sau şi mai bine Rocambole, răsuflă uşurat.

— Ah! zise el, eram aşa de nerăbdător, încât fiecare clipă mi se părea un secol.

Apoi, ridicând vocea şi din ce în ce mai emoţionat:

— Dar pe ea ai văzut-o?

— Nu, dar am văzut copilul...

O sută şaptesprezece tresări:

— Ah... aşadar are un copil...

— Un băieţei drăguţ, de vreo opt sau nouă ani, care se juca prin grădină. E leit tatăl său.

O sută şaptesprezece îşi şterse pe furiş o lacrimă, apoi zise cu bruscheţe lui Noël:

— Haide!... arată-ne odaia în care ne vom putea schimba hainele.

— E puţin cam sus, zise Noël; tocmai la etajul al şaselea. Mobilierul nu e deloc bogat, dar, în schimb, geamantanul dumitale e neatins.

— Avem vecini supărători?

— Nu e decât un om sărman, un medic, căruia în casă cu toţii îi spunem „nebunul”. După câte spune mama, toată noaptea trăncăneşte din gură fără nici un rost...

— Aşadar, e un medic fără bolnavi?

— Ba, nicidecum... din contră... se pare chiar că e foarte căutat...

— Bizar lucru, răspunse O sută şaptesprezece, cu indiferenţă.

Şi porni după Noël care, cu felinarul în mână, urca treptele.

La etajul al treilea, O sută şaptesprezece zări pe o uşă o placă de aramă cu inscripţia:

DOCTOR ÎN MEDICINĂ

— Aşadar, sunt doi medici în casa aceasta? întrebă el.

— Nu, răspunse Noël, e acelaşi.

— Cum asta?

— Da, aici e apartamentul său pentru timpul zilei; aici îşi primeşte şi clienţii.

— Şi sus?

— Sus este mansarda în care se culcă. Dacă îl caută cineva în timpul nopţii, bătrâna urcă şi-l deşteaptă.

— Şi spuneai că vorbeşte toată noaptea fără nici un rost.

— Cel puţin aşa spune mama mea.

— Iată un medic care începe să mă intereseze, murmură O sută şaptesprezece, privindu-l pe Milon.

Ajunseră la etajul al şaselea.

Noël se opri în faţa unei uşi joase şi o deschise.

— Iată, zise el, aceasta e camera. Vezi bine că nu e tocmai frumoasă.

— Dar camera medicului unde e? întrebă O sută şaptesprezece.

— Iat-o, răspunse Noël.

Şi arătă, uşa de alături.

— Nu vă separă decât un zid de scânduri, şi zidul e foarte subţire şi stricat. Dacă va începe să vorbească vei putea să-l auzi...

O sută şaptesprezece devenise gânditor.

— O, Paris! murmură el, eşti într-adevăr oraşul misterelor fără de număr.

Noël îl privi cu atenţie.

— Iată, zise el, stăpânul nostru intrigat de prezenţa unui nebun.

Apoi, bătându-se cu mâna peste frunte:

— Ah! uitam un amănunt, stăpâne.

— Ce amănunt?

— Medicul a locuit în mansarda aceasta şi când era student; cel puţin aşa mi-a spus mama mea; dar eu eram pe atunci cu dumneata şi nu l-am cunoscut.

— Ce vârstă are medicul acesta?

— N-are încă patruzeci de ani, după cât ştiu eu; dar după cum arată, i-ar da oricine şaizeci. Părul îi e alb ca neaua şi obrazul zbârcit.

Pe când Noël vorbea astfel, un suspin, un geamăt înăbuşit ajunse până la urechile celor trei oameni.

— Ascultaţi-l cum geme! zise Noël; mama avea dreptate.

O sută şaptesprezece îşi lipi urechea de zid şi ascultă.

Din camera vecină se auzea destul de bine o voce zicând:

— Oh! cât de lungi sunt nopţile de iarnă! Când va veni şi ziua oare?... Când se va ivi o rază de soare care să alunge fantoma aceasta teribilă de la căpătâiul meu?

— Hm! murmură O sută şaptesprezece, tot nu prea am multă treabă noaptea asta... Să vedem!

Şi, cu voce înceată, zise lui Noël:

— Tu poţi să pleci.

Noël avea obiceiul să-şi asculte stăpânul la un simplu semn; deci se înclină şi ieşi.

Atunci, O sută şaptesprezece închise uşa şi-i zise lui Milon:

— Dezbracă-ţi hainele de zidar şi îmbracă din nou costumul italianului Bandoni.

— Şi dumneata stăpâne? zise Milon.

— Oh! eu... am destulă vreme.

Pe zidul de scânduri al mansardei erau lipite fâşii groase de carton, pe care timpul şi umezeala le distruseseră în mare parte.

O sută şaptesprezece dezlipi o fâşie de carton, ca să audă mai bine şi sperând în acelaşi timp că va găsi vreo crăpătură prin care să poată privi în camera medicului.

Aşteptările sale nu fură înşelate. În zid era o crăpătură destul de largă şi o rază de lumină se proiecta pe perete.

O sută şaptesprezece stinse, felinarul pe care Noël îl pusese pe măsuţă şi-i zise lui Milon:

— Te vei îmbrăca în lumina razelor lunii.

Apoi îşi lipi ochiul de crăpătura zidului şi privi în odaia vecină.

Era într-adevăr, o cameră de student, şi încă de student cu desăvârşire sărac.

Un pat de fier, o masă încărcată cu cărţi şi cu hârtii, două scaune... şi cam atât.

Un om pe jumătate îmbrăcat stătea pe pat, ţinându-şi capul între mâini.

O sută şaptesprezece îl examina cu curiozitate.

După cum îi spusese Noël, părea bătrân: faţa zbârcită, părul rar şi alb, ochii duşi în fundul capului, buzele uscate şi încreţite.

Omul acesta privea atent înaintea lui; trebuie că avea vreo viziune, pentru că O sută şaptesprezece putu să se convingă că afară de dânsul, nu mai era nimeni în cameră.

— Da, murmură medicul, iată-te, doamnă... dumneata eşti... dumneata, aşa cum erai şi în ziua aceea când demonul m-a condus la căpătâiul dumitale. Erai îmbrăcată în doliu... şi erai aşa de frumoasă

în hainele dumitale de doliu încât şi un sfânt te-ar fi dorit... Un monstru ar fi avut milă de dumneata... de tinereţea... de frumuseţea dumitale... Orice bărbat ţi-ar fi căzut în genunchi şi te-ar fi adorat... Eu am fost mai mult decât un monstru!... de vreme ce mie nu mi-a fost milă...

Aici medicul oftă din greu, în timp ce faţa sa avea expresia unei tristeţi teribile; apoi, după o pauză, continuă, adresându-se mereu acelei fantome, pentru O sută şaptesprezece invizibilă.

— Sunt mai bine de zece ani, doamnă, de când, în fiecare noapte te văd la căpătâiul meu, palidă şi ameninţătoare, tăcută ca toţi morţii, dar fără milă... Oh! ştiu bine că nu merit nici un pic de milă... că sunt un mizerabil ordinar... un otrăvitor... Şi, cu toate acestea, lumea mă numeşte savant, săracii mă venerează şi Facultatea mă stimează... Nu-mi vei îngădui oare nici să mor?... Nu te mulţumeşti, dumneata, doamnă baroneasă, cu sângele meu, în schimbul sângelui dumitale?

La auzul cuvântului baroneasă, O sută şaptesprezece făcu un pas înapoi şi apucă cu violenţă braţul lui Milon.

— Ascultă, zise încetişor, şi să-mi răspunzi iute.

— Ce voieşti să ştii, stăpâne? întrebă Milon, care nu auzise nici una din vorbele vizionarului.

— Stăpâna ta era baroneasă?

— Da.

— Şi cum a murit?

— Într-o zi, când se simţea bolnavă, a trimis după un medic. Medicul acesta a examinat-o cu atenţie, i-a prescris o doctorie, şi mie mi-a spus că nu mai era nici o nădejde de scăpare.

— Şi crezi că stăpâna ta a fost otrăvită?

— Da.

— Ei bine, zise O sută şaptesprezece, vrei să ştii cine-i asasinul?

Milon îşi înăbuşi un strigăt şi O sută şaptesprezece îl luă de mână şi-i şopti:

— Taci!.. şi priveşte!...

Cu mâna îi arătă crăpătura din zid.

Capitolul XIV

Milon privi.

Dar faţa bătrânului aceluia nu-i redeştepta nici o amintire.

— Aşadar, nu-l cunoşti? întrebă O sută şaptesprezece.

— Dumneata crezi că medicul acesta a otrăvit-o pe doamna

baroneasă?

— Nu cred, sunt sigur.

— Oh! nu se poate, zise Milon.

— Ei aş!...

— Era vorba de un tânăr, continuă colosul, şi nu sunt decât zece ani de atunci.

— Ah! zise O sută şaptesprezece, tu nu ştii că remuşcările îl îmbătrânesc repede pe om?

Milon tresări.

Vizionarul, care tăcuse un moment, continuă:

— Dumnezeu e ca şi dumneata, doamnă, lipsit de milă. A ales cel mai grozav dintre toate supliciile pentru a mă pedepsi. De obicei, justiţia omenească te loveşte mai întâi. Criminalul e condus în faţa curţii cu juri şi condamnat la moarte; ochi pentru ochi, dinte pentru dinte... Dumnezeu a ales altă pedeapsă pentru mine... Ziua sunt medicul celebru, care îngrijeşte de săraci; tineretul entuziast îmi ascultă cuvintele ca pe ale unui oracol; sunt considerat una dintre cele mai mari lumini ale ştiinţei. După aceea vine noaptea; atunci, o forţă de neînvins mă ia de umeri şi mă conduce până la mansarda aceasta, unde vegheam nopţi întregi înaintea cărţilor mele de studii pe când eram student; în mansarda aceasta în care aurul crimei avea să mă seducă; şi forţa aceasta mă culcă aici, în patul acesta sărac, fără suflare, cu părul vâlvoi, cu fruntea scăldată de sudoare. Voiesc să sting lampa, dar n-am putere... Atunci zidul se întredeschide şi te văd apărând, tăcută şi tristă. Şi până dimineaţa stai la căpătâiul meu, fixându-mă cu privirea ta plină de reproş. Şi dacă închid o clipă ochii, dacă, învins de oboseală, adorm, o mână nevăzută mă apucă cu violenţă şi mă sileşte să mă deştept...

Şi pe când vorbea astfel, omul se sculase şi îngenunchease în faţa imaginii victimei sale, pe care imaginaţia sa tulburată i-o arăta.

Deodată întoarse capul spre zid şi flacăra sumbră din privirea sa ajunse până la ochii lui Milon.

Atunci colosul făcu un pas înapoi şi-i zise lui O sută şaptesprezece:

— Oh! e privirea lui!

— Privirea tânărului medic?

— Da.

— El este! repetă O sută şaptesprezece. Ascultă-mă bine, continuă adresându-se colosului, în timp ce aşezase cartonul la loc.

— Te ascult, stăpâne, zise Milon.

— Pe când eram un criminal mizerabil, continuă O sută şaptesprezece, aprinzând felinarul şi deschizând geamantanul, pe când furam, prădam şi asasinam, aveam un noroc orb; de la prima

privire descopeream mistere pe care alţii nu le putuseră descoperi în ani întregi; întâmplarea mă ajuta întotdeauna... Se pare că norocul acesta orb nu m-a părăsit nici acum, de vreme ce am dat cu atâta uşurinţă peste omul care a otrăvit-o pe stăpâna ta.

— Dar, zise Milon, eşti sigur că e el?

— Nu l-ai auzit tu însuţi?

— E adevărat, murmură Milon; nu înţeleg însă niciodată de la prima vedere.

— Un singur lucru, murmură O sută şaptesprezece, mă miră puţin..

— Ce lucru?

— Cum se face că stăpâna ta se servea de un medic care n-avea nici clienţi, nici reputaţie şi care, pe deasupra, locuia într-o mansardă?

— Ah! exclamă Milon, îmi amintesc acum şi-ţi voi explica îndată.

— Să vedem.

— Medicul doamnei baroane era bătrân şi avea reputaţia unui savant; locuia în strada Lille. Când doamna s-a simţit bolnavă, era într-o seară, pe la orele zece. M-a trimis pe mine după doctor. Dar doctorul doamnei nu era acasă; servitorul său îmi spuse că nu se va întoarce decât foarte târziu, pentru că era dus să îngrijească o lăuză. I-am lăsat vorbă să-l trimită îndată ce se va întoarce acasă. A doua zi, pe la ora opt, doctorul nu se prezentase încă; am alergat din nou la el. Pe scară m-am întâlnit cu un tânăr care mă întrebă: „Ai venit, desigur, după doctorul S... Nu s-a întors încă... Dar eu sunt confratele şi elevul său, însărcinat să văd de bolnavii săi”. M-am încrezut în el şi l-am luat cu mine, continuă Milon; niciodată n-aş fi putut să presupun...

Colosul nu mai avu putere să continue; îşi ascunse capul între mâini şi începu să plângă ca un copil.

— Ah! murmură el, eu sunt cauza morţii sărmanei mele stăpâne.

— Ei bine, zise O sută şaptesprezece cu răceală, e un motiv în plus ca să te răzbuni.

— Ai dreptate, zise Milon.

Şi se repezi spre uşă.

— Ce vrei să faci? întrebă O sută şaptesprezece, oprindu-l.

— Să mă duc la omul acela şi să-l pedepsesc.

— Bine!

— Îl voi lua de gât şi-l voi strânge până când îl voi înăbuşi.

O sută şaptesprezece ridică din umeri.

— Ascultă-mă bine, prostule! zise el; când ucizi pe cineva, cu capul îl ucizi?

— Nu, cu braţul.

— Şi cu toate acestea, când criminalul e condamnat, i se taie capul, nu-i aşa?

— E drept, stăpâne, zise Milon. Dar...

— Vreau să spun că, dacă braţul a săvârşit crima, capul a conceput-o.

— Ai dreptate...

— Medicul acesta n-a fost decât braţul; noi trebuie să lovim capul.

— Ai dreptate, stăpâne, murmură Milon din nou; fraţii doamnei sunt aceia care trebuie pedepsiţi.

— Şi-i vom găsi, continuă O sută şaptesprezece; acum când avem în mâna noastră instrumentul crimei lor, nu mai avem de ce să ne temem.

Pe când vorbeau astfel, O sută şaptesprezece îmbrăcase din nou costumul maiorului Avatar.

Milon se metamorfozase şi el, luând chipul fostului camerist al prinţului napolitan.

— Să mergem! zise O sută şaptesprezece, când fură gata.

— Ne întoarcem acasă, zise O sută şaptesprezece, la vila Said. Eu vin, chipurile, de la cerc; un rus nu se culcă niciodată mai devreme de orele patru dimineaţa.

Pe când se pregătea să iasă, auziră un zgomot înăbuşit.

— Oh! Oh! exclamă O sută şaptesprezece, ce-o fi asta?

— E cineva la poartă.

— Noël ne-a spus că hotelul e liniştit şi că toţi chiriaşii se culcă înainte de miezul nopţii.

— Stăpâne, zise Milon, poate că e vreun bolnav care vine după medic.

— Ehei! zice O sută şaptesprezece, de astă-dată mi se pare că ai ghicit.

O sută şaptesprezece întredeschise uşa mansardei şi ascultă.

Paşii se auziră clar pe scări. Cineva se opri la etajul al treilea şi se auzi sunetul clopoţelului.

O voce întrebă:

— Doctorul e acasă?

— Da, răspunse o altă voce, a unei femei, dar s-a culcat.

— Scoală-l îndată; avem grabnică nevoie de dânsul.

— Cine-l cheamă?

— Să vină în strada Universităţii, la baronul de Morlux, care şi-a rupt un picior pe când se întorcea de la cerc.

— Aşteaptă un moment, zise femeia.

Şi iarăşi se auziră paşi pe scări.

Era bona medicului care, venea să-l scoale din somn pe cel căutat.

O sută şaptesprezece stinse felinarul şi se aşeză la postul său lângă crăpătura zidului, pentru a vedea ce se va petrece.

— Domnule! strigă bona, bătând în uşă.

Doctorul se ridică.

— Cine-i acolo? zise el.

— Un bolnav are nevoie de dumneata.

— Bine. Cobor îndată.

Atunci, O sută şaptesprezece putu să asiste la o adevărată metamorfoză. Vizionarul dispăru ca prin farmec, făcând loc medicului, medicului liniştit, demn şi stăpân pe el.

Se îmbrăcă în grabă, îşi puse cravata şi încetă cu fantasmagoriile. Fantoma victimei sale dispăruse.

— Am o poftă nebună să mă iau după omul acesta, zise O sută şaptesprezece la urechea lui Milon.

— Şi unde să te duci ?

— Să-l urmez la bolnavul său!... Vino.

Şi ieşiră încetişor amândoi.

Capitolul XV

Acel domn baron Morlux, despre care am spus că-şi rupsese piciorul, nu era, după cum s-ar putea crede, tânărul şi elegantul tânăr care răspundea la numele de Agénor şi căruia Antoinette îi scrisese în aceeaşi seară pentru a-i cere ajutor şi protecţie. Era tatăl lui.

Domnul baron de Morlux era un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, care fusese foarte frumos odinioară, foarte invidiat de femei şi temut de bărbaţi.

Câteva mondene trecute, care făcuseră să se vorbească mult despre ele odinioară, îşi aminteau cu plăcere de el şi se lăudau chiar că îl cunoscuseră.

Baronul avusese în tinereţea sa câteva dueluri celebre şi încă mulţi îl arătau cu degetul.

Rămas văduv de timpuriu, neavând decât un singur fiu, foarte bogat, domnul de Morlux ducea o viaţă foarte agitată.

Din cauza aceasta, îmbătrânise înainte de vreme; avea părul aproape alb şi era suferind.

În seara aceea, domnul baron căzuse aşa de rău, încât îşi fracturase piciorul. Din fericire, trăsura sa era aproape şi putuse fi transportat acasă fără întârziere.

Baronul striga în gura mare, atât de violentă îi era durerea.

Unul dintre prietenii săi, care-l întovărăşise acasă, îi zise:

— Dragul meu, e un medic pe aproape, foarte abil; se numeşte doctorul Vicenţiu.

Un servitor fu trimis în fugă şi după trei sferturi de oră acesta se întorcea împreună cu medicul.

Omul acela, care, cu o oră înainte, se zbuciuma pe patul mansardei sale, în prada unui delir înspăimântător, omul care părea nebun îşi regăsise toată judecata îndată ce pusese piciorul pe trotuarul străzii.

Cu capul sus, cu privirea liniştită şi rece, cu mersul sigur, el intră în palat, ţinând sub braţ o cutiuţă cu instrumente chirurgicale, de care bănuia că va avea nevoie.

Fu primit de prietenul baronului şi, mai înainte de a intra în camera bolnavului, ceru câteva amănunte asupra modului cum se produsese accidentul.

— Acum, domnule, zise el, te voi ruga să mă laşi singur cu bolnavul. N-am privirea sigură decât atunci când nu simt pe nimeni în jurul meu.

— Fă cum vrei, doctore, răspunse prietenul baronului.

Şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. Doctorul intră, se apropie de pat şi, fără să se uite la faţa bolnavului începu să examineze piciorul.

— E o simplă fractură, zise el după câteva minute.

Şi chemă servitorii palatului ca să-l ajute la pansat. Operaţia dură un sfert de oră.

Doctorul ordonase ca bolnavul să fie ţinut nemişcat: apoi, fără milă, fără să bage de seamă strigătele baronului, începuse să-l panseze.

Cât timp fu în rolul de chirurg, doctorul nu văzu, nu auzi nimic altceva.

Abia după ce operaţia fu sfârşită, aruncă o privire asupra baronului.

Domnul de Morlux îmbătrânise înainte de vreme, ca şi doctorul; i-ar fi venit greu oricui să recunoască într-însul pe strălucitul cavaler de acum doisprezece ani.

Şi, cu toate acestea, doctorul tresări privindu-l.

I se adresă cu oarecare bruscheţe:

— Mi se pare că v-am văzut undeva.

Domnul de Morlux îl privi cu atenţie şi-i răspunse:

— Nu cred.

Dar în aceeaşi clipă privirile celor doi oameni se încrucişară şi amândoi tresăriră, ca atinşi de un curent electric.

Atunci doctorul se ridică şi, cu un gest imperativ, ordonă servitorilor să iasă.

Amicul baronului plecase de mai mult timp.

— Eu, adăugă domnul baron de Morlux, care devenise şi mai palid, cred că te înşeli.

— Ah! exclamă doctorul cu amărăciune, desigur, părul meu a albit prea mult...

— Unde aş fi putut face cunoştinţă cu dumneata? întrebă domnul de Morlux cu vocea tremurătoare.

— Da, zise doctorul, cu cât te privesc mai cu atenţie, cu atât mă conving mai mult. Unde m-ai cunoscut? Îţi voi spune eu îndată. Ai venit într-o zi pe la mine.

— Nu cred, răspunse domnul de Morlux, care devenise alb ca hârtia.

— În strada... la etajul al şaselea, într-o cameră de student de medicină.

— Domnule!

— Eram foarte sărac pe atunci, reluă medicul. Munceam zi şi noapte pentru a deveni savant în arta de a vindeca; ai venit şi ai pus pe masa mea un sac plin de aur, cerându-mi în schimb săvârşirea unei crime.

Domnul de Morlux îşi înăbuşi un strigăt.

Dar doctorul urmă fără îndurare:

— Veneai să mă întrebi dacă există vreo otravă care să ucidă fără să lase urme.

— În numele cerului, taci! strigă domnul de Morlux.

— Ah! zise doctorul cu amărăciune, vezi bine că dumneata eşti!... Dumneata, care ai venit sub un nume fals, învăluit în umbră şi mister şi ai profitat de tinereţea şi sărăcia mea, demon în faţa unui înger!

Şi doctorul fixă asupra bolnavului o privire inchizitorială.

Apoi, privind în juru-i şi observând luxul nebun care-l înconjura:

— Aşadar, Dumnezeu nu te-a pedepsit şi pe dumneata? exclamă el.

— Taci! taci! exclamă domnul de Morlux, pierdut.

— Aşadar, braţul, care loveşte, primeşte pedeapsa?... Nu capul care concepe? Eşti bogat, eşti fericit, porţi un nume nobil... Asasinule.

— Mizerabile! urlă baronul, vrei să ne pierdem amândoi?

Doctorul păru că nu-l aude şi continuă:

— Aşadar, viaţa dumitale nu este un chin ca viaţa mea? Săracii care mă binecuvântează? Remuşcare! Elevii care mă salută cu gloriosul nume de „maestru”? Remuşcare! Gloria care pluteşte în jurul numelui meu? Remuşcare!... Totul e remuşcare şi pedeapsă

pentru mine!

Domnul de Morlux, cu ochii rătăciţi, cu părul vâlvoi, îl privi îngrozit.

Doctorul urmă:

— Când se sfârşeşte ziua, când, zdrobit de oboseală, mă duc să mă culc, o fantomă se aşeză la căpătâiul meu şi nu mă mai părăseşte până în zorii zilei. E o femeie tânără încă frumoasă, victima noastră...

— Taci! taci! repetă baronul.

— O femeie îmbrăcată în negru, palidă şi tristă, a cărei privire pare că îmi spune: „Niciodată nu va fi iertare pentru tine!” Şi dumneata n-ai nici o remuşcare!... Nu înduri nici o durere!... Eşti fericit... Ai fost uitat în mijlocul fericirilor lumeşti... Dumnezeu nu te-a lovit încă.

Doctorul se opri.

— Adio, domnule, zise el, căieşte-te!

Şi se repezi afară ca un nebun; servitorii se dădură cu teamă la o parte din calea lui.

Ieşi din palat în fugă. Străbătu curtea şi nu se opri decât în stradă.

— El este! el este! repeta mereu alergând pe stradă.

Bietul om era aşa de tulburat ieşind din palatul domnului de Morlux, încât nici nu băgă de seamă că doi oameni îl urmăreau de aproape.

Doctorul se întoarse pe jos acasă; lovi de trei ori în poartă, după cum obişnuia.

Poarta se deschise şi se închise în urma lui.

Cei doi oameni aşteptară un moment, părând că nu ştiu ce hotărâre să ia, apoi, la rândul lor, bătură în poartă.

Capitolul XVI

Desigur că cititorii au ghicit că cei doi oameni care urmăriseră trăsura doctorului Vicenţiu nu erau alţii decât Milon şi O sută şaptesprezece.

Când trăsura intrase în curtea baronului de Morlux, cei doi oameni se opriseră la o oarecare distanţă.

— Ei bine?... întrebă Milon din ochi.

— Vom aştepta aici, răspunse O sută şaptesprezece.

— Pentru ce?

— Vom aştepta până când va ieşi doctorul; am eu o idee...

— Ah!

— Nu ştiu de ce, dar am o presimţire... Sunt convins că până în zorii zilei vom mai afla încă multe lucruri importante.

— Cum voieşti, stăpâne, răspunse cu supunere Milon.

Trecu aproape o oră şi cei doi oameni aşteptau încă.

— De vreme ce el a otrăvit-o pe doamna, zise Milon după o pauză, trebuie să ştie şi numele fetiţelor.

— Se prea poate să nu le ştie, răspunse O sută şaptesprezece. Cine ne spune că ucigaşii şi-au declarat adevăratul lor nume doctorului?

— Ai dreptate, zise Milon. Apoi, cu un suspin, adăugă: Aşadar, nu vom putea afla unde sunt copiliţele?

— Nu putem afla totul dintr-o dată, dragul meu. Dar... tu trebuie să-ţi aminteşti în ce stradă e pensionul.

— Era la Auteuil, dar în ce stradă... Nu-mi mai aduc aminte.

— Auteuil nu e tocmai mare şi vom întreba.

— Dar, zise Milon cu spaimă, desigur că după moartea doamnei n-a mai plătit nimeni gazda copilelor.

— Aceasta, fără îndoială.

— Şi poate că bietele fete au fost date afară?

— Se poate şi asta.

— Dumnezeule!... Dar dacă vor fi fost date la orfelinat... Dar nu!... nu se poate... Erau aşa de drăguţe micuţele!... Doamnele de la pension vor fi avut milă de ele. Dumnezeu nu părăseşte niciodată sufletele bune, sfârşi sărmanul om, ştergându-şi pe furiş lacrimile.

— Sărmanul meu Milon! zise O sută şaptesprezece, vei vedea că toate vor merge bine... Când mă amestec eu undeva, nu se poate să meargă altfel... Fetiţele tale vor fi regăsite şi le vom face bogate şi fericite...

— Şi le vom căsători cu nişte prinţi, adăugă naivul Milon.

În momentul acela poarta palatului Morlux se deschise.

Ieşea doctorul.

O sută şaptesprezece îi observă îndată tulburarea.

— Oh! Oh!... şopti el lui Milon; văd bine că nu m-am înşelat; e ceva nou.

— Crezi, stăpâne?

— Ascultă, mai bine...

Doctorul se oprise în loc şi, cu glas tare, repeta mereu:

„Oh! ce lume!... Oh!... ce lume!”

O sută şaptesprezece apucă braţul lui Milon şi arătându-i palatul de Morlux, îi şopti:

— Dacă domnul care îl stăpâneşte ar fi unul dintre fraţii stăpânei tale, nu m-aş mira deloc.

Ar fi prea mult noroc pe noi, spuse Milon.

Şi amândoi porniră pe urma doctorului.

După ce domnul Vicenţiu intrase, O sută şaptesprezece bătuse în

poartă strigând:

— Sunt, iarăşi, prietenii!...

Noël, zis şi Cocorico, veni să-i deschidă.

— Cum, stăpâne, exclamă el, iar dumneata? Nu mă aşteptam să te mai văd în noaptea asta.

— Ai dreptate, este deja ora patru.

Apoi, râzând, Cocorico zise:

— Cred că doctorul nu va mai dormi deloc în noaptea asta.

— Şi pentru ce?

— A fost la un bolnav şi de-abia acum s-a întors.

— Ei bine, se va culca şi va adormi din nou.

— Oh! nicidecum! Domnul acesta are obiceiul să se trezească în fiecare dimineaţă la ora patru... Uite... priveşte la etajul al treilea, fereastra aceea care se luminează, e fereastra cabinetului său de lucru.

— Cu atât mai bine, zise O sută şaptesprezece. Dar nu cumva mai păstrezi încă vreuna din acele măciuci de care ne serveam odinioară?...

— Vrei să asasinezi pe cineva, stăpâne? întrebă cu naivitate Cocorico.

— Nu, răspunse O sută şaptesprezece, e vorba numai de un simplu joc de scenă... îmi aduci măciuca?

— Da.

— Du-te repede atunci.

Şi pe când Cocorico intra în camera sa, O sută şaptesprezece se adresă lui Milon:

— Încheie-ţi redingota până sus, zise el, pune-ţi pălăria mai pe-o ureche... aşa... foarte bine!...

Noël se întoarse cu un baston mare, noduros.

— Ia şi bastonul acesta, zise O sută şaptesprezece lui Milon. Aşa... acum eşti superb.

— Oh, stăpâne!... murmură Milon, mata eşti mereu misterios!...

— Tu, comandă O sută şaptesprezece, adresându-se lui Noël, ia un felinar şi luminează-ne calea.

— Dar încotro ne ducem, stăpâne?

— La apartamentul medicului.

— Ah! zise Milon, încep a înţelege...

— Crezi?... întrebă O sută şaptesprezece surâzând.

— Drace!... dacă nu ne va spune totul, îl voi strânge de gât.

— Prietenul nostru Milon, murmură O sută şaptesprezece cu ironie, are în fiecare zi douăzeci de idei care te-ar trimite de-a dreptul la ocnă.

— Cum?... Nu e asta şi ideea dumitale?

— Eşti un dobitoc, răspunse stăpânul, urmează-mă şi taci.

Noël, care înţelesese planul lui O sută şaptesprezece, mergea înainte.

— Aminteşte-ţi, adăugă O sută şaptesprezece, că nu trebuie să pronunţi un singur cuvânt.

— Foarte bine, răspunse colosul.

Ajunşi la etajul al treilea, Noël, la un semn al stăpânului, apăsă butonul soneriei.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Apoi un pas greoi se auzi în interior.

— Cine-i acolo? se auzi vocea doctorului, emoţionată încă de evenimentele petrecute.

— Domnule, răspunse Noël, scuzaţi-mă, sunt fiul portăresei.

— Ce voieşti? întrebă doctorul fără să deschidă uşa.

— Nişte domni vor să vă vorbească.

— E pentru vreun bolnav?

— Nu, răspunse Noël, la un semn al lui O sută şaptesprezece.

— Dacă-i aşa, roagă-i pe domnii aceia să se întoarcă la orele opt. N-am obicei să primesc pe nimeni în plină noapte.

Atunci O sută şaptesprezece deschise gura şi cu o voce scurtă, sonoră, metalică, vorbi:

— În numele legii, deschide!

Doctorul deschise îndată. Nu este uşă care să rămână închisă în faţa acestor teribile cuvinte: „În numele legii!”

O sută şaptesprezece îşi luase aerul unui înalt inspector de poliţie.

— Prietene, zise el lui Noël cu un glas plin de autoritate, du-te de-mi caută o trăsură.

Noël se înclină şi plecă să execute ordinul.

Atunci O sută şaptesprezece intră în apartamentul doctorului.

Acesta era palid şi tremura de spaimă.

— Ce voieşti cu mine? întrebă el.

— Dumneata eşti doctorul Vicenţiu?

— Da.

O sută şaptesprezece se întoarse spre Milon şi arătându-i cu degetul antecamera îi zise:

— Aşteaptă-mă acolo, dragul meu.

Apoi, adresându-se doctorului:

— Să trecem în cabinetul dumitale de lucru, domnule doctor.

Doctorul deschise uşa tremurând şi trecu înainte. O sută şaptesprezece închise uşa în urma lor.

— Domnule, zise el, nu mă îndoiesc nici o clipă că un om de

valoarea dumneavoastră nu va şti să se dezvinovăţească şi să scoată la lumină adevărul; eu execut ordine superioare; am venit să te arestez.

— Să mă arestezi? exclamă doctorul.

— Da, domnule!

— Dar ce acuzaţie mi se aduce? întrebă el, pe când dinţii îi clănţăneau de frică.

— O otrăvire făptuită acum zece ani, răspunse O sută şaptesprezece.

Doctorul scoase un geamăt.

— Sunteţi acuzat, urmă O sută şaptesprezece, că acum zece ani aţi otrăvit o femeie tânără şi frumoasă, doamna baroneasă Miller, în complicitate cu domnul baron de Morlux, şi cu fratele său...

Doctorul se simţea fără putere.

În clipa aceea Noël se întoarse.

— Trăsura vă aşteaptă, zise el.

Capitolul XVII

Doctorul schimba feţe, feţe.

Fără îndoială, o luptă teribilă se dădea în inima acelui om.

Conştiinţa sa plină de remuşcări îi şoptea: „Ora pedepsei a sunat; pleacă-ţi fruntea şi primeşte-ţi fără să murmuri destinul”.

Mândria şi egoismul omenesc răspundeau: „Da, ai făptuit o crimă, dar crima aceasta e răscumpărată prin căinţă, prin muncă, prin succesele tale. Ai albit înainte de vreme, te-ai luptat cu disperarea unui nebun şi ai smuls unul câte unul secretele ştiinţei. Eşti un om de talent; eşti un om mare. Poţi tu renunţa la toate acestea? Crima ta din tinereţe va apăsa mereu asupra capului tău acoperit de peri albi acum?”

Lupta fu lungă, înverşunată; apoi, o voce păru că se ridică mai puternică în sufletul vinovatului; şi vocea aceasta îi spunea:

„Nu, un om ca tine, oricât de vinovat ar fi, nu poate să-şi plece capul pe eşafod! Nu, tu care eşti savant, în arta de a vindeca, nu-ţi poţi da capul pe mâna călăului!”

Şi din clipa aceea o reacţie puternică se produse, în omul acela pe jumătate fulgerat. Îşi ridică capul palid, îl privi pe O sută şaptesprezece şi îi zise:

— Domnule, de vreme ce dumneata nu eşti judecător de instrucţie, nu-i aşa, că nu dumitale trebuie să-ţi dau explicaţii?

— Desigur, răspunse falsul agent de poliţie.

— Atunci, reluă doctorul, sunt gata să te urmez: dar e probabil că nu mi se va lua interogatoriul îndată.

— Aşa cred şi eu.

— Prin urmare, va trebui să stau în prevenţie...

— Vai, domnule! răspunse O sută şaptesprezece; din nenorocire, nu se poate altfel.

— De aceea, te voi ruga să-mi dai voie să scriu câteva cuvinte unui confrate, pentru a-l ruga să vadă de bolnavii mei, în timpul cât voi fi absent...

— Puteţi scrie, răspunse agentul cu oarecare severitate.

Doctorul Vicenţiu se aşeză la biroul său de lucru şi scrise câteva rânduri pe care le puse într-un plic; apoi, în momentul când voi să închidă plicul, spuse cu nepăsare:

— Ah! plicul acesta n-are gumă...

Şi, deschizând un sertar, scoase o bucată de ceară neagră, pe care o apropie de lumânare.

Dar, în momentul în care ceara începea să fumege, O sută şaptesprezece, care nu-l pierduse pe medic din vedere nici o singură clipă, se repezi la el, îl apucă de umeri şi-l trase cu bruscheze înapoi, aşa încât ceara îi căzu din mână.

— Dragul meu domn, zise cu răceală O sută şaptesprezece, un altul te-ar fi lăsat să-ţi faci mendrele în voie şi peste zece minute ai fi fost mort; două guri din fumul acela negricios şi-ai fi căzut ca fulgerat. Eşti cam şiret dumneata, domnule doctor... Practici otrăvirile cu ajutorul parfumurilor!

Ceara răspândea un miros pătrunzător în jurul ei.

O sută şaptesprezece era robust; îl chemă pe Milon, care alergă îndată.

— Ia-l pe domnul, ordonă el, şi să mergem.

Milon puse mâna pe doctor şi O sută şaptesprezece se grăbi să deschidă fereastra pentru a înlătura mirosul otrăvitor.

Apoi luă o pereche de foarfeci de pe biroul doctorului şi tăie o bucată din cordonul soneriei.

Cu cea mai mare linişte se apropie de doctor şi-i legă mâinile la spate.

— Îţi cer iertare, domnule, dar dumneata singur m-ai silit să întrebuinţez procedeul acesta extrem; cum ai încercat să te sinucizi, ţi-ai putea repeta din nou încercarea. Dar se pare că justiţia are prea multă nevoie de dumneata...

Doctorul îşi plecă capul în tăcere şi O sută şaptesprezece putu să vadă două lacrimi licărind în ochii săi.

— Să mergem! ordonă el şi cu toţii coborâră treptele.

O trăsură aştepta la poartă.

Birjarul avea o figură dubioasă. Când îl văzu pe doctor cu mâinile la spate şi pe Milon cu ciomagul în mână, încruntă din sprâncene şi murmură printre dinţi:

— Cel puţin iese ceva?

O sută şaptesprezece se apropie de el şi-i şopti:

— Dacă voi fi mulţumit de tine, ai douăzeci de franci; dacă nu, vom face o mică vizită la prefectura poliţiei...

— Foarte bine, domnule, răspunse birjarul, voi fi cuminte...

O sută şaptesprezece deschise uşa trăsurii şi-l pofti pe doctor să se urce.

Milon se urcă lângă el şi O sută şaptesprezece, închizând uşa cupeului, şopti gigantului:

— Ia bine seama să nu-şi dezlege domnul mâinile şi lasă perdeluţele jos.

Ordin pe care Milon îl execută îndată.

O sută şaptesprezece se urcă pe capră lângă birjar.

— Încotro mergem? întrebă acesta. La poliţie, nu-i aşa?

— Da, răspunse O sută şaptesprezece.

Cupeul străbătu bulevardul Sevastopol şi podul palatului de justiţie.

În colţul străzii Orfèvres, O sută Şaptesprezece dădu ordin birjarului să oprească.

— Vei merge la pas, de-a lungul cheiului, până la colţul străzii Sainte-Strapelle. Mă duc să primesc nişte ordine.

Birjarul ascultă şi O sută şaptesprezece sări jos şi se îndreptă spre Palatul de justiţie.

În timpul acesta, doctorul stătea uluit în fundul cupeului şi nici nu-şi dădea bine seama de ce se petrecea în jurul său.

După zece minute, O sută şaptesprezece, care se mulţumise să fumeze o ţigară în colţul străzii Chapelle, se întoarse şi, deschizând uşa cupeului, zise doctorului:

— Domnule, s-a dispus să ţi se ia interogatoriul îndată. Judecătorul de instrucţie a dat ordin să fii condus la el.

Doctorul nu răspunse.

O sută şaptesprezece îşi reluă locul lângă birjar, care auzise aceste ultime cuvinte, şi-l întrebă:

— Aşadar, bătrânul acesta e vinovat?

— Oho!... răspunse O sută şaptesprezece, afacerea e serioasă!...

— A comis vreun furt?

— Nu.

— Atunci, vreun asasinat, desigur?

— Nu, e o chestiune politică.

— Ah!... asta e altceva... Şi acum mergem la judecătorul de instrucţie?

— Da.

— Unde locuieşte?

— Vila Said, răspunse falsul agent de poliţie.

— E aer curat pe-acolo, murmură birjarul surâzând.

Şi-şi biciui caii.

După o oră de drum, trăsura intră în aleea vilei Said.

O sută şaptesprezece sună îndată la uşa maiorului Avatar.

În acelaşi timp, Milon dezlegă mâinile doctorului şi îl luă în braţe.

Aleea vilei era încă pustie; portarul, după ce deschisese poarta, se culcase din nou şi nu-l văzuse pe medic coborând din trăsură.

— Trebuie să aştept? întrebă birjarul.

— Nu, răspunse O sută şaptesprezece, dându-i o hârtie de douăzeci de franci; interogatoriul va fi lung, poţi să pleci.

Birjarul plecă şi cei trei oameni intrară în apartamentul maiorului Avatar.

Capitolul XVIII

— Puţin câte puţin, Vicenţiu îşi mai venise în fire, cu toate că se vedea în mâinile justiţiei.

Aşadar, mirarea nu-i fu mică când maiorul Avatar, după ce-l introdusese într-un mic salonaş, închisese uşa şi arătându-i un scaun, îi zise:

— Acum, domnule doctor, ia loc şi să stăm de vorbă!.

— Aşadar, domnule, va trebui să-ţi răspund? întrebă el. Dar cine eşti dumneata?

— Un om care riscă mult făcând ceea ce face.

Apoi, fixându-şi asupra doctorului privirea sa liniştită şi rece:

— Domnule, îi zise dânsul, în lumea asta, după Dumnezeu, justiţia e lucrul cel mai sfânt. Eu am parodiat justiţia. Nu sunt nici agent de poliţie, nici judecător de instrucţie; şi cu toate acestea te-am arestat şi acum eşti în puterea mea...

Doctorul fu cuprins de indignare.

— Dar cine eşti, mizerabile? strigă dânsul.

— Sunt un om care vrea să reînvie trecutul, să răzbune injurii, să pedepsească crime, răspunse Avatar cu o linişte aproape solemnă.

Atunci doctorul Vicenţiu îşi înălţă capul şi răspunse cu mândrie:

— Când cineva vrea să înceapă o operă de reformare a

moravurilor nu violează legea cum ai violat-o dumneata; nu pătrunde într-o casă străină, noaptea, cu un mandat fals; nu-şi ia fără nici un drept atribuţiile unui comisar sau ale unui inspector de poliţie. N-am nimic de vorbit cu dumneata: nu-ţi voi răspunde nimic. Lasă-mă să plec.

Şi doctorul Vicenţiu făcu un pas spre uşă. Dar maiorul scoase un revolver din buzunar, îi aţinu calea şi privindu-l drept în faţă, vorbi:

— Domnule, după cum e adevărat că altădată mă numeam Rocambole, că la ocnă mi se zicea O sută şaptesprezece şi că acum mă numesc maiorul Avatar, îţi jur că te voi ucide ca pe un câine, fără nici un pic de milă, dacă nu mă vei asculta în linişte şi nu mi te vei supune.

La auzul cuvântului ocnă, doctorul tresări.

— Ai fost la ocnă, dumneata? întrebă el.

— Da, aveam acolo numărul O sută şaptesprezece.

— Şi îndrăzneşti... mizerabile...

— Doctore, zise maiorul cu cea mai mare linişte, unii oameni sunt trimişi la ocnă pentru furturi, alţii pentru asasinate. Alţii pentru otrăvire...

Doctorul păli.

— Taci! zise el. Taci!

— Voi tăcea îndată ce ne vom putea înţelege.

— Ce voieşti de la mine?

— Doctore, voiesc să-mi faci o spovedanie completă.

— Eu nu mă pot spovedi decât în faţa lui Dumnezeu...

— Ba şi în faţa justiţiei, doctore.

— Dumneata nu reprezinţi nici pe Dumnezeu, nici justiţia!

— Nu, zise maiorul Avatar. Ai dreptate. Nu sunt judecătorul care condamnă în mod legal, nici Providenţa care loveşte pe vinovaţi; dar poate că sunt instrumentul lui Dumnezeu. Ţi-am spus-o şi ţi-o repet: eu am fost la ocnă. Şi te rog să crezi că nu mi-e teamă să mă întorc acolo. Dacă nu obţin de la dumneata ceea ce voiesc, te voi ucide... fără milă, fără îndurare...

— Şi ce vrei de la mine?... vrei poate bani? exclamă doctorul cu dispreţ.

Maiorul ridică din umeri.

— Dacă aş fi fost un tâlhar ordinar, zise el, te-aş fi prădat la dumneata. Şi apoi ştiu bine că dumneata nici nu eşti bogat, de vreme ce dai săracilor tot ce câştigi.

— Dar atunci ce vrei de la mine?

— Să vorbim serios şi pe faţă, fără să căutăm a ne înşela unul pe altul.

Revolverul maiorului şi titlul său de fost ocnaş puseseră pe gânduri pe doctorul Vicenţiu.

Vedea bine că era în mâna acelui om şi că trebuia să se supună.

— Fie, domnule, zise el, te ascult.

— Doctore, începu maiorul, nu e bine să vorbească cineva cu glas tare toată noaptea. Când a făptuit o crimă nu trebuie s-o strige cu glas tare, de la miezul nopţii şi până în zorii zilei.

— Ah! exclamă doctorul, aşadar dumneata eşti convins că eu am făptuit o crimă?

— Fără îndoială că sunt convins; şi chiar dacă n-aş fi fost pe deplin încredinţat, acţiunea dumitale de mai adineauri când ai încercat să te otrăveşti cu fumul unui baston de ceară, m-a făcut să nu mai am nici o îndoială.

Doctorul rămase tăcut.

— Ai otrăvit, continuă maiorul, ai otrăvit o femeie care abia împlinise treizeci de ani, o femeie frumoasă, bogată...

— Domnule!

— O femeie care se numea baroneasa Miller, continuă maiorul Avatar.

— Dumneata ştii numele ei?...

— Eu ştiu totul; şi cu toate astea nu fac parte din aparatul poliţienesc; lucrez pe cont propriu.

— Dar ce vrei de la mine? repetă doctorul pentru a treia oară.

— Vei vedea îndată.

Şi cu un gest imperios, O sută şaptesprezece arătă doctorului un scaun.

Apoi continuă:

— Cu douăzeci şi patru de ore înaintea făptuirii crimei, nici n-o cunoşteai pe baroneasa Miller, nici nu auziseşi vorbindu-se despre dânsa. Nu erai călăuzit nici de ură, nici de lăcomie... Ai otrăvit-o pentru că ţi s-a numărat suma de zece mii de franci.

Toate aceste amănunte erau aşa de adevărate, aşa de exacte, încât doctorul îşi prinse capul între palme şi murmură:

— De ce mă mai torturezi atâta?... Mai bine dă-mă pe mâna justiţiei.

— N-a sosit încă momentul, urmă maiorul. Un om care face ceea ce am îndrăznit eu să fac, un om care se substituie agenţilor poliţieneşti şi Providenţei, trebuie să aibă planuri mai complicate. Înţelegi ce vreau?... Va trebui să-mi dai pe mână pe complicele dumitale, sau mat bine zis pe complicii dumitale, căci sunt doi.

— Oh!... dar dumneata ştii totul!... exclamă doctorul îngrozit.

— Ascultă-mă bine, urmă maiorul Avatar. Morţii nu mai învie

niciodată. Sunt zece ani de când sărmana baroneasă Miller zace în mormânt. Justiţia e cu totul străină de crima dumitale şi poate că Dumnezeu însuşi îţi va acorda iertarea, căci în tot timpul acestor zece ani n-ai încetat nici o singură clipă de a-l ruga cu ardoare. Şi rugile care le-ai înălţat spre dânsul sunt acelea care îl mişcă aproape întotdeauna; caritatea şi munca. Dar complicii dumitale, aceia care ţi-au speculat tinereţea, ambiţia şi mizeria, aceia care au făcut dintr-un tânăr cinstit, dintr-un savant pasionat de adevăr, dintr-un cercetător înfocat un criminal de rând, aceia care te-au făcut instrumentul lăcomiei lor şi ucigaşul surorii lor trebuie pedepsiţi.

— Sora lor!? exclamă doctorul, înspăimântat.

— Da, răspunse maiorul, era sora lor.

— Oh! mizerabil ce sunt.

— Şi sora aceasta era mamă, urmă maiorul; lovind-o pe dânsa, ai lăsat orfane pe trotuarele Parisului două copiliţe fără nici o vină...

Doctorul îl privea cu ochii rătăciţi, sălbatici.

Maiorul continuă:

— Acum alege: sau voi chema îndată un agent de poliţie şi te voi da pe mâna lui, chiar dacă prin aceasta mi-aş face şi mie rău, sau vei deveni sclavul meu şi mă vei ajuta să pedepsesc pe adevăraţii vinovaţi...

Maiorul nici n-avusese timpul să sfârşească, că doctorul căzu în genunchi.

— O, Dumnezeule, murmură el, iartă-mă! Dacă nu-mi pot repara crima, dacă nu-mi stă în putinţă să redau o mamă copiilor ei, cel puţin de acum înainte toată munca, toată viaţa mea nu va mai fi decât pentru aceşti copii...

Maiorul îi apucă braţul.

— Aşa te vreau, zise el. Căinţa dumitale mă asigură că îmi vei fi un ajutor puternic.

— Oh! exclamă doctorul; voi munci zi şi noapte pentru bietele orfane.

— Trebuie mai mult decât atât, doctore.

— Ce trebuie să fac? întrebă cu vioiciune omul acela cu părul albit înainte de vreme, în timp ce faţa păru că i se luminează.

— Trebuie să mă ajuţi să le redau averea, averea aceea care le-a fost furată!

Doctorul îşi înălţă capul.

— Ai dreptate, zise el; şi de acum sunt al dumitale cu trup şi suflet. Ce trebuie să fac?

— Îţi voi spune asta mai târziu.

Şi maiorul se sculă şi puse revolverul într-un colţ; arma aceasta

nu-i mai era acum de nici un folos.

— Doctore, adăugă dânsul, întoarce-te la bolnavii dumitale...

— Cum? întrebă doctorul uimit, mă laşi liber?

— Da, răspunse maiorul; cred în căinţa şi în sinceritatea dumitale; sunt sigur că mă vei servi.

— Ţi-o jur pe mormântul victimei mele, pe mormântul acelei nenorocite femei a cărei fantomă îmi amărăşte zilele şi-mi răpeşte somnul, murmură doctorul, cu vocea înăbuşită.

— Te cred, de aceea te şi las liber să pleci.

— Aşadar, n-ai nevoie de mine?

— Astăzi nu. Dar mâine...

— Ah!

— Îţi voi scrie câteva cuvinte şi-ţi voi da o întâlnire... Milon! strigă maiorul, ridicându-se.

Colosul stătuse respectuos în antecameră.

— Du-te de caută o trăsură pentru domnul, ordonă stăpânul...

— Cum, exclamă Milon uimit, îl laşi să plece?

— Du-te! repetă maiorul, cu vocea imperioasă.

Milon se supuse.

După zece minute, un om care cu o oră mai înainte îşi văzuse capul aproape de eşafod, ieşea din vila Said, liber şi uşurat de o greutate enormă.

Atunci maiorul zise lui Milon:

— Acum, ne trebuie milionul copiliţelor. Vino!...

Capitolul XIX

Parisul e şi oraşul minunilor; oraşul în care toate se improvizează ca în vis, ca în miturile antice.

Pe la orele nouă dimineaţa, o trăsură se oprise în strada Grenelle, la poarta casei în care era ascunsă comoara.

Doi oameni coborâră dintr-însa: maiorul Avatar şi Milon.

Deasupra porţii erau mai multe placarde cu bilete de închiriat.

— Domnul e vărul meu şi soseşte din provincie; caută un apartament modest din cartierul acesta. Ce aveţi de închiriat?

— Subsolul şi etajul al doilea, răspunse portarul.

Maiorul surâse.

— O fi şi vreo pivniţă?

— Ar fi bună, îşi dădu cu părerea Milon, care adăugă că va primi în curând din provincie un transport de vinuri.

Apoi, înălţându-şi capul cu mândrie, Milon preciză:

— Aşa cum mă vezi, sunt proprietarul uneia dintre cele mai frumoase vii ale Franţei.

La auzul cuvântului de proprietar, portarul se sculă cu respect şi răspunse:

— Sunt cinci sau şase pivniţe libere; domnul va putea să aleagă pe aceea care-i va plăcea mai mult.

— Să vedem mai întâi apartamentul, zise maiorul, care se temea ca Milon să nu se trădeze. Ce preţ are subsolul?

— O mie şase sute de franci.

O sută şaptesprezece şi Milon vizitară apartamentul, îl găsiră pe plac şi declarară că voiau să intre în posesia lui îndată.

— Să vedem şi pivniţele, repetă Milon.

Portarul luă o lanternă şi coborâră toţi trei.

Ajunşi în subteran, Milon îşi adună amintirile şi căută să se orienteze.

Cavoul era la stânga; portarul părea că vrea să apuce spre dreapta.

— Dar pe aici? întrebă Milon.

— Pe aici, dacă doriţi, răspunse portarul, sunt trei despărţituri una lângă alta.

În una din cele trei despărţituri era şi faimosul cavou cu caseta.

Milon păru că stă la îndoială între două dintre cele trei compartimente.

— Vere, zise maiorul, ştii ce?... Ia-le pe amândouă.

— Va fi cu două sute de franci mai mult, zise portarul.

— Totuna mi-e, răspunse Milon; le iau pe amândouă.

Pentru a activa mersul lucrurilor, maiorul scoase din buzunar o hârtie de cinci sute de franci şi, întinzându-i portarului, zise:

— N-avem multă vreme de pierdut. Ţi-am dat un termen înainte; cât trece mai mult va fi pentru dumneata.

Rămâneau o sută de franci pentru portar.

Bietul om, uimit de atâta dărnicie, răspunse că proprietarul aproba totdeauna închirierile pe care le făcea el şi că domnii pot să se mute când vor voi.

Peste două ore un tapiţer se prezentă, luă măsurile necesare şi în aceeaşi seară domnul Joseph Baudoin, proprietar se instală în noua sa locuinţă.

Nu erau încă transperante la ferestre, nici covoare pe jos, dar principalele mobile erau aranjate.

Maiorul Avatar venise să vadă cum mergeau cu instalarea.

Într-un geamantan pe care Milon îl adusese însuşi cu trăsura erau faimoasele instrumente de care Milon, cu atâta naivitate, voise să se

servească cu o noapte înainte.
Casa din strada Grenelle era cât se poate de liniştită.
Portarul se culca la orele unsprezece.
La miezul nopţii toate luminile erau stinse.
Milon şi O sută şaptesprezece aşteptară până la această oră, apoi coborâră, fără zgomot şi fără lumină.
Fostul Valet de cupă, omul cu nume şi feţe multiple, era dotat de la natură cu o bizară facultate: vedea prin întuneric tot aşa de bine ca şi o pisică. El luă braţul lui Milon şi-l călăuzi; trecură prin dreptul lojei portarului, fără să facă cel mai mic zgomot.
Apoi, amândoi coborâră în pivniţă.
Milon zise încetişor tovarăşului său:
— Am observat bine zidurile, sunt neatinse.
Odată ajuns în pivniţă, maiorul scoase o lumânare din buzunar şi o aprinse.
Inima lui Milon bătea să-i spargă pieptul.
— Da!.. aici ascunsese cu zece ani înainte averea bietelor orfane.
Maiorul puse lumânarea jos şi zise:
— Să vedem!... Orientează-te... Unde este piatra?
Milon se aşeză lângă uşă şi începu să numere cu atenţie pietrele.
Când ajunse la cea de-a şasea se opri, stătu o clipă la îndoială, apoi, cu un gest sigur, zise:
— Acesta este!...
Şi voi să înceapă lucrul.
Dar maiorul îi apucă braţul şi-l opri.
— Dragul meu, zise el, dacă vei face zgomot, vei deştepta portarul din somn; şi, cu toate că eşti chiriaşul pivniţei, n-ai dreptul să strici zidurile.
— Cu toate acestea, zise Milon, mi se pare că alt mijloc n-avem...
— Eu cunosc un om, răspunse maiorul surâzând, care a găurit un zid cu o simplă pilă, fără să facă cel mai mic zgomot. Şi omul acela sunt eu. Dă-mi instrumentele şi luminează-mă.
Şi cu răbdare, maiorul începu să desfacă puţin câte puţin cimentul care lega pietrele între ele.
Inima lui Milon bătea cu putere. Era incapabil să pronunţe un singur cuvânt.
— Stăpâne, zise el în cele din urmă, dominându-şi emoţia, am găsit ucigaşii doamnei; vom avea acum şi caseta; când vom începe cercetările pentru a regăsi copiliţele?
— Mâine, răspunse O sută şaptesprezece.
Şi-şi văzu de lucru înainte.
După ce piatra fu desprinsă, trebuia scoasă binişor de la locul ei.

Cu operaţia aceasta se însărcina Milon.

Piatra fu trasă puţin câte puţin, până când colosul putu s-o apuce în braţe. Atunci îşi încorda genunchii, o luă binişor şi o lăsă la pământ fără cel mai mic zgomot.

Piatra avea o greutate de mai bine de două sute de kilograme.

Atunci Milon se repezi şi-şi introduse braţul în deschidere.

— E aici! exclamă el, înăbuşindu-şi un strigăt de bucurie.

— Taci, zise maiorul, care era la rându-i uşor emoţionat.

Milon scoase din ascunzătoare o casetă mică de fier.

— Dar, zise maiorul, mi se pare că în casetă aceasta nu poate încăpea un milion...

— În aur nu, dar în hârtii, da. Şi presupun că hârtiile au mereu aceeaşi valoare.

— Mai ales biletele de bancă, zise maiorul.

— La ce te gândeşti, stăpâne ? întrebă Milon.

— Mă gândesc, răspunse O sută şaptesprezece, că altădată mă numeam Rocambole şi că pe atunci dacă ai fi fost singur cu mine în condiţiile acestea şi dacă am fi avut un milion în mâinile noastre, te-aş fi ucis cu cea mai mare nepăsare, cu cea mai mare linişte, pentru ca să rămân eu singur stăpân pe milion.

Milon tresări.

— Oh! stăpâne... zise el, sunt banii copiliţelor!

— Dar acum, zise Rocambole, căci îşi reluase numele acesta teribil, sunt virtuos şi n-ai de ce te teme... Vino!.. Să plecăm de aici!...

— Dar unde ne ducem acum? întrebă Milon neliniştit.

— În casă, pentru a vedea dacă caseta este intactă.

— Cândva aveam şi cheia de la casetă, zise colosul.

— Şi ai pierdut-o?

— Mi-au luat-o la ocnă.

— Ei bine, vom strica broasca... Mă pricep eu bine la de-alde astea... Nu sunt oare eu Rocambole?... sfârşi maiorul surâzând.

Şi ieşiră amândoi din pivniţă, ducând caseta cu ei.

Capitolul XX

Domnul Agénor de Morlux era legănat de cea mai dulce speranţă în ziua în care tatăl său îşi fracturase piciorul...

Scrisoarea Antoinettei, aceea în care tânăra fată îi spunea: „Nu pleca, am nevoie de dumneata”, era prima victorie din campania amoroasă pe care o întreprinsese.

Ziua i se păru lungă, de la opt dimineaţa până la patru după

prânz.

De aici înainte orele i se păreau nesfârşite.

Pentru a mai ucide timpul până la orele opt, se duse să cineze la „Café-Anglais”, unde spera să-l întâlnească şi pe domnul Oscar de Marigny.

Agénor simţea nevoia de a împărtăşi şi prietenului său acest succes.

Dar, şi pentru lăudăroşi, ca şi pentru restul muritorilor, sunt unele fatalităţi.

În ziua aceea domnul Oscar de Marigny cina în altă parte.

Agénor îşi oferi o cină bogată, suculentă, pe care o stropi cu o sticlă de vin Chateau-Lafitte, fumă câteva ţigări de cea mai bună calitate, mai rătăci vreo oră de-a lungul bulevardului şi, în cele din urmă, la orele opt fără un sfert era la poarta doamnei Raynaud.

Portarul, care-l văzu trecând, îi surâse cu înţeles:

— Doamnele vă aşteaptă, îi zise el.

Urcând treptele, Agénor îşi spunea:

— E o afacere dinainte hotărâtă. Cred că mâine voi putea să mă duc la un tapiţer pentru a comanda mobilierul Antoinettei.

Mama Philippe rămăsese sus, vrând să deschidă ea însăşi uşa nobilului vizitator.

În salonaşul care servea în acelaşi timp şi de cameră de lucru Antoinettei, doamna Raynaud stătea lungită într-un fotoliu, lângă cămin.

Tânăra fată se afla lângă fereastră, la o măsuţă şi lucra la o broderie.

O singură lampă lumina întreaga încăpere, care avea o înfăţişare destul de plăcută, s-ar putea zice chiar cochetă.

Agénor observă toate acestea dintr-o aruncătură de ochi.

Se aştepta să găsească multă mizerie.

Doamna Raynaud era femeie bine crescută, care frecventase, altădată, înalta societate.

Primirea demnă pe care i-o făcuse bătrâna institutoare îi încurcă puţin planurile tânărului bulevardist al Parisului.

Antoinette se sculase cu o simplitate atât de demnă şi întinsese mâna domnului Agénor cu atâta nobleţe, încât tulburarea tânărului crescu şi mai mult.

Cu toate că în teorie îi plăcea să se numească „copil blazat”, Agénor avea un fond de timiditate natural, care nu dispăruse încă şi pe care în zadar încerca să-l ascundă sub masca aroganţei.

Liniştea şi simplitatea Antoinettei îl uimeau.

— Domnule, îi zise frumoasa fată, după ce schimbaseră mai întâi

câteva cuvinte banale, te-ai arătat aşa de bun, aşa de generos cu mine, încât nu mai stau deloc la îndoială şi-ţi deschid inima ca unui prieten bun. După cum ţi-am scris, am o soră şi amândouă suntem orfane. Până azi dimineaţă nu ştiam numele familiei noastre şi nici acum nu ştiu încă unele lucruri. Îmi amintesc numai că mama noastră era, dintr-o familie bună, că purta un titlu şi că avea avere; mai ştiu că un servitor al nostru, pe care eu şi sora mea îl iubeam din tot sufletul, atât era de bun şi de devotat, zace şi acum în închisoare, victimă a vreunei persecuţii pe care n-o cunosc. Ce s-a făcut cu averea mamei mele? Avere care trebuia să fi fost foarte mare judecând după amintirile din copilăria mea. Niciodată n-am ştiut-o... Dar e cu neputinţă ca averea aceasta să nu se poată regăsi! E cu neputinţă ca un nenorocit să sufere de pe urma unei crime pe care n-a săvârşit-o! Din nenorocire, domnule, două sărmane orfane ca noi nu pot avea multă trecere în lumea asta pentru a afla ce s-a întâmplat. Dumneata mi-ai ieşit în cale. Vrei să fii prietenul nostru şi să te interesezi de nenorocitul acela care zace în închisoare?

Cuvintele Antoinettei exprimau atâta sinceritate şi nobleţe, atâta simplitate şi încredere, încât Agénor se înroşi şi-i fu ruşine de planurile necinstite pe care le avea.

Doamna Raynaud nu-şi părăsise deloc fotoliul, nici Antoinette lucrul la broderie.

Nici un cuvânt de dragoste nu fu pronunţat.

Agénor era ca fascinat şi tot curajul, toată îndrăzneala sa de cuceritor dispăruseră.

— Domnişoară, zise el, tatăl meu, baronul de Morlux, e un om puternic; are legături cu persoanele cele mai înalte şi, desigur, cu ajutorul său, voi putea să scoatem adevărul la lumină şi să eliberăm din închisoare pe nenorocitul acela de care vă interesaţi.

Apoi, cu oarecare emoţie, adăugă:

— Cât despre averea dumitale, domnişoară, îţi jur că-ţi va fi înapoiată, chiar dacă acela care te-a despuiat de ea ar fi rege.

— Ai o inimă nobilă, zise ea; îţi mulţumesc din tot sufletul pentru bunăvoinţa pe care mi-o arăţi.

Tânăra fată îi întinse mâna pentru a doua oară.

Agénor înţelese că trebuia să se retragă; dar, cu umilinţă, cu respect îşi ceru voie de a reveni a doua zi.

Antoinette nu putu să se împotrivească.

Aşadar, Agénor plecă încântat şi alergă de-a dreptul la club, cu speranţa că se va întâlni, în sfârşit, cu amicul său domnul Oscar de Marigny.

Aşa e făcut omul, totdeauna are nevoie de un confident.

Domnul Oscar de Marigny sosise cu câteva minute mai înainte.

— Ei bine, îi zise el, întâmpinându-l, unde ai ajuns cu mica ta intrigă de amor?

— Ah! drace, răspunse Agénor; asaltul va fi mult mai greu decât credeam eu la început. Fetiţa aceea îşi ia într-adevăr aerele unei ducese....

— Dacă o iubeşti, de ce nu te căsătoreşti cu dânsa?

— Ah!

— Aşadar te-ai gândit la asta?

— Desigur.

— Agénor, dragul meu amic, zise domnul de Marigny, ştiam eu bine că tu nu eşti vicios decât în aparenţă. Te arăţi plin de răutate... dar în realitate eşti ca un copil...

— Aşa crezi?...

— Fără îndoială... Şi de ce ar fi altfel? Întâlneşti în calea ta o fată tânără, drăguţă, virtuoasă, bine crescută. Atâta doar că biata fată e săracă, dar tu eşti destul de bogat şi pentru doi... Nu-i aşa că e foarte natural s-o iei, de soţie?

— Dragul meu Oscar, răspunse Agénor, mi se pare că vorbeşti aiurea.

— Cum?... Nu sunt acestea gândurile tale?

— Nicidecum, dragul meu.

— Aşadar nu te gândeşti s-o iei în căsătorie, cum îmi spuneai odinioară?

— Ba da... mă gândesc...

— Eu nu mă prea pricep la dezlegatul enigmelor, dragul meu Agénor, de aceea ai face bine să te explici.

— E foarte simplu.

— Ah! să vedem!

— Mititica e săracă, dar poate să devină foarte lesne bogată... înţelegi tu?

— Cum?... în ce mod să devină bogată?

— Oh!... într-un mod foarte simplu... Regăsind averea mamei sale, care i-a fost răpită... căci, trebuie să-ţi spun, mama fetei era bogată, era baroneasă şi poseda o avere considerabilă...

— Mi-e milă de tine, răspunse Oscar de Marigny; eşti într-adevăr omul secolului.

Oscar de Marigny n-avu timp să-şi completeze gândul asupra, obiceiurilor timpului, căci un membru al cercului se apropie înspăimântat de Agénor.

— Dragul meu, îi zise el, nu ştii ce i s-a întâmplat tatălui dumitale! Şi-a fracturat piciorul.

— Dar unde?... Când?... întrebă Agénor emoţionat.

— Pe când ieşea de la club, acum o oră.

Agénor se repezi afară, se urcă în trăsura domnului Oscar de Marigny şi alergă în strada Universităţii.

În clipa aceea din palat tocmai ieşise doctorul Vicenţiu.

Agénor îl găsi pe tatăl său slăbit, ca după o lungă suferinţă, cu faţa de o paliditate extremă.

Văzându-şi copilul, accidentatul, căută să-şi înăbuşe durerea şi să înlăture neliniştea care îl zguduia de câteva minute.

— Nu fi îngrijorat, copilul meu, zise el, e o simplă fractură. Până într-o lună voi fi în picioare ca să pot pleca...

— Să pleci! exclamă Agénor, mirat.

— Da, răspunse baronul, vreau să fac o călătorie mai lungă. Parisul mă oboseşte...

Domnul de Morlux îşi privea copilul şi atunci, pentru întâia oară, simţi bine ce legătură puternică exista între ei.

— Dacă nu mă înşel, trebuie să împlineşti în curând douăzeci şi şase de ani.

— Peste două luni, tată.

— Ar trebui să te căsătoreşti.

Agénor tresări.

— Ah! pe onoarea mea, tată, exclamă el, tocmai la asta mă gândesc şi eu de câteva zile. Sunt înamorat.

— De cine?... întrebă tatăl, încercând să surâdă.

— De o fată tânăra, frumoasă, spirituală, cinstită...

— Şi săracă!... zise domnul de Morlux; dacă pe lângă atâtea calităţi ar mai fi şi bogată, ar fi într-adevăr prea mult...

— Ah!... cine ştie?... zise Agénor.

— E bogată?

— Nu, dar poate deveni bogată.

— Cum asta?

— E o sărmană orfană, a cărei avere a fost furată, şi eu mi-am pus în gând să-l descopăr pe răpitor şi să redau averea fetei.

Domnul de Morlux se ridică în sus şi se simţi puţin tulburat.

— Da, tată, reluă Agénor. Sunt două surori, două orfane... Mama lor, baroneasa Miller...

Domnul de Morlux scoase un ţipăt teribil şi căzu fără forţă pe spate, spre cea mai mare uimire a fiului său.

Capitolul XXI

Domnul baron de Morlux era un om inteligent, dar un spirit cât se poate de slab.

Oamenii care nu cred în Dumnezeu, cred de obicei în alte lucruri: în mediumuri, în mese care se învârtesc şi în tot soiul de spirite. Nimeni nu poate fi mai superstiţios decât un filozof.

Cu douăzeci de ani înainte, domnul de Morlux călcase totul în picioare; mersese pe calea crimei, cu capul sus, fără să privească înapoi, fără să tremure, fără remuşcare.

După moartea acelei surori, pe care nimeni n-o cunoştea la Paris, el împreună cu fratele său, intraseră în posesia moştenirii fără să se mai îngrijească de copiii baronesei. E în privinţa aceasta un mister pe care îl vom explica mai târziu.

Baronul îşi pierduse soţia aproape îndată după acest eveniment, şi acea întâmplare dureroasă abia dacă-i întunecase fruntea timp de câteva zile.

Avea un singur copil; îl internă într-un colegiu şi se îngriji foarte puţin de el. La optsprezece ani îl emancipase. Cu cea mai mare indiferenţă, îl pusese în stăpânirea averii ce i se cuvenea de drept.

Nici o umbră de răzbunare nu-i tulburase viaţa.

Traiul uşor pe care îl ducea îl absorbi aşa de mult, încât remuşcarea nu mai găsise nici un locşor în sufletul său.

Norocul îl urmărise toată viaţa.

Căpătase mai multe moşteniri; fusese iubit de o femeie pe care Parisul întreg o adorase.

Ţinea cai de curse şi luase premii însemnate pe hipodromurile lumii întregi.

Adeseori îi auzeai spunând:

— Omul se naşte fericit sau nenorocit. Orice ar face nu-şi poate schimba destinul. Eu m-am născut fericit; steaua mea nu mă va părăsi niciodată.

Dar iată deodată, numai în spaţiul a câtorva ore, nenorocirea se abătuse asupra sa.

Îşi frânsese piciorul, se întâmplase ca medicul care fusese chemat să-l îngrijească să fie tocmai instrumentul crimei sale de odinioară. În fine, fiul său venea să-i spună: „Sunt înamorat de o fată a cărei avere a fost furată şi fata aceasta se numeşte domnişoara Miller”.

Era destul pentru ca să-şi piardă capul.

Căzuse pe spate, cu mâinile zbârcite, cu ochii înfriguraţi.

— Ce ai, tată? strigă Agénor, înspăimântat.

Baronul avu o ultimă licărire de prezenţă de spirit.

— Mă doare piciorul! zise el.

Agénor chemă servitorii în ajutor.

Domnul de Morlux delira de acum.

Pronunţa cuvinte fără nici un înţeles, privea fix înaintea sa, ca şi cum ar fi fost chinuit de o viziune. Starea aceasta continuă până în ziuă.

Agénor stătea mereu lângă patul tatălui său.

În zorii zilei, un servitor se duse după medicul care-l îngrijea de obicei pe domnul de Morlux.

Când i se spuse că doctorul Vicenţiu era acela care făcuse pansamentul, medicul se înclină.

Apoi pretinse că starea în care se găsea baronul era rezultatul durerii fizice şi că nu era nimic grav.

Prescrise un calmant şi se retrase.

În cele din urmă, Agénor adormise într-un fotoliu, la căpătâiul tatălui său.

Dar acesta se deşteptă peste puţin timp.

Când Agénor deschise ochii, baronul era mai liniştit.

Ziua făcuse să piară fantomele, şi domnul de Morlux îşi regăsise toată prezenţa de spirit; se temea ca nu cumva în timpul delirului său să fi scăpat vreo vorbă compromiţătoare în privinţa doamnei baronese Miller.

— Dragul meu Agénor, zise el, te-am speriat astă noapte, nu-i aşa?

— Da, tată. Pronunţai cuvinte fără nici un înţeles.

— Dar ce s-a întâmplat?... Ce spuneam eu? Ce mi-ai spus tu?

— Îţi vorbeam despre proiectele mele de căsătorie, zise Agénor.

— Ah! e adevărat. Şi cu cine vrei să te căsătoreşti?

— Cu o tânăra fată, numită Antoinette Miller.

De astă dată domnul de Morlux rămase nepăsător.

— Ah! foarte bine, zise el. Dar o iubeşti?

— Da, tată. Dar... chiar în clipa în care am pronunţat numele fetei, ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Da?

— Un moment am crezut că numele acesta îţi este cunoscut, tată.

— Nicidecum, răspunse domnul de Morlux cu cea mai mare linişte; afurisitul ăsta de picior mi-a făcut festa.

Apoi, după un moment de tăcere:

— Şi-mi spuneai că acea tânără fată a fost jefuită de moştenirea mamei sale?...

— Da, tată.

— De către cine?

— Antoinette nu ştie lucrul acesta, dar Milon trebuie să-l ştie.

La auzul acestui nume domnul de Morlux se îngălbeni, dar Agénor

nu băgă de seamă şi continuă:

— Trebuie să-ţi spun, tată, că mama acestor domnişoare avea un servitor, bătrân, foarte devotat, care a fost aruncat în închisoare pentru o crimă de care nu se făcuse vinovat.

— Haida, de! zise baronul cu neîncredere. Nu e trimis nimeni la închisoare fără să fie vinovat.

— Şi cu toate acestea se pare că Milon e nevinovat.

— De unde ştii lucrul acesta?

— Antoinette mi-a spus-o, şi eu o cred, tată.

Domnul de Morlux se sili să surâdă.

— Aşadar, zise el, omul acela e la ocnă?

— Da, şi voi avea nevoie de sprijinul dumitale, tată.

— Pentru ce?

— Pentru ca să-l scoatem pe Milon din închisoare şi să redăm Antoinettei averea mamei sale.

— Vom vedea... vom vedea... zise baronul. Ah!... sufăr nişte dureri oribile.

— Iartă-mă, tată, zise Agénor, că am venit să-ţi vorbesc de asemenea lucruri, astăzi, când eşti pe patul durerii... Aş fi făcut mai bine să vorbesc unchiului meu, vicontelui.

Domnul de Morlux tresări din nou.

— Ah! da, zise el, asta e o idee, unchiul tău e un om serios. Are relaţii întinse, cunoaşte multă lume. Ai dreptate, trebuie să vorbeşti unchiului tău; sau mai bine... îi voi vorbi eu însumi... Vrei să-i scriu eu câteva cuvinte şi să-l rog să vină pe la noi?

— Eşti prea bun, tată, exclamă Agénor, emoţionat.

Şi, în acelaşi timp, trase o măsuţă lângă patul bolnavului.

Domnul de Morlux scrise:

„Dragul meu frate.

Mi s-a întâmplat un accident astă noapte. Mi-am fracturat un picior. Din această cauză nu pot veni pe la tine, şi cu toate acestea trebuie să ne vedem fără întârziere.”

Puse scrisoarea în plic şi scrise adresa:

Domnului viconte de Morlux, strada Pépinière.

— Ia o trăsură, zise baronul fiului său, şi du-i tu însuţi scrisoarea. E încă dimineaţă şi unchiul tău trebuie să fie acasă.

Agénor luă scrisoarea, dar când se pregătea să plece, tatăl său îl chemă înapoi.

— Dacă vrei ca treaba să meargă bine, îi zise el, să nu vorbeşti nimănui nici despre planurile tale, nici despre domnişoara Miller, nici

despre omul acela...

— Milon.

— Milon, fie. Du-te, copilul meu, şi vino să mă vezi, peste zi, sfârşi baronul, întinzând mâna lui Agénor.

Acesta plecă, şi fu atât de stăruitor, încât, peste o oră, domnul viconte de Morlux sosea la fratele său, în strada Universităţii.

Vicontele de Morlux era cu şase ani mai mare decât baronul.

Era un bătrân mic de statură, cu buzele uscate, cu ochii reci, cu faţa palidă.

Avea vocea ascuţită, severă, muşcătoare.

— Ce s-a întâmplat, Philippe? întrebă el, intrând.

— Ah! sărmanul meu Carol! zise baronul, făcându-i semn să închidă bine uşa, suntem pierduţi!

— Ce fel de vorbă e asta? întrebă vicontele cu cea mai mare linişte.

— Ora pedepsei a sosit!

Domnul Carol de Morlux îşi păstră mereu liniştea dispreţuitoare.

— După câte ştiu, zise el, ţi-ai rupt un picior?

— Da.

— Şi ai căzut în delir?...

— Da. Ştii însă cine era medicul care mi-a bandajat piciorul? Era studentul din strada...

— E o coincidenţă doar, răspunse Carol, fără să se tulbure. Şi te-a recunoscut?

— Da... Şi m-a sfătuit să mă căiesc.

Carol ridică din umeri; pe buzele sale mici şi uscate flutură un surâs sarcastic.

Baronul continuă:

— Oh! şi nu e numai atât... Agénor, fiul meu, e înamorat de o fată...

— Ah! exclamă vicontele, cu o uşoară tresărire. Şi ce-i cu asta?

— Acea fată se numeşte Antoinette Miller... înţelegi acum?

Carol încruntă din sprâncene.

— Şi altceva?

— Fata îşi ştie numele... şi mai ştie încă că de pe urma mamei ei a rămas o avere mare, care i-a fost răpită.

— Numai atât? murmură vicontele de Morlux cu un surâs amar.

— Ea mai ştie că Milon e la ocnă, iar Agénor a venit să mă roage să-l scot de acolo... înţelegi acum? întrebă baronul cu vocea tremurătoare.

— Înţeleg mai cu seamă un lucru, răspunse Carol cu răceală, înţeleg că fiul dumitale, Agénor, e un mare dobitoc de vreme ce a

venit să-ţi spună ceea ce ţi-a spus.

Şi domnul viconte Carol de Morlux începu să râdă sarcastic şi adăugă:

— N-ar fi putut altcineva să se arunce mai de-a dreptul în gura lupului decât aşa...

Capitolul XXII

Credem că a sosit timpul să explicăm cum se face că Agénor de Morlux era cu totul străin de numele domnişoarei Antoinette Miller, cum se face că nici nu ştia măcar că tatăl său avusese o soră.

Explicaţia aceasta vom găsi-o în caseta de fier pe care am văzut-o în mâinile maiorului Avatar şi ale lui Milon.

Milon închise uşa cu grijă şi maiorul puse nişte transperante la fereastră de teama vreunei priviri indiscrete. După aceea Milon puse caseta pe masă. Maiorul îi examină broasca cu cea mai mare atenţie.

— Amicul meu, zise ei lui Milon, dacă vom încerca să stricăm broasca, ne vom pierde timpul în zadar. Dă-mi mai bine un ciocan.

— Dar, stăpâne, de ce să deschidem caseta aceasta acum?...

— Ah!... Sunt două motive puternice, dragul meu... Mai întâi trebuie să ne convingem că milionul se găseşte într-însa intact.

— Oh!... în privinţa asta nu ne putem îndoi; dacă ar fi găsit cineva caseta ar fi luat-o cu totul.

— Aşa cred şi eu; dar mai e şi un alt motiv mai puternic.

— Ah

— De vreme ce doamna baroneasă Miller, continuă maiorul Avatar, a ascuns banii fiicelor sale, de vreme ce a fost nevoie de atâta mister pentru ca banii aceştia să fie păstraţi intacţi, desigur că vreun secret teribil apăsa asupra vieţii stăpânei tale.

— Ah!... cât despre asta nu mai încape nici o îndoială, stăpâne.

— Deci, e imposibil ca în caseta aceasta să nu mai fie nimic altceva decât aur şi hârtii de bancă.

— Dar ce poate să mai fie încă?

— Vreo scrisoare, vreun manuscris... ştiu şi eu ce?... Ceva care să ne indice lucruri pe care nu le cunoaştem.

— Ai dreptate, stăpâne, zise Milon.

Şi aduse ciocanul cerut.

— Acel ceva, continuă maiorul Avatar, ne va da poate putinţa de a pedepsi mişelia celor doi fraţi asasini; căci îmi închipui că nici tu nu socoti să ne adresăm justiţiei.

— Desigur, murmură Milon; aş fi trimis din nou la ocnă!...

— Mai e vorbă?...

Şi în timp ce maiorul căuta să deschidă caseta, scoţând balamalele, Milon îl privea şi încerca să-şi adune amintirile.

— Ah! zise el, deodată, acum îmi amintesc un lucru, stăpâne. Când am intrat în serviciul doamnei, dânsa se întorcea din Germania şi era în doliu. Fetiţele aveau un an. Doamna luase cu chirie un hotel mobilat şi la început vorbea numai limba germană. După ce a cumpărat însă casa din strada Lile, mi-a adresat cuvântul în limba franceză, şi am rămas uimit când am văzut cât de bine vorbeşte: dar cu bonele pe care le adusese cu dânsa vorbea mereu numai nemţeşte. Într-o zi, doamna baroneasă a plecat pe jos de acasă, pe la amiază, şi nu s-a întors decât foarte târziu. Avea faţa scăldată în lacrimi şi am auzit-o murmurând:

— O, sărmana mea mamă!...

În timpul acesta maiorul Avatar desprinsese capacul cutiei. Atunci, amândoi putură să-i vadă conţinutul.

La fund erau câteva rulouri de aur şi deasupra bilete de bancă.

Era un milion numai în bilete, rentă franceză şi străină.

Deasupra era un plic mare, pe care scria:

„Fiicelor mele Antoinette şi Madeleine sau acelora care vor găsi această casetă.”

— Iată ceea ce căutam, zise maiorul Avatar, dând deoparte caseta, ca şi cum vederea atâtor bani i-ar fi făcut rău.

Şi desfăcu plicul. Două hârtii căzură dintr-însul.

Una era o scrisoare; caracterele literelor erau fine, alungite; se cunoştea bine că era mâna unei femei.

Scrisoarea glăsuia:

„Se va găsi în plicul acesta trista poveste a vieţii mele; se vor afla persecuţiile pe care le-am îndurat din partea a doi mizerabili — aşa zişii fraţii mei — care pizmuiesc averea mea şi a sărmanelor mele fetiţe.

Dacă scrisoarea aceasta va cădea în mâinile voastre, drăguţele mele copile, va însemna că credinciosul meu mandatar va fi putut să scape această mică parte a averii mele din mâinile bandiţilor care voiesc să ne despoaie.

Dacă, din întâmplare, caseta aceasta se va rătăci şi va cădea în mâini oneste, rog în genunchi să fie dată justiţiei franceze, care niciodată nu lasă crimele nepedepsite.

Sofia Miller”

A doua hârtie era un manuscris destul de voluminos, care purta titlul.

Povestea unei greşeli

Se puteau distinge în manuscrisul acesta două scrisuri deosebite.

Reieşea că primele pagini erau scrise cu mult înaintea celorlalte.

Paginile din urmă erau scrise de aceeaşi mână care semnase *Sofia Miller*. Fără îndoială, baroneasa continuase un manuscris început de o mână străină.

Dedesubtul titlului maiorul Avatar citi:

„Fiicei mele,
29 Octombrie 1830.

Copila mea, eu sunt mama ta şi cu toate acestea nu m-ai văzul niciodată; şi poale că nici de acum înainte nu vei putea să mă vezi. M-am despărţit de tine chiar în ziua în care te-ai născut; căci, vai!... tu eşti fructul unei greşeli.

Cu toate acestea, într-o zi vei deveni femeie şi vei avea dreptul să o acuzi pe mama ta; trebuie să ştii numele meu.

Mă numesc vicontesa de Morlux şi am astăzi treizeci şi şase de ani.

Desigur că pentru multă lume sunt o femeie bătrână, care n-ar mai fi trebuit să se gândească decât la îndatoririle sale de soţie şi de mamă, căci, draga mea, am un soţ şi doi fii, dintre care unul are aproape douăzeci de ani.

Dar am fost atât de nenorocită, încât Dumnezeu îmi va ierta greşeala.

M-am căsătorit la şaisprezece ani, cu domnul Viconte de Morlux, un om în vârstă, blazat, fără inimă, căruia niciodată nu i-a fost milă nici de tinereţea mea, nici de candoarea mea de fată neprihănită.

Timp de optsprezece ani, omul acesta mi-a chinuit viaţa cu legături scandaloase şi afişate. A avut sinistra îndrăzneală de a-şi aduce metresele chiar în casă.

Am petrecut optsprezece ani plângând mereu, plecându-mi fruntea sub jugul acelui om de fier, care ar fi fost în stare să mă ucidă dacă mi-ar fi cunoscut greşeala.

Într-o zi, pe când eram cu faţa scăldată în lacrimi, un bărbat tânăr, viteaz, iubitor, un om cu sufletul cavaleresc, a îngenuncheat în faţa mea.

Era tatăl tău.

Durerea mă făcuse nebună; fericirea m-a făcut să uit totul.

Tatăl tău, contele Z... era ataşat la ambasada Austriei.

Timp de doi ani, dragostea noastră a fost un adevărat vis. În timpul acesta, vicontele de Morlux, cu toate că era bolnav şi peste măsură de îmbătrânit, petrecea în Italia cu o cântăreaţă.

În lipsa lui, te-am simţit mişcându-le în pântecele meu şi m-am văzul pierdută.

Un medic m-a salvat. Mi-a ordonat să plec la Kissingen, în Bavaria; am plecat singură, întovărăşită numai de o cameristă, care îmi era foarte devotată.

Fiii mei, pe care nu îndrăznesc să-i numesc fraţii tăi, erau pe atunci în liceu.

Tatăl tău mă aştepta la Kissingen.

Într-o căsuţă mică, izolată, ascunsă, sub un nume străin, am aşteptat naşterea ta, drăguţa mea copilă.

Ce zi de bucurie şi de remuşcări a fost ziua aceea!

Şi ce zi de doliu şi de disperare a fost ziua în care a trebuit să mă despart de tine!

Tatăl tău te-a luat cu el ca pe o comoară şi te-a dus într-un bătrân castel pe care îl poseda în Boemia.

Acolo vei creşte. Sofia mea adorată, acolo te vei face fată mare şi frumoasă.

La rândul tău vei fi iubită, adorată poate.

Ah! numai de ar fi bărbatul acela, demn de atâta fericire!

Va veni o zi când vei întreba poate pe tatăl tău despre mama ta.

În perspectiva acelei zile îţi scriu rândurile acestea. Iartă-mă, copila mea; nu mă blestema... Adio...

A la mamă dezolată

Vicontesa de Morlux”

În punctul acesta, maiorul Avatar îşi întrerupse cititul.

— Ah! zise el, acum încep să înţeleg.

— Da?... întrebă Milon cu bucurie.

— Stăpâna ta era o copilă necunoscută în familia mamei ei...

— Dar atunci, întrebă Milon, cum se face că era baroneasă?

— Prostule!... se măritase cu un baron...

— Dar averea?

— Era moştenirea de la tatăl său şi de la soţul ei.

— Ai dreptate.

Şi maiorul Avatar citi mai departe manuscrisul.

Capitolul XXIII

Urma o a doua scrisoare, scrisă de aceeaşi mână.
Era datată *iulie 1848* şi concepută astfel:

„Copila mea,

Vicontele de Morlux e mort. Sunt văduvă. Vai!... tatăl tău e mort, de asemenea şi ai rămas singură pe lume. Dar de acum înainte voiesc să-mi repar greşeala şi să-ţi redau, pe mama ta. Vai!... Aceasta nu va fi, e adevărat, pentru prea multă vreme, căci durerea m-a îmbătrânit înainte de vreme; în schimb, fraţii tăi ie vor iubi aşa de mult!

Ah! Inima îmi creşte de bucurie când mă gândesc la cele întâmplate.

Cât timp a trăit tatăl tău aveam ştiri despre tine, de două ori în fiecare an. N-am putut să te văd niciodată, dar ştiu bine că eşti frumoasă.

Astăzi nu mai ştiu nimic, căci sunt doi ani de când n-am m-ai primit nici o scrisoare de la Viena; din jurnale am aflat de moartea scumpului meu conte Z...

Ce s-a ales de tine, drăguţa mea?

În ultima sa scrisoare, contele îmi anunţa apropiata ta căsătorie, cu un ofiţer austriac, baronul Miller.

Poate că, astăzi eşti mamă fericită şi nu mai ai nimic de dorit în lumea asta.

Şi, cu toate acestea, sărmana ta mamă n-ar vrea să moară fără să te fi văzut şi să te fi îmbrăţişat măcar o singură dată.

Vreau să-mi repar greşeala, aducându-te în sânul familiei mele.

Acum nu mai eşti o copilă a întâmplării, mulţumită generozităţii fraţilor tăi am putut să te adopt. Iată ce s-a întâmplat:

Fiul meu cel mai mare, Carol, a intrat acum opt zile în camera mea şi îngenunchind în faţa mea mi-a zis:

„— Buna mea mamă, Philippe şi cu mine ştim că tatăl nostru te-a făcut cea mai nenorocită dintre femei şi că prin purtarea sa a legitimai în parte greşeala pe care ai făcut-o... Căci noi ştim totul. Dumneata ai o fiică. Tatăl ei, contele... era unul din cei mai mari seniori unguri, a căror avere este foarte mică, ca să nu zicem nulă. Contele a murit. Şi cine ştie? Poate că fiica sa zace în cea mai completă mizerie. Noi însă suntem bogaţi şi averea noastră poate fi împărţită foarte bine şi în trei părţi. Voieşti s-o aducem şi pe sora noastră pentru, ca s-o aşezăm la masa familiei?”

Înţelegi bine, drăguţa mea, cât de mare mi-a fost bucuria.

„— Iată ce-ţi propun, a continuat Carol. Vom pleca toţi trei la Kissingen, vei scoate actul de naştere al Sofiei şi vei adopta-o printr-un act în regulă. Niciodată nu se vor afla la Paris lucrurile acestea: dar fiica dumitale, sora noastră, să vină ca o rudă sub acoperământul nostru şi să-ţi îndulcească bătrâneţile. Eu sunt flăcău; Philippe şi-a pierdut nevasta şi n-are decât un singur copil. Secretul va rămâne pentru totdeauna între membrii familiei. Plec astă seară la Kissingen, împreună cu Carol şi cu Philippe”...

Aici se sfârşi partea cea veche a manuscrisului; era uşor de văzut că cele două scrisori care o compuneau erau foarte departe una de alta şi că mai târziu fuseseră reunite în acelaşi caiet.

Acum urma scrisul baronesei Miller.

„În ziua în care am primit această a doua scrisoare a mamei mele, scria tânăra femeie, o nenorocire crudă mă lovise.

Crescută de tatăl meu, contele Z..., fusesem adusă la Viena la vârsta de şaptesprezece ani.

Contele Z... nu era bogat; dar ocupa la curte o poziţie foarte distinsă şi încasa în fiecare an sume considerabile.

Trăiam deci ca o fată bogată, în mijlocul unei lumi alese şi elegante; luam parte la toate serbările.

Un colonel de hulani, baronul Miller, mă văzu, se înamoră de mine şi-mi ceru mâna.

Abia trecuseră şase luni de la căsătorie şi tatăl meu muri, după o scurtă suferinţă; dar dragostea soţului meu, pe care-l adoram, mi-a îndulcit durerea şi peste puţin timp inima îmi palpita de o fericire nouă.

Eram mama a două copiliţe drăgălaşe, două copiliţe gemene; voi, drăguţele mele.

Tatăl vostru, baronul Miller, era unul dintre cei mai bogaţi nobili ai imperiului austriac.

El îmi făcuse o dotă de două milioane de taleri, adică mai mult decât opt milioane de franci.

Vai!... această avere, imensa avere avea să fie izvorul tuturor nenorocirilor noastre.

Mama mea nu-mi cunoştea căsătoria; dar fiii săi, Carol şi Philippe de Morlux, o cunoşteau.

Pe când spuneau mamei mele că, poate, eram săracă, ştiau bine că eram proprietara unor domenii princiare.

Şi de atunci gândul criminal de a pune mâna pe această avere a

încolţit în minţile lor.

Italia austriacă se răsculase; Veneţia se proclamase republică. Milanul chema pe regele Carol Albert ca pe un eliberator.

Armata austriacă, în care avea comanda şi tatăl tău, s-a întâlnit cu armata piemonteză în câmpurile Navarei. A fost ucis în luptă, după ce câştigase bătălia; ultimul glonţ al duşmanului a fost pentru el.

Moartea sa v-a lăsat orfane şi pe mine văduvă; domnul Carol de Morlux a aflat lucrul acesta chiar înaintea mea.

Acum înţelegeţi bine de ce o sfătuise pe mama mea să mă adopte.

Dacă voi mureaţi, moştenitoarea voastră de drept eram eu; şi dacă muream eu, mama mea trebuia să mă moştenească în virtutea acelui nenorocit act de adopţiune, pe care am avut slăbiciunea de a-l subscrie.

Dar putea cineva să bănuiască astfel de crime?

Scrisoarea mamei mele, care mă găsea în nişte momente atât de nenorocite, a fost pentru mine o consolare supremă.

Aveaţi atunci un an, drăguţele mele; puteaţi, prin urmare, fără primejdie, să suportaţi oboselile unei călătorii mai lungi.

Am simţit vibrând în mine o fibră pe care n-o mai simţeam niciodată. Cugetam mereu la mama mea şi am plecat, luându-vă şi pe voi cu mine în Franţa.

Fratele meu, Carol, îmi ieşi în întâmpinare la Strasbourg.

Mă primi cu cea mai mare dragoste şi-mi declară că va fi un adevărat tată pentru voi, bietele mele copiliţe.

Pe drum el a mai adăugat:

„— Scumpa mea surioară, ştii ce mister apasă asupra naşterii dumitale. Nu e de nici un folos să facem, să afle secretul acesta societatea pariziană, care are pentru mama noastră cea mai mare stimă şi veneraţie. De aceea ţi-am pregătit de mai înainte o stare civilă falsă. Vei fi o nepoată a tatălui meu, care şi-a măritat pe una dintre surori în Germania.”

„— Voi fi orice veţi voi, răspunsei eu, numai s-o pot vedea pe mama.”

Sosirăm la Paris. Philippe de Morlux, acela care purta titlul de baron, îmi aranjase un apartament în hotelul Coloniilor.

Acolo am locuit la început.

O oră după aceea sosea şi mama mea.

Dânsa m-a luat în braţe şi plângând m-a acoperit de sărutări în prezenţa fraţilor mei, care păreau şi ei mişcaţi.

Cât despre voi, micuţele mele, aţi fost devorate de atâtea sărutări.

Printre lacrimi surâdeam de atâta fericire. Timp de un an am dus o

viaţă fericită. Voi creşteaţi, drăguţele mele, şi drăgălăşenia voastră, dragostea mamei, afecţiunea fraţilor mei făceau să-l uit pe tatăl vostru, al cărui chip era mereu viu în mintea mea.

Dar, vai!... fericirea aceasta avea să fie de scurtă durată.

Părăsisem hotelul Coloniilor şi mă instalasem într-un palat unde sunt şi acum în momentul când scriu aceste rânduri, dar singură, căci voi nu mai sunteţi lângă mine, scumpele mele mititele.

Într-o seară, un servitor al fratelui meu, Carol, a venit să mă cheme, în cea mai mare grabă. Mama era pe moarte.

Ce rău subit o lovise?... Nu ştia.

Dar abia mai avu puterea să-mi cuprindă mâinile, să mă privească cu o dragoste nemărginită şi să-mi şoptească:

„— Teme-te de fraţii tăi!...”

Apoi se sfârşi.

A doua zi am avut explicaţia vorbelor misterioase ale mamei mele.

Acelaşi servitor care cu o seară înainte venise să-mi anunţe agonia mamei, se prezentă la mine şi, căzându-mi în genunchi, îmi zise:

„— Iartă-mă, doamnă, dar de acum înainte nu mai am puterea să fiu instrumentul crimei. Mă voi spovedi în faţa dumitale ca în faţa lui Dumnezeu...”

— Ehei! murmură maiorul Avatar, întrerupându-şi din nou cititul, mi se pare că moartea stăpânei tale nu e singurul lucru pe care au a şi-o imputa mizerabilii aceştia.

— Citeşte mai departe, zise Milon, care plângea cu lacrimi calde.

Capitolul XXIV

Maiorul Avatar continuă:

„La început nu înţelegeam deloc ce voia omul acela.

„— Ridică-te, i-am zis eu, şi explică-te.”

El se supuse, dar continuă să-mi arunce priviri rugătoare.

„— Fraţii dumitale, zise el după o pauză, vor să vă ucidă.”

„— Să mă ucidă! exclamai eu.”

„— Da, doamnă, să vă asasineze!”

„— Dar pentru ce?... ce le-am făcut?”

„— Vor să pună mâna pe averea dumitale.”

„— Dar exclamai eu, după moartea mea, averea e moştenirea copiliţelor mele.”

„— Vor fi ucise şi fetiţele dumitale, cum a fost ucisă şi mama

dumitale.”

Am scos un strigăt de groază.

„— Ascultă-mă, continuă omul acela; ascultă-mă, căci nu mai am multă vreme de trăit; remuşcarea mă chinuia prea mult şi am renunţat la viaţă. M-am pedepsit eu însumi...”

„— Ce spui dumneata?” exclamai eu, într-o nouă izbucnire de uimire şi de groază.

„— Ascultă-mă, reluă el, cu vocea înceată, părând că-şi înăbuşă o durere violentă. Eu sunt valetul domnului Carol de Morlux; stăpânul meu m-a scăpat de închisoare şi a devenit stăpânul meu absolut... Eram sclavul său; mai mult decât atât, eram un lucru, o jucărie în mâinile sale de despot... Ameninţându-mă cu ocna, m-a făcut instrumentul tuturor crimelor sale şi am ajuns să-i cunosc toate secretele.”

Un moment se opri şi-şi apăsă pieptul cu mâna.

„— Ce ai?...” îl întrebai eu, nedumerită încă.

„— Îmi arde pieptul, răspunse el; dar voi mai trăi o oră şi am destul timp să vorbesc...”

Şi cu vocea slabă continuă:

„— Domnul Carol de Morlux a surprins într-o zi în sertarul mamei sale o scrisoare. Scrisoarea aceasta era de la tatăl dumneavoastră, doamnă baroneasă. Domnul de Morlux-tatăl nu murise încă; domnul Carol îmi arătă scrisoarea şi-mi zise: «Spune tu, Batistin, dacă aş arăta scrisoarea aceasta mamei mele şi aş ameninţa-o că-i voi dezvălui secretul, mă va favoriza cu ceva în testament?» Apoi, răzgândindu-se, îmi zise: « Trebuie să ştiu ce s-a făcut cu căsătoria proiectată pentru acea scumpă surioară despre a cărei existenţă habar n-aveam până acum.» Am plecat în Germania; am aflat că te căsătoriseşi cu domnul baron Miller, şi că soţul dumitale era proprietarul unei fabuloase averi. Atunci au urzit domnii Carol şi Philippe de Morlux acel complot infam pe care au şi început să-l pună în executare. Peste puţin au aflat de moartea baronului Miller. Aveai o avere imensă; actul de adopţiune al mamei dumitale te făcea sora lor înaintea legii. Dacă dumneata mureai, dacă mureau şi copiliţele dumitale, dânşii deveneau de drept moştenitorii acelei averi.”

„— Oh! exclamai eu, fetiţele mele nu vor muri!... Le voi apăra până la cea de pe urmă picătură de sânge!...”

Dânsul clătină din cap şi pentru a doua oară îşi apăsă pieptul cu mâinile.

„— Dar, în sfârşit, exclamai eu cu vioiciune, din ce cauză a murit mama mea?”

„— Au otrăvit-o.”

„— Oh!...”

„— Eu sunt acela care am pus otrava; apoi, cuprins de remuşcări, am înghiţit jumătate ce mai rămăsese din fiola pe care dusesem la gura mamei dumitale.”

„— Te-ai otrăvit singur?”

„— Da, doamnă, şi peste o oră voi fi mort.”

Şi zicând acestea făcu un pas înapoi.

„— Acum eşti înştiinţată, doamnă... nu vreau să mor în casa dumitale...”

Eram zguduită de emoţie; n-am avut puterea să-l reţin...

Plecă şi de atunci nu l-am mai văzut niciodată. A doua zi după înmormântarea nenorocitei mele mame, am părăsit Parisul, luând cu mine drăguţele mele fetiţe. Voiam să mă întorc în ţara mea.

Acolo, fără îndoială, aş fi fost la adăpost, scutită de prezenţa celor doi criminali. Mă înşelasem.

Între oraşele Heidelberg şi München călătoream într-o trăsură de poştă; pe când coboram o pantă repede, pe marginea unei prăpăstii, caii şi-au luat avânt.

Vizitiul a lăsat hăţurile libere, a sărit jos...

Am scăpat de moarte numai printr-un miracol.

Caii şi-au continuat drumul înainte şi am ajuns la destinaţie fără nici o primejdie. Vizitiul a mărturisit apoi că primise o sumă de bani pentru a ne lăsa să cădem în prăpastie; dar nu ştiuse să spună cu siguranţă semnalmentele acelora care-l corupseseră.

Şase luni după aceea, la Viena, unde mă refugiasem, pe când vă pregăteam câte o ceaşcă de lapte, mi se păru că laptele avea un miros aparte.

Am chemat îndată un medic.

Medicul a putut să constate fără multă greutate că laptele conţinea o puternică doză de arsenic.

Înspăimântată, am plecat din Viena şi v-am dus în bătrânul castel din Ungaria, în care îmi petrecusem tinereţea.

Într-o noapte, castelul a ars.

Prin ce întâmplare am scăpat nevătămate? Providenţa singură o ştie...

Atunci mi-am zis că dacă mă voi întoarce la Paris, în secret, sub un nume fals, voi fi poate mai în siguranţă decât oriunde.

Deci, m-am întors la Paris. Timp de şase sau şapte ani am trăit liniştite; voi, fetiţele mele, creşteaţi, făcându-vă din ce în ce tot mai drăguţe.

Dar într-o zi, pe când vă jucaţi prin grădină, un glonte a şuierat pe deasupra capetelor voastre; am înţeles atunci că eram descoperite.

A trebuit să ne despărţim; am luat atâtea precauţiuni, pentru ca locul în care v-am ascuns să nu poată fi descoperit, încât astăzi, drăguţele mele copiliţe, sunt cu totul liniştită în ce vă priveşte.

Eu singură rămân expusă furtunii, dar dacă rândurile acestea ajung vreodată în mâinile voastre, va însemna că aţi căpătat şi această mică parte din colosala avere şi prin urmare viitorul vă este asigurat.”

Aici se sfârşea manuscrisul.

— Mizerabilii! murmură Milon.

Maiorul strânse manuscrisul şi-l puse înapoi în casetă.

— Acum, zise el, avem de vorbit.

— Te ascult, stăpâne.

— Ce ai tu de gând să faci?

— Dar, mi se pare că e clar, răspunse Milon; vom regăsi copiliţele şi le vom reda banii.

— Foarte bine!... Dar numai atât nu e destul. Ce înseamnă un milion pentru nişte fete care ar trebui, să aibă opt milioane?!

— Vom cere şi restul.

— De la cine?

— Le vom reclama justiţiei franceze.

Maiorul începu să râdă.

— Eşti mereu naiv, dragul meu, zise el. Ştii bine că noi suntem certaţi cu justiţia.

— E adevărat, dar oricum, trebuie să înapoiem într-un fel averea fetiţelor.

— Asta e treaba; va trebui însă să o luăm cu încetul.

— Ce vrei să faci?

— Ascultă-mă bine, în lumea aceasta există un ce puternic, strălucitor şi plin de farmec; acel ce este banul. Nimic nu-i poate rezista; câteodată numai, foarte rar însă, conştiinţa omenească i se împotriveşte. Cu bani faci ce pofteşti, mişti oameni, stârneşti pasiunile cele mai violente, iei oraşe cu asalt şi transformi pustiuri în câmpii roditoare. Mă înţelegi tu, Milon?

— Aproape.

— Ai văzut câte am făcut până acum; ţi-ai putea lesne închipui ce-aş mai putea face în viitor...

— Oh! desigur, exclamă colosul, cu admiraţie.

— Le voi regăsi pe cele două fete, continuă maiorul, foarte liniştit; le voi înapoia averea, voi răzbuna moartea mamei lor... Cum?... prin ce mijloace? Puţin îmi pasă; dar o voi face!

— Te cred, răspunse Milon.

— Numai că pentru toate acestea îmi trebuie bani, mulţi bani.

Milon avea o încredere absolută în fostul său tovarăş de cătuşe. De aceea îi împinse caseta dinainte şi-i zise:

— Ia cât vei voi stăpâne.

— Am nevoie de o sută de mii de franci, răspunse

— Ia şi mai mult, răspunse Milon.

— Foarte bine! acum, adăugă maiorul, la lucru!... Şi pe viitor să mă numeşti Rocambole.

Capitolul XXV

În timp ce Rocambole, căci de acum înainte putem să-i dăm numele acesta — descoperea caseta cu milionul şi din ea manuscrisul doamnei baronese Miller, se punea la curent cu crimele şi infamiile domnilor de Morlux; în timp ce aranja un plan de luptă contra spoliatorilor, domnul viconte Carol de Morlux nu rămânea inactiv.

L-am lăsat la căpătâiul fratelui său Philippe, pe care, un moment, l-am văzut tulburat de remuşcări.

Philippe nu era atât de afundat în rele ca fratele său şi înlănţuirea aceea neprevăzută de evenimente neplăcute l-ar fi făcut să-şi piardă capul.

Dar Carol de Morlux era unul din acele caractere teribile care nu se înspăimântă de luptă, unul din acele spirite satanice al căror scepticism rămâne la înălţimea tuturor evenimentelor.

— Aşadar tu nu te căieşti? îl întrebă Philippe.

— Dragul meu, răspunse Carol, când a avut cineva curajul să pună mâna pe o avere care nu-i aparţine, trebuie să-l aibă şi pe acela de a şti s-o păstreze.

— Dar, de vreme ce copiliţele trăiesc, mi se pare că nu vom mai păstra multă vreme acea avere!...

Carol ridică din umeri.

— În loc să ne pierdem capul, zise el, să reflectăm serios.

— Vorbeşte, zise domnul Philippe de Morlux, care de zece ani era sub dominarea absolută a fratelui său.

— După moartea surorii noastre, reluă Carol, cu oarecare ironie, în ce mod am putut intra în posesia averii sale?

— Mulţumită actului de adopţiune a mamei noastre, care stabilea că baroana Miller era sora noastră şi ne declara moştenitori.

— Foarte bine. Dar baroneasa avea două fete, a căror moarte trebuia s-o probăm. Ştii bine că ne-am procurat din Germania un act

fals pe care însă atât jurisdicţia franceză, cât şi cea austriacă l-au găsit în perfectă regulă; act care stabilea că Madeleine şi Antoinette Miller muriseră în ziua incendiului castelului Rotokuma din Ungaria.

Actul acesta e acoperit de o mulţime de iscălituri şi nimeni n-ar îndrăzni să-i conteste autenticitatea.

— Nici domnişoara Antoinette Miller?

— Nici chiar dânsa.

— Nu te înţeleg, dragul meu frate.

— Şi totuşi, e foarte uşor de înţeles. Avem noi destulă influenţă pentru ca s-o facem pe tânăra fată să treacă drept o aventurieră!...

— Dar Milon o va recunoaşte...

— Fără îndoială, dacă o va revedea, dar de vreme ce e la ocnă!...

— E condamnat pe viaţă?

— Nu, are cincisprezece ani sau douăzeci de ani.

— Ei bine!... într-o zi va fi pus în libertate. Şi atunci...

— Când va ieşi Milon din închisoare, domnişoara Antoinette nu va mai fi în Paris, sau cel puţin...

Domnul Carol de Morlux avu un surâs oribil.

— Dar unde va fi? întrebă baronul, tresărind.

— La Saint-Lazare, ca fată pierdută, răspunse domnul de Morlux, cu cea mai mare indiferenţă.

Baronul îl privi ţintă.

— Dragul meu, reluă marchizul cu răceală, ascultă-mă bine. Trebuie să ne hotărâm acum îndată, fără multe gânduri... Sau domnişoara Antoinette trebuie să dispară sau o chemăm şi-i spunem verde în faţă: „Noi suntem unchii tăi, noi am ucis-o pe mama ta şi acum îţi dăm înapoi partea din averea care ţi se cuvenea”. După ce îi vom fi spus toate acestea, domnişoara se va duce direct la domnul procuror imperial...

Baronul de Morlux suspină.

— Ai dreptate, zise el; fă tot ce vei pofti.

— Bagă de seamă, mai zise Carol de Morlux, voi fi nevoit să mă servesc de fiul dumitale ca de un instrument.

— Pentru ce?

— Şi că va trebui să-i zdrobim puţin inima... Dar e tânăr... şi supărările din dragoste trec iute. Pentru a-l consola, îi vom oferi o partidă de căsătorie superbă.

Baronul părea că stă, pe gânduri.

— Dar în ce mod, întrebă el, vei putea să te serveşti de fiul meu, pentru ca s-o închizi pe fetiţa aceea la Saint-Lazare?

— Cum?... Nu înţelegeţi?

— Nu, răspunse Philippe de Morlux.

— Şi cu toate acestea e foarte simplu. O fată tânăra şi frumoasă, fără zestre, când e profesoară de pian şi umblă singură prin oraş, poate fi confundată uşor cu alte fete. Domnişoara Antoinette îşi va avea dosarul ei particular, micile ei delicte...

— Dar toate acestea nu vor fi deloc adevărate.

— Adevărul e inutil când falsul devine verosimil. Fii liniştit... De altfel, am la îndemână un ajutor preţios.

— Ah!

— Cunosc în Paris, urmă Carol de Morlux, un om foarte abil în toate soiurile de afaceri; care se serveşte de mai multe nume. Omul acesta a fost cândva tâlhar, după aceea poliţia l-a luat în serviciul ei. Însă, pentru că-şi continua vechea meserie, a fost dat afară. Acum e „om de afaceri”; poate fi însărcinat cu orice; principalul e că şi-a păstrat încă relaţiile cu cei mai abili tâlhari din Paris. El cunoaşte mai bine decât oricine viaţă în înalta societate. Cu douăzeci sau treizeci de mii de franci, omul acesta va găsi Antoinettei atâtea antecedente compromiţătoare, încât porţile de la Saint-Lazare se vor deschide largi în faţa ei.

— Vai! toate acestea sunt lucruri înspăimântătoare!... murmură domnul de Morlux.

— Fie, dar sunt necesare. Mai bine ţi-ar părea să compari înaintea Curţii cu Juri?

Baronul nu răspunse.

— Un proverb francez zice că, „trebuie să batem fierul cât e cald”, mai adăugă Carol de Morlux, ridicându-se să plece.

— Unde te duci? întrebă baronul.

— La omul meu de afaceri. La revedere!

— Dar, după prânz, Agénor va veni să mă vadă...

— Ei bine!

— Ce va trebui să-i spun?

— Că m-am dus fără întârziere să mă ocup de protejatul său, Milon. Şi, adăugă vicontele râzând, din întâmplare vei spune curatul adevăr.

Vicontele Carol de Morlux îşi păstrase toate obiceiurile sale din tinereţe. Mergea cu acelaşi docar pe care-l avusese cu zece ani mai înainte, şi conducea el în persoană.

Ieşind din strada Universităţii, biciui caii şi nu se opri decât în strada Saint-Germain-Auxerois, în faţa unei case atât de modeste încât gromul englez, care stătea pe scăunaşul din spate, rămase uimit.

Vicontele îi aruncă hăţurile şi se afundă într-o alee strâmtă.

Urcă scările în fugă şi nu se opri decât la etajul al treilea, în faţa

unei uşi, pe care se afla o plăcuţă cu următoarea inscripţie:

Biroul şi Casa.

Birouri se găsesc pretutindeni; multe afaceri tenebroase are în spate titulatura aceasta.

Domnul de Morlux îşi încheie haina până sus.

După aceea bătu la uşă.

— Intră, răspunse o voce.

Domnul Carol de Morlux deschise uşa şi intră.

Se găsea în faţa unui om de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în nişte haine de modă veche, decolorate de timp.

Omul avea mustaţa aproape albă, purta guler înalt şi se silea să-şi dea înfăţişarea unui fost militar.

— Bună ziua, domnule Timoléon, zise Carol de Morlux.

Omul se ridică cu gravitate, închise uşa şi-i arătă un scaun vizitatorului, pe care părea că îl vede atunci pentru întâia oară.

Camera în care intrase domnul de Morlux avea o înfăţişare cu totul bizară. Mobilierul era nul ca valoare, însă interesant prin originalitatea înfăţişării sale şi prin modul cum era orânduit.

Domnul de Morlux îl privi pe domnul Timoléon şi-i zise:

— Nu-i aşa că mă recunoşti?

— Domnule, răspunse domnul Timoléon, asta depinde.

— Cum?

— Vezi dumneata, reluă bizarul personaj, noi, oamenii de afaceri, recunoaştem oamenii şi în acelaşi timp nu-i recunoaştem; asta după cum e voia lor.

— Poţi să mă recunoşti, zise domnul de Morlux surâzând.

— Atunci, zise domnul Timoléon, vă voi spune că sunteţi domnul viconte Carol de Morlux şi că locuiţi în strada Pépinière.

— E adevărat.

— Cu ce vă pot servi? întrebă domnul Timoléon.

— Dragul meu domn, zise domnul de Morlux, îţi voi spune afacerea în două cuvinte. Am un frate...

— Domnul baron de Morlux, din strada Universităţii, zise domnul Timoléon.

— Întocmai. Şi un nepot.

— Domnul Agénor de Morlux, din strada Suresnes.

— Exact. Nepotul meu vrea să se căsătorească.

— A! foarte bine.

— Şi căsătoria pe care o plănuieşte el, nouă nu ne convine nicidecum.

— Şi de aceea vreţi să o împiedicaţi, nu-i aşa?

— Ba chiar aşa. E cu putinţă?

— Totul este cu putinţă, răspunse cu răceală domnul Timoléon. E o chestiune numai de bani.

— Atunci, afacerea e ca şi încheiată.

— Foarte bine. Acum să precizăm... Cine e persoana?

— O fetiţă foarte drăguţă... profesoară de pian.

— Cuminte?

— Foarte cuminte.

— Şi zici că e drăguţă?

— Ar putea să scoată din minţi şi un sfânt.

— Are rude?

— Nu, trăieşte cu o bătrână profesoară de pension, ruinată. Aceasta e toată familia sa.

Pe când punea întrebările acestea, bizarul personaj luase un creion şi făcea să apară pe o hârtie nişte linii hieroglifice.

Lua note într-o limbă pe care numai el singur o cunoştea.

— Acum, zise el, avem de urmat două căi. Să alegem.

— S-o vedem pe cea dintâi, zise domnul de Morlux.

— E simplă ca bună dimineaţa, reluă domnul Timoléon. Tânăra fată poate fi atrasă într-o cursă şi domnul Agénor de Morlux poate fi lesne convins că nu se poate căsători cu o fată care nu e demnă de el.

— Calea aceasta nu e bună, zise domnul Carol de Morlux.

— Crezi?

— Sunt sigur. Nepotul meu e un băiat de inimă. El nu se va mulţumi numai cu aparenţele şi pe urmă... ţi-am spus că e înamorat de fată şi că drăcoaica e cât se poate de frumoasă.

— A doua cale, continuă domnul Timoléon, e mai grea şi, prin urmare, mai scumpă.

— Să vedem...

— Domnişoara va putea fi compromisă aşa de grav, încât poliţia să-şi bage nasul.

— Calea aceasta îmi place mai mult.

— Fetiţa va fi internată în mod provizoriu la Saint-Lazare.

— Provizoriu nu e destul, zise domnul de Morlux cu cea mai mare linişte.

Domnul Timoléon îl privi atent şi-şi exprimă gândul în câteva cuvinte:

— Aşadar eşti hotărât să faci sacrificii mari?

— Da. Ce sumă vrei?

— Cincizeci de mii de franci, răspunse domnul Timoléon. Afacerile nu prea merg bine şi am de gând să mă retrag. Risc o lovitură, dar cel puţin să am pentru ce...

— Îţi voi da cincizeci de mii de franci! zise domnul de Morlux.

Omul de afaceri rămase gânditor un moment, ca un general care înainte de o bătălie examinează terenul.

— Lucrul este simplu, zise el. Mititica va fi atrasă într-o casă unde se va comite un furt.

— Bine, şi după asta?

— Poliţia o va aresta împreună cu tâlharii care vor declara că e complicea lor.

— Vei găsi tâlhari care să facă declaraţia aceasta?

— Fără îndoială... Sunt atâţia în Paris şi câteva hârtii de o sută de franci fac minuni pe timpul acesta de criză.

— Foarte bine, zise domnul de Morlux. Dar în cele din urmă fata va putea să-şi dovedească identitatea şi nevinovăţia.

— Nu mi-ai spus dumneata că n-are familie?

— Ba da.

— Şi că merge neînsoţită pe stradă?

— În toate zilele; se duce la lecţii.

— Vor interveni atunci în afacere şi câteva femei pierdute, care îi vor sări de gât şi o vor reclama la poliţie.

Domnul de Morlux rămase tăcut.

— Unde locuieşte fata?

— În strada Anjou-Saint-Honoré.

— Numele său?

— Antoinette.

— Numai atât?

— Ah! stai puţin, zise domnul de Morlux; ea i-a spus nepotului meu nu ştiu ce poveste; se pretinde a fi de familie bună, fiica unei baroane... mai ştiu şi eu!...

Domnul Timoléon îşi privi vizitatorul clipind din ochi. Cu tot calmul său, domnul de Morlux se simţi tulburat.

— Eu cred că ar fi mai bine să dăm cărţile pe faţă, zise domnul Timoléon.

— Ce vrei să spui?

— Dacă voi găsi o familie „ad-hoc” domnişoarei Antoinette, dacă voi dovedi tot aşa de clar ca lumina zilei că este de origine joasă, că mama sa era o prostituată, dacă o voi afunda aşa de adânc încât niciodată să nu mai poată ieşi la suprafaţă...

— Ei bine? zise domnul de Morlux cu nerăbdare.

— Îmi vei da atunci o sută de mii de franci?

Vicontele sări ca ars.

— Până acum nu mi-am băgat nasul în afacerile dumitale, reluă fostul poliţist, şi sunt sigur că suma pe care ţi-o cer e un moft...

— Fie, zise domnul de Morlux.

— Te poţi întoarce liniştit acasă, zise domnul Timoléon. Mâine dimineaţă vei avea veşti de la mine.

Domnul de Morlux se ridică.

— Ah! iartă-mă, zise el. Uitam ceva.

— Anume ce?

— Ai informaţii asupra închisorilor?

— Îi cunosc pe toţi ocnaşii, ca odinioară când eram în serviciu. Ţin mereu registrele în regulă, din deprindere... Ce doreşti să ştii?

— Aş vrea să ştiu ce s-a făcut cu un oarecare Milon, condamnat pentru furt.

Domnul Timoléon scoase un registru şi începu să-l răsfoiască.

— Te interesează omul acesta? întrebă el.

— Foarte mult.

— Ei bine!... A evadat.

Domnul de Morlux se îngălbeni.

— Oh! oh! exclamă domnul Timoléon, ai vrut să mă induci în eroare; nu numai că te interesezi, dar te temi de el.

Domnul de Morlux ştia că nu mai era nevoie să nege.

— E adevărat, zise el, omul acela mă nelinişteşte.

— Tot aşa de mult ca şi domnişoara Antoinette?

— Poate.

Domnul Timoléon încruntă din sprâncene; un moment rămase tăcut. Apoi reluă:

— Domnule, Milon a evadat acum şase luni, în tovărăşia unui om care este mai puternic decât noi. Dacă omul acesta e împotriva dumitale, partida va fi grea, foarte grea...

— Ah! exclamă domnul de Morlux.

— Ştii dumneata cine e omul acela? E vestitul Rocambole... Şi acum nu mai este vorba de o sută de mii de franci... şi dacă n-aş umbla să fac avere...

— Ei bine?

— Aş renunţa la o asemenea misiune... Dar pentru că îmi trebuie bani...

— Ce sumă îţi trebuie?... întrebă domnul Morlux neliniştit.

— Nu ştiu... nu pot şti... cu Rocambole lupta e teribilă... Ştii ce, domnule de Morlux ? Dacă nu e o chestiune de viaţă sau de moarte pentru dumneata...

— Ei bine?

— Lasă-l pe nepotul dumitale să se căsătorească cu domnişoara Antoinette.

— E imposibil! exclamă domnul de Morlux.

— Atunci, continuă domnul Timoléon, va trebui să-mi spui totul, toată tărăşenia. Nu mai este o simplă afacere... e un duel, un duel de moarte.

Domnul de Morlux îşi coborî privirea.

— Fie, zise el, îţi voi spune totul.

— Între noi doi atunci, Rocambole, murmură domnul Timoléon, cu privirea scânteietoare.

Capitolul XXVI

Era a doua zi după vizita pe care i-o făcuse Antoinettei, domnul Agénor de Morlux, în prezenţa doamnei Raynaud, în modesta ei căsuţă din strada Anjou.

Sărmana fată mergea cu pas grăbit de-a lungul bulevardului. Se întorcea de la ultima lecţie.

Era ora cinci; bulevardele îşi aprindeau felinarele, magazinele începeau să strălucească şi trecătorii erau numeroşi.

Antoinette mergea agale, puţin visătoare. Se gândea la Agénor, la acel tânăr bun şi frumos, care se purtase atât de cavalereşte cu ea; se gândea că dacă şi-ar fi regăsit averea, dacă şi-ar fi stabilit identitatea familiei, poate ar fi cedat stăruinţelor tânărului.

Pentru prima oară modesta şi harnica fată, care-şi lucra singură toaletele cu cea mai mare simplitate, se opri în faţa unei vitrine pentru a contempla nişte modele elegante.

Deodată, pe când îşi relua mersul, cu un suspin de regret că nu poate aspira la ele, tânăra fată se opri.

Un tânăr o salutase plecându-se până la pământ şi se apropiase respectuos de ea.

Era Agénor.

Antoinette îi răspunse în acelaşi fel.

— Oh! domnişoară, zise Agénor, pentru că am fericirea de a te întâlni, lasă-mă să-ţi spun fără întârziere... De azi dimineaţă număr mereu minutele care mai sunt până la opt seara...

— Într-adevăr, domnule, zise Antoinette, ţi-am îngăduit să vii din nou astă-seară.

Şi voi să facă un pas mai departe, dar Agénor o opri cu un cuvânt:

— E vorba de Milon, zise el.

— Milon! exclamă Antoinette.

Acum nu se mai gândi să-şi continue drumul.

— Da, domnişoară, răspunse Agénor; am vorbit cu unchiul meu şi primele demersuri sunt făcute.

— Adevărat? întrebă ea veselă.

— Unchiul meu s-a dus la prefectură.

— Şi ce a aflat acolo?

— Că bietul om are o purtare exemplară la ocnă şi că era trecut pe lista celor desemnaţi pentru graţiere...

— Oh! Dumnezeule! murmură Antoinette, emoţionată.

— Aşa încât, continuă Agénor, nu ne va fi greu să-l eliberăm...

— Îmi faci o mare bucurie, domnule, zise Antoinette.

— Şi nu e numai atât, domnişoară, continuă Agénor. Dacă ai mai şti încă...

— Ce mai este? întrebă fata.

— Am vorbit şi cu tatăl meu.

Antoinette se înroşi toată.

— I-am vorbit despre dumneata... despre virtutea, despre frumuseţea dumitale... şi i-am mai vorbit despre dragostea mea...

— Domnule!

— Tatăl meu, domnişoară, mi-a aprobat alegerea şi mi-a spus că el singur se va simţi fericit să vină...

— Domnule... Domnule...

Tânărul îndrăzni să-i apuce mâna.

— Să vină să te roage să nu mă faci nenorocit pentru toată viaţa sfârşi el.

Antoinette se înroşi şi mai tare.

— La revedere, domnule, pe diseară... La revedere...

Abia făcuse doi paşi şi se opri.

— Dumnezeule! murmură ea.

Magazinul în faţa căruia stătuse de vorbă cu Agénor proiecta o lumină vie până în mijlocul bulevardului. Era ora întoarcerii trăsurilor de la Boulogne.

În eonul acela de lumină, un faeton cu doi cai se oprise un moment.

Doi oameni îl ocupau: unul tânăr şi unul bătrân.

Cel bătrân avea barbă albă şi acesta îi atrăsese atenţia Antoinettei.

— Ce ai, domnişoară? exclamă Agénor.

— Oh! Dumnezeule! zise ea... nu!... nu mă pot înşela... în faetonul acela care a trecut...

— Ei bine?...

— Era el....

— Care el?

— Milon, murmură copila, cu vocea stinsă.

Agénor nu stătu pe gânduri.

Apucă mâna tinerei fete şi în cea mai mare grabă o conduse la trăsura sa, care staţiona în apropiere.

— Vezi faetonul acela? zise el vizitiului; dacă-l ajungi, ai douăzeci de franci.

Trăsura porni. Dar, la ora aceea, pe bulevard era aglomeraţie mare şi multe trăsuri.

După câteva zeci de metri, vizitiul încetini mersul. Faetonul însă era mereu în vederea urmăritorilor şi la un moment dat se părea că va fi ajuns.

Se produse însă o învălmăşeală, în timp ce faetonul se pierdu la un colţ de stradă.

În zadar lovea vizitiul caii; faetonul nu era nicăieri, parcă ar fi intrat în pământ.

Agénor era furios şi Antoinette dezolată.

— Oh! îl voi regăsi eu!... zise Agénor, fii liniştită, domnişoară!...

— Dumnezeu e bun! murmură Antoinette plângând.

Agénor dădu ordin vizitiului să întoarcă şi o conduse pe Antoinette acasă.

Vorbindu-i mereu de Milon, îi vorbi şi de dragostea sa; şi cu atâta căldură, cu atâta entuziasm, cu un respect aşa de mare, încât tânăra fată nu îndrăzni să-l oprească.

Ajungând la poarta casei, Antoinette observă că era ora şase şi jumătate.

— Oh! domnule, zise ea rugătoare, fii bun şi nu mai veni astă-seară.

— Domnişoară!...

— Te rog din tot sufletul, reluă ea, surâzându-i printre lacrimi, amână-ţi vizita pentru mâine seară.

— Dorinţele dumitale, domnişoară, sunt ordine sfinte pentru mine, răspunse tânărul suspinând.

Şi coborî pentru a-i da braţul.

Apoi, pe când Agénor se urca din nou în trăsură, tânăra fată intră în casă, fugind ca o căprioară speriată.

Antoinette era pe jumătate nebună de bucurie şi de durere în acelaşi timp.

De bucurie, căci era sigură că-l recunoscuse pe Milon. De durere, pentru că nu putuse să-l întâlnească.

Cu lacrimi calde, îi povesti doamnei Raynaud ceea ce se întâmplase.

Buna doamnă răspunse:

— Parisul e de necuprins, copila mea; dar, la urma urmei, tot trebuie să-i găsim pe aceia pe care îi căutăm. Şi eşti sigură că era el?

— Ah! el era.

— Ei bine!... atunci îl vei găsi.

Antoinette şi doamna Raynaud fură întrerupte de mama Philippe.

Portăreasa aducea o scrisoare, pe care o lăsase un servitor în livrea.

Antoinette recunoscu pe plic însemnele casei lui Agénor; cu toate acestea, scrisul nu era al tânărului.

Deschise scrisoarea şi citi:

„Buna mea copilă...”

Apoi ochii îi alergară la iscălitură:

„Baronul de Morlux”

Atunci inima începu să-i bată cu putere şi se aşeză pe un scaun.

Scrisoarea era de la tatăl lui Agénor.

Capitolul XXVII

Şi iată cuprinsul:

„Buna mea copilă,

Până azi dimineaţă nici nu ştiam de existenţa dumitale; şi acum, dacă portretul pe care mi l-a făcut fiul meu este exact, te cunosc ca şi cum ai fi fiica mea.

Iartă-mă că-ţi scriu fără voia lui Agénor şi nu refuza unui tată, care n-are nici o altă dorinţă mai scumpă decât fericirea fiului său, rugămintea de a păstra secretul asupra acestei scrisori.

Agénor te iubeşte şi speră să poată căpăta într-o zi mâna dumitale.

Nu sunt încă aşa de bătrân, şi ieri chiar aş fi venit eu singur să te văd.

Dar mi s-a întâmplat un accident grav; am căzut şi mi-am rupt un picior, şi acum, iată-mă ţintuit la pat pentru o lună întreagă.

Cu toate acestea, copila mea, aş vrea să te văd, să vorbesc cu dumneata între patru ochi, să-mi dau bine seama de fericirea fiului meu, să-ţi vorbesc de el, să te aud vorbindu-mi. Mă vei refuza oare?

Aş vrea ca fiul meu să nu ştie lucrurile acestea, cel puţin pentru moment.

Nu doresc decât un singur lucru în lumea asta: fericirea fiului meu; de aceea, scumpă copilă, vreau să te văd şi să-ţi vorbesc...

Nu-i aşa că vei voi să-mi acorzi această favoare?

Dacă nu-mi respingi rugămintea, diseară, pe la orele nouă, să te urci în cupeul meu care va staţiona la poarta dumitale, şi să vii...

Cu tot respectul depun o sărutare pe acea mână mică, pe care cu

atâta ardoare o doreşte fiul meu.
Baronul de Morlux.”

— Îmi pierd capul!... murmură Antoinette, întinzând plicul doamnei Raynaud.
Doamna Raynaud citi şi exclamă:
— Se vede bine că e scrisoarea unui gentilom!...
— Ce trebuie să fac, mamă?
— Trebuie să te duci, copila mea, răspunse bătrâna institutoare; trebuie să dăm oare noi înşine cu piciorul norocului când norocul bate la poarta noastră?
Antoinette suspină.
— Dar, mamă, întrebă ea, e bine să mă duc eu singură?...
— Tatăl omului care voieşte să te ia de soţie nu este ca ceilalţi bărbaţi...
— Mă voi duce, mamă, răspunse Antoinette.
Şi, dezbrăcându-se, începu să prepare modesta lor cină. Dar era prea agitată, prea emoţionată, pentru ca să mai poată avea poftă de mâncare. Nu mâncă aproape deloc. După masă îşi făcu toaleta.
Antoinette nu era cochetă. Cu toate acestea, cum se ştia fată drăguţă, în seara aceea se sili să se facă frumoasă şi seducătoare ca niciodată.
Voia să placă şi tatălui cum plăcuse fiului.
— E bizar lucru, mamă, zise ea, când fu gata, dar nu ştiu de ce mă simt tristă.
— Tristă?... întrebă bătrâna femeie, pentru ce?
— Presimt că mi se va întâmpla o nenorocire...
— Nebună ce eşti!
— Îmi simt inima zdrobită...
— În ajunul unei mari fericiri e natural să fii aşa, drăguţa mea copilă...
— Aşadar, tu crezi, mamă, că domnul Agénor mă iubeşte într-adevăr?
— Fără îndoială.
— Dumnezeule! ai dreptate să-mi spui că sunt nebună... căci, în sfârşit, acum două zile nu mă gândeam la nimic din toate acestea.
— Şi acum?... întrebă doamna Raynaud surâzând.
— Acum mi se pare că nimic nu e adevărat şi că eram mult mai fericită înainte.
Doamna Raynaud cuprinse între mâinile sale drăguţul cap al tinerei fete şi depuse o sărutare pe părul ei negru.
— Du-te, copila mea, zise ea.

Era timpul.

Antoinette se ridică suspinând.

— Tu te vei culca, mamă? întrebă ea emoţionată.

— Nu, răspunse doamna Raynaud. Te voi aştepta. Sunt nerăbdătoare să ştiu şi eu ce-ţi va fi spus tatăl lui Agénor.

Antoinette se aruncă de gâtul doamnei Raynaud.

— Ah! zise ea, mi-e inima din ce în ce mai zdrobită şi mi se pare că te părăsesc pentru totdeauna.

— Dar du-te odată, proastă ce eşti! zise bătrâna institutoare, căutând s-o încurajeze.

Antoinette ieşi.

La poartă staţiona un cupeu de noapte. Vizitiul era îmbrăcat în livrea.

Cu toate acestea, Antoinette avu un moment de îndoială.

Dar vizitiul sări de la locul său şi, deschizând uşa cupeului, salută aplecat până la pământ.

— E trăsura domnului baron de Morlux?... întrebă Antoinette.

— Da, domnişoară.

Tânăra fată se urcă. Vizitiul închise uşa, sări la locul său şi trăsura porni.

„Ce se va întâmpla oare?” gândi Antoinette, mereu îngrijorată. Avea ochii plini de lacrimi.

Cupeul alerga. Antoinette era aşa de emoţionată, încât nu băgă de seamă străzile pe care le străbătea.

În loc să se îndrepte spre strada Regală, vizitiul o luase de-a lungul foburgului Saint-Honoré.

Şi totuşi Antoinette cunoştea destul de bine Parisul. La un moment dat îşi lipi fruntea de geam şi privi afară.

Din fugă zări o biserică. Ştia bine că din strada Anjou şi până în strada Universităţii nu era nici o biserică.

Atunci trase cordonul de mătase albă. Dar cordonul era liber şi cupeul îşi continuă drumul înainte.

Atunci Antoinette încercă să deschidă uşa, dar efortul îi fu zadarnic, atât cea din dreapta, cât şi cea din stânga erau închise pe dinafară.

Biata fată începu să strige. Vizitiul n-o auzea şi-şi vedea de drum.

Atunci neliniştea tinerei fete se schimbă în frică.

Unde o conduceau oare?

Toate presimţirile rele o cuprinseră; se gândi că era răpită.

Deodată cupeul se opri. Antoinette crezu că vizitiul îi auzise ţipetele. Dar groaza i se mări şi mai mult când văzu un om sărind pe capră alături de vizitiu.

Apoi cupeul îşi continuă drumul, trecu pe lângă arcul Etoile şi o luă pe calea Saint-Cloud.

Antoinette era nebună de spaimă şi nici să strige nu mai avea putere.

Cupeul se opri din nou. Biata fată putu să vadă o piaţă circulară, aproape pustie.

În faţă era o biserică mică: în dreapta, un monument. În centru era o fântână înconjurată de un bazin; era piaţa Hipodromului.

Antoinette o recunoscu.

Omul care se urcase lângă vizitiu coborî, deschise portiera şi se urcă în cupeu.

În cele câteva clipe cât fu deschisă uşa, Antoinette strigă cu putere:

— Ajutor! ajutor!

Dar omul îi astupă gura cu palma şi în acelaşi timp îi apăsă lama unui cuţit în piept, zicându-i:

— Vei avea bunătatea, mititico, să taci din gură. Dacă mai strigi o singură dată, te ucid!

Antoinette scoase un strigăt slab şi închise ochii.

Cupeul îşi continuă drumul.

Capitolul XXVIII

Groaza Antoinettei era aşa de mare, încât închisese ochii şi nu mai ştia ce se petrece în jurul ei.

Nu leşinase, dar căzuse într-un fel de toropeală, părând că se află sub imperiul unui vis urât, acel vis pe care francezii îl numesc cu un termen atât de potrivit: coşmar.

Între pădurea Boulogne şi bulevardul Roide-Rome exista un cartier fără nume, locuit de o populaţie fără nume.

Într-acolo se îndreptă cupeul în care era prizonieră biata Antoinette. După un sfert de oră, cupeul se opri pentru a treia oară.

Omul care o ameninţase cu pumnalul coborî cel dintâi.

Cu bruscheţe luă braţul Antoinettei şi îi zise:

— Vino!

Antoinette se supuse maşinal. Când coborî din trăsură, aruncă o privire vagă în jur.

În toate părţile erau numai terenuri virane; o linişte completă domnea peste tot; în depărtare se auzea zgomotul slab al marelui oraş.

Cupeul se oprise în faţa unei case cu aspect hidos.

Omul cu pumnalul ţinea mereu braţul Antoinettei.

Întorcându-se spre birjar, îi zise:

— Tu poţi să te duci.

— În clipa aceea Antoinette mai găsi forţă să strige:

— Ajutor!... ajutor!... ajutor!...

Omul cu pumnalul îi strânse braţul cu putere.

— Drăguţa mea, îi zise el, dacă mai strigi o dată, îţi împlânt pumnalul în piept.

— Ei bine, ucide-mă!... strigă ea într-o explozie subită de energie.

— Da, adăugă omul cu pumnalul, dar cu aceeaşi lovitură îl voi ucide şi pe domnul Agénor.

Numele acesta închise gura Antoinettei şi în locul groazei, în inimă îşi făcu loc curiozitatea.

— Da, repetă răpitorul, care băgă de seamă ce efect produseseră cuvintele sale asupra fetei, viaţa domnului Agénor de Morlux atârnă de dumneata acum; dumneata singură îl poţi salva.

Îşi îndulcise vocea şi atitudinea sa avea acum o nuanţă pronunţată de respect.

După cum s-a putut vedea, Antoinette era o fată energică; se cam zăpăcise puţin la început, dar niciodată nu-şi pierdea cu totul cumpătul.

Omul cu pumnalul, răpitorul ei, era un bărbat între două vârste, foarte prost îmbrăcat, având înfăţişarea unui lucrător leneş, care a rămas fără lucru.

— Ce vrei de la mine, îl întrebă Antoinette, privindu-l cu atenţie.

Misteriosul personaj răspunse cu voce înceată:

— Domnişoară, domnul Agénor de Morlux se află în primejdie de moarte; dumneata singură îl poţi salva.

— Eu?... exclamă fata.

— Vezi dumneata casa aceasta?

— Da.

— Nu-i aşa că pare nelocuită? Nu se zăreşte nici o lumină pe la ferestre; şi cu toate acestea, e plină de lume.

Şi cum Antoinette privea cu atenţie casa respectivă, răpitorul urmă:

— E un cuib de tâlhari, printre care mă număr şi eu...

Fata făcu un gest de spaimă şi dezgust.

— Fii liniştită, reluă omul cu pumnalul, nu treci prin nici o primejdie reală, dar cu toate acestea vei fi silită să-ţi petreci noaptea aici.

— Dumnezeule!

— În tovărăşia oamenilor acelora şi în tovărăşia mea, urmă el. Eu

mă numesc Polyt. Trepăduşii de la Hanul lui Ludovic al XIV-lea mă cunosc bine.

Hanul lui Ludovic al XIV-lea? Antoinette auzea pentru prima oară cuvintele acestea.

Polyt — căci într-adevăr acesta era numele său — continuă:

— Vezi, dumneata, tâlharii trăiesc cum pot... Pentru moment, urmă Polyt, care ţinea mereu pumnalul în mână, tovarăşii mei şi cu mine *ne-am învârtit*. Vizitiul baronului de Morlux face şi el parte din banda noastră; cameristul domnului Agénor, de asemenea. Noi ştim că domnul Agénor te iubeşte şi ne-am pus în gând să-l facem să cânte puţin. Pentru aceasta ne servim de dumneata. Mai întâi ne hotărâsem să pătrundem astă-noapte în palatul său şi să *ciordim* ce om putea; dar pe urmă am renunţat... Loviturile acestea le păstrăm numai pentru timpurile grele, când nu e deloc rost de altceva.

Antoinette îl privi cu uimire, şi pentru faptul că nu-i înţelegea deloc graiul.

— Dar, în sfârşit, zise ea, cu voce înăbuşită, ce vreţi de la mine?

— Ti-am spus-o, domnişoară, nici o primejdie nu te ameninţă.

Antoinette era revoltată şi făcu un gest de dezgust.

— Ah scumpa mea domnişoară, nu e acum momentul să faci pe înţeleapta!... E cam târziu, şi dacă nu te supui, domnul Agénor va fi asasinat în patul său.

Antoinette redeveni mută.

Atunci Polyt se exprimă mai limpede.

— Vezi dumneata, zise el, domnul Agénor şi tatăl său nici nu-şi cunosc bine averea: pentru dânşii zece mii de franci e mai puţin decât zece gologani pentru noi. Domnul Agénor te iubeşte şi voieşte să se căsătorească cu dumneata; acesta e lucru ştiut. Pentru ca să nu ţi se întâmple nimic supărător, va da zece mii de franci.

— Dar aceasta e o crimă! strigă tânăra fată.

— Nici eu nu zic altfel, răspunse Polyt: dar mi se pare că ţi-am spus că noi suntem tâlhari!

— Şi dacă nu vrea să dea banii?... întrebă Antoinette înălţându-şi capul cu mândrie!

— Atunci va fi asasinat. Vezi bine, continuă Polyt, că nu trebuie să fii răutăcioasă. Haide!... vino după mine...

Şi luând-o de mână, o târî spre poarta misterioasei case, din care nu ieşea nici un zgomot şi care zăcea în cel mai adânc întuneric.

— Dumnezeule! murmură Antoinette, de ce nu mă ucizi mai bine?

Polyt bătu de două ori în poartă, apoi şuieră ascuţit.

Antoinette, pe care el o ţinea mereu de braţ, fu silită să-l urmeze şi putu să audă zgomotul unor paşi în interior.

Apoi, o rază de lumină străbătu prin poarta întredeschisă.

O femeie bătrână, în papuci, îmbrăcată într-un costum jalnic, cu o lumânare în mână, venise să deschidă.

Văzând-o, Antoinette făcu un pas înapoi, cuprinsă de dezgust şi de groază.

— Mititica e cam încăpăţânată! zise Polyt râzând.

— E drăguţă prinţesa ta, Polyt, zise hidoasa bătrâna, cu un surâs sinistru.

— Aşa ne plac nouă femeile! zise Polyt.

Şi cu un gest uşor o împinse pe Antoinette înăuntru.

După ce bătrâna închise poarta în urma lor, se îndreptară spre trepte şi acum Antoinette auzi un zgomot de voci şi de cântece obişnuite.

— Mi se pare, zise Polyt, că *banda* e veselă.

— Desigur, zise bătrâna, cu surâsul său hidos.

Polyt apucă din nou braţul Antoinettei.

— Oh! mititico, îi zise la ureche, încă un cuvânt... în interesul domnului Agénor.

Biata fată privi nedumerită.

— Ce mai vrei acum? murmură cu voce stinsă.

— Sunt acolo camarazi şi camarade, zise Polyt. Ei nu ştiu care e afacerea... Vreau să spun că, dacă vei vorbi în faţa lor despre domnul Agénor şi vei continua cu aerele acestea de prinţesă, s-ar putea să ţi se întâmple vreo nenorocire, şi dumitale, şi domnului Agénor.

— Nu voi rosti nici un cuvânt, murmură ea.

— Dă-mi mâna, prinţeso, zise bătrâna; te voi prezenta societăţii.

Mai mult moartă decât vie, Antoinette se lăsă condusă.

Polyt le urma de aproape.

La etajul al doilea, bătrâna deschise o nouă uşă şi o lumină mai vie lovi ochii Antoinettei. Tânăra fată se văzu în pragul unei astfel de încăperi, încât această singură vedere fu de ajuns pentru ca să recadă din nou în acea stare de toropeală morală şi fizică în care am mai văzut-o şi în cupeu, după ce Polyt o ameninţase cu moartea.

Capitolul XXIX

Era acolo o duzină de bărbaţi şi de femei care păreau produsul imaginaţiei bolnave a unui scriitor.

O masă se afla în mijlocul camerei şi pe masa aceasta era un ulcior cu vin.

Jur-împrejur, bărbaţi şi femei, pe jumătate ameţiţi de băutură,

râdeau şi cântau. Bărbaţii erau mai toţi tineri. Unul singur avea părul alb.

Femeile erau îmbrăcate cu nişte haine care afectau un lux exagerat, dar care lăsau să se vadă mizeria.

Purtau rochii de mătase, pline de pete şi umblau în picioarele goale.

Unele erau lipsite de orice veşmânt pe dedesubt.

Una dintre ele, cea mai tânăra din toate, o fată destul de frumoasă, dar cu trăsăturile feţei obosite, se aşezase pe genunchii unuia dintre comeseni şi cânta o melodie obscenă.

— Când Antoinette, palidă şi tremurând, apăru în pragul acelui cuib de tâlhari, fu o adevărată explozie de râsete ironice şi de aplauze frenetice.

— Bravo! bravo!... strigau bărbaţii. Polyt n-are gust prost!

— Niciodată nu se ştie de unde-şi aduce *gagica*, zise o femeie.

— Mi se pare că am mai văzut figura asta undeva, adăugă alta.

Antoinette stătea încă la îndoială dacă trebuie sau nu să intre.

Polyt o împinse din urmă şi-i şopti la ureche:

— Gândeşte-te la domnul Agénor.

Tânăra fată făcu încă câţiva paşi şi se opri din nou în mijlocul camerei.

Bătrâna îi zise cu voce tare:

— Nu e bine să fii mândră cu noi, mititico, mândria e bună pentru proşti.

— Ehei!... zise o altă femeie, poate că doamna e vreo... domnişoară din lumea înaltă.

Urmă un hohot de râs.

— Hei! camarazi, zise Polyt, vă interzic să vă legaţi de gagica mea, căci de nu...

— Ai dreptate, băiete, zise bătrâna punând lumânarea, pe masă, fiecare cu bunul său.

Apoi, adresându-se Antoinettei:

— Haide, mititico, pune-te la masă, trebuie să fii flămândă.

— Nu mi-e foame, bolborosi Antoinette.

Tâlharii începură să râdă din nou şi fata cea drăguţă, care era geloasă pe frumuseţea Antoinettei, exclamă:

— Desigur că doamna are obiceiul să cineze la „Café-Anglais” şi să bea numai şampanie...

Polyt îşi scoase haina, îşi suflecă mânecile şi veni să se aşeze la masă.

— Luaţi bine seama ce vă spun, zise el. Această tânăra fată a venit aici pentru *afaceri*; dacă vreunul din voi o atinge...

Pumnii săi închişi îi completară vorbele.

— Foarte bine! zise tâlharul cel bătrân; ştiu că ai pumnul zdravăn...

Antoinette, zdrobită de emoţie, se lăsă să cadă pe un scaun.

Unul dintre tâlhări se ridică de la masă şi zise:

— E adevărat că pumnul tău e zdravăn Polyt, dar mie mi-e totuna...

Şi înaintă spre Antoinette.

Tâlhăroaica cea drăguţă exclamă:

— Fanfan, dacă n-o îmbrăţişezi pe doamna, să ştii că voi striga în gura mare că n-ai inimă.

Fanfan, încurajat de această apostrofare, făcu încă un pas spre Antoinette.

Dar tânăra fată se ridică în picioare şi în momentul acela era în atitudinea ei atâta mândrie, încât tâlharul stătu la îndoială.

Polyt se ridică la rândul său şi vociferă:

— Dacă o atingi numai, îţi voi stâlci mutra cu o lovitură de picior!

— Asta rămâne de văzut, zise fata care era geloasă pe frumuseţea Antoinettei. Să ştii Fanfan, dacă n-o îmbrăţişezi pe domnişoara, vei trece în ochii mei drept un nemernic.

Tâlharul stătea încă la îndoială.

Se vedea bine că nu-i era atât de frică de ameninţarea lui Polyt, cât de privirea scânteietoare şi mândră a Antoinettei.

Tânăra fată înţelesese că nu trebuia să-şi aştepte salvarea decât de la propria sa energie.

Ea întinsese mâna spre masă, luă un cuţit şi-i zise lui Fanfan:

— Dacă mai faci un pas, mă voi ucide.

Şi zicând aceasta, îşi apăsă vârful cuţitului pe piept; privirea ei era atât de hotărâtă, încât tâlharul cel bătrân care părea că e şeful bandei exclamă:

— Înapoi, Fanfan!... Nu fă prostii, căci pe urmă vei avea de furcă, nu cu Polyt, ci cu mine...

Fanfan nu se mişcă din loc.

— Tată, zise frumoasa tâlhăroaică bătrânului tâlhar, ştii că eşti nostim de tot!... Dumneata nu ştii de glumă?...

— Tu ai face bine să-ţi vezi de treabă! zise bătrânul, încruntând din sprâncene.

Fanfan se retrase şi se aşeză la locul său.

Antoinette lăsă cuţitul pe masă şi izbucni în lacrimi.

Bătrâna femeie, care părea să fie îngrijitoarea tâlharilor, vorbi:

— Dragii mei, zise ea, n-aveţi idee de *afaceri*. Fanfan este un dobitoc, pe care nu l-am văzut niciodată treaz. Frumoasa Marton este

geloasă pe toate femeile, şi dacă ne-am potrivi ei, nu ştiu, zău, unde am ajunge. Polyt nu caută ceartă nimănui şi dacă *gagica* lui e frumoasă, cu atât mai bine pentru el!

— Da prea e mândră, mormăi Fanfan care, pentru a-şi ascunde încurcătura, îşi turnă de băut.

Frumoasa Marton aruncă Antoinettei o privire plină de ură, ca şi cum ar fi vrut să-i zică: „Ne vom revedea noi, mai târziu!”

Furtuna odată potolită, Polyt se apropie de Antoinette şi-i zise la ureche:

— Oamenii aceştia fac mai mult zgomot decât treabă. Dar nu trebuie să te înspăimânţi; la nevoie, bătrânul şi cu mine te vom apăra. De altfel, domnul Agénor însuşi va veni să te caute.

La auzul numelui acesta, Antoinette, care plângea mereu, îşi înălţă capul şi privi drept în ochii lui Polyt.

— Spui adevărul? întrebă ea.

— De ce-aş minţi? zise Polyt. Ne plac cele zece mii de franci ale domnului Agénor. Domnii şi doamnele acestea, adăugă el şi mai încetişor, au aerul să creadă că dumneata ai oarecare atenţii pentru mine... Dar ce-ţi pasă?... Când vei pleca de aici, nu-i vei mai revedea niciodată.

Antoinette nu răspunse: i se părea că trăieşte un vis oribil şi că în curând avea să se trezească.

Polyt se apropiase de tâlharul cel bătrân, căruia banda întreagă îi spunea *Căpitanul*.

— Ai *strâns cleştele*? întrebă acesta din urmă.

Ceea ce însemna: ai ascuns banii!

— Da, dar bătrânul n-a *ciordit* încă totul. A dat numai cinci bucăţi; restul îl vom avea mâine, după ce *gonzessa* va fi pusă la umbră.

Vorbe care se puteau traduce astfel:

— Am primit cinci sute de franci; restul îl vom avea după ce fata va fi dusă la închisoare.

Apoi Polyt adăugă:

— Vom fi *stinşi* cum se cade... Tata Timoléon mi-a spus-o. Cine m-a văzut intrând aici?

— Mai întâi bătrâna.

— Şi pe urmă?

— Madeleine.

— Fanfan nu ştie nimic?

— Nu, şi frumoasa Marton nici atât, dar, desigur, dânsa nu o va ridica în slavă; dimpotrivă.

Pe când vorbeau astfel, bătrâna, care ieşise câteva momente, intră în fugă.

— Dragii mei, zise ea, mi se pare că ne vizitează Poliţia.
— Stinge lumânarea, zise Marton.
— Şi să spălăm putina! zise Fanfan.
— Tăcere! comandă Căpitanul.
Cineva bătea în poartă.
— Tăcere! repetă din nou Căpitanul.
Se auzi a doua lovitură, mai puternică.
Atunci Antoinette, tremurând de emoţie, ghici că era Poliţia care venea să-i aresteze pe răufăcători...
Poliţia care avea s-o ia sub protecţia sa şi să salveze cei zece mii de franci ai domnului Agénor.
Căpitanul întredeschise fereastra şi murmură:
— Casa e înconjurată de sergenţi de stradă; suntem *prinşi*, dragii mei.
— Dacă-i aşa, zise frumoasa Marton, trebuie să descopăr bine faţa *gagicii* frumosului Polyt. Şi se repezi asupra Antoinettei.

Capitolul XXX

Din fericire pentru Antoinette, Polyt auzise ameninţarea frumoasei Marton.
Aşa că ambiţioasa tâlhăroaică întâlni braţele robuste ale lui Polyt. Fata scoase un strigăt de durere.
În acelaşi timp, tâlharii se repeziră spre uşă; dar nimeni n-avu timp să iasă. Un grup de sergenţi de stradă năvăli în casă şi pătrunse în sala în care erau ascunşi tâlharii.
Antoinette scoase un strigăt de bucurie. Ea se repezi înaintea brigadierului, care intrase cel dintâi, şi, împreunându-şi mâinile, exclamă:
— Scăpaţi-mă! scăpaţi-mă!...
Brigadierul o privea cu mirare; îmbrăcămintea Antoinettei, aerul său onest, lacrimile nu erau deloc obişnuite în asemenea ocazii.
— Cine eşti dumneata şi ce voieşti?... întrebă el.
— Sunt prizoniera acestor oameni, răspunse Antoinette.
— Un moment de răbdare, zise brigadierul; vă veţi explica îndată. Eu am un mandat de arestare pentru toţi oamenii pe care îi voi găsi aici.
— Copiii mei, zise tâlharul cel bătrân, supranumit *Căpitanul*, fără rezistenţă! Ne vom explica la comisariat.
Arareori se întâmplă să se împotrivească nişte tâlhari surprinşi. Ei ştiu că rezistenţa nu le poate fi de nici un folos şi că, din contra, le

agravează situaţia.

— Scăpaţi-mă! repetă Antoinette.

Brigadierul o privea din ce în ce mai uimit.

— Să vedem, mititico, zise el, poţi judeca şi dumneata, că, văzându-te aici, nu te pot lua, de la prima vedere, drept o fată de bună familie. Trebuie să-mi explici prezenţa dumitale printre tâlharii ăştia.

Polyt, Căpitanul şi bătrâna, care cunoşteau cu toţii un anume secret, stăteau tăcuţi.

Agenţii de poliţie o priveau şi ei pe Antoinette cu aceeaşi curiozitate.

— Cine e fata aceasta? întrebă brigadierul pe *Căpitan*.

— Eu n-o cunosc, răspunse bătrânul tâlhar, care păru că schimbă o privire de înţelegere cu Polyt.

Brigadierul observă privirea aceasta.

— Nici eu n-o cunosc, zise bătrâna; acum o văd pentru întâia oară.

— Domnule, zise Antoinette, împreunându-şi mâinile, mă numesc Antoinette Miller, sunt profesoară de pian şi locuiesc în strada Anjou-Saint-Honoré nr 19; am fost răpită şi condusă aici.

— Oh! ce poveste!... zise frumoasa Marton, râzând; e *gagica* lui Polyt.

Polyt se apropie de Antoinette şi murmură:

— Dacă te porţi bine, vei fi salvată.

Apoi zise tare:

— Domnişoara rosteşte adevărul.

— Ah! vedeţi!... exclamă Antoinette.

Madeleine o privi râzând.

— Ştii că e mândră *gagica* lui Polyt, zise ea bătrânei. Ne lasă pe jos pe toate!

Vorbele acestea ajunseră la urechea brigadierului, care nu ştia ce să creadă.

— Da, reluă Polyt, e purul adevăr; eu sunt acela care am răpit-o pe domnişoara.

— Pentru ce?

— Pentru că îmi era dragă, răspunse Polyt, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

Antoinette îşi frângea mâinile de disperare, căci vedea bine ca brigadierul n-o credea.

— Să vedem! zise acesta; ar trebui să-mi dovedeşti într-un mod mai clar că nu faci şi dumneata parte din banda aceasta.

— Dar, domnule, priveşte-mă bine... Nu cunosc pe nici unul din oamenii aceştia.. Îţi jur pe cenuşa mamei mele că spun purul adevăr.

Şi Antoinette plângea.

Polyt şi *Căpitanul* făceau Antoinettei semne de înţelegere, cărora tânăra fată nu le găsea sensul deloc, dar care o pierdeau în ochii, brigadierului.

Frumoasa Marton fu aceea care îi dădu lovitura de graţie, deşi ea nu cunoştea afacerea.

— Domnule brigadier, zise, nu trebuie să te laşi înşelat cu atâta uşurinţă... E gagica lui *Polyt* şi *prietena* tuturor...

Când unul dintre ei se apropie, de Antoinette, aceasta scoase un strigăt de indignare şi de ruşine.

— Foarte bine, zise el, dă-mi braţul. Să sperăm că totul se va explica la comisariat.

Speranţa renăscu în inima Antoinettei.

Brigadierul îi luă braţul şi ieşiră cei din urmă din cuibul acela unde operase razia.

Antoinette plângea, dar cerul nopţii o mai răcori puţin. I se părea că ieşea din infern.

În timpul deplasării la comisariat, tâlharii vorbeau între ei.

Presupusul Căpitan zicea:

— Trebuie să fie vreun *mieluşel* printre noi; am fost vânduţi.

— E eu putinţă, răspunse bătrâna, dezolată.

— Eu, zise Polyt, n-am luat parte la ultima afacere din strada Chaillot. Prin urmare, cred că voi scăpa cu şase luni de răcoare... Numai de-ar putea scăpa şi mititica...

Era vorba despre un furt recent.

— Nu judeci bine, Polyt, zise bătrâna. Las-o şi pe ea la umbră. Poţi fi sigur astfel că va fi cuminte.

— Poate că ai dreptate, mamă.

— Şi apoi, zise Fanfan, care era convins că într-adevăr Antoinette e complicea lui Polyt, e mai bine amândoi cu aceeaşi soartă... Asta, bineînţeles, când e ceva dragoste la mijloc...

Agenţii care auzeau convorbirea aceasta ghiceau că era vorba despre Antoinette.

Polyt reluă:

— Dar oricum, dacă va putea să-i tragă pe sfoară, nu eu voi fi acela care voi căuta s-o împiedic.

— Şi când vei ieşi la lumină, zise frumoasa Marton, vei găsit-o în tovărăşia unui *amic*.

— Oh! dacă aş şti una ca asta, murmură Polyt, care se pricepea să dea vocii sale accentul pasiunii şi al geloziei.

— Eu, zise *Căpitanul*, sunt sigur de urmare: voi fi trimis din nou la Toulon.

— Şi ce-ţi pasă, tată? zise frumoasa Marton. Ştii bine că se întoarce lumea şi de acolo...

— Mai ales când urmăreşte aşa ceva, zise bătrânul tâlhar râzând.

Pe când vorbeau astfel, ajunseseră în strada Chaillot, unde era comisariatul.

În timpul acesta Antoinette îi povestise cu de-amănuntul întâmplarea brigadierului, şi brigadierul începu s-o creadă.

— Dumitale ţi se va lua interogatoriul la urmă, zise brigadierul, întorcându-se spre Antoinette.

Şi o invită să intre în cabinetul secretarului pentru a separa-o de tâlhari.

Capitolul XXXI

Arestarea acestei bande de tâlhari, al cărei şef era *Căpitanul*, se făcuse după trădarea unuia dintre ei, care era pur şi simplu un tovarăş al cumătrului Timoléon, misteriosul agent de afaceri din strada Saint-Germain L'Auxerois.

Poliţia fusese prevenită şi comisarul, în loc să se ducă acasă, aştepta banda în biroul său.

Şi cum *mieluşelul* dăduse amănunte foarte interesante, comisarul avea în faţă dosarul fiecăruia din cei arestaţi. Aşa că interogatoriul a fost foarte scurt.

Fiecare dintre inculpaţi avea destule pete pentru ca numitul comisar să mai stea la îndoială.

În timpul acesta, Antoinette reuşise să-l convingă pe secretar de nevinovăţia ei, cum îl convinsese şi pe brigadier.

Lacrimile sale, frumuseţea, ţinuta sa cuviincioasă contrastau într-un chip atât de bătător la ochi cu zdrenţele celorlalţi arestaţi şi cu figurile lor, încât era lesne să se convingă cineva că tânăra fată fusese victima unei infame urzeli. Dar dacă brigadierul şi secretarul comisariatului înclinau de partea Antoinettei, mai mulţi agenţi de poliţie, care auziseră conversaţia lui Polyt, a *Căpitanului* şi a *mamei* tâlharilor, susţineau că tânăra fată trebuie să fie vreo tâlhăroaică iscusită, abilă în travestiri.

Comisarul, înainte de a lua interogatoriul Antoinettei, ascultase amândouă părerile.

— Domnişoară, zise el, numele dumneavoastră e Antoinette Miller?

— Da, domnule.

— Şi pretindeţi că locuiţi în strada Anjou-Saint-Honoré?

— Da, domnule.

— Unde te îndreptai când ai plecat de acasă?

— Primisem o scrisoare de la domnul baron de Morlux.

Numele acesta produsese oarecare emoţie printre persoanele care se găseau în comisariat.

— Aşadar, dumneata îl cunoşti pe domnul baron de Morlux?

— Nu, zise Antoinette, dar îl cunosc pe fiul său.

Şi Antoinette începu să povestească întâmplarea cu Agénor de Morlux, de la început.

— Unde locuieşte domnul de Morlux? întrebă comisarul.

— În strada Universităţii.

— Şi după părerea dumitale, vizitiul s-a făcut complicele răpitorilor?

— Da, domnule, răspunse Antoinette.

Tânăra fată povesti apoi şi ceea ce-i spusese Polyt în privinţa lui Agénor.

Polyt fu supus unui nou interogatoriu în prezenţa Antoinettei.

El tăgădui că ar fi pomenit numele lui Agénor; el pretindea că o urmărea pe Antoinette de mai multe zile; că îi făcea curte şi că n-o răpise, deoarece fata îl urmase de bună voie.

— Oh! exclamă Antoinette, indignată, omul acesta minte!

— Aşadar, repetă comisarul, care începuse şi el să stea la îndoială, dumneata spui că îl cunoşti pe domnul Agénor de Morlux?

— Da, domnule, răspunse Antoinette.

— Unde locuieşte?

— În strada Suresnes.

Comisarul îşi chemă secretarul şi-i zise:

— Du-te în strada Suresnes; sunt orele două şi domnul de Morlux trebuie să se fi întors acasă. Deşteaptă-l şi spune-i că o fată tânără, numită Antoinette Miller, a fost arestată împreună cu o bandă de tâlhari şi că vom fi siliţi s-o ducem la închisoare,

La auzul cuvântului închisoare, Antoinette scoase un strigăt de spaimă.

Polyt era foarte liniştit şi zicea:

— La urma urmei e cu putinţă; şi chiar aş putea să vă asigur şi eu că domnişoara îl cunoaşte pe acel domn Agénor de Morlux. E un băiat drăguţ, un adevărat Cocodes.

— Ah! exclamă Antoinette, indignată, omul acesta e un infam!...

— Draga mea, zise Polyt cu familiaritate, nu te porţi deloc bine, şi ştii tu...

Antoinette se lăsă să cadă pe o bancă, zdrobită de ruşine şi de durere.

Şi cu toate acestea, comisarul era un om abil, care cunoştea toate secretele profesiunii sale; dar calomnia era aşa de abil urzită, încât ar fi trebuit să ai un spirit într-adevăr extraordinar pentru ca să te poţi descurca.

În încăperea vecină, tâlharii aşteptau să fie conduşi la închisoare şi vorbeau între ei.

Madeleine zicea frumoasei Marton:

— În comparaţie cu *Madonna*, noi suntem toate nişte debutante.

— Ah! aşadar i se zice şi *Madonna*?

— Da, Polyt a făcut o afacere frumoasă, n-avem ce spune!... Numai ea poate intra în casele mari: se pricepe de minune să prindă urmele broaştelor în ceară moale.

— Ştii că are haz! zise frumoasa Marton, n-o văzusem niciodată.

— Nici n-aveai unde, mai înainte era cu un *amic* numit *marele-iepure*.

Toate aceste cuvinte răzbăteau până la urechea comisarului.

Antoinette, care nu putea presupune că despre ea era vorba, se mai liniştise puţin, şi aştepta cu încredere sosirea lui Agénor.

Madeleine continuă:

— E fata Marlotei... ştii?... Negustoreasa de mărunţişuri din strada Prouvaries.

— Ah! ah!... zise frumoasa Marton, nu seamănă deloc cu maică-sa; Marlota e slută!

— Da, dar se spune că în tinereţe a fost frumoasă.

Antoinette nu înţelegea nimic din toată această conversaţie; era cu ochii mereu îndreptaţi spre uşă, aşteptând sosirea lui Agénor.

În sfârşit, secretarul se reîntoarse, dar era singur.

— Domnul Agénor de Morlux, zise el, a plecat din Paris aseară, cu trenul de opt; mi-a spus-o portarul, care i-a dus geamantanul la gară.

— Oh! murmură Antoinette îngrozită, sunt pierdută!...

— Domnişoară, zise comisarul, dacă nu mai ai nici un mijloc ca să-ţi stabileşti identitatea, vom fi siliţi să te conducem la...

— Da, domnule, zise Antoinette înnebunită, de ce nu mă conduceţi în strada Anjou?... Portarii m-ar recunoaşte...

Era atâta elocvenţă, atâta adevăr în cuvintele acestea, încât comisarul era aproape să se învoiască.

Dar, în momentul acela, se auzi o bătaie disperată în uşă, şi o femeie năvăli înăuntru, strigând:

— Fiica mea!... Unde este fiica mea?

Era o bătrâna oribilă, îmbrăcată în zdrenţe, cu picioarele goale, cu o bonetă murdară în cap şi cu părul în dezordine.

Ea se repezi la Antoinette, o prinse în braţe şi exclamă:

— În fine!... Te regăsesc!...

De astă dată, Antoinette simţi că energia o părăseşte cu totul. Nici nu mai avu putere să se apere de hidoasele îmbrăţişări ale bătrânei. Scoase un ultim strigăt şi închise ochii.

Atunci bătrâna se întoarse spre Polyt şi-l ameninţă cu pumnul încleştat.

— Ah! mizerabile, zise ea, tu mi-ai stricat copila... era cuminte ca o domnişoară înainte de a te cunoaşte!...

— Nu te supăra mamă, zise Polyt intrând în joc.

Comisarul era uimit.

— Domnule, răspunse bătrâna, mă numesc Marlota Botin; sunt negustoreasă de mărunţişuri în strada Prouvaires. Iată autorizaţia mea.

Şi puse sub ochii comisarului o hârtie unsuroasă care purta ştampila Prefecturii de poliţie.

Prin urmare, identitatea Marlotei era stabilită: în acelaşi timp, Antoinette pierdu bruma de încredere în faţa comisarului.

Marlota continua să-şi îmbrăţişeze pretinsa-i fiică.

— Daţi-mi-o, domnule comisar, zicea ea, părând că-şi înăbuşă suspinele, şi vă jur că pe viitor va fi cuminte ca o fată mare...

Antoinette, înnebunită de durere, izbucni în lacrimi.

— Pentru moment, răspunse comisarul, nu-i cu putinţă să-ţi înapoiez fata. Tăria cu care şi-a negat identitatea, susţinând mereu că se numeşte Antoinette Miller, îmi dovedeşte că trebuie să fi comis vreo faptă gravă.

— Oh! Dumnezeule! Dumnezeule!... gemea Marlota.

Un huruit zgomotos se auzi afară.

Era *cupeul* pentru tâlhari.

— La închisoare, zise comisarul.

Şi din clipa aceea încetă de a se mai interesa de Antoinette.

— Du-te, sărmana mea copilă, murmură cu ipocrizie Marlota, voi merge să reclam la tribunal şi vor trebui să te înapoieze mamei tale...

Câteva momente după aceea, cu toate lacrimile, cu toate rugăminţile, cu toate protestele sale de nevinovăţie, Antoinette, înţeleapta şi virtuoasa fată, era condusă la arestul prefecturii de poliţie, laolaltă cu toţi ceilalţi tâlhari.

PARTEA A DOUA - SAINT-LAZARE

(II. Saint-Lazare)

Capitolul XXXII

Cum s-a făcut că domnul Agénor de Morlux, care la orele şase seara se despărţise de Antoinette la poarta casei sale din strada Anjou, plecase după două ore, fără ca mai întâi s-o înştiinţeze şi pe tânăra fată despre aceasta?

Iată ceea ce vom explica îndată.

Vicontele Carol de Morlux îşi făcuse planul de bătaie în tovărăşia lui jupân Timoléon şi nici unul, nici altul nu erau dispuşi să comită o cât de mică neglijenţă.

Şi, de vreme ce o făceau pe Antoinette să dispară, ar fi fost o imprudenţă neiertată să-l lase pe Agénor la Paris.

Agénor avea obiceiul să treacă pe acasă pe la orele şase, pentru a-şi schimba hainele şi a vedea corespondenţa de peste zi.

Deci şi în seara aceea, despărţindu-se de Antoinette, se îndreptă spre strada Suresnes.

Mare îi fu însă mirarea când zări la poartă faetonul cu doi cai al unchiului său Carol.

Unul dintre gromi îi zise:

— Domnul viconte îl aşteptă pe domnul baron în casă.

Agénor tresări, apoi urcă în fugă treptele. Domnul viconte Carol de Morlux îşi aştepta nepotul la colţul căminului, în sala de fumat, cu o ţigară englezească în gură, ca şi cum ar fi fost un tânăr de treizeci de ani.

— Ei bine, tinere, zise el, când Agénor apăru în prag, aşa e că nu te aşteptai deloc să mă găseşti aici?

— Sigur că nu, unchiule.

— Şi nu-ţi închipui de ce am venit?

— Deloc.

— Am venit să-ţi vorbesc despre căsătoria ta.

Agénor roşi ca o fată mare.

— Aşadar, tatăl meu ţi-a spus totul? zise el.

— Da, răspunse Carol, şi sunt încântat...

— De căsătoria mea?

— Cel puţin de intenţia pe care o ai de a te căsători. După ce te vei fi stabilit, tatăl tău şi eu vom fi liniştiţi şi nu ne va mai fi teamă ca nu cumva să te îndrăgosteşti de vreo curtezană, care te-ar face să suferi şi te-ar dezonora.

— Ah! unchiule, zise Agénor, dacă ai şti cât de drăguţă e dânsa!

— Cu atât mai bine.

— Şi spirituală...

— Şi mai bine încă!...

— Aşadar, dumneata îmi dai aprobarea?

— Întru totul. Nu ţi-am dat oare dovezi despre asta?

— Când? întrebă Agénor făcând ochii mari.

— Nu te-ai mai întâlnit cu tatăl tău în timpul zilei?

— Ba da.

— Atunci desigur că ţi-a spus că m-am interesat de protejatul Antoinettei tale, de acel... Milon.

— Ah! da... aşa este, iartă-mă unchiule, căci am început să-mi pierd capul. Dar... de altfel, mi se pare că în privinţa aceasta ai fost rău informat.

— Cum?... întrebă domnul de Morlux tresărind.

— Da, bunul meu unchi... Cred că nu vei mai avea nevoie să ceri graţierea lui Milon.

— Şi de ce mă rog?

— Închipuie-ţi, urmă Agénor, că astă-seară m-am întâlnit cu domnişoara Antoinette... Oh! din întâmplare... Am întâlnit-o pe bulevard şi, pe când stam de vorbă, a scos un strigăt teribil şi mi-a arătat un om într-o trăsură... Era Milon!

Domnul Carol de Morlux se îngălbeni, dar Agénor nu băgă de seamă şi continuă:

— M-am urcat în cupeu împreună cu domnişoara Antoinette şi am urmărit trăsura, dar nu a fost cu putinţă s-o ajungem şi în cele din urmă am pierdut-o...

Domnul Carol de Morlux respiră uşurat.

În timp ce nepotul său vorbea, crezuse pe moment că totul era pierdut, Milon la Paris, regăsind-o pe Antoinette şi prezentat nepotului său, însemna distrugerea completă a tuturor planurilor

sale, mai ales, dacă se gândea că Milon avea îndărătul său un om, despre care Timoléon îi vorbise, şi care se numea Rocambole.

— Dar, reluă Agénor, în timp ce domnul de Morlux îşi regăsise obişnuita nepăsare, poţi să fii liniştit. Îl vom găsi noi. Parisul nu este aşa de mare pentru un parizian ca mine.

— Ceea ce-mi spui tu, nepotul meu, este extraordinar, zise Carol de Morlux.

— De ce, unchiule?

— Din două motive. Mai întâi, dacă persoana pe care aţi văzut-o era într-adevăr Milon, cum se face că era la Paris?

— Poate că a evadat.

— Dar atunci cum de nu se ştie nimic la direcţia închisorilor?

Agénor tresări.

— Antoinette, continuă domnul Carol de Morlux, o fi fost înşelată de vreo asemănare...

— Poate că ai dreptate.

— La urma urmei, de lucrul acesta vei putea să te asiguri la întoarcere.

— La întoarcere!... Ce vrei să spui, unchiule?

Vicontele începu să râdă.

— N-am venit aici numai pentru a-ţi face complimente asupra proiectului tău de căsătorie...

— Dar...

— Am venit să-ţi vorbesc şi de afaceri şi încă despre nişte afaceri foarte importante.

Agénor încruntă din sprâncene.

Domnul de Morlux îşi scoase ceasul din buzunar şi zise:

— Dragul meu, vei lua trenul de opt şi patruzeci şi cinci şi vei pleca la Rennes. Mâine vei fi acolo, continuă cu răceală domnul de Morlux, şi vei petrece două zile lângă bunica ta, care are absolută nevoie să te vadă. Antoinette nu va muri dacă îşi va petrece două-trei zile fără să te vadă.

— Dar, unchiule, călătoria aceasta neaşteptată mi se pare o nebunie.

— Nicidecum, dragul meu. Bunica ta e bolnavă. Ea i-a scris tatălui tău că vrea să te vadă. E vorba despre o moştenire... nu mai face pe prostul.

— Dar aş putea amâna călătoria asta pentru altă dată.

— Nu, crede ce-ţi spun şi nu mai pune întrebări. Du-te s-o vezi pe bunica ta, întoarce-te şi peste cincisprezece zile vei fi soţul fericit al Antoinettei. Nu-ţi convine lucrul acesta?

— Dar... unchiule... trebuie cel puţin să-i scriu tatălui meu.

— Tatăl tău ştie de plecarea ta. Îndată ce vei ajunge la Rennes, te vei putea convinge că tatăl tău şi eu avem dreptate când te silim să pleci fără întârziere. Bunica ta ar fi în stare să le dezmoştenească.

— Foarte bine, zise Agénor, voi pleca. Dar cel puţin dă-mi voie să-i scriu câteva rânduri Antoinettei...

— Da, dragul meu, tot ce vei pofti...

Agénor se aşeză la birou şi scrise o lungă scrisoare tinerei fete, pe când domnul Carol de Morlux calcula că scrisoarea aceea nu putea să ajungă la destinaţie decât a doua zi de dimineaţă.

Agénor lipi plicul şi sună pentru a da scrisoarea unui servitor.

— O duc eu, zise domnul de Morlux.

— Dumneata, unchiule?

— Mâine dimineaţă. Va fi un bun pretext ca s-o pot vedea pe viitoarea ta soţie.

— Ah! unchiule, zise Agénor, eşti prea bun!

Şi fără să mai stea pe gânduri începu să se pregătească de drum.

O oră după aceea, domnul Carol de Morlux îl conducea la gară pe nepotul său, cu faetonul său.

Agénor nici nu visase.

Domnul Carol de Morlux îl conduse în bufetul gării şi-l făcu să golească un pahar de Bordeaux şi o aripă de pui şi nu se linişti decât când îl văzu urcat în tren.

Locomotiva şuieră, trenul porni.

Atunci domnul de Morlux se urcă în faeton şi porni spre casă, în strada Pépinière, unde îl aştepta de mai bine de o oră jupânul Timoléon.

Bătrânul spion, ca toţi oamenii de meseria sa, avea îndemânarea de a-şi schimba figura după voie.

Se prezentase la domnul de Morlux îmbrăcat, ca un perfect gentleman englez. Se anunţase drept un lord care se întorcea din Indiile Occidentale şi era prieten intim al vicontelui.

— Ei bine? întrebă domnul de Morlux.

Timoléon îşi consultă ceasul. Era ora nouă şi jumătate.

— Afacerea trebuia să fie gata, zise el, dar dacă vrei, putem merge noi înşine să ne asigurăm.

Domnul de Morlux şi misteriosul personaj ieşiră pe jos, ca şi cum ar fi vrut să facă o plimbare pe bulevard şi se îndreptară spre strada Anjou-Saint-Honoré.

Cupeul nu mai era în faţa casei cu nr. 19.

— Păsărica a plecat, zise Timoléon, şi te asigur că peste puţin timp va fi în cuşcă.

După aceea amândoi se îndreptară spre Champs-Élysées...

Timoléon adăugă:

— Poate că va trebui să te culci astă-seară puţin cam târziu, dar vreau să-ţi dovedesc că nu-ţi luăm banii de pomană.

Şi amândoi se îndreptară spre strada Caillou, unde se afla comisariatul de poliţie.

Capitolul XXXIII

Pe când Agénor pleca în Bretania, pe când tâlharii plătiţi de Timoléon erau conduşi la depozitul prefecturii de poliţie împreună cu nenorocita Antoinette, maiorul Avatar, adică Rocambole şi Milon găsiseră caseta cu milionul şi, după ce luaseră la cunoştinţă de manuscrisul rămas de pe urma doamnei baroane Miller, părăsiră casa din strada Grenelle şi plecară în căutarea orfanelor.

Milon afirma că pensionul în care nenorocita sa stipula îşi lăsase fiicele era situat la Auteuil.

Dar nu-şi mai amintea nici numele străzii, nici numele directoarei pensionului.

— Amănuntele pe care mi le dai, sunt foarte vagi, zise Rocambole. Oricum, să mergem!

Se urcară într-o trăsură şi plecară spre Auteuil. Când intrară în strada La Fontaine, Milon opri trăsura.

— Mi se pare că-mi amintesc, zise el.

— Ah! zise Rocambole coborând din trăsură.

— Da, adăugă Milon, îmi amintesc că urcam până la o piaţă în mijlocul căreia era o fântână. După aceea, luam la stânga apoi din nou, la stânga...

— Să mergem înainte!... zise Rocambole.

Plecară pe jos, trăsura urmându-i la pas.

Ajunşi în piaţă, Milon se opri din nou.

— Mi se pare, zise el după o clipă de îndoială, că era lângă o biserică.

Şi porni spre strada Bolteau.

— Să mergem până la biserică, zise Rocambole.

Dar, în zece ani, Auteuil se transformase cu totul. De jur-împrejurul bisericii erau numai clădiri noi.

— S-o luăm la dreapta acum, zise Milon.

În strada Buis se opri iarăşi pentru a-şi aduna amintirile.

— Îmi amintesc că era un grilaj şi o grădină mare.

La intrarea străzii Buis, un tutungiu deschisese o prăvălie.

Strada era pustie.

„Omul acesta, cugetă Rocambole, examinând cu atenţie împrejurimile, nu cred să facă bune afaceri pe aici.”

Şi, apropiindu-se de negustor, îl salută.

Rocambole ceru două ţigări englezeşti.

Tutungiul se înclină respectuos şi se duse să caute marfa cerută.

— Nu vând adesea marfă de asta, zise el cu un suspin. Cartierul nu e tocmai bun...

— Aşadar, afacerile nu prea merg? întrebă Rocambole.

— Rău de tot, domnule! Cu mare greutate scoatem o bucată de pâine...

— E multă vreme de când eşti stabilit dumneata pe aici?

— Şaptesprezece ani, domnule, răspunse tutungiul. Dar cartierul este aproape pustiu şi de-asta nu merg afacerile.

— Ah! zise Rocambole, dacă eşti aici de şaptesprezece ani, trebuie să cunoşti multă lume.

— Cunosc, toată strada, domnule.

— N-ai putea să-mi spui dacă a fost cândva un pension pe alături?

— Da, răspunse tutungiul, era pensionul doamnei Raynaud.

— Dumnezeule! exclamă Milon, ea este, îmi amintesc numele acum.

— Dar, continuă tutungiul, pensionul a fost dărâmat şi în locul lui s-a clădit casa aceea înaltă, pe care o vedeţi în stânga.

— Dar directoarea... doamna Raynaud... nu mai ţine acum pension? întrebă Milon cu voce tremurătoare.

— Nu, răspunse negustorul.. Afacerile nu mergeau bine... Ţin minte că a fost o vânzare la dânsa...

— Aşadar, interveni Rocambole, dumneata nu ştii ce s-a întâmplat cu doamna Raynaud?

— Nu. Se poate să fi murit... în Auteuil nimeni n-are veşti de la dânsa... Dumneavoastră o cunoaşteţi?

— Era sora mea, răspunse Milon la întâmplare.

Emoţia uriaşului era aşa de mare, încât negustorul îl crezu.

Milon continuă:

— Sunt zece ani de când am plecat în străinătate şi de atunci n-am mai avut nici o veste de la ea.

— Ascultaţi, zise tutungiul, e cineva în Auteuil care poate ştie ce a făcut doamna Raynaud... E domnul Boisdureau...

— Cine-i domnul acesta? întrebă Rocambole.

— E un portărel.

— Şi unde locuieşte?

— Foarte aproape, în strada Molière.

— Mulţumesc, domnule, zise Rocambole, după ce-şi umplu mai

întâi buzunarele cu ţigări scumpe.

Strada Molière nu era lungă şi firma unui portărel se putea vedea de departe.

Cea a domnului Boisdureau era pe partea dreaptă şi Rocambole o zări îndată.

Casa n-avea deloc aparenţa unui birou de portărel.

Rocambole sună.

O fată drăguţă, cu părul blond, veni să le deschidă.

Desigur că nu e aici, gândi Rocambole, ne-am înşelat, trebuie să fie locuinţa vreunui notar.

Totuşi Milon întrebă:

— Domnul Boisdureau?

— Aici locuieşte, răspunse fata râzând, veniţi pentru vreo vânzare?

— Se pare că meseria de portărel îşi are şi părţile ei vesele, zise Rocambole întorcându-se spre Milon.

Urcară scările şi vesela servitoare, deschizând uşa biroului, zise:

— Domnule, nişte domni vin pentru o vânzare!

În tot biroul nu era decât un băieţaş de vreo cincisprezece ani, care stătea aplecat peste nişte hârtii şi domnul Boisdureau însuşi.

Era un om mic, rotund, surâzător, cu buze senzuale.

— Domnilor, zise el, adresându-se noilor sosiţi, aţi venit probabil pentru o afacere, dar, cu tot regretul, trebuie să vă spun că nu vă pot servi.

— Aşadar, azi e zi de sărbătoare? întrebă Rocambole.

— Nu, nu, zise portărelul, trăgând o priză de tabac pe nas. Vorba e că astăzi nu mai fac nici o afacere: nici mâine, nici poimâine şi niciodată... Eu sunt trist, domnilor, am fost elev la conservator în tinereţea mea. Erau timpuri frumoase pe atunci... Dar... ce să-i faci? Trebuie să trăim... să ne gândim la ziua de mâine...şi trebuie să ne găsim o meserie serioasă.

— Aceea de violonist? întrebă Rocambole.

— Nu, aceea de portărel. Am practicat-o timp de douăzeci de ani... Am făcut o avere bunicică...

— Aşadar, nu mai eşti portărel? întrebă Milon.

— Nu, domnule, nu mai sunt. Am vândut, şi astăzi voi da totul în primire succesorului meu.

— Ah! asta e altceva... Dar, cum noi nu am venit pentru afaceri...

— Atunci pentru ce aţi venit? întrebă fostul portărel cu oarecare curiozitate.

Rocambole luă loc pe un scaun.

— Vrem să plătim o datorie, zise el.

— Ah! foarte bine, exclamă fostul portărel, schimbând dintr-o dată

tonul.

Capitolul XXXIV

— Domnule, zise Rocambole, dumneata ai urmărit odinioară o femeie care pe noi ne interesează foarte mult.

— E posibil, răspunse domnul Boisdureau, am urmărit multe femei în viaţa mea, mai ales femei din lumea moravurilor uşoare.

— Nu e vorba despre o femeie de soiul acesta, zise Rocambole, care vedea bine că fostul portărel era gata să înceapă o tiradă întreagă asupra femeilor uşoare.

— Da?... Atunci despre cine e vorba?

— Ne interesează o sărmană directoare de pension, zise Milon.

— Am urmărit vreo zece.

— Acea a cărei datorie venim s-o achităm noi...

Şi Rocambole apăsă asupra acestor ultime cuvinte.

— Nu cunosc decât una singură care-mi mai datorează încă bani. Oh!... o mizerie... două sau trei sute de franci... Acordase un termen pentru plată... în cele din urmă ara emis chitanţă... în locul doamnei Raynaud venea o fată tânăra şi-mi aducea ratele... Fata era foarte drăguţă şi m-am îndrăgostit de ea. Doamna Boisdureau îmi făcea scene de gelozie, ori de câte ori venea domnişoara Antoinette.

— Antoinette! exclamă Milon.

— Aşadar, o cunoaşteţi?

— Antoinette!... se numea Antoinette! repetă sărmanul Milon, zdrobit de emoţie. Dar directoarea pensionului cum se numea?

— Aşteptaţi... vă voi spune îndată.

Şi portărelul se sculă, luă un dosar dintr-un dulap şi începu să răsfoiască nişte hârtii.

— Doamna despre care vă vorbesc, zise el după o pauză, se numeşte Raynaud.

— Da, ea este, zise Milon. Şi spui că doamna aceasta n-a murit?

— Cel puţin, acum doi ani, ştiu bine că trăia.

Portărelul păru că îşi adună amintirile.

— Da, zise el, aşa este... În decembrie, anul trecut, obosit de scenele soţiei mele, i-am dat o chitanţă domnişoarei Antoinette.

— Sfântă femeie!.. murmură Milon printre lacrimi, a păstrat fetiţele la ea!

— Atunci, dumneata trebuie să ştii unde locuieşte doamna Raynaud?

— Da.

Şi portărelul surâse ironic.

— Vedeţi dumneavoastră, reluă domnul Boisdureau; eu am văzut atâtea cazuri, încât nu ştiu dacă trebuie sau nu să vă spun această adresă... S-ar putea întâmpla să fiţi şi dumneavoastră nişte creditori. Şi mi se pare că v-am spus că mă interesez puţin de domnişoara Antoinette. Altfel, puţin mi-ar păsa...

— E nepoata mea, zise Milon.

Portărelul păru că nu aude răspunsul acesta. Luă dosarul şi începu să adune cu atenţie nişte cifre.

— Această scumpă domnişoară, zise el după ce termină, îmi mai datorează exact trei sute patruzeci şi şapte de franci.

— Ca să nu mai lungim mult vorba, zise Rocambole, noi îţi vom număra banii şi dumneata ne vei spune adresa... Domnul este unchiul Antoinettei şi se întoarce din America.

— Da? întrebă portărelul uimit.

— Aduce nepoatei sale o zestre de un milion.

— E foarte drăguţă, domnişoara Antoinette! suspină fostul portărel.

— O vom mărita cu un om aşezat, continuă Rocambole, care se distra aruncând o speranţă nebună în inimă burghezului.

Domnul Boisdureau începu să tremure.

— Adresa!... zise Milon nerăbdător.

— Strada Anjou-Saint-Honoré nr. 19, răspunse portărelul..

Milon se ridică îndată Rocambole aruncă patru hârtii de câte o sută de franci pe masă şi, fără a mai aştepta restul, ieşi în stradă aproape fugind.

— Strada Anjou nr. 19, strigă birjarului, şi mână repede!

Trăsura porni ca un fulger.

După douăzeci de minute soseau în strada Anjou.

Milon înaintă şi se găsi faţă în faţă cu moş Philippe.

— Doamna Raynaud? întrebă el.

— Aici stă, răspunse portarul.

— Unde? La ce etaj?

— Un moment, zise bătrânul, care părea consternat, cred că nu e momentul, potrivit să urcaţi la doamna Raynaud... Doamna e încă în pat... Numai dacă...

Portarul stătea la îndoială.

— Trebuie numaidecât s-o văd! zise Milon.

— Aduceţi vreo ştire de la domnişoara? întrebă portarul.

— Cum? Ce-ai zis?... strigă Milon, făcând un pas îndărăt.

— Da, continuă portarul, de la domnişoara Antoinette, care a plecat în oraş aseară... şi nu s-a mai întors... şi pe care o căutăm în

toate părţile!

Milon scoase un strigăt.

— Antoinette!...exclamă el... unde a plecat?

— Dar, domnule, zise Philippe, dacă am şti noi lucrul acesta, nu te-am mai întreba pe dumneata... Doamna Raynaud a aşteptat toată noaptea... dar domnişoara nu s-a întors. Doamna Raynaud e nebună de durere şi soţia mea de asemeni şi eu... îmi pierd capul.

Milon îşi cuprinsese capul în mâini şi se învârtea pe loc, ca şi cum ar fi înnebunit subit.

— Soţia mea, continuă portarul, a alergat la domnul baron, care-i scrisese ieri seară şi care trimisese cupeul după domnişoara.

— Ce baron? întrebă Rocambole, făcând un pas înainte.

Tatăl domnului Agénor.

— Cine-i domnul Agénor.

— Un tânăr foarte cumsecade şi foarte bogat, care e îndrăgostit de domnişoara Antoinette.

— Şi tatăl acestui tânăr e baron?

— Da... domnul baron de Morlux.

Milon scoase un strigăt, dar Rocambole îi strânse braţul cu putere şi-l făcu să tacă.

În clipa aceea, o femeie intră în camera portarului şi, cu vocea zdrobită, murmură:

— Nu e acolo!

Milon se întoarse şi scoase un nou strigăt:

— Vara mea!

— Milon, exclamă doamna Philippe, care de emoţie se clătină şi căzu leşinată.

Rocambole, care nu-şi pierduse deloc cumpătul, închise binişor uşa, căci chiriaşii, auzind strigătele, începură să apară pe la ferestre.

Capitolul XXXV

Doamna Philippe fusese atât de emoţionată văzându-l pe Milon, încât aproape îşi pierduse cunoştinţa.

Soţul ei, care nu-l văzuse niciodată pe Milon, nu înţelesese nimic din cele două exclamaţii pe care le schimbaseră cei doi veri.

Dar Rocambole îi zise:

— Nu te ocupa de noi, dragul meu, ocupă-te în continuare de domnişoara Antoinette.

Auzind numele Antoinettei, doamna Philippe îşi recăpătă prezenţa de spirit.

Rocambole o luă de mână şi-i zise:

— Să fim liniştiţi, scumpa mea doamnă, Milon îţi va explica mai târziu în ce mod s-a întors. Pentru moment nu e vorba nici despre el, nici despre dumneata. Noi am venit aici pentru a o vedea pe doamna Raynaud şi pe cele două tinere fete care sunt împreună cu ea.

— Nu e decât una singură, cealaltă e în Rusia, răspunse doamna Philippe. Numai domnişoara Antoinette e cu noi.

— Foarte bine. Dar unde e acum? Linişteşte-te şi sileşte-te să-mi răspunzi limpede.

— Iată cum stau lucrurile, zise doamna Philippe. Domnişoara Antoinette l-a înnebunit pe un tânăr din lumea înaltă, domnul Agénor de Morlux.

Milon scoase un strigăt.

— Taci! îi zise Rocambole, strângându-i din nou braţul. Ei bine, şi tânărul acela?

— Vrea să se căsătorească cu domnişoara Antoinette.

— Bine! Şi....

— Ieri a condus-o cu trăsura până la poartă. Apoi, o oră mai târziu, cineva a venit cu o scrisoare.

— Era de la domnul Agénor?

— Nu. Scrisoarea era de la domnul baron de Morlux, tatăl tânărului.

— Unde locuieşte?

— În strada Universităţii. De acolo vin acum.

— Foarte bine, murmură Rocambole cu nepăsare, şi ce spunea domnul baron în scrisoare?

— Că vrea s-o vadă pe domnişoara Antoinette şi că pe la orele nouă îi va trimite cupeul său.

— Ceea ce a şi făcut?

— Dar, nicidecum, domnule. Am fost la domnul baron, dânsul n-a scris nici o scrisoare, trăsura sa n-a ieşit deloc şi el bănuieşte că domnişoara Antoinette a fost răpită de fiul său.

— Unde locuieşte fiul? întrebă Milon.

— Foarte aproape de aici. Am fost şi la el, dar nu era acasă. A plecat ieri seară, pe la orele nouă.

— Mizerabilul! urlă Milon, încleştându-şi pumnii.

— Dar taci o dată din gură! repetă Rocambole.

Apoi întorcându-se spre doamna Philippe:

— Trebuie cu orice preţ s-o găsim pe domnişoara Antoinette. Dar pentru asta trebuie să nu faceţi mult zgomot... Mă înţelegeţi?

Doamna Philippe tăcu.

Rocambole reluă:

— Ştie lumea de pe aici că domnişoara Antoinette a dispărut?

— Oh! nu, domnule, nimeni nu ştie încă.

— Şi nici nu trebuie să afle.

— Şi eu care gândeam că ar fi bine să mă duc la comisarul de politie, zise cu naivitate moş Philippe.

— Nu, zise Rocambole, nu trebuie să te duci.

Milon îşi privea stăpânul cu o uimire dureroasă.

— Ştii nemţeşte? îl întrebă Rocambole.

— Da, răspunse Milon.

— Dar dumneavoastră? adăugă Rocambole, adresându-se celor doi portari.

Philippe şi soţia sa făcură un gest negativ.

— Atunci, reluă Rocambole în nemţeşte, te rog să mă asculţi cu atenţie, dragul meu.

— Vorbeşte, stăpâne.

— După cum vezi, continuă Rocambole, am sosit, nu cu douăsprezece ore, ci cu opt zile mai târziu decât ar fi trebuit să sosim. Antoinette este în mâinile duşmanilor săi şi trebuie s-o salvăm.

— Da, răspunse Milon, dar în ce mod?

— Mai întâi vom afla ce s-a întâmplat cu ea.

— Tocmai pentru asta, zise Milon, voia şi soţul verişoarei mele să înştiinţeze poliţia.

Rocambole ridică din umeri:

— Dragul meu, tu uiţi mereu că noi suntem certaţi cu poliţia.

— Ai dreptate.

— Aşadar, nu acolo trebuie să ne adresăm.

— Dacă-i aşa, trebuie să ne ducem la domnul de Morlux.

— Nu încă. Mai întâi trebuie să aflăm dacă fiul este sau nu complicele tatălui.

— Fără îndoială că este! exclamă Milon.

— Nicidecum... Să mergem în strada Suresnes.

— Vreţi să ştiţi dacă domnul Agénor a plecat într-adevăr? întrebă doamna Philippe, care deşi nu înţelegea nimic din conversaţia lui Milon cu Rocambole, auzise cuvântul Suresnes.

— Da, zise Milon.

Ea reluă:

— Părerea mea este că lovitura aceasta nu e cu ştirea domnului Agénor. El e un tânăr prea bun ca să fie în stare de aşa ceva... Şi, pe urmă, avea un respect aşa de mare pentru domnişoara Antoinette!...

— Crezi că o iubea într-adevăr? întrebă Rocambole.

— E nebun după ea.

— Şi ce a spus tatăl lui Agénor, când i-ai arătat scrisoarea semnată cu numele său?

— A spus că scrisoarea este falsă şi că desigur fiul său este acela care abuzase de naivitatea domnişoarei Antoinette. Dar eu nu cred una ca asta, adăugă doamna Philippe.

— Eu nici atât, zise Rocambole.

— Ce e de făcut? Ce e de făcut? murmură bietul Milon cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu nici eu încă, răspunse stăpânul, dar peste o oră vom şti. Vino cu mine!

— Aşadar, nu mai urcăm la doamna Raynaud?

— La ce bun?

Şi Rocambole zise doamnei Philippe:

— Dumneata ştii că Milon iubeşte copilele stăpânei sale?

— Oh!... despre asta nu mai e nici o îndoială, răspunse.

— Eu sunt prietenul lui Milon şi amândoi vom face tot ce va trebui pentru a o regăsi pe domnişoara Antoinette.

— Eu nu te cunosc, domnule, răspunse doamna Philippe, dar am încredere în dumneata.

— Atunci, zise Rocambole, va trebui să mă ascultaţi.

— Vorbeşte.

— După ce vom pleca, veţi urca la doamna Raynaud şi-o veţi înştiinţa că nimic supărător nu i s-a întâmplat domnişoarei Antoinette, că domnul Morlux este acela care v-a spus lucrurile acestea şi că tânăra fată se va întoarce curând.

— Dar, domnule...

— Trebuie să faceţi cum vă spun, zise Rocambole.

— Aşadar, dumneata o vei găsi?

— Fără nici o îndoială.

— Astăzi chiar?

— Nu ştiu când... dar o vom găsi... Fiţi fără grijă.

Şi Rocambole, luându-l pe Milon de braţ, ieşi în stradă.

— Unde mergem? întrebă Milon.

— La doctorul Vincenţiu.

Se urcară în trăsură şi peste o jumătate de oră soseau în faţa casei unde mama lui Noël Cocorico era portăreasă.

Dar Rocambole nu intră de-a dreptul la doctorul Vincenţiu.

Urcă în fugă treptele până la etajul al cincilea şi-şi făcu în grabă o nouă toaletă.

După câteva momente, doctorul Vincenţiu văzu intrând la dânsul un domn care semăna de minune cu un băiat de amfiteatru.

La început nu-l recunoscu deloc.

Dar Rocambole îi zise surâzând:

— Aşa de repede ţi-ai uitat amicii de la vila Said?

Doctorul tresări.

— Bine, zise Rocambole, văd că mă recunoşti acum. Îţi făgăduisem că te voi vizita.

— Ai nevoie de mine? întrebă doctorul.

— Da, răspunse Rocambole, aşezându-se pe un scaun. Ia un toc şi scrie.

— Cui?

— Baronului Philippe de Morlux. Lupta a început. Acum e nevoie numai să ştim s-o conducem. Scrie...

Doctorul luă tocul şi începu să scrie, după cum îi dictă Rocambole:

„Domnule baron,

Sper că amintirea relaţiilor noastre din tinereţe va fi destul de puternică pentru ca să te hotărăşti să-mi faci un mic serviciu.

Trecând printr-o perioadă grea, am nevoie de douăzeci de mii de franci şi asta numaidecât, înainte de a se înnopta.”

— Dar, zise doctorul oprindu-se, acesta e un şantaj...

— Nu, zise Rocambole, e un mijloc sigur ca să pot pătrunde în casa baronului, căci, trebuie să ştii, că eu voi fi servitorul dumitale şi voi duce scrisoarea...

Doctorul luă tocul şi Rocambole dictă mai departe...

Capitolul XXXVI

Din seara trecută, domnul baron Philippe de Morlux nu se mai întâlnise cu fratele său, Carol.

Acesta din urmă avusese grijă să-i spună că va veni cineva din strada Anjou să-l întrebe de Antoinette şi-l învăţase ce trebuie să răspundă.

Baronul se arătase foarte indignat când doamna Philippe îi spusese că Antoinette dispăruse de acasă şi declarase scrisoarea pe care i-o arătă bătrâna drept falsă. De altfel, scrisoarea era scrisă de mâna lui jupân Timoléon şi dictată de domnul Carol de Morlux.

După plecarea portăresei din strada Anjou, domnul Philippe de Morlux aşteptase în cea mai mare linişte vizita fratelui său, care, fără îndoială, avea să-i spună multe lucruri.

Dar, mai înainte de sosirea domnului Carol de Morlux, un om se prezentă la palat.

— Sunt trimis, zise omul acesta cameristului, de domnul doctor, pentru ca să întreb cum îi mai merge stăpânului dumitale...

Domnul de Morlux era acum sub îngrijirea medicului său obişnuit, care se înclinase adânc când i se spusese că primul pansament fusese făcut de către celebrul doctor Vincenţiu.

Cameristul îl introduse imediat.

Domnul de Morlux, văzându-l, crezu că era un trimis al medicului său.

Dar noul venit, care nu era altul decât Rocambole, îi zise îndată:

— Domnule baron, eu sunt unul dintre elevii doctorului Vincenţiu.

La auzul acestui nume, baronul îşi simţi părul zbârlindu-i-se, apoi, cu mâna făcu un semn cameristului, care ieşi îndată.

— Ce vrea doctorul de la mine? întrebă domnul Morlux cu oarecare emoţie.

— Doctorul vrea mai întâi să afle cum îţi mai merge.

— Sunt mai bine.

— După aceea, vă trimite scrisoarea aceasta.

Domnul de Morlux întinse mâna tremurândă, luă scrisoarea, o deschise şi, pe măsură ce o citea, Rocambole îl vedea îngălbenindu-se.

— Domnule, zise în sfârşit baronul, doctorul Vincenţiu este unul dintre prietenii mei din tinereţe şi mă simt fericit să-i pot face serviciul pe care mi-l cere. Numai că, e lesne de priceput, că oricât de bogat ar fi cineva...

— Nu poate avea douăzeci de mii de franci în casă, nu-i aşa? întrebă Rocambole.

— Tocmai. De aceea voi fi silit să te fac să aştepţi o oră. Voi trimite după notarul meu.

— Voi aştepta, răspunse Rocambole, care luă loc într-un fotoliu.

Ştia bine că nu-l va da nimeni afară. Apoi, începu să-l examineze pe baron. Domnul de Morlux sună şi ceru să i se aducă de scris. Scrise notarului, rugându-l să-i trimită de urgenţă douăzeci de mii de franci.

Pe când scria, baronul îşi zicea:

„Aceşti douăzeci de mii de franci pe care-i dau acum, mă scapă de orice grijă în privinţa doctorului”.

Rocambole, de asemenea, îşi spunea:

„Omul acesta mă ia drept un dobitoc şi nici nu bănuieşte măcar că eu îi ştiu toată povestea”.

După ce servitorul plecase cu scrisoarea la notar şi pe când Rocambole aştepta întoarcerea sa, se auzi huruitul unei trăsuri. Era domnul Carol de Morlux.

Domnul Carol nu era singur.

Rocambole, care se apropiase de fereastră, văzu doi oameni care străbăteau curtea şi urcau treptele peronului. Atunci veni şi se aşeză liniştit la locul său.

— Domnule, zise domnul de Morlux, încercând să vadă dacă omul acela ştia ce legătură există între el şi doctorul Vincenţiu, auzisem că doctorul are o clientelă considerabilă?...

— Da, domnule, dar câştigă mai puţini bani decât ceilalţi confraţi ai săi.

— De ce?

— Îngrijeşte toţi săracii şi face mult bine.

Aici Rocambole crezu că era necesar să manifeste puţin entuziasm.

— Oh! doctorul Vincenţiu e un sfânt! zise el cu naivitate.

Baronul respiră uşurat şi-şi zise:

„Dobitocul acesta e departe de a bănui de ce e în stare ilustrul său profesor şi stăpân”.

În clipa aceea intră domnul Carol de Morlux.

Rocambole îşi luă un aer umil şi-l privi cu curiozitatea unui ţăran care vizitează pentru întâia oară un oraş mare.

Domnul Carol de Morlux, văzându-i uniforma, abia dacă aruncă o privire distrată asupra lui.

Se aşeză într-un fotoliu lângă patul fratelui său şi într-o limbă pe care, după credinţa lui, cu siguranţă persoana prezentă nu putea s-o cunoască, îl întrebă:

— Cine este omul acesta?

Rocambole nici nu clipi şi continuă să păstreze aceeaşi atitudine indiferentă şi nătângă...

Domnul Philippe de Morlux răspunse în aceeaşi limbă:

— E un fel de laborant trimis de doctorul Vincenţiu.

— Pentru a te îngriji?

— Nu, pentru a-mi cere douăzeci de mii de franci.

— Ah! ah! şantajul începe!...

— Mi-e teamă şi mie...

— Fratele meu, zise domnul Carol de Morlux, să nu ne zgârcim... Mai bine să dăm fără discuţie douăzeci de mii de franci unui om, care, de altminteri, ne-a făcut un serviciu destul de frumos. N-aveai banii aceştia în casă?

— Nu. Alaltăieri am pierdut mulţi bani la club şi, pe urmă, voiam să te aştept şi pe tine, pentru a te consulta.

— Trebuie să-i dăm banii. Aceasta e părerea mea. După asta domnul doctor va sta liniştit.

— Ceea ce mă miră, reluă domnul de Morlux, e faptul că alaltăieri a plecat de aici ca un om chinuit de remuşcări...

— Ei bine, de atunci până acum a avut destulă vreme, să se gândească... Şi-a schimbat părerea şi atâta tot... Acum să vorbim de lucruri serioase.

Rocambole căscase de câteva ori, ca un om care se plictisea foarte tare...

— Domnule, îi zise baronul în franţuzeşte, îmi pare rău că te fac să aştepţi...Dacă vrei să intri în cabinetul meu de lucru, vei găsi acolo ziare şi vei putea să citeşti aşteptând.

Cabinetul de lucru era alături şi uşa era deschisă.

Rocambole intră, se aşeză într-un fotoliu, luă un jurnal şi începu să citească, în aparenţă cel puţin. Prin uşa întredeschisă el putea foarte bine să vadă figura celor doi fraţi reflectată într-o oglindă, pe când ei nu-l puteau zări.

„Oamenii aceştia n-au noroc, cugetă Rocambole, Vorbesc o limbă pe care nimeni n-o cunoaşte în Franţa, în afară de trei sau patru sute de ţărani, şi s-a întâmplat ca tocmai eu s-o înţeleg."

Într-adevăr, domnii de Morlux vorbeau greoiul dialect al bretonilor din sud.

Domnul Carol reluă:

— Afacerea e terminată, mititica e la loc sigur.

— Ştiam. Portăreasa din strada Anjou a venit înspăimântată la mine şi mi-a spus că se duce la Agénor.

— Da, dar Agénor a plecat, şi astă-seară va fi la Rennes, zise Carol de Morlux. Eu însumi l-am condus la gară şi am stat până la plecarea trenului. Apoi, am trimis bunicii sale telegrama despre care îţi vorbisem. Va şti ea să găsească vreun mijloc pentru a-l ţine acolo vreo opt zile.

— Şi domnişoara a fost arestată?

— Da, împreună cu oamenii lui Timoléon.

Rocambole citea cu cea mai mare atenţie un articol.

— Şi n-a putut să-şi dovedească nevinovăţia? continuă domnul Philippe de Morlux.

— Oh! e tare din fire fetiţa!... S-a apărat binişor.

— Dar a fost învinsă!...

— Drace! Gândeşte-te şi tu... Tâlharii declarau că e o complice a lor... Şi pe urmă femeia aceea, care a venit să o reclame, declarând că e fiica sa... Comisarul nu putea s-o pună în libertate în asemenea condiţii.

— Şi unde a fost dusă?

— Pentru moment se află în arestul Prefecturii, dar desigur că

înainte de amiază va fi la Saint-Lazare.
Rocambole privi în oglindă şi putu să-l vadă pe domnul Carol de Morlux rânjind sinistru.
Carol continuă:
— E un om de forţă jupân Timoléon. A lucrat repede şi până în prezent putem declara că-şi merită banii...
„He! he! cugetă Rocambole, îl cunoaştem şi noi pe domnul Timoléon”.
— După ce imbecilul acesta va pleca, zise domnul de Morlux, făcând aluzie la Rocambole, îl vom chema pe Timoléon şi vom vorbi cu el. Vreau să punem în aplicare un plan foarte complicat, pentru ca Antoinette să nu mai poată scăpa niciodată din închisoare.
— Aşadar l-ai adus cu tine? întrebă baronul.
— Aşteaptă în camera de alături.
Rocambole se prefăcea în continuare că citeşte.
După câteva momente, cameristul intră. Aducea o scrisoare pecetluită.
Baronul o deschise şi scoase un pachet de bilete de bancă.
Rocambole privi în oglindă şi fu uimit de aspectul bizar pe care-l prezenta în clipa aceea faţa cameristului.
Desigur omul acela dusese scrisoarea notarului şi nici nu bănuia că răspunsul era aproape o avere.
„Iată un om de vânzare şi prin urmare de cumpărat”, îşi zise Rocambole.
— Domnule, îi strigă baronul, sunt al dumitale.
Rocambole se apropie de pat şi baronul îi întinse cei douăzeci de mii de franci.
Rocambole îi dădu o chitanţă de primire, păstrându-şi mereu aceeaşi mutră nătângă, salută şi ieşi înclinându-se.
Când păşi peste prag, strănută puternic şi-şi scoase din buzunar o batistă mare, albastră, cu care îşi acoperi faţa.
Jupân Timoléon era în salonul de aşteptare.

Capitolul XXXVII

Rocambole trecu pe lângă Timoléon.
Un om care a fost atâta vreme în poliţie nu putea să lase pe cineva să treacă pe lângă dânsul, fără să-l privească cu oarecare atenţie.
Deci Timoléon îl învălui pe Rocambole într-o privire scrutătoare.
Dar Rocambole îşi şterse nasul cu zgomot: şi grăbi pasul.

De altfel, Timoléon ştia că domnul de Morlux îşi rupsese un picior şi i se părea foarte natural să vadă în casa lui un om care purta uniforma unui spital.

Rocambole străbătu deci antecamera fără să trezească bănuiala lui Timoléon.

Jos se întâlni faţă în faţă cu servitorul care adusese banii de la notar.

Rocambole crezu că era momentul potrivit, să se folosească de minunatul său har de fascinaţie.

Naivul infirmier redeveni dintr-o dată îndrăzneţul ocnaş, O sută şaptesprezece.

Sub puterea privirii sale de foc, cameristul întoarse capul.

Rocambole îl apucă de braţ şi-i şopti cu voce înceată:

— Un cuvânt!

— Ce vrei cu mine? întrebă cameristul uimit.

— Tu ai fost la notar?

— Da.

— Ştiai că sunt bani în plicul acela?

Cameristul tresări.

— De ce mă întrebi?

— Vreau să ştiu, zise Rocambole, atâta tot.

Şi ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural, scoase biletele de bancă din buzunar şi începu să le vânture.

Cameristul tresări din nou.

— Ascultă-mă, băiete, continuă Rocambole, eu aş pune rămăşag că, dacă tu ai putea să ai măcar jumătate din suma aceasta...

Şi privirea sa se fixă asupra cameristului care bâlbâi:

— Ce vrei să zici, domnule?

— E frumos lucru douăzeci de mii de franci, zise Rocambole. S-ar putea lesne întreprinde un mic comerţ cu banii aceştia.

Cameristul privea mereu biletele de bancă cu aviditate.

Rocambole reluă:

— Eu aş pune rămăşag că dacă ai fi ştiut ce era în plicul notarului, ai fi avut poftă să facă stânga-mprejur.

— Domnule!

— E mai bine că n-ai ştiut lucrul acesta, căci, mai curând sau mai târziu, tot ai fi avut de furcă cu justiţia, pe când aşa, îţi câştigi pâinea într-un mod cinstit. Şi... tot într-un mod cinstit, vei putea câştiga aceşti bani.

Cameristul făcu un pas îndărăt.

Rocambole îi puse în mână unul dintre biletele de bancă.

— Iată... pentru osteneala de a mă asculta, zise el.

Cameristul rămase postat în faţa lui, aşteptând.

— Vrei să fii servitorul meu timp de douăzeci de zile? întrebă Rocambole. Dacă da, aceşti douăzeci de mii de franci vor fi ai tăi.

— Dar cine eşti dumneata? bolborosi cameristul.

— Un om care plăteşte bine. Atâta tot. Cum te numeşti?

— Germain.

Şi Germain ascunse cu grijă biletul de o mie de franci.

— Vreau să văd şi să aud tot ce se petrece în camera stăpânului tău, continuă Rocambole, care simţea că omul acela îi aparţine trup şi suflet.

— Când? întrebă cameristul.

— Acum, îndată. Când voi pleca, îţi voi da încă un bilet de o mie, dacă nu voi fi văzut de nimeni.

— Vino cu mine, zise cameristul.

Şi, printr-un coridor ascuns, îl conduse până în camera de toaletă a baronului.

Această cameră, în care Rocambole şi însoţitorul său intrară, în vârful picioarelor, era dormitor.

Cameristul puse fără zgomot un scăunaş lângă uşă pentru ca Rocambole să se poată înălţa şi privi în odaia vecină.

— Bine! îi zise acesta.

Se urcă pe scăunaş, făcând semn cameristului că putea să plece.

Apoi privi şi ascultă.

. . . .

În timp ce acela pe care-l numea „stăpânul” asculta conversaţia lui Timoléon cu cei doi fraţi de Morlux, Milon aştepta într-o trăsură la o oarecare distanţă, în strada Universităţii.

Aşteptă cu răbdare multă vreme. Trecură aproape două ore.

În fine, Rocambole apăru, se urcă în trăsură şi-i zise birjarului:

— Strada Anjou.

În acelaşi timp îşi lepădă costumul de laborant de spital.

— Ei bine? întrebă Milon plin de nelinişte.

— Îţi voi povesti când vom ajunge în strada Anjou, zise Rocambole, care părea foarte agitat.

— Ştii unde este Antoinette?

— Da.

Milon respiră uşurat.

Rocambole adăugă:

— Mai bine ar fi să n-o fi ştiut niciodată.

— Ce vrei să spui, stăpâne?

— Nimic. Lupta a început. Cu orice preţ trebuie s-o câştigăm, dar

să ştii că avem duşmani puternici.

— Ah! mizerabilii! urlă Milon, nebun de furie.

— Au în serviciul lor un om care este aproape de aceeaşi forţă cu mine, adăugă Rocambole.

— Cine e omul acesta?

— Se numeşte Timoléon...

— Mi se pare că am mai auzit numele acesta la ocnă.

— Se poate, dar acum nu e vorba despre el... cel puţin pentru moment.

Cu cât se apropiau mai mult de strada Anjou, nerăbdarea lui Rocambole devenea tot mai mare.

Milon nu îndrăznea să-i mai pună vreo întrebare.

Nu era decât ora opt când Rocambole şi Milon plecaseră din strada Anjou pentru a se duce la doctorul Vincenţiu.

Acum, era aproape amiază.

— Numai de-am ajunge la timp! zise stăpânul.

— Dar ce se petrece în strada Anjou, întrebă Milon.

— Dacă vom ajunge prea târziu, murmură Rocambole ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi, nu vom mai putea avea nici un ajutor de la justiţie. Va trebui să ne rezolvăm afacerile singuri.

În timpul acesta trăsura se opri la poarta casei nr. 19 şi Rocambole sări jos în fugă. Moş Philippe îi ieşi înainte, cu faţa strălucind de bucurie:

— Am găsit-o! exclamă el.

Milon scăpă un strigăt de bucurie, dar Rocambole se îngălbeni şi întrebă:

— E aici domnişoara Antoinette?

— Nu, dar a trimis pe cineva după doamna Raynaud.

— Pe cine?

— Pe o doamnă bătrâna... doamnă de onoare a mătuşii domnului Agénor. Doamna Raynaud a plecat întovărăşită de soţia mea. Dar se va întoarce repede, împreună cu domnişoara Antoinette.

— Şi doamna cea bătrâna?

— Pe onoarea mea, zise Philippe, e puţină încurcătură în toate acestea şi, dacă doamna aceea n-ar fi adus o scrisoare din partea domnişoarei Antoinette...

— Ah! mititica a trimis o scrisoare! exclamă Milon cu veselie.

Rocambole îl privi chiorâş.

— Da, reluă Philippe. Se pare că tatăl domnului Agénor nu se învoieşte la căsătorie. Atunci, domnul Agénor a răpit-o pe domnişoara Antoinette şi a condus-o la mătuşa lui!

— Şi pe urmă? zise Rocambole.

— Doamna cea bătrână a urcat sus, pe când doamna Raynaud şi soţia mea plecau spre Rassy, unde locuieşte mătuşa domnului Agénor...

— Atunci, doamna aceea e sus? întrebă Rocambole, care avu o licărire de speranţă.

— Nu. A plecat împreună cu doi domni decoraţi care veniseră s-o caute şi care păreau să cunoască foarte bine casa, deoarece s-au îndreptat fără să întrebe spre apartamentul doamnei Raynaud. Doamna cea bătrâna a coborât împreună cu ei şi, trecând pe lângă mine, mi-a zis: „Nu fi neliniştit, mă voi întoarce curând”. Trăsura domnilor decoraţi aştepta la poartă. Doamna s-a urcat în trăsură împreună cu ei...

— Ei bine! zise Rocambole cu răceală, ştii dumneata unde s-au dus?

— Nu, domnule....

— S-au dus la prefectura de poliţie şi de acolo la judecătorul de instrucţie.

— Dar pentru ce?

— Pentru ca s-o trimită pe domnişoara Antoinette la Saint-Lazare, răspunse Rocambole furios. Timoléon ne-a luat-o înainte, dar... vom vedea!...

Milon se învârtea în loc, ameţit de cuvântul acela teribil: Saint-Lazare!...

Capitolul XXXVIII

Cine era doamna aceea bătrâna care venise după doamna Raynaud?

Vom povesti îndată, în câteva cuvinte.

Timoléon, punându-şi în aplicare planul de răpire, prevăzuse totul. Mărturisirea tâlharilor că o cunoşteau pe Antoinette şi lacrimile pretinsei mame a tinerei fete erau îndeajuns pentru comisarul de poliţie.

Dar Timoléon ştia bine că nici un inculpat nu este condus de la arestul Prefecturii de poliţie la închisoare, până ce nu i se ia mai întâi interogatoriul de către judecătorul de instrucţie.

Şi ar fi fost posibil ca înaintea acestui magistrat, Antoinette să dea astfel de amănunte, să dovedească cu atâta claritate că fusese victima unei curse îndrăzneţe, încât punerea sa în libertate să fie imediat ordonată.

Trebuiau deci luate măsuri pentru orice eventualitate.

Deci, pe la orele opt şi jumătate dimineaţa, chiar în momentul în care Rocambole şi Milon ieşeau din strada Anjou, o trăsură se opri în faţa casei cu numărul 19 şi o doamnă, căreia la prima vedere oricine i-ar fi dat cam vreo şaizeci de ani, coborî.

Bieţii portari erau încă sub impresia cuvintelor lui Rocambole şi nu ştiau bine ce să creadă.

Doamna, care după înfăţişare părea să fie o femeie foarte cumsecade, intră în camera portarului cu un aer misterios.

— Dragii mei, zise ea, eu sunt doamna de onoare a contesei de Malincourt, mătuşa domnului Agénor de Morlux.

La auzul acestui nume, portarii tresăriră şi, cu toate recomandările lui Rocambole, numele Antoinettei le veni pe buze.

— Tocmai, din partea domnişoarei Antoinette vin, zise bătrâna doamnă.

— Dumneata ai văzut-o? întrebă doamna Philippe.

— Fără îndoială! E în casa doamnei contese. Dar, adăugă bătrâna doamnă, conduceţi-mă repede la doamna Raynaud ca s-o liniştesc. Vă voi explica totul, îndată.

Doamna Philippe urcă scările în fugă şi vizitatoarea, cu toată vârsta ei înaintată, nu rămase deloc în urmă.

— Doamnă, doamnă!... exclamă doamna Philippe intrând, îţi aduce ştiri de la domnişoara Antoinette

Doamna Raynaud se sculă cu vioiciune din fotoliul în care stătea cufundată în gânduri.

Sărmana femeie avea ochii plini de lacrimi.

Vizitatoarea îşi repetă din nou titlul şi calitatea şi surâzând adăugă:

— Domnişoara Antoinette va fi peste trei săptămâni baroană de Morlux, iar peste o oră, doamnă, va fi în braţele dumitale.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă doamna Raynaud, tremurând încă de emoţie.

— Domnişoara Antoinette însăşi o să vă explice în câteva cuvinte, răspunse respectabila vizitatoare.

Şi întinse o scrisoare doamnei Raynaud, care nu prea vedea bine, dar care recunoscu, sau cel puţin i se păru că recunoaşte, scrisul Antoinettei.

Scrisoarea era concepută astfel:

„Scumpa mea mamă,

Sunt prizoniera doamnei de Malincourt, mătuşa lui Agénor, mătuşa mea, aş putea spune. E un motiv foarte puternic care se opune la căsătoria mea şi în acelaşi timp şi la punerea mea în libertate. Tu

singură mă poţi scăpa şi trebuie neapărat să vii. Ia-o şi pe doamna Philippe cu tine şi veniţi fără întârziere. Nu pot să-ţi spun mai mult.

Fiica ta,

Antoinette.

P.S. Doamna Auger, doamna de onoare a contesei i-a dat întâlnire în casa noastră unchiului lui Agénor, domnul viconte de Morlux.

Dar vicontele e un om foarte nepunctual şi uneori te face să-l aştepţi ore întregi şi eu sunt nerăbdătoare să te văd mai repede.

Urcă-te deci în trăsura contesei împreună cu doamna Philippe şi las-o pe doamna Auger să aştepte.

Întrevederea pe care va avea-o ea cu vicontele e foarte importantă: e vorba despre scumpul meu Agénor şi despre mine.

La revedere, deci.”

Doamna Raynaud citea cu multă greutate, dar doamna Philippe, care citea ziare pe când era negustoreasă, o ajutase câte puţin.

Scrisul Antoinettei era aşa de bine imitat, încât doamna Philippe se înşelă.

În ce mod se operase falsul acesta?

Agénor făcuse imprudenţa de a încredinţa tatălui său prima scrisoare a Antoinettei, acea scrisoare plină de demnitate şi mândrie, pe lângă care tânăra fată adăugase şi biletul de o mie de franci.

Timoléon fusese condamnat odinioară pentru falsificare de acte, deci a imita scrisul cuiva era pentru el o jucărie. Şi pe urmă, două femei aşa de simple, cum erau sărmana institutoare şi portăreasa, puteau fi lesne înşelate.

Unde mai pui că doamna aceea venea din partea unei contese şi avea ea însăşi o înfăţişare atât de onestă şi de respectabilă!

Doamna Raynaud se îmbrăcă deci în grabă, fără să mai pună alte întrebări. Doamna Philippe îşi aruncă un şal pe umeri şi zece minute după aceea se urcară amândouă în pretinsa trăsură a doamnei contese de Malincourt.

Era de altfel o trăsură foarte elegantă, la care era înhămat un cal superb. Pe capră, lângă vizitiu, era un valet în livrea albă cu steluţe roşii.

Doamna Philippe cuprinsese toate acestea dintr-o singură privire şi, chiar dacă ar fi avut un grăunte de neîncredere, un echipaj atât de luxos a convins-o pe deplin.

După ce cupeul plecă, cea pe care scrisoarea o numea doamna Auger se instală lângă cămin, în apartamentul doamnei Raynaud şi al Antoinettei.

Primul act al comediei era jucat şi reuşise de minune.

Rămânea acum cel de-al doilea.

Puţin după plecarea doamnei Raynaud, doi tineri se apropiară de moş Philippe. După îmbrăcămintea lor se putea lesne vedea că erau nişte servitori în concediu, sau mai degrabă nişte servitori fără ocupaţie.

— Baltazar e acasă? întrebă unul dintre ei.

Baltazar era un vizitiu al casei, căci în curtea cu numărul 19 existau două grajduri.

— A plecat adineauri, răspunse Philippe.

— E camaradul nostru, reluă tânărul care vorbise întâi. Am servit multă vreme în aceeaşi casă şi suntem din acelaşi ţinut. Eu plec astă-seară şi aş vrea să-l văd înainte de plecare.

— Nu cred să se întoarcă înainte de zece, răspunse Philippe.

— Foarte bine, îl vom aştepta.

Şi se instalară mai întâi lângă poartă, apoi intrară în camera portarului. În cele din urmă, unul dintre ei se oferi să facă cinste cu un kilogram de vin la negustorul din colţ.

Moş Philippe îşi sfârşise treaba, casa era liniştită în timpul zilei, vizitatorii erau rari, în sfârşit, ora factorului trecuse.

Philippe primi propunerea şi plecă împreună cu noile sale cunoştinţe. Se instalară la o masă, cu o sticlă de vin dinainte. Urmară apoi câteva rânduri de coniac; aşa că trecu o oră, fără să se simtă.

În timpul acesta un al treilea individ se instalase în faţa casei cu numărul 19. După îmbrăcăminte, l-ai fi luat drept un vizitiu al casei.

Dacă moş Philippe s-ar fi întors şi l-ar fi întrebat ce caută, omul acela, pe care nimeni nu-l cunoştea, ar fi răspuns că-l aşteaptă pe vizitiul de la celălalt grajd.

Şi pe când tata Philippe golea cel de al treilea pahar de coniac, o trăsură se opri în faţa porţii şi doi domni decoraţi coborâră din ea.

Unul dintre ei înaintă şi, găsind uşa portarului închisă, se adresă omului care rătăcea pe lângă poartă:

— Unde e portarul?

— A ieşit adineauri. Dar ce doreşte domnul?

— O căutăm pe doamna Raynaud.

— La catul al treilea, uşa din dreapta.

— Mulţumesc!

Cei doi domni urcară treptele şi sunară.

Falsa doamnă Raynaud veni ea însăşi să le deschidă.

— Doamna Raynaud? întrebă unul dintre vizitatori.

— Eu sunt! răspunse bătrâna.

— Dumneata locuieşti împreună cu o tânăra domnişoară, numită

Antoinette?

— Da, domnule, răspunse ea manifestând îndată o vie emoţie.

— Atunci, doamnă, vei binevoi să ne urmezi, adăugă unul din cei doi domni.

Amândoi erau funcţionari ai parchetului.

În acelaşi timp, omul care staţionase în faţa casei dispăru şi pretinşii prieteni ai vizitiului Baltazar plăteau şi plecau spunând portarului că se vor întoarce peste o oră.

Philippe alergă la postul său şi o văzu pe bătrâna doamnă urcându-se în trăsură împreună cu cei doi domni decoraţi.

Rocambole voi să urce în apartamentul doamnei Raynaud.

Necunoscuta vizitatoare luase cu ea cheia, dar Philippe mai avea una. Scrisoarea semnată de Antoinette rămăsese deschisă pe cămin.

Rocambole o citi şi ridică din umeri.

— Se descurcă bine domnii aceia, murmură el, dar... vom vedea...

Milon îşi smulgea părul de disperare.

— Prostule!... îi zise Rocambole, mi se pare că ai mai văzut altele şi mai şi, de când eşti cu mine.

— E adevărat, murmură Milon.

— Ei bine! ascultă-mă şi nu te chinui să înţelegi.

— Ce trebuie să fac, stăpâne?

— Vei pleca la Rennes, chiar astăzi.

— Bine.

— Vei căuta să te întâlneşti cu domnul Agénor de Morlux şi îi vei spune că eşti Milon. Atât va fi destul. Îl vei aduce la Paris, fără a-i spune nimic altceva decât că domnişoara Antoinette trece printr-o primejdie mare. Urcându-te în tren vei trimite o telegramă maiorului Avatar, pentru ca să ştiu ora sosirii voastre. Restul mă priveşte.

— Te voi asculta, zise Milon.

— Domnule Timoléon, murmură Rocambole, te vei căi mai târziu de ceea ce ai vrut să faci.

Capitolul XXXIX

Aşadar, Antoinette fusese condusă în mijlocul nopţii, laolaltă cu ceilalţi tâlhari, în arestul de la prefectura poliţiei.

Tânăra fată petrecu o noapte infernală.

Una dintre femei cânta nişte melodii obscene, iar frumoasa Morton o insulta mereu, şi-i prezicea că va fi condamnată la cinci ani de închisoare.

Bătrânul tâlhar, cel căruia cu toţii îi ziceau tată, se văzu silit să intervină de mai multe ori pentru a lua apărarea Antoinettei.

Biata fată îşi frângea mâinile de disperare şi nu putu să închidă ochii toată noaptea. Drept pat i se dăduseră nişte scânduri goale. În închisoare, pentru prizonieri, orice distincţie socială dispare.

În sfârşit se făcu şi ziuă.

Hoţii arestaţi erau în număr de doisprezece sau cinsprezece.

La ora opt dimineaţa, un gardian veni să-i anunţe că li se va lua interogatoriul de către judecătorul de instrucţie şi că pe urmă, dacă se va găsi de cuviinţă, bărbaţii vor fi conduşi la Mazas iar femeile la Saint-Lazare.

La auzul acestui cuvânt, Antoinette se înfioră până în măduva oaselor.

Într-o zi, cu câteva luni înainte, domnul Bousselet, librarul speculant de manuscrise, adusese tinerei fete un roman englezesc de tradus.

Romanul acesta era povestea unei tinere femei persecutată de soţul ei, care fusese în cele din urmă închisă la Saint-Lazare. Englezii sunt de felul lor foarte conştiincioşi şi descriu toate lucrurile până în cele mai mici amănunte. Autorul acelui roman descrisese foarte pe larg închisoarea de la Saint-Lazare şi Antoinette avusese numai visuri urâte cât timp ţinuse traducerea.

Mai întâi fură duşi bărbaţii, unul câte unul, în faţa judecătorului de instrucţie. Nici unul dintre ei nu se mai reîntorsese.

Apoi veni rândul femeilor.

Antoinette rămăsese singură în arest timp de zece minute.

Atunci respiră uşurată ca de o greutate enormă. Gardianul care veni s-o ia şi pe ea la judecător nu putu să-şi stăpânească un gest de uimire.

Antoinette îşi păstrase mereu acelaşi aer de mândrie şi de demnitate, care îl uimi un moment pe brigadier şi pe comisarul de poliţie.

— Dar, ce ai făcut sărmană copilă? o întrebă gardianul.

— Nimic, răspunse Antoinette, sunt o fată cinstită. Sunt victima unei curse odioase.

— Dar n-ai pe nimeni care să te ajute?

— Ba da, zise ea, o am pe mama mea adoptivă.

În sală, Antoinette se întâlni cu brigadierul de poliţie care o condusese la comisariat.

— Curaj, îi şopti acesta, judecătorul e un om foarte inteligent. Să explici bine şi... dacă eşti nevinovată, te va pune îndată în libertate.

Cuvintele acestea dădură Antoinettei puţină încredere şi apăru în

faţa judecătorului cu capul sus, liniştită.
Judecătorul de instrucţie era un magistrat bătrân, cu multă experienţă. Avusese în faţa sa mii de delincvenţi de tot soiul.
La rândul său, văzând-o pe Antoinette, nu putu să-şi stăpânească un gest de mirare.
— Cum te numeşti? o întrebă cu bunătate.
— Antoinette Miller, răspunse ea.
— Unde locuieşti?
— În strada Anjou nr.19.
Magistratul consultă procesul verbal al comisarului de poliţie.
— Cum se face că te găseşti dumneata printre tâlhari şi femei de moravuri uşoare?
— Domnule, răspunse Antoinette cu mândrie, sunt victima unei urzeli infernale. Nişte oameni pe care nici nu-i cunosc mi-au întins o cursă şi acum pretind că sunt complicea lor. O femeie, pe care n-am văzut-o niciodată, a venit să mă reclame, declarând că sunt fiica sa. Dumnezeu mi-a dat până în prezent puterea de a nu înnebuni, dar raţiunea mea va începe să se zdruncine.
Pe când vorbea astfel, judecătorul citea cu atenţie procesul verbal al comisarului de poliţie.
— Continuă, zise el Antoinettei.
Atunci, tânăra fată, adunându-şi toată puterea, făcând apel la toată luciditatea spiritului său, povesti pe scurt, dar fără să lase nimic la o parte, teribila sa odisee.
Se exprimă cu limpezime şi glasul său era atât de sincer încât magistratul fu mişcat.
Ea îi descrise existenţa modestă pe care o ducea împreună cu mama ei adoptivă, până în ziua în care domnul Agénor de Morlux începuse s-o urmărească cu dragostea sa. La urmă îi recită aproape cuvânt cu cuvânt acea scrisoare semnată „baronul de Morlux”, care fusese punctul de plecare al tuturor nenorocirilor sale de peste noapte.
— Domnişoară, îi zise în cele din urmă magistratul, voi trimite un om în strada Anjou-Saint-Honoré, care o va aduce aici pe acea doamnă care spui că e mama dumitale adoptivă şi, dacă ea va confirma spusele dumitale, atunci nu vei mai găsi în mine un judecător care condamnă, ci un protector care va căuta să-i pedepsească pe vinovaţi şi te va pune la adăpost de orice pericol.
— Oh! domnule, exclamă Antoinette, cât de bun sunteţi! Sunt salvată!...
Judecătorul de instrucţie chemă în cabinetul său un înalt funcţionar de poliţie şi îi dădu ordin să meargă el însuşi, împreună cu

unul din agenţii său, în strada Anjou nr. 19 şi să o aducă fără întârziere pe doamna Raynaud.

Apoi, zise Antoinettei:

— Vei fi din nou dusă în arest, dar sper că numai pentru puţină vreme.

Şi se înclină în faţa tinerei fete, care ieşi din cabinetul său cu inima plină de speranţă.

O oră după aceea, sosea falsa doamnă Raynaud.

Agenţii se deplasaseră în strada Anjou şi li se indicase apartamentul doamnei Raynaud. Acolo găsiră o femeie bătrână, care răspunse la numele acesta. Cum puteau ei să bănuiască că doamna aceea nu era femeia pe care o aştepta domnişoara Antoinette?

Falsa doamnă Raynaud făcu o mutră consternată când intră în cabinetul judecătorului de instrucţie.

— Doamnă, îi zise magistratul, cred că bănuieşti pentru ce te-am chemat aici?

— Vai domnule, răspunse bătrâna doamnă, nu îndrăznesc să ghicesc.

— Dumneata eşti doamna Raynaud?

— Da, domnule.

— Ai fost institutoare?

— Timp de treizeci de ani şi aş fi fost încă şi acum.

— Să lăsăm asta. Locuieşti în strada Anjou?

— Da, domnule.

— Împreună cu o tânăra fată numită Antoinette?

— Da, domnule.

Bătrâna părea că se tulbură din ce în ce mai mult.

— Ah! exclamă ea, nenorocita! Ce i s-a întâmplat?

— Răspunde la întrebările mele, zise magistratul. Fata aceasta e orfană?

— Nicidecum, domnule... are o mamă, care mi-a încredinţat-o mie...

— Ah! zise magistratul, e fără îndoială o femeie din lumea bună?

Bătrâna doamnă ridică ochii spre cer.

— Dumnezeule! zise ea, oare Antoinette să vă fi minţit?

— Atunci cine este mama sa?

— O negustoreasă de mărunţişuri din cartierul Halelor, numită Marlotte.

— Ah! exclamă magistratul cu oarecare uimire, Marlotte este mama fetei?

— Da, domnule.

— Atunci cum se face că locuieşte împreună cu dumneata?

— S-a refugiat în casa mea anul trecut, spunându-mi că mama sa o maltrata. Ce vreţi domnule? Era cea mai bună dintre elevele mele de altădată... O iubeam ca şi cum ar fi fost propria mea copilă... Când am văzut-o plângând, i-am deschis braţele şi am primit-o în casa mea... Îşi câştiga pâinea de toate zilele dând lecţii de pian şi de desen... Cel puţin aşa îmi spunea mie.

Aici bătrâna doamnă începu să plângă.

— Continuă, zise magistratul.

Capitolul XL

Timp de câteva minute, pretinsa doamnă Raynaud fu cu atâta violenţă zguduită de sughiţuri de plâns, încât nu-i fu cu putinţă să vorbească.

În sfârşit, cu o sforţare îşi înăbuşi plânsul şi urmă:

— În timpul primelor luni, n-am avut a mă plânge de purtarea Antoinettei. Era foarte blândă şi părea că mă iubeşte foarte mult. E adevărat că lipsea aproape toată ziua de acasă şi uneori chiar şi seara. Dar, avea atâtea lecţii!... spunea ea. În fine, într-o seară nu s-a mai întors acasă. A doua zi mi-a zis că-şi petrecuse noaptea la căpătâiul uneia dintre elevele sale, care era pe moarte. Am crezut-o pe cuvânt. La opt zile după aceea, a plecat de acasă, după ce mă culcasem şi n-am mai revăzut-o decât a treia zi. I-am spus atunci că o voi înştiinţa pe mama ei şi că nu voiam s-o mai ţin în casa mea. Dar a început să plângă şi mi-a mărturisit totul. Era combinată cu un tânăr... un om care nu prea părea a fi cumsecade... un oarecare Polyt.

— Foarte bine, zise magistratul, dar ieri seară Antoinette era în casa dumitale?

— Ah! domnule, zise bătrâna doamnă, începând să plângă din nou, a venit cineva la mine azi dimineaţă, din partea acelui Polyt, să mă înveţe să spun că Antoinette era la mine, dar eu n-am înşelat niciodată justiţia şi nu vreau să-mi fac păcat tocmai acum la bătrâneţe... Vai! nu, Antoinette nu era la mine ieri seară şi trebuie să vă mărturisesc că este mai mult de o lună de când n-am mai văzut-o.

Şi bătrâna doamnă începu să suspine din nou.

— Poţi să te retragi, îi zise magistratul.

Ea se ridică, făcu un pas spre uşă, apoi căzu în genunchi în faţa judecătorului.

— Ah! domnule, în numele cerului!... Fiţi indulgent... Copila aceasta e mai mult nenorocită decât vinovată... A frecventat un

mediu rău... atâta tot!...

— Ridică-te, îi zise magistratul cu tristeţe. Justiţia trebuie să-şi urmeze cursul.

Şi cu un gest o concedie pe falsa doamnă Raynaud.

Sergenţii de oraş, care o vedeau văitându-se prin sală, îşi spuneau între ei:

— Aceasta e doamna care a reclamat-o pe fata aceea drăguţă de la arest.

Brigadierul care tot o mai credea pe Antoinette nevinovată, se mai îndoia încă.

Dar când, în curte, o văzu dând braţul unei alte femei, bătrâne care începu să se văicărească împreună cu ea, cea din urmă umbră de îndoială îi dispăru şi Antoinette fu declarată vinovată şi în ochii săi.

Cealaltă femeie era Marlotte, hidoasa cumătră care o reclamase pe Antoinette, declarând că este fiica ei.

— Mititica m-a tras pe sfoară! murmură brigadierul.

— Pentru un om şiret ca dumneata, îi zise unui dintre oamenii săi, e o adevărată ruşine!...

— Într-adevăr, murmură el, dar te asigur că încă o dată nu mai cad în capcană.

Şi se depărtă mormăind.

Falsa doamnă Raynaud şi Marlotte se depărtară braţ la braţ, plângând mereu.

Dar când ajunseră la Podul-Nou, după ce aruncară o privire în jurul lor pentru a se asigura că nu erau urmărite, începură să râdă cu hohote şi se îndreptară spre o cârciumă din colţul străzii Roule.

— Să mergem să ne consolăm puţin, zise falsa doamnă Raynaud.

— Lucrurile s-au petrecut bine cu judecătorul?

— De minune, răspunse bătrâna doamnă.

Şi intrară.

. . . .

În timpul acesta, Antoinette fusese dusă la arest.

Acolo regăsi pe Madeleine Chivotte şi pe frumoasa Marton, care amândouă aşteptau să fie conduse la Saint-Lazare.

Madeleine şi Marton se certau.

Frumoasa Marton îi zicea:

— Mie mi se pare că „tata” ne-a vândut pe toţi.

— Şi pentru ce? întrebă Madeleine, care era şi ea părtaşă a complotului.

— Şi Polyt, de asemenea şi tu şi „mama” împreună cu voi. Aţi

făcut pe şmecherii cu noi şi am căzut ca nişte proşti în capcană... Acum încep eu să pricep care a fost cauza.

— Eşti nebună, îi zise Madeleine, tulburată puţin.

— Vezi tu, reluă frumoasa Marton, am cam bănuit eu lovitura când am intrat în cabinetul „curiosului". E o comedie pe care a-ţi urzit-o împotriva acestei tinere fete, căci se vede bine că tot ce spunea ea e adevărat şi că nu-l cunoaşte pe Polyt. Polyt, şi „tata" or fi primit bani de la cineva pentru a face să fie arestată împreună cu noi... Asta e sigur.

— Taci din gură! îi strigă Madeleine.

— Şi tu, reluă frumoasa Marton înflăcărându-se, şi tu eşti o canalie, Madeleine!... Ne vom socoti noi la Saint-Lazare, n-avea grijă.

Cam aici ajunseseră cu cearta când intrase Antoinette.

Speranţa strălucea în ochii tinerei fete şi acum frumoasa Marton, privind-o, nu mai stătu deloc la îndoială.

— Iartă-mă, domnişoară, îi zise ea, am fost rea cu dumneata... dar asta numai din pricină că băusem prea mult... Şi când beau nu mai ştiu bine ce fac... devin prea veselă... Ai vrea să mă ierţi, domnişoară?

Antoinette fu mişcată de tonul sincer al femeii.

— Din toată inima! răspunse tânăra fată, fără să stea la îndoială.

Şi întinse mâna frumoasei Marton, care din clipa aceea fu cu totul dezarmată.

— Nu-i aşa, îi zise ea, că niciodată nu l-ai cunoscut pe dobitocul aceia de Polyt?

— Nu, răspunse Antoinette, care nu putu să-şi stăpânească un gest de dezgust.

Apoi adăugă:

— Tot ceea ce am spus la comisariat e foarte adevărat. Voi ştiţi bine că nu mă cunoaşteţi.

Madeleine Chivotte întoarse capul în altă parte.

— Vezi bine, canalie, îi strigă frumoasa Marton, vezi bine că a fost o trădare.

Apoi adresându-se Antoinettei:

— Ai fost în cabinetul „curiosului" nu-i aşa?

Antoinette nu înţelese cuvântul.

— Iartă-mă, îi zise Marton, aşa îl numim noi pe judecător.

— Da, răspunse Antoinette, mi-a luat interogatoriul.

— Şi speri că vei fi pusă în libertate?

— Am toată speranţa, căci au trimis după mama mea, care va veni în curând să mă recunoască.

Trecuse astfel aproape o oră. Apoi un huruit se auzi în curtea

arestului. Era zgomotul trăsurii pentru transportul hoţilor şi delincvenţilor de tot soiul.

— A venit după noi! zise frumoasa Marton.

Apoi, arătând pumnul Madeleinei, îi zise:

— Ne vom aranja noi socotelile acolo, drăguţo...

— Vom vedea!... răspunse aceasta, punându-şi mâinile în şolduri.

Antoinette era liniştită. Judecătorul se purtase aşa de bine cu ea, încât i se părea cu neputinţă să i se mai întâmple ceva rău de acum înainte.

— Aşadar vă duceţi la închisoare? o întrebă pe frumoasa Marton, cu o voce plină de compătimire.

— Oh! eu, răspunse tâlhăroaica, sunt deprinsă; cunosc bine locul. Îmi ştiu de mai înainte şi pedeapsa... o lună de prevenţie şi şase de închisoare. Un singur lucru mă cam întristează, nu prea am bani şi voi duce-o cam greu.

Antoinette îşi aduse aminte că avea o pungă la ea şi că în ea erau două piese de câte zece franci.

— Uite, zise ea, întinzându-i frumoasei Marton, ia banii aceştia...

Frumoasa Marton se ruşină mai întâi, apoi apucă mâna Antoinettei şi o sărută.

— Şi când mă gândesc, murmură ea că am vrut să-ţi fac rău...

În momentul acela sosiră gardienii.

— Haidem, doamnelor, zise unul dintre ei, echipajul dumneavoastră e gata.

— La drum, zise Chivotte.

— Adio, domnişoară, zise frumoasa Marton Antoinettei.

Gardienii începură să râdă.

— De ce vă mai luaţi rămas bun, când veţi face drumul împreună, zise unul din ei.

Frumoasa Marton scoase un strigăt.

Antoinette rămase înlemnită.

— Dar nu e eu putinţă, zise frumoasa Marton, domnişoara va fi eliberată...

— Haide! haide! zise gardianul râzând cu hohote.

— Ştiţi că e tare mititica, adăugă celălalt, cât pe ce să ne înşele pe toţi, de la brigadier până la judecător!... Chiar şi pe tovarăşele ei le-a înşelat!...

— Ai căzut şi tu în cursă, frumoasă Marton?

Marton nu ştia ce să mai creadă.

— Ei bine! zise Madeleine Chivotte şi acuma mai spui că a fost o urzire?

Antoinette scoase un strigăt şi căzu fără simţire pe o bancă a

închisorii.

Gardienii o luară aproape pe sus pentru a o transporta în trăsura care trebuia s-o conducă la Saint-Lazare.

Capitolul XLI

JURNALUL ANTOINETTEI

Domnului Agénor de Morlux

Domnule şi prietene,

Rândurile acestea vor ajunge vreodată în mâna dumitale?

Vai! nu ştiu şi nu îndrăznesc s-o sper, dar situaţia mea e aşa de teribilă, aşa de oribilă încât m-am hotărât să descriu torturile prin care am trecut şi trec încă.

M-am despărţit de dumneata acum trei zile, la poarta casei mele şi dumneata îmi spuneai, părăsindu-mă cu regret:

„— Pe mâine, domnişoară."

„— Pe mâine, ţi-am răspuns eu, şi am, intrat în casă."

Peste o oră cineva mi-a adus o scrisoare de la tatăl dumitale, care îmi spunea că voia să mă vadă.

Pe la orele zece eram răpită. La miezul nopţii eram în mijlocul unei bande de tâlhari, la ora şase dimineaţa petrecusem o noapte în arestul prefecturii de poliţie, înainte de amiază, în aceeaşi zi, eram la Saint-Lazare!

Nu, dragul meu prieten, nu vei putea înţelege niciodată cuvântul acesta în toată oroarea sa.

Saint-Lazare!

E o închisoare în care sunt deţinute tâlhăroaicele şi femeile pierdute. Acolo e deţinută, şi cea căreia un moment dumneata te-ai gândit să-i dai numele dumitale şi ea a fost îmbrăcată ca şi celelalte, cu uniforma infamiei.

Care este crima mea, cui... şi cu ce am greşit?

Nişte oameni pe care nu-i cunosc au susţinut că sunt, complicea lor. O creatură hidoasă mi-a sărit de gât şi a declarat că sunt fiica ei.

Sunt oare victima uneia din acele asemănări bizare care înspăimântă spiritul omenesc?

Voi fi semănând pare aşa de bine cu vreo femeie decăzută, drept care sunt luată? Mai bine să mă opresc la această din urmă ipoteză.

N-am făcut nici un rău nimănui; cine, dar, ar putea să mă

tortureze în modul acesta?

Şi cu toate acestea, în timpul ultimei ore pe care am petrecut-o la prefectura de poliţie, avusesem o licărire de speranţă.

Judecătorul îmi luase interogatoriul şi, mişcat de lacrimile mele, de tonul energic al cuvintelor, îmi făgăduise că va trimite după mama Raynaud.

Am aşteptat o oră cu inima plină de speranţă şi în timpul acestei ore m-am crezut liberă.

Ce s-a petrecut oare? Alt mister!

Am fost ridicată împreună cu celelalte femei şi trăsura ne-a condus la Saint-Lazare.

Aud spunându-se împrejurul meu că, dintre toate închisorile, cea în care suntem noi e cea mai blândă. Cum vor fi atunci celelalte?

De azi dimineaţă, mulţumită câtorva franci pe care-i aveam la mine, stau singură într-o cameră. Mi s-a adus de lucru, căci munca este obligatorie aici, dar nu sunt obligată să cobor în atelier împreună cu celelalte.

În nenorocirea mea, mi-am găsit două prietene: viciul şi virtutea. Virtutea e reprezentată printr-o călugăriţă, sora Maria şi viciul printr-o femeie de moravuri uşoare, frumoasa Marton.

Frumoasa Marton e una dintre obişnuitele închisorii.

Vine aici pentru a şasea oară. Le cunoaşte pe toate prizonierele şi exercită asupra unora dintre ele o influenţă curioasă.

Sora Maria e una din supraveghetoarele închisorii.

Frumoasa Marton e convinsă de nevinovăţia mea şi m-a luat sub protecţia sa, deoarece multe dintre condamnate îmi sunt ostile. Femeile acestea pretind că prea mă ţin mândră.

Sora Maria împărtăşeşte aceeaşi convingere ca şi frumoasa Marton, de aceea e foarte bună cu mine.

Ea mi-a procurat hârtie şi toc pentru a-ţi scrie, bunul meu prieten. Trebuie să ştii că orice comunicaţie cu exteriorul este interzisă.

Frumoasa Marton mă încredinţează că se va însărcina ea cu expedierea scrisorii şi că are ea mijloace s-o dea în primirea dumitale.

De aceea, vreau să-ţi spun ce se petrece şi cum este pe la Saint-Lazare.

Desigur că de multe ori vei fi trecut pe lângă închisoare. Ai văzut poarta aceea mare care se deschide cu zgomot, sus de tot, în foburgul Saint-Denis?

În centru e un drapel, iar dedesubt aceste cuvinte sinistre: AREST ŞI CASA DE PREVENŢIE.

Poarta cea mare nu se deschide decât pentru trăsura care îi

transportă pe condamnaţi.

Eram ca moartă când am fost urcată în această trăsură, dar mişcarea şi aerul m-au mai însufleţit puţin. Am putut să văd şi să observ totul.

Cu toate protestele mele, am fost înscrisă ca vinovată de furt, complice a unui oarecare Polyt, certat cu justiţia şi ca fiică a acelei oribile femei care s-a declarat mama mea şi care e numită Marlotte.

Ceea, ce mi-a atras mai mult atenţia în această închisoare au fost cele două vorbitoare: vorbitorul publicului şi vorbitorul avocaţilor.

În vorbitorul avocaţilor se consultă cu apărătorii lor nenorocitele care trebuie să apară înaintea vreunui tribunal corecţional sau înaintea Curţii cu juraţi.

Vorbitorul publicului, adică sala în care vorbesc prizonierele cu prietenii sau rudele lor, are un aspect peste măsură de crud şi de bizar.

Închipuie-ţi o sală lungă şi foarte îngustă. La mijloc, de-a lungul sălii, e un grilaj de fier; într-o parte stau prizonierele şi în cealaltă vizitatorii.

Am intrat în interiorul închisorii, împreună cu frumoasa Marton şi cu o altă femeie, numită Madeleine Chivotte, conduse de către o călugăriţă supraveghetoare.

Ne-am oprit în faţa unei uşi pe care se vedea scris cuvântul: AREST

„— Aici ne vom petrece noaptea, îmi zise frumoasa Marton. Abia mâine vom fi îmbrăcate în uniforma închisorii.” Apoi, plecându-se spre mine, îmi zise încetişor: „Dacă ai ceva bani la dumneata, ascunde-i.”

Capitolul XLII

Frumoasa Marton avea dreptate, dragul meu.

Am fost lăsată în arest până a doua zi dimineaţa.

Arestul e o sală lungă, care cuprinde vreo opt paturi, dintre care unul este mai ridicat decât celelalte. E patul supraveghetoarei.

Să nu crezi că supraveghetoarea e vreo călugăriţă. Nicidecum, e o deţinută, mai mult decât atât, e o condamnată...

Şi în închisoare, ca şi în lume, sunt onoruri şi distincţii.

Cu timpul şi prin purtare bună, prizonierele capătă oarecare grade, care le îngăduie să ducă un trai mai bun şi le dau în acelaşi timp oarecare autoritate.

Sunt unele deţinute care, au ajuns infirmiere, altele lucrează la lenjerie. În sfârşit, câteva dintre ele sunt supraveghetoare.

Acestea nu mai au decât puţin timp de stat în închisoare.

Ele îşi aduc aminte cu groază de timpul când erau persecutate şi supuse la munci grele şi se poartă cu o supunere de sclave faţă de director şi de toţi funcţionarii şi gardienii închisorii, în schimb însă, cum suferinţa le-a înăsprit caracterul, simt nevoia să se răzbune pe cineva şi pacostea cade pe bietele prizoniere.

Supraveghetoarea arestului este o femeie în vârstă, aflată de multă vreme la Saint-Lazare, unde de obicei nimeni nu stă mai mult de un an.

Când am intrat m-a măsurat din cap până în picioare. Aveam ochii plini de lacrimi şi mă lăsam condusă de frumoasa Marton.

„— Eşti foarte tânăra, îmi zice supraveghetoarea, şi desigur că...”

Frumoasa Marton a ridicat din umeri şi a chemat-o pe sora Maria. Se părea că supraveghetoarea voia să-mi spună lucruri neplăcute.

Sora Maria e o femeie foarte tânără, trebuie să aibă cel mult treizeci şi cinci de ani.

Trăsăturile sale sunt de o regularitate minunată şi poartă urmele unei adânci dureri. Ochii săi negri, care altădată trebuie să fi fost foarte strălucitori, respiră o bunătate fără margini.

Are un corp de copil şi nişte mâini de ducesă. De unde vine oare?

E la Saint-Lazare de vreo zece ani. De multe ori se poartă cu severitate, dar totdeauna e dreaptă. Deţinutele au pentru ea un respect fără de margini.

Femeia aceasta sigur nu e născută la umbra unei mănăstiri. Ea nu e destinată tristei şi sumbrei îndeletniciri de SORĂ a deţinutelor. Fără îndoială este victima uneia din acele furtuni teribile ale vieţii, care dezrădăcinează, distrug totul în calea lor.

Frumoasa Marton se aruncă la picioarele sale:

„— Surioară dragă, zise ea, mă cunoşti bine şi ştii cât sunt de infamă şi de depravată. Nu merit nici un pic de milă şi nici nu cer milă pentru mine. Dar, mai ştii tot aşa de bine, că niciodată n-am avut curajul să mint în faţa dumitale şi că aş trece şi prin foc, dacă mi-ai ordona. Ei bine ascultă-mă, te rog, şi priveşte-o pe domnişoara.”

Vorbind astfel mă arătă cu mâna şi sora Maria îşi fixă asupra mea ochii săi negri, a căror farmec e de nedescris.

„— Domnişoara, continuă frumoasa Marton, e o fată onestă şi numai dintr-o greşeală a ajuns aici... Te rog fii bună, ia-o sub protecţia dumitale.”

Vorbind astfel, îşi întoarse privirea arzătoare spre

supraveghetoare.

Aceasta întoarse capul în altă parte.

Sora Maria îmi zise câteva cuvinte pline de dragoste şi furăm închise în arest.

Cât timp noile deţinute n-au îmbrăcat încă uniforma închisorii, n-au voie să comunice cu restul prizonierelor.

La ora două ni se aduse mâncarea: legume şi pâine. La ora şapte ni se dădu ordin să ne culcăm. Frumoasa Marton avea patul alături de al meu. După ce ne culcară, ea îmi făcu semn că mai târziu vom putea să stăm de vorbă.

Într-adevăr, pe la orele nouă, supraveghetoarea dormea dusă.

Atunci frumoasa Marton coborî din pat şi se apropie de mine.

„— Să vedem, domnişoară, îmi zise ea, să stăm de vorbă puţin... Nu e posibil ca dumneata să rămâi multă vreme aici.”

„— Am avut un moment de speranţă azi dimineaţă, dar acum nu mai am, nu mai cred.

„— Şi spui că nu-l cunoşti nici pe Polyt, nici pe ceilalţi?”

„— Ţi-o jur!”

„— Oh! te cred... A fost o lovitură preparată împotriva dumitale. Chivotte trebuie să ştie tot şi într-o zi, mai curând sau mai târziu, va trebui să vorbească. Dumneata nu-ţi cunoşti nici un duşman?”

„— Nici unul.”

„— Nu e nimeni, vreun tânăr care să-ţi facă curte?”

Întrebarea aceasta mă făcu să tresar.

„— N-ai auzit ce-am răspuns comisarului de poliţie?” zisei eu.

„— Ah! da, răspunse ea, iartă-mă... îmi amintesc... E un oarecare domn Agénor, nu-i aşa?”

„— Da.”

„— Şi e bogat?”

„— Foarte bogat.”

„— Dar dumneata?”

„— Eu sunt săracă.”

„— Ah! zise frumoasa Marton gânditoare. Şi desigur că tânărul are rude.”

„— Da... tatăl lui e cel care mi-a scris şi mi-a trimis trăsura...”

Atunci am povestii acelei femei tot ceea ce-mi spusese Polyt în privinţa primejdiei prin care ai trecut dumneata...

Ea mă ascultă cu atenţie şi în cele din urmă îmi zise?

„— E o lovitură pusă la cale, ţi-o repet scumpă domnişoară. Polyt însuşi a chemat poliţia... Eu cred că dacă dumneata eşti astăzi aici, aceasta se datorează domnului Agénor.”

„— Ah! exclamai eu neîncrezătoare, e cu putinţă oare una ca

asta?”

„— Ah! reluă ea, eu nu-l acuz pe tânăr, dar o fi tatăl său, sau vreun alt membru din familie. Şi... uite, vrei o dovadă?”

„— Vorbeşte, murmurai eu.”

„— Ei bine! îţi aduci aminte că după cererea dumitale, comisarul a trimis după domnul Agénor în strada Suresnes?”

„— Da.”

„— Şi nu i s-a adus răspunsul că domnul Agénor plecase din Paris?”

„— Ba da...”

„— Ei vezi? Pe de o parte dumneata erai arestată şi pe de altă parte tânărul era expediat din Paris.”

Mărturisesc că raţionamentul acesta e de o logică teribilă.

Te voi mai revedea oare vreodată?

Vai!... am început să-mi pierd speranţa... Şi cu toate acestea îmi amintesc încă de scrisoarea tatălui dumitale, despre acea scrisoare plină de francheţe, de nobleţe... Nu, femeia aceea se înşeală... Nu e cu putinţă...

O mişcare a supraveghetoarei o făcu pe frumoasa Marton să sară repede în patul ei.

Din fericire dormitoarele nu sunt luminate în timpul nopţii şi supraveghetoarea n-a văzut nimic.

Toată noaptea n-am putut închide ochii, mă sileam să dezleg acea enigmă teribilă din care până acum nu pot pricepe nimic.

Tot cugetând, mi-a venit o idee care poate să fie adevărată.

Ascultă: Sunt săracă şi mama mea era bogată. Ce s-a făcut cu averea ei? Nu cumva victima sunt spoliatorii care se tem să nu reclam într-o zi averea bietei mele mame?

Oh! mai bine îmi place să mă opresc la ideea aceasta decât să-l acuz pe tatăl dumitale.

A doua zi dimineaţa, adică ieri, pe la orele şapte, ni s-au adus hainele de închisoare.

Frumoasa Marton a avut timp să-mi şoptească:

„— Ascunde-ţi banii!”

Din nenorocire nu mai aveam nici un ban. Am fost căutată prin buzunare şi au găsit portmoneul care era gol.

Frumoasa Marton băgă de seamă lucrul acesta.

„— Ah! exclamă ea, chiar dacă aş mai fi avut îndoială în privinţa dumitale, în clipa aceasta sunt pe deplin încredinţată... Eşti un înger...”

Ea ascunsese cu grijă cele două monede de aur. Unde şi în ce mod? Nu pot să ştiu, dar trecând pe lângă mine mi-a şoptit:

„— Fii liniştită, avem destui bani pentru opt zile şi până atunci voi primi bani şi eu.”

După ce am îmbrăcat costumele, am fost conduse în atelier. Mi s-au dat de cusut nişte cămăşi.

Până la amiază nu m-am mai întâlnit nici cu sora Maria, nici cu frumoasa Marton. Nu eram în acelaşi atelier.

La amiază, când am ieşit în curte, Marton m-a luat sub protecţia sa.

„— Scumpă domnişoară, îmi zise fosta mea inamică, i-am vorbit sorei Maria despre dumneata. Mâine îţi va da o cameră separată, căci astăzi n-are nici una liberă.”

„— Dar dumneata? am întrebat-o eu.”

„— Oh! despre mine să n-ai nici o grijă!... Nu sunt oare o femeie de moravuri uşoare, o tâlhăroaică?”

Vorbele ei m-au emoţionat aşa de mult, încât mi se umplură ochii de lacrimi.

Capitolul XLIII

Închisoarea Saint-Lazare are trei curţi separate. Eu nu cunosc decât una singură: e fără arbori şi e dominată de jur împrejur de înaltele clădiri ale închisorii.

Frumoasa Marton cunoaşte foarte bine toate părţile închisorii şi mi-a descris-o şi mie în toate amănuntele ei.

Sunt acolo femei de toate categoriile. Sunt unele care au comis un simplu abuz de încredere, care nu sunt încă stricate de nici un viciu, sunt altele, tâlhăriţe de profesie, care aşteaptă o a zecea condamnare; sunt femei acuzate de adulter, fete fugite de la părinţi şi ici-colea câte o femeie din lumea bună, care îşi ascunde numele şi ruşinea cu cea mai mare grijă.

Marton caută mereu să mă distreze şi-mi strigă nevinovăţia în gura mare. Ea le cunoaşte pe toate deţinutele şi le cheamă pe nume.

La ora unu după amiază am fost conduse din nou în atelier.

Frumoasa Marton s-a apropiat din nou de mine şi mi-a zis:

„— Sora Maria e foarte bună. Mi-a spus că voi avea fericirea să mă culc astă seară în acelaşi dormitor cu dumneata. Sunt foarte mulţumită de lucru acesta, pentru că Madeleine Chivotte a urzit un complot împotriva dumitale. Dar eu voi fi acolo şi am prevenit-o şi pe sora Maria.”

Deci, în noaptea aceea, m-am culcat şi eu într-un dormitor. Nu erau decât şapte sau opt paturi. Supraveghetoarea nu era şi din

nenorocire Madeleine, duşmanca mea de moarte, era şi ea în acelaşi dormitor.

Am văzut îndată că se urzise un complot împotriva mea, după atitudinea ostilă a deţinutelor.

Dar frumoasa Marton s-a înarmat cu un papuc şi, învârtindu-l pe deasupra capului, a exclamat:

„— Ştiţi bine că am fost acrobată în tinereţe şi că braţul mi-e destul de vârtos! Dacă vreuna dintre voi va îndrăzni să se atingă de domnişoara, va avea de-a face cu mine.”

Deţinutele, au început să murmure dar au rămas toate la locurile lor.

Eram zdrobită de oboseală şi în cele din urmă am adormit, gândindu-mă la dumneata, la sărmana mea surioară, care fără îndoială este în drum spre Franţa, la buna mea mamă Raynaud, care trebuie să moară de durere.

Când m-am deşteptat sunase clopoţelul pentru intrarea în atelier.

Sora Maria s-a apropiat ele mine.

„— Rămâi aici, copila mea, îmi zise ea.”

Celelalte deţinute au plecat şi sora Maria m-a condus în coridorul Sainz-Vincent-de-Paul.

În coridorul acesta e una din cupolele închisorii.

„— Vrei să auzi slujba?” mă întrebă sora Maria.

Am primit cu cea mai mare bucurie. Simţi atâta nevoie de rugă când eşti într-o situaţie ca a mea!...

Un preot citea la altar. Am ascultat slujba cu atenţie şi m-am rugat cu ardoare.

Când am ieşit din cupolă, sora Maria m-a luat în braţe şi am simţit o lacrimă caldă pe obrazul bunei femei.

„— Vino cu mine, copila mea, te voi conduce în odaia pe care ţi-am rezervat-o.”

Era o cameră care n-avea altă mobilă decât un pat foarte simplu.

Sora mi-a dat câteva cărţi pioase şi tot materialul necesar pentru scris.

Apoi mi-a zis:

„— Sunt şase ani de când stau în închisoarea aceasta şi am văzut multe femei... De aceea nu cred că mă pot înşela. Ei bine!... trebuie să-ţi spun că împărtăşesc şi eu parerea frumoasei Marton. Dar, copila mea, eu nu sunt, decât o sărmană călugăriţă şi părerea mea n-are nici o greutate. Nu pot să fac altceva decât să-ţi îndulcesc puţin situaţia, pe cât îmi îngăduie regulamentele închisorii. Nu vei mai coborî în atelier şi voi face să se plătească antreprenorului o indemnizaţie pentru partea dumitale de lucru, căci munca este

obligatorie în închisoare. Ţi se va aduce de la cantină puţin vin şi o mâncare mai bună.”

I-am mulţumit din tot sufletul şi am întrebat-o dacă nu-mi era îngăduit să trimit scrisori în oraş. Mi-a răspuns că lucrul acesta era cu neputinţă pentru o deţinută.

Cu toate acestea îţi scriu, căci am mereu speranţa că rândurile acestea vor ajunge până la dumneata...

Pe când Antoinette scria aceste ultime cuvinte, uşa se deschise şi o femeie intră.

Era Marton. Ţinea în mână o mătură şi o cârpă mare.

— Ce-mi aduci acolo, dragă? întrebă Antoinette surâzând.

— Am venit să-ţi aranjez odaia, răspunse frumoasa Marton.

— Să-mi aranjezi odaia?

— Ah! continuă ea, trebuie să-ţi spun că deţinutele care stau în odăi separate nu-şi fac singure curăţenie. Ar trebui să mă plăteşti, domnişoară, dar eu sunt fericită să te pot servi şi nu-ţi cer nici o plată... Dar voi putea să te urmez când te vei întoarce în lume, simt că voi deveni sclava dumitale, simt că voi fi a dumitale trup şi suflet.

Antoinette îi întinse mâna emoţionată.

— Acum, continuă Marton cu vioiciune, să vorbim lucruri serioase. Ai scris o scrisoare lungă, nu-i aşa?

— Da.

— Domnului Agénor, dacă nu mă înşel?

Antoinette făcu un semn din cap.

— Mă însărcinez eu să-i duc scrisoarea, zise Marton.

— Cum o să i-o duci?

— Îţi voi spune îndată: sunt la Saint-Lazare unele femei care şi-au sfârşit închisoarea, aşa numitele deţinute voluntare. Cele mai multe sunt femei bătrâne, care nu ştiu încotro să se ducă. Li se dă de lucru şi administraţia le plăteşte. N-au voie nici ele să iasă din închisoare, dar de multe ori întârzie prin curte şi la capelă se întâlnesc cu deţinutele din alte sectoare.

— Ah! exclamă Antoinette mirată.

— Cunosc una care pentru câţiva bănuţi va duce scrisoarea dumitale Malvinei.

— Cine-i Malvine?

— E una dintre tovarăşele mele, zise frumoasa Marton, plecându-şi capul. Dar e fată foarte bună şi sunt tot aşa de sigură de ea, ca de mine însumi. Ea are voie să coboare la vorbitor duminica. Mâine scrisoarea dumitale va ieşi din închisoare.

— Dar cine se va îngriji de ea?

— August. Iartă-mă domnişoară, adăugă Marton înroşindu-se, dar sunt nevoită să-ţi spun toate acestea.

— Dar, zise Antoinette, mi-ai spus că la vorbitor deţinutele nu pot vorbi cu lumea, decât de la distanţă şi printr-un grilaj de fier.

— Nu-i nimic. Sfârşeşte-ţi scrisoarea şi-ţi voi povesti pe urmă totul.

Antoinette mai adăugă câteva rânduri, semnă şi se pregăti să îndoaie hârtia.

— Oh! nu aşa! zise Marton.

Şi, luând scrisoarea, o mototoli şi o făcu ghem.

Apoi, după ce o reduse la mărimea unei nuci, o băgă în buzunar şi îi zise Antoinettei:

— Unde locuieşte domnul Agénor?

— În strada Suresnes nr. 21.

— Foarte bine. Luni dimineaţa scrisoarea aceasta va fi în mâinile sale.

Şi frumoasa Marton începu să cureţe odaia Antoinettei.

Capitolul XLIV

Să ne întoarcem acum la o persoană pe care abia am întrezărit-o în prologul acestei povestiri.

E vorba despre Vanda Rusoaica, amanta lui Cocodès, femeia care îşi luase misiunea de a smulge o victimă de la eşafod.

Vanda devenise sclava maiorului Avatar.

Pentru ea, omul care oprise mersul ghilotinei era la fel de puternic ca şi bunul Dumnezeu.

Îl întreba în fiecare zi:

— Când vei avea nevoie de mine?

Rocambole răspundea:

— În curând!...

Devenind femeia maiorului Avatar în faţa lumii, Rusoaica îşi recăpătase atitudinea ei mândră de doamnă din lumea bună.

În vila Said, toată lumea admira frumuseţea acelei femei melancolice şi toţi şopteau că maiorul Avatar trebuie să fie un om foarte fericit.

Cu toate acestea, maiorul Avatar ieşea singur în fiecare zi şi se întorcea foarte târziu, în mijlocul nopţii.

Ştiau cu toţii că maiorul era rus, iar dacă zic rus, zic jucător.

Portarul care era de felul său foarte curios, pusese întrebări cameristului.

Cameristul îi răspunsese cu un aer foarte naiv:

— Domnul joacă foarte des şi pierde mulţi bani, de aceea se întoarce aşa de târziu şi adesea supărat.

Explicaţia aceasta oprise orice alte comentarii.

În ziua aceea, maiorul nu dormise deloc acasă şi nu se întorsese decât pe la amiază.

Urcă de-a dreptul în apartamentul Vandei.

Tânăra femeie stătea lungită pe un covor, după moda orientală şi fuma.

— Ei bine! zise ea, căci era la curent cu povestea celor două orfane, ai găsit ceva, stăpâne?

— Da, şi am nevoie de tine.

Ea scoase un strigăt de bucurie şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului maiorului.

— În sfârşit! murmură.

— Trebuie să te duci la închisoare, continuă Rocambole.

— Şi la eşafod mă duc, dacă vrei! zise ea cu un ton fanatic.

— Nu, te vei duce la Saint-Lazare.

Numele acesta o făcu să tresară şi să se înfioare.

— Acolo unde sunt închise femeile pierdute?

— Da, răspunse Rocambole.

— În ce scop?

— Pentru a o ajuta pe Antoinette Miller, una dintre cele două orfane ale lui Milon, să evadeze.

— Aşadar e la Saint-Lazare! exclamă Vanda.

— De câteva ore. Şi cu toate acestea, adăugă Rocambole râzând, e o fată cât se poate de cinstită!...

— Mă voi duce, zise Vanda. Dar pentru aceasta va trebui să fiu arestată... condamnată...

— Arestată, da, condamnată, nu.

— Sunt gata, zise Rusoaica.

— Oh! avem destulă vreme înaintea noastră, zisa Rocambole. Mai întâi trebuie să citeşti acestea.

Şi Rocambole îi întinse manuscrisul baroanei Miller, manuscrisul acela pe care îl găsise în caseta lui Milon.

Apoi, pe când tânăra femeie citea, el îşi aprinse o ţigară şi plimbându-se prin odaie murmură:

— În zadar încerc să-mi uit viaţa trecută, evenimentele mă silesc necontenit să mi-o amintesc. Va trebui să încep o luptă de moarte. Cu atât mai rău pentru el dacă voi redeveni Rocambole de odinioară.

— Ah! ce ţesătură de infamii! murmură Vanda, după ce isprăvi cu cititul manuscrisului.

Atunci Rocambole veni să se aşeze lângă tânăra femeie.

— Acum, zise el, ascultă-mă ca să înţelegi.

Şi îi povesti pe scurt dragostea Antoinettei şi a lui Agénor, cursa care-i fusese întinsă tinerei fete şi imposibilitatea în care se găsea acum de a o salva.

— Dar, zise Vanda, mi se pare că lucrul acesta e foarte uşor.

— Ţi se pare?

— Oare adevărata doamnă Raynaud nu poate să se adreseze parchetului?

— Mai întâi, zise Rocambole, adevărata doamnă Raynaud a dispărut. Timoléon a ascuns-o bine şi nimeni nu va putea s-o găsească.

— Şi portăreasa?

— Ei! portăreasa va fi pusă în libertate cu credinţa că Antoinette este cea mai fericită dintre femei.

— Dar, în sfârşit, reluă Vanda, toată ţesătura aceasta de minciuni poate fi lesne distrusă în faţa tribunalului.

— Fără îndoială!

— Şi când va veni rândul Antoinettei la judecată...

— Lucrul acesta nu trebuie să se întâmple niciodată... Antoinette nu trebuie să fie judecată. Domnul Agénor de Morlux vrea s-o ia în căsătorie şi nu e bine să se facă zgomot în jurul acestui nume.

— Ai dreptate. Dar nu se va şti niciodată că ea a fost la Saint-Lazare?

— Niciodată.

Vanda îl privi pe Rocambole cu un aer întrebător, dar nu putu să citească nimic pe faţa stăpânului.

— Acum, reluă el după o scurtă pauză, trebuie să-ţi faci pregătirile, adică să umpli bine două geamantane.

— Şi pe urmă?

— Vom spune servitorilor că plecăm pentru opt zile.

— Foarte bine. Şi unde mergem?

— Facem o scurtă călătorie la Londra.

— Aşadar, stăpâne, tu crezi că până în opt zile afacerea va fi rezolvată?

Rocambole făcu un semn afirmativ şi continuă să fumeze liniştit.

Dacă bunul Milon l-ar fi văzut în starea aceasta, ar fi început desigur să se vaiete, căci şi-ar fi închipuit că stăpânul nu le iubea deloc pe cele două sărmane orfane. Dar Milon era la o distanţă de treizeci de leghe de Paris, într-un tren expres şi Rocambole era om de acţiune prin excelenţă. Îi plăcea să vorbească puţin şi să lucreze mult.

O oră după aceea, Vanda şi „stăpânul” se urcau în trăsură şi

părăseau vila Said.

Maiorul îi zise portarului:

— Ne ducem la Londra pentru opt zile. Vei da toate scrisorile mele cameristului.

Maiorul n-aştepta nici o scrisoare, dar aştepta telegrama lui Milon si cameristul său avea ordin să i-o aducă, la „Café-Anglais”.

Rocambole o conduse pe Vanda la un hotel în strada Amsterdam, aproape de debarcader.

Ea ceru un apartament şi se instală ca şi cum ar fi trebuit să plece a doua zi dimineaţa.

— Acum, îi zise Rocambole părăsind-o, ne vom revedea astă seară la unsprezece.

— Unde?

— La „Café-Anglais”. Te vei îmbrăca pentru Operă, vei avea grijă să ai un decolteu cât mai adânc, vei urca scările repede, ca să nu fii observată şi mă vei găsi în cabinetul nr. 29.

Rocambole se despărţi de Vanda şi se îndreptă spre strada Şerpilor, unde îl aştepta braţul său drept, lucrătorul Noël, zis şi Cocorico.

— Ascultă-mă, îi zise el, ai pe cineva la îndemână care să cunoască bine închisoarea Saint-Lazare?

— Cred că da, răspunse Noël surâzând. Altă dată aveam tot soiul de cunoştinţe...

— E adevărat, murmură Rocambole.

Noël îşi adună amintirile şi în cele din urmă îşi lovi fruntea, exclamând:

— Am găsit!

— Pe cine?

— Pe Madeleine Chivotte, o tâlhăriţă recidivistă. Numai dacă nu cumva o fi şi acum tot la Saint-Lazare...

— E o fată inteligentă?

— Destul de inteligentă.

— Va fi în stare să descrie doamnei bine închisoarea?

Prin doamna, Noël şi Rocambole o înţelegeau pe Vanda. De aceea, Noël îl privi mirat.

— Da, zise cu răceală Rocambole, doamna vrea să facă o mică vizită la Saint-Lazare...

— Cred că Madeleine e destul de potrivită, răspunse Noël. Altădată locuia în strada Petits-Carreaux şi, în orice caz, o vom găsi prin împrejurimi.

Amantul ei, frumosul Joseph, a făcut zece ani de închisoare, dar acuma e liber... E un om cumsecade şi ne putem încrede în el.

— Ei bine! zise Rocambole, să mergem...

Maiorul Avatar intră în camera lui Noël şi în câteva minute îşi transformă cu totul fizionomia. Îmbrăcă o pereche de pantaloni largi, cu dungi, o cravată enormă, o jiletcă de catifea, în mână luă un baston gros, cu mânerul de argint. Avea aspectul unui mitocan.

Apoi se îndreptară amândoi spre strada Petits-Carreaux.

Capitolul XLV

Femeile de felul Madeleinei Chivotte, ieşeau foarte puţin din casă în timpul zilei. Noaptea era vremea lor.

Arareori li se întâmpla să se mute din cartierul lor şi toată lumea le cunoştea.

Noël n-o mai văzuse pe Madeleine de vreo zece ani şi cu toate acestea era sigur că, dacă nu locuia tot pe aceeaşi stradă, o va găsi prin împrejurimi.

Seara o întâlneai totdeauna pe Madeleine pe la negustorii de vinuri. Se lega de consumatorii ameţiţi şi le şterpelea binişor punga. Soiul acesta de furturi e greu de dovedit şi tâlhăriţa scăpa aproape întotdeauna basma curată.

Când nu putea să-şi dovedească nevinovăţia, primea patru sau cinci luni de închisoare. Femeia aceasta, pe care am văzut-o în tovărăşia lui Polyt şi a celorlalţi bandiţi care conspiraseră împotriva Antoinettei, trăia de mulţi ani cu un bărbat de o forţă herculeană, numit de toată lumea „Frumosul Jean-Joseph”.

Omul acesta fusese condamnat pentru tentativă de omor dar, după socotelile lui Cocorico, trebuie să-şi fi săvârşit pedeapsa şi să-şi fi reluat legătura cu Madeleine.

Strada Petits-Carreaux era una dintre puţinele străzi ale Parisului care-şi conservase vechiul său aspect.

Erau aceleaşi case, aceleaşi magazii, aceleaşi alei negre şi afumate. Niciuna nu-şi schimbase aspectul.

Cocorico se opri în faţa unei case, pe poarta căreia se putea citi pe o plăcuţă de aramă:

DOMNIŞOARA MADELEINE
FLORĂREASĂ.

— E la fel ca acum zece ani, zise Cocorico râzând.

Şi sună.

O bătrâna veni să-i deschidă. Noël o recunoscu îndată. Bătrâna, ca şi plăcuţa, erau din aceeaşi epocă.

— Mamă Augustina, zise el, eşti bună să ne spui dacă Madeleine

ne poate primi, pe domnul şi pe mine.

— Nici pe domnul, nici pe dumneata, nici pe nimeni: e dusă la ţară.

— Am înţeles, zise Cocorico, dar Joseph?

— E jos, la negustorul din colţul străzii Cléry.

— Mulţumesc, zise Noël.

Şi se îndreptară amândoi spre locul indicat.

Frumosul Joseph stătea la o masă şi bea în linişte un păhăruţ de absint.

— Drace! zicea el, căci prăvălia era goală, oare nu va veni nimeni astăzi să-mi ţină de urât?

— Prezent! strigă Noël intrând.

— Cocorico! exclamă Joseph, recunoscându-l îndată.

— Precum vezi, dragul meu. Aşadar, eşti liber?...

— Da. Am făcut şapte ani la Meline şi am fost graţiat. Dar tu?

— Eu revin de la ţară.

— Cu sau fără permisiune?

— Eu, niciodată n-am obiceiul să cer permisiunea altora

— Ha! Ha! râse Joseph, şi ce mai e nou?

Apoi, zărindu-l pe Rocambole:

— Domnul e un amic?

— Desigur, zise Cocorico, şi încă ce amic!...

— Atunci putem sta de vorbă?

— Bineînţeles, zise Cocorico închizând uşa stabilimentului.

Rocambole scoase o pipă din buzunar şi începu s-o încarce încetişor, cu tact.

— Vrei să-mi propui vreo afacere? întrebă Joseph clipind din ochi.

— Poate că da... poate că nu... Asta depinde.

— Cum aşa?... Iarăşi mistere?

— Afacerea e grasă, zise Noël, dar ne-ar trebui o recidivistă bună, ca Madeleine, de exemplu...

— E la ţară! zise Joseph râzând.

— La dracu!

— Cred că va sta vreo şase luni... Dar nu e deloc mult; afacerea a fost tot... grasă.

— Un furt? întrebă Noël.

— Nu... ceva mai bun. Ştii... am început acum să lucrăm cu doamna de familie...

— Ah!

— M-am asociat cu tata şi cu Polyt.

La auzul acestui cuvânt, Rocambole, care se gândea aiurea, deveni atent.

— E afacerea lui Timoléon, continuă Joseph.

— Ar trebui să fiţi mai atenţi, zise Rocambole, amestecându-se în vorbă, omul acesta a fost poliţist...

— Da, dar se pare că astă noapte am jucat o afacere mare. Eu nu eram, dar Polyt, Madeleine şi toţi ceilalţi au fost arestaţi... adică au plecat la ţară.

— Ce nenorocire! zise Rocambole, cu naivitate...

— Aş... nicidecum, lucrul era hotărât dinainte.

— Cum asta?

Şi Rocambole, pe care întâmplarea îl punea faţă în faţă cu unul dintre oamenii lui Timoléon, îşi luă o mutră din ce în ce mai mirată.

— S-au dat prinşi de bună voie, pentru ca să provoace arestarea unei tinere fete...

— Dar pentru ce?

— Se pare că un tânăr din lumea mare era amorezat de ea şi că părinţii nu se învoiesc la căsătorie. Atunci s-a urzit un mic complot şi fetiţa a fost arestată cu noi.

— Şi desigur că afacerile acestea se plătesc? întrebă Rocambole cu un ton indiferent.

— Madeleine a primit o hârtiuţă de o mie.

— Îmi dai voie?... întrerupse Noël, dar o privire energică a lui Rocambole îi tăie vorba.

Acesta relua:

— Aşadar, amanta dumitale e la ţară?

— Da. Şi, până când va fi judecată, n-o putem vedea deloc. Dar acum afacerile astea merg repede, nu mai putrezeşti în prevenţie, ca altădată. De altfel avem banii la ea, şi, pe urmă, nu e singură: a fost arestată împreună cu frumoasa Marton.

— Şi ea e în AFACERE?

— Nu, ea nu ştia nimic. Prea s-ar fi împărţit banii în multe mâini... Numai de şi-ar ţine Madeleine gura. Are obiceiul de a se îmbăta uneori şi atunci trăncăneşte vrute şi nevrute.

— Ei bine! şi dacă ar vorbi?

— Frumoasa Marton e răutăcioasă şi afară de asta are nişte braţe ca de bărbat. N-aş vrea să fiu în pielea Madeleinei, dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

— Adevărat? întrebă Cocorico mirat.

— Marton ar fi în stare să spună totul acelei domnişoare şi s-o ajute să iasă din închisoare.

„Foarte bine, cugetă Rocambole. Iată un ajutor preţios.”

Şi îşi întipări în memorie numele *Marton*.

— Dar... despre ce afacere vrei să-mi vorbeşti? întrebă după o

mică pauză Jean Joseph.

— Despre o afacere care nu e încă coaptă bine...

— Atunci?

— Eşti pe aici în toate zilele?

— În toate zilele.

— Ei bine, vom mai trece şi mâine şi vom vorbi.

Cocorico şi Rocambole strânseră prieteneşte mâna frumosului Joseph şi plecară.

Ajuns în stradă, Rocambole zise tovarăşului său:

— Acum va trebui să-l supraveghezi pe ştrengarul acesta zi şi noapte, mă înţelegi?

— Foarte bine, stăpâne.

— Trebuie să recunoaştem că adeseori găsim ceea ce nici prin gând nu ne trece să căutăm, zise Rocambole.

— Dovada iat-o, zise Noël, o avem în faţa noastră. Şi intră într-o, tutungerie pentru a-şi cumpără ţigări. La tejghea era o femeie între două vârste, îmbrăcată în negru, destul de impunătoare încă. Se cunoştea că trebuie să fi fost o femeie foarte frumoasă în tinereţe.

— Cum! zise Noël, dumneata aici?

— St! zise ea, nu trebuie să arăţi că mă cunoşti.

Rocambole intrase la rândul său în tutungerie şi văzu îndată cu cine avea de-a face. Era o fostă amică. Făcuse ceva economii şi se retrăsese în... afaceri. Noël se aplecă pentru a alege nişte ţigări:

— Ascultă-mă, Joséphine, zise el, ştiu un mijloc ca să câştigi zece ludovici astă seară.

— Un mijloc cinstit? întrebă ea.

— Foarte cinstit.

— Ah! Dumnezeule! Şi ce trebuie să fac?

Rocambole se apropie la rândul său.

— Să duci astă seară o cutie de ţigări la „Café-Anglais”, cabinetul 29 şi să întrebi de maiorul Avatar.

— Mă voi duce, zise ea.

— Femeia aceasta are o figură inteligentă, zise Rocambole ieşind. Dar eşti sigur că a fost şi ea la „ţară”?

— Şi-a petrecut acolo mai mult de jumătate din viaţă...

— Atunci e perfect, zise Rocambole, continuându-şi drumul.

Capitolul XLVI

În seara aceea, pe la ora unsprezece, maiorul Avatar care, mulţumită popularităţii sale la clubul „Asperges”, începea să devină

unul dintre oamenii zilei, intră la „Café-Anglais”, ceru cabinetul 29 pe care îl rezervase şi aşteptă sosirea Vandei.

Aceasta sosi câteva momente mai târziu.

Era aşa de bine învelită în vălul său negru, încât chelnerii nu putură să-i vadă deloc faţa.

— Draga mea copilă, îi zise Rocambole, am găsit ceea ce căutam.

— Şi ce căutai, stăpâne? întrebă ea cu supunere.

— Mijlocul de a te trimite, la Saint-Lazare chiar astă-noapte şi de a te scoate de acolo la momentul oportun, adică după eliberarea Antoinettei.

— Ah! zise Vanda, şi care e mijlocul acela?

— Îţi voi spune îndată. Acum să aşteptăm până când va sosi cel de-al treilea comesean.

— Noël?

— Nu, o femeie. Se aşezară la masă.

— Vezi să mănânci bine astă seară, zise Rocambole Rusoaicei, pentru că ziua de mâine va fi zi de post pentru tine.

Erau la masă de câteva momente, când cineva bătu la uşa cabinetului.

— Intră! zise Rocambole.

Uşa se deschise şi negustoreasa de tutun apăru.

Ce s-a petrecut între cele trei persoane ar fi destul de greu de povestit. Dar, după o oră, adică pe la unu şi jumătate din noapte, Vanda ieşi de la „Café-Anglais” pe poarta din strada Favart şi-şi aruncă în aleea semiobscură şalul său de bal.

Şi, aşa deodată, cum era cu capul gol şi în rochie de mătase, o luă de-a lungul bulevardului.

Opera era închisă de două ore şi carnavalul nu începuse încă. Era deci cu neputinţă să admită cineva ca o femeie cumsecade să se găsească la ora aceea în mijlocul unei nopţi umede, pe jos, în stradă, cu umerii goi... Era fără îndoială un mister la mijloc.

Zărind doi sergenţi de oraş, Vanda iuţi pasul ca şi cum s-ar fi ferit de ei.

Sergenţii începură s-o urmărească şi o ajunseră în faţa cafenelei Riche, în colţul străzii Peletier, în acelaşi moment în care doi tineri se apropiau de ea şi fără multă vorbă o invitau la masă.

Văzând sergenţii, Vanda scoase un strigăt de spaimă.

Unul din ei o apucă de braţ şi-i zise:

— Încotro te duci?

— Lasă-mă, zise ea, prefăcându-se îngrozită.

— Unde te duci şi de unde vii? repetă sergentul.

— Lăsaţi-mă, vă rog, mă întorc acasă.

— În costumul acesta?

— Mi-am pierdut pelerina.

Cei doi tineri se opriseră la o distanţă de trei paşi şi-şi spuneau râzând:

— Ştii că are curaj mititica!...

— De unde vii? repetă din nou sergentul de noapte.

— De la „Maison d'Or", răspunse Vanda.

— Unde locuieşti?

— Nu pot să vă răspund.

În timpul acesta o femeie traversă strada şi se apropie.

Purta o pălărie uzată şi un şal cu dungi. Avea înfăţişarea unei negustorese care se întorcea de la o serată în familie.

Ca din întâmplare îşi aruncă ochii asupra Vandei, dar îndată se opri pe loc şi apropiindu-se mai mult îi strigă în faţă:

— Hoaţo... Te-am prins!

— O cunoşti pe femeia aceasta? întrebă unul dintre sergenţi.

— Da, răspunse femeia cu şalul vărgat.

— Nu e adevărat, zise Vanda, n-am văzut-o niciodată pe doamna.

— Ştii că ai tupeu! exclamă femeia cu şalul vărgat, care, după cum lesne pot ghici cititorii, nu era alta decât negustoreasa de tutun, Joséphine.

Apoi, adresându-se sergentului de oraş:

— Să nu cumva s-o lăsaţi pe doamna în libertate, căci e o hoaţă care m-a escrocat de mai multe ori. Eu sunt doamna Gouleau, vânzătoare de tutun din strada Montergueil.

— Femeia aceasta minte, zise Vanda.

Cei doi tineri, care la început se grăbiseră s-o invite la masă, stăteau acum deoparte, nepăsători.

— Ascultă-mă, reluă sergentul, vrei sau nu să-mi spui de unde vii?

— De la „Maison d'Or".

— Dacă-i aşa, trebuie să fii cunoscută pe acolo?

— Oh! desigur.

— Vom vedea îndată, zise poliţistul şi se îndreptară toţi trei într-acolo.

Lacheul de la intrarea celebrului restaurant o privi pe Vanda cu cea mai mare atenţie şi declară că n-o văzuse niciodată.

Vânzătoarea de tutun îi urmase şi repeta mereu că Vanda era o tâlhăriţă.

Vanda susţinea aceleaşi lucruri, dar toţi chelnerii restaurantului declarară că n-o cunosc.

Atunci sergentul de oraş, care nu prea era răbdător de felul său, o conduse la comisariatul din strada Drout şi luă notă de acuzaţia

adusă de către doamna Gouleau.

După cum se aştepta, Vanda îşi petrecu tot restul nopţii la comisariatul de poliţie şi nu fu condusă la arest, decât a doua zi dimineaţa, după ce refuzase mai întâi cu energie să-şi spună numele şi domiciliul.

În timpul iernii mai ales, poliţia operează în fiecare noapte arestări de soiul acesta, aşa încât nimeni nu fu mirat de prezenţa Vandei.

Tânăra femeie ştiuse să-şi dea o înfăţişare neruşinată şi misterioasă în acelaşi timp.

La ora opt dimineaţa i se luă un interogatoriu sumar de către judecătorul de instrucţie, care se nimeri să fie un om tânăr şi foarte indulgent.

La întrebările magistratului, ea răspunse că nu putea să-şi declare nici numele, nici locuinţa şi că era în interesul ei să tacă.

De altfel, afirmaţia aceasta nu părea deloc absurdă, dacă se gândea cineva că Vanda era o femeie de moravuri uşoare, după cum arăta.

Cât despre acuzaţia de furt, se apără numai de formă, având grijă să lase o umbră de îndoială magistratului.

În sfârşit, scoţându-şi batista din buzunar, lăsă să-i cadă pe parchet un pachet de cărţi.

Atunci fu percheziţionată cu de-amănuntul şi se găsi la ea o sumă oarecare în aur şi în argint.

Atunci, magistratul nu mai stătu la îndoială. Femeia aceea misterioasă ieşea desigur din vreo casă de joc clandestină.

Cu mâna sigură semnă ordinul de transferare la Saint-Lazare.

Atunci Vanda respiră uşurată, căci, de mai multe ori, se temuse că, cu toate şiretlicurile sale, judecătorul avea s-o pună în libertate.

Pe la amiază, la numai douăzeci şi patru de ore după transportarea Antoinettei, Vanda sosea la rândul ei la Saint-Lazare.

Cum era tot în rochie de bal, cu umerii goi, tremura de frig şi ceru să i se schimbe îndată îmbrăcămintea.

I se aduse costumul închisorii şi o supraveghetoare o introduse în una din acele camere care servesc de arest provizoriu.

Toţi banii pe care-i avea Vanda la ea fură daţi în primirea directorului închisorii.

Cu toate acestea, i se lăsase un pieptăn mare de aur, care-i prindea părul la spate.

Ea însăşi şi-l scosese şi, dându-l unei călugăriţe supraveghetoare, zise:

— Eu nu voi rămâne multă vreme aici, căci desigur vor veni după mine... Cu toate acestea, deoarece mi s-au luat toţi banii, vei fi aşa

de amabilă să vinzi pieptenul acesta în folosul meu.

— Voi vorbi cu directorul, răspunse călugăriţa, luând pieptenul din mâna Vandei.

În timpul acesta tânăra femeie îşi ascundea în păr o spelcă lungă, neagră, de formă ciudată.

Spelca îi fusese dată de Rocambole în momentul când se despărţise de el la „Café-Anglais”.

„Stăpânul” îi spusese:

— Ia bine seama să n-o pierzi, căci atunci în zadar te duci la Saint-Lazare.

După ce îmbrăcase costumul închisorii, Vanda fu condusă în sala de masă şi de acolo în atelierul de lucru.

Capitolul XLVII

Camélia nu se făcuse femeie cuminte, decât atunci când farmecul său dispăruse cu totul.

Cine era Camélia?

Cu treizeci de ani mai înainte, dacă ai fi pus această întrebare cuiva, ţi-ar fi răspuns, privindu-te cu oarecare curiozitate, că era o dansatoare excentrică, vestită în întreaga lume.

Cu şapte sau opt ani mai târziu, decăzuse la rangul de simplă curtezană. Era destul de frumoasă încă, dar nu mai avea strălucirea de odinioară.

Mai târziu intrase în conflict cu poliţia corecţională şi suferise dese condamnări.

Acum, fiinţa care răspundea la numele de Camélia era o bătrâna hidoasă care, nemaigăsind nici un alt mijloc să-şi câştige pâinea de toate zilele, devenise servitoare în închisoarea în care fusese ea însăşi atâta vreme prizonieră.

Camélia era *deţinuta voluntară*, despre care frumoasa Marton vorbise Antoinettei şi care trebuia să ducă scrisoarea pentru domnul Agénor. Ea era aceea care trebuia s-o dea Malvinei, care la rândul ei avea s-o dea unui oarecare August, la vorbitor.

Femeia aceasta, care fusese aşa de frumoasă odinioară, era acuma de o sluţenie oribilă.

Îşi pierduse un ochi, din cauza unei boli şi părul său blond albise în unele locuri, căpătând un aspect bizar. Părea coama unui leu bătrân.

Femeia aceasta devenise acum religioasă, dar, cu toate acestea, îşi păstra relaţiile cu fostele sale tovarăşe şi le ajuta de multe ori să înşele vigilenţa gardienilor şi să încalce regulamentele.

Ştiuse însă să capete încrederea călugăriţelor şi i se îngăduia să vină duminica la capelă şi să asculte liturghia.

Frumoasa Marton ştia toate aceste lucruri când o încredinţase pe Antoinette că scrisoarea sa va putea să iasă din Saint-Lazare.

Duminică dimineaţă, Camélia era ocupată la infirmerie. Prepara ceai pentru bolnave. Frumoasa Marton se plânse că o durea gâtul şi după ce căpătă învoirea sorei Maria, se duse să bea un pahar cu ceai, în laborator.

Duminica, supraveghetoarele sunt totdeauna mai indulgente. Nu se lucrează, iar deţinutele au voie să se adune în ateliere şi să stea de vorbă.

Când frumoasa Marton intră în laborator, Camélia era singură.

Internul de serviciu era în sala vecină şi femeia care o ajuta pe Camélia, spăla treptele de la intrare. Frumoasa Marton se apropie:

— Dă-mi şi mie un pahar de ceai, îi zise ea.

— A? exclamă deţinuta voluntară, tu eşti Marton?

— Da.

— Aşadar te-ai reîntors?

Frumoasa Marton începu să râdă.

— Ştii bine, îi zise ea, că eu mereu mă plimb de la ţară la oraş. Îmi place vilegiatura...

— Aşa făceam şi eu în tinereţe, murmură Camélia.

Frumoasa Marton se aplecă şi scoase din ciorap o piesă de cinci franci şi un cocoloş de hârtie, care era scrisoarea Antoinettei.

— Să scurtăm vorba, zise ea, căci nu prea avem vreme la dispoziţie. Am venit pentru afaceri.

— Ah! zise bătrâna, întinzând cu lăcomie mâna spre piesa de cinci franci. Ai vrea un comision pentru secţia întâi?

— Nu, răspunse frumoasa Marton, pentru secţia a doua, în cea dintâi sunt eu.

— Aşadar, tu nu eşti aici din ordinul domnului prefect? întrebă Camélia.

— Nu. Sunt trimisă de un curios.

— Atunci cazul e mai grav, fetiţa mea, zise Camélia cu oarecare tristeţe. Vei avea de furcă şase luni.

— Sau doi ani, murmură Marton cu nepăsare. Acum să vorbim repede. Malvine e într-a doua?

— Da. Am zărit-o duminica trecută la biserică.

— Atunci îi vei da asta.

Şi frumoasa Marton puse în mâna Cameliei cocoloşul de hârtie. Piesa de cinci franci dispăruse de mult în largul buzunar al deţinutei voluntare.

— E pentru ea?

— Nu. E pentru domnul Agénor. Să ţii minte bine numele acesta.

— E un nume uşor. Am avut şi eu odată un amant Agénor. Ce stradă.

— Strada Suresnes, numărul 21.

— Bine. Aşadar Malvine pleacă?

— Nu, îl vede pe August astăzi.

— Ah! ai dreptate, zise infirmiera, numai de n-ar uita Malvine strada şi numărul.

— Malvine are memorie bună, zise Marton.

În clipa aceea, o soră intră în laborator. Marton îşi bău ceaşca de ceai şi plecă după ce mai schimbase o ultimă privire cu Camélia.

Pe la ora nouă, aceasta din urmă era în capelă.

Asculta slujba cu atenţie. Primul rând de deţinute ieşi din capelă. Camélia ceru voie să mai rămână şi la slujba a doua.

Surorile nu se împotriviră şi deţinuta voluntară îngenunche din nou.

Secţia întâi plecase, acum era rândul secţiei a doua.

Camélia îşi schimbă locul pe nesimţite şi acum era îngenuncheată aproape de intrare.

Deţinutele intrau două câte două. Camélia le privi pe rând pe toate, schimbând cu fiecare câte o privire discretă, căci puţine erau cele pe care să nu le cunoască.

În sfârşit o zări şi pe Malvina. Era o fată bună, zveltă, cu trăsături regulate.

— Vino lângă mine, îi zise Camélia, făcându-i semn din ochi.

Malvine înţelese şi veni să îngenuncheze lângă bătrâna deţinută.

Aceasta deschise cartea de rugăciuni şi, pe când prizonierele, conduse de călugăriţe, intonau un imn religios, îi zise încetişor:

— Marton e aici!

Malvine tresări şi răspunse:

— La întâia?

— Da.

— Nenorocita! A fost arestată, desigur, odată cu banda lui Polyt.

— Se poate, zise Camélia. Ai memorie bună?

— Dacă e pentru frumoasa Marton, da, răspunse Malvine. Aş face orice pentru ea.

Camélia îi strecură în mână scrisoarea Antoinettei.

— August va veni să te vadă astăzi, nu-i aşa?

— Aşa cred. Nu lipseşte niciodată.

— Trebuie să-i facem vânt scrisorii acesteia, urmă Camélia.

— Încotro?

— Agénor, strada Suresnes nr. 21.

— Bine, voi ţine minte. La amiază mă voi întâlni cu August şi pe la ora două scrisoarea va porni spre destinaţie.

— Ai vreun comision pentru Marton? întrebă Camélia.

— Poate că mititica n-o fi având nici un ban!...

— Asta nu ştiu.

— Eu am bani destui. Ia ludovicul acesta pentru ea.

Camélia ascunse moneda de aur şi începu să asculte cu sfinţenie liturghia.

. . . .

Pentru prizonieri un plic pecetluit cu ceară are o importanţă tot aşa de mare ca şi o scrisoare făcută cocoloş, cum era aceea pe care am văzut-o în mâna frumoasei Marton.

Mijlocul acesta de corespondenţă, cunoscut în toate închisorile, nu este violat niciodată.

Intermediarul şi adeseori sunt mai mulţi — n-are curiozitatea de a deschide scrisoarea.

Cocoloşul trece din mână în mână, întovărăşit de adresă, care în cele mai multe cazuri e dată verbal, şi ajunge neatins în mâinile destinatarului.

Malvine, ieşind din capelă, fu condusă în sala de mese şi apoi în curte. Era acolo de vreo zece minute, când o soră veni s-o cheme.

— Malvine, îi zise ea, eşti aşteptată la vorbitor.

Malvine alergă şi fu condusă împreună cu alte trei deţinute.

Vorbitorul era plin şi era zgomot ca într-o hală.

Vizitatori şi deţinuţi, aplecaţi peste gratii, schimbau complimente, consolări, speranţe. Se auzeau din toate părţile numai exclamaţii.

Abia se apropiase de August şi Malvine îi zise:

— Priveşte, mi s-a spart un dinte. Înnebunesc de durere...

Atunci August văzu că Malvine avea ceva în gură şi înţelese.

Malvine îşi rezemă fruntea de grilaj, apoi, într-un moment când brigadierul de serviciu întorsese capul, îşi umflă plămânii şi scuipă cocoloşul cu atâta siguranţă şi precizie, încât căzu drept în mâinile lui August.

— Din partea lui Marton, zise ea. Domnul Agénor, strada Suresnes, numărul 21.

— Foarte bine, zise August, îl voi duce.

Brigadierul nu văzuse nimic.

Capitolul XLVIII

Pe când scrisoarea Antoinettei ieşea de la Saint-Lazare în buzunarul lui August, o altă scenă se petrecea în curte, printre deţinute.

Madeleine Chivotte perora în mijlocul unui grup de prizoniere:

— Iată că de acum înainte, Saint-Lazare va deveni o casă aristocratică. După spusele domnişoarei Marton, nu mai sunt aici decât fete oneste şi femei din lumea mare. O ştiţi pe bruneta aceea, cu ochii de sfântă, care stă într-o cameră separată? Frumoasa Marton povesteşte că ar fi fiica unui prinţ rus. Auzi vorbă...

Tâlhăriţele începură să râdă.

— Pe cuvântul meu de onoare!... reluă Chivotte, e prea din cale afară!... Avem aici contese, baronese şi... mai ştiu şi eu ce?... Şi cu toate acestea eu o cunosc bine pe mititică...

— Ah!... O cunoşti? întrebară mai multe voci.

— E amanta lui Polyt.

— Şi?...

— Şi ca tine, ca mine, ca toată lumea!... Amantele lui Polyt sunt toate tâlhăriţe.

— Atunci de ce spune Marton că nu e adevărat?

— Asta numai pentru ca să-mi facă mie în ciudă, răspunse Madeleine. Nu ne înţelegem deloc noi două.

— Dar, zise Simone, o altă deţinută, ce ai tu cu mititica aceea?

— Nimic, răspunse Chivotte.

— Atunci, dacă n-ai nimic cu ea de ce te lăudai adineauri că o vei strânge de gât când va coborî în curte?

— De ce face pe mironosiţa?...

— Eu, continuă Simone, aş crede mai degrabă altceva.

— Ce anume? întrebă Madeleine încruntându-se.

— Că Marton spune adevărul, că Polyt împreună cu tine şi cu ceilalţi aţi pus ceva la cale.

— Să ne trădăm, camarazii?... Niciodată!...

— Pentru ca să provocaţi arestarea acestei fetiţe. Eram la arest când aţi sosit voi trei şi am văzut-o bine. Nu trebuie să fii psiholog pentru a vedea cum stau lucrurile. Când vorbeşte cineva cu ea ca între camarade, holbează nişte ochi... Se vede bine că nu înţelege nimic...

— Şi eu îţi spun, strigă Chivotte cu furie, că fata aceea are aceeaşi meserie ca şi noi!...

— Atunci, desigur că şi-o exercită prin pensioanele de fete, răspunse Simone. E o tâlhăriţă de lux.

— Tu să taci din gură! exclamă Chivotte, ameninţând-o cu pumnul.

Simone era o femeie mică, slăbuţă. Te şi mirai cum de se mai ţine pe picioare. Madeleine, din contră, era o femeie robustă. Simonei îi fu teamă şi tăcu din gură.

Atunci Chivotte începu să strige din nou:

— Şi cea care se plimbă pe acolo, singurică, e şi ea vreo ducesă, nu-i aşa?

Şi, cu mâna, arătă o deţinută care se plimba cu paşi rari în cealaltă extremitate a curţii.

Femeia aceasta părea că se fereşte de orice contact cu celelalte deţinute.

— A sosit azi dimineaţă, zise una dintre prizoniere.

— E o femeie din lumea mare. Era în rochie de bal când au adus-o. Am văzut-o eu, zise Simone, care nu voia să se certe cu Chivotte şi căuta acum s-o împace.

— E o tâlhăriţă ca şi noi, zise Madeleine.

— Eu, zise o altă deţinută, parc-aş ghici ce e cu ea...

— Da?

— Trebuie să fie vreo femeie măritată, pe care soţul ei a trimis-o aici.

— Proastă ce eşti! zise Madeleine, ar fi trebuit s-o judece mai întâi şi atunci n-ar mai fi cu noi. Ar fi în secţia celor judecate.

— E drept, întări Simone.

— E una ca şi noi, repetă Madeleine, dar care face pe mândra. Doamna e drăguţă... doamna lucrează în lumea mare... şi ne dispreţuieşte!

Cuvintele acestea ştirbiră un murmur printre deţinute.

— Hai s-o necăjim puţin, propuse Chivotte.

— Da, da, răspunseră mai multe voci.

Madeleine, în fruntea unei grupe, compusă din mai multe deţinute zburdalnice, se îndreptară spre deţinuta solitară.

Cititorii au ghicit: era Vanda.

— Bună ziua, scumpă ducesă, zise Madeleine când ajunse lângă ea.

Vanda păru că nu aude şi-şi văzu înainte de drum. Dar Madeleine nu se dădu bătută. Se postă în calea Vandei, care fu silită să se oprească.

— Iată-mă ducesă, zise ea.

— Cu mine vorbeşti? întrebă Vanda, privind-o ţintă în ochi.

— Da, ducesă.

— Te înşeli, răspunse Rusoaica liniştită, nu sunt ducesă.

— Da?... mie îmi venea să cred...

— Sunt contesă, adăugă Vanda. Ce vrei cu mine?

— Drace! mormăi Chivotte puţin încurcată, râzi de noi?

— Ce vrei? repetă Vanda cu răceală.

— Să ştim pentru ce ai fost adusă aici.

— Dar dumneata? întrebă Vanda cu mândrie.

— Eu, răspunse Chivotte, sunt o tâlhăriţă.

— Eu, zise Vanda, am venit aici să studiez moravurile închisorii.

Şi voi să treacă mai departe.

Dar Madeleine îi ţinea mereu calea.

— Ah! zise ea, s-ar spune că dumneata ne dispreţuieşti pe toate!

Deţinutele începură din nou să murmure.

Vanda ghici că mulţimea era iritată şi-şi plimbă asupra deţinutelor privirea sa energică.

— Lasă-mă să trec, îi zise ea Madeleinei.

— Nu vei trece! răspunse aceasta din urmă.

Vanda se înroşi de furie, cu toate acestea se stăpâni.

— Vă înşelaţi asupra mea, zise ea, lăsaţi-mă să trec!

— Aşteaptă numai puţin!... îţi voi scoate ochişorii!... exclamă Chivotte suflecându-şi mânecile.

Am mai făcut şi altă dată portretul Vandei. Ştim că era o femeie înaltă, subţire, ale cărei mâini delicate nu te-ar fi făcut deloc să te gândeşti la o forţă deosebită.

Sub pielea sa albă se ascundeau însă muşchi de oţel, iar talia-i delicată ascundea o forţă egală cu sălbatica-i energie.

La ameninţarea Madeleinei, sângele i se aprinse, buzele i se îngălbeniră, nările îi tremurau şi se dilatară, fu cuprinsă de ceea ce ruşii şi danezii numesc *furia albă*.

Madeleine făcu un pas înainte, cu pumnii strânşi, lucru care îi fu fatal.

Vanda se repezi asupra ei ca un fulger şi Madeleine fu răsturnată la pământ, călcată în picioare, zdrobită de acea creatură delicată pe care cu atâta obrăznicie o numise ducesă.

Chivotte începu să strige cât o ţinea gura.

Supraveghetoarele alergară:

— Soră, zbierară deţinutele, adresându-se călugăriţelor, Madeleine a început.

În acelaşi timp o altă femeie sosea în fugă.

Era frumoasa Marton.

— Ah! zise ea cu veselie, se pare că obraznica aceasta şi-a găsit naşul!...

Şi, salutând-o pe Vanda, care stătea acum liniştită şi mândră, zise:

— Doamnă, te rog să primeşti complimentele mele. Pe cât e de adevărat că mi se spune frumoasa Marton, pe atât e de adevărat că mi-ai făcut o mare plăcere.

Chivotte primise câteva lovituri puternice şi sângele îi curgea din abundenţă. Cu toate acestea, Vanda nu primi nici o pedeapsă, deoarece se dovedi că nu ea fusese de vină.

— Ah! canalia! zise Madeleine, îţi voi arăta eu mai târziu.

Vanda ridică din umeri şi-şi văzu de drum.

Alte supraveghetoare sosiră şi lucrurile se liniştiră.

Atunci Vanda se apropie de Marton.

Frumoasa tâlhăriţă fu foarte mândră de această atenţie, atât e de mare influenţa pe care o are forţa fizică asupra spiritelor mediocre.

— Dumneata eşti Marton? o întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse tâlhăriţa, căreia Vanda îi inspirase dintr-o dată un soi de respect.

— Eşti aici de trei zile, nu-i aşa? Ai fost adusă împreună cu o tânăra fată numită Antoinette?

— O cunoşti? exclamă Marton.

În tonul ei era atâta entuziasm, devotament şi căldură, atâta prietenie, încât Vanda văzu îndată că avea un ajutor în femeia aceea.

— Am venit aici ca s-o salvez, răspunse ea.

Frumoasa Marton luă mâinile Vandei şi le duse la buze.

Capitolul XLIX

Vanda îi făcu semn cu degetul.

— Tăcere! zise ea.

Apoi se retraseră într-un colţ al curţii.

— Sunt aici de ieri, zise ea. Am făcut anume să fiu arestată, pentru ca s-o pot vedea pe Antoinette şi să-i pot uşura evadarea...

Frumoasa Marton clătină din cap.

— Nu se poate evada de la Saint-Lazare, zise ea.

— De obicei, nu, dar de astă dată va fi o excepţie, răspunse Vanda cu o linişte care o impresionă foarte mult pe Marton.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea cu admiraţie.

— O femeie care vrea s-o salveze pe Antoinette, răspunse Vanda. Unde este biata fată?

— E la ea în celulă.

— Poţi să mă conduci?

— Nu, dar pot s-o rog pe ea să coboare în curte.

— Atunci, du-te şi cheam-o.

— Spune-mi numele dumitale.

— Nu e nevoie. Dar poţi să-i spui că vin din partea lui Milon. Va şti ea ce înseamnă asta.

Frumoasa Marton n-aşteptă să fie rugată de două ori. În timpul lipsei sale, Vanda, la care toată lumea se uita acum cu un fel de respect amestecat cu frică, îşi reluă plimbarea solitară.

Deţinutele simple n-au voie să intre în celulele separate, dar cele de aici puteau căpăta încuviinţarea de a coborî în curte.

Frumoasa Marton, în calitatea ei de îngrijitoare, avea voie să intre oricând la Antoinette.

Tânăra fată citea una din cărţile bisericeşti pe care i le lăsase sora Maria.

Marton intră cu un aer misterios.

— Scumpa mea domnişoară, îi zise ea, scrisoarea dumitale a plecat...

— Ah! exclamă Antoinette cu un surâs vesel.

— Dar nu despre asta e vorba acum.

— Dar despre ce?

— Este în închisoare, de ieri, o femeie care te cunoaşte.

— Pe mine?

— Şi care vrea să te ajute să evadezi. E un lucru foarte greu, dar n-are a face, eu am o încredere fără margini în femeia aceea, zise cu naivitate frumoasa Marton.

— Eu nu cunosc pe nimeni, zise Antoinette mirată şi plină de neîncredere. E probabil o nouă cursă care mi se întinde.

— Mi-a spus că vine din partea lui Milon.

— Milon! exclamă tânăra fată. Milon! Vine din partea lui?

— Da.

— Şi unde e, Dumnezeule?

— E în curte şi te aşteaptă.

Antoinette se sculă cu vioiciune.

— Am voie să cobor? întrebă ea.

— Da, dar trebuie s-o întrebi mai întâi pe sora Maria, care desigur că te va lăsa.

— Dar, adăugă Antoinette cu nelinişte, dacă femeia aceea oribilă mă va insulta din nou?

Tânăra fată vorbea despre Madeleine Chivotte.

— Oh! n-avea nici o teamă. A primit chiar adineauri o papară şi acum e la infirmerie, unde i se bandajează nasul.

Antoinette porni împreună cu frumoasa Marton şi amândouă căpătară autorizaţia de a coborî în curte. Vanda trebuia să-şi dea toată silinţa pentru ca să le ţină la distanţă pe prizoniere, care se

îngrămădeau în jurul ei. Acum nu se împingeau cu ostilitate, ci cu dorinţa de a face cunoştinţă cu o femeie care sub o aparenţă atât de delicată avea o forţă magnifică.

Trebuise să întrebuinţeze toată autoritatea privirii sale pentru a le împiedica să se strângă în jurul ei.

Din momentul în care Marton plecase, Vanda, pe a cărei faţă plutea liniştea înşelătoare a stăpânului ei, Rocambole, era în prada unei vii nelinişti.

Voia să fie mai repede în faţa Antoinettei. Îşi închipuia că avea să vadă o fată tânără, înaltă, cu faţa scăldată în lacrimi de disperare.

Deodată Antoinette apăru la braţul frumoasei Marton.

Femeile se judecă unele pe altele repede, dintr-o singură aruncătură de ochi.

Vanda se bucură văzând faţa liniştită şi aproape surâzătoare a tinerei fete şi îşi zise:

„Foarte bine! Se pare că sarcina nu-mi va fi atât de grea”.

În sprâncenele ei negre, în privirea ei sigură, în buzele ei roşii, ghicise o energie de care fără îndoială va fi nevoie.

Pe de altă parte, Antoinette, abia o privise pe Vanda şi se simţi dominată de acea privire aproape despotică.

În acelaşi timp, Vanda făcu câţiva paşi spre ea şi sub rochia brună şi tristă a prizonierei, doamna din lumea înaltă reapăru.

Ea întinse mâna Antoinettei şi-i zise:

— Bună ziua, copila mea.

— Bună ziua, doamnă, răspunse Antoinette, fascinată şi de glasul acelei femei, cum fusese fascinată şi de privirea ei.

Frumoasa Marton rămăsese la o parte, respectuoasă.

— Copila mea, reluă Vanda, dumneata nu m-ai văzut niciodată până astăzi şi cu toate acestea eu n-am venit aici decât pentru dumneata.

— Vii din partea lui Milon?

— Da.

— Ah! aşadar e adevărat că e la Paris... şi nu mă înşelasem acum trei zile, zise cu vioiciune tânăra fată.

— Era, dar acum nu mai este.

— Ah! exclamă Antoinette îndurerată.

— A plecat în urmărirea domnului Agénor de Morlux.

La auzul acestui nume faţa Antoinettei se lumină.

— Îl cunoşti şi pe el? întrebă tânăra fată.

Vanda nu răspunse la întrebarea aceasta, dar continuă:

— Căci, domnişoară, ţi s-a spus adevărul, la comisarul de poliţie. Domnul Agénor de Morlux a plecat din Paris. Pe când dumneata

căderai într-o cursă, i se întindea şi lui alta.

— Dumnezeule! murmură tânăra fată, aşadar sunt oameni care vor cu orice preţ să împiedice căsătoria noastră?

— Fără îndoială că sunt.

— Şi prin asemenea mijloace? Oh!... ce infamii!... Dar Agénor se va întoarce, împreună cu Milon, şi mă va ajuta să ies de aici.

Vanda clătină din cap.

— Nu, zise ea, nu ei te vor ajuta, ci eu.

Apoi, cum o scânteie de neîncredere părea că străbate mintea tinerei fete, Vanda reluă:

— Ascultă-mă bine. Mama dumitale avea avere şi averea aceasta i-a fost furată.

— Ştiu, zise Antoinette.

— Nu din pricina căsătoriei dumitale cu domnul Morlux te afli acum aici.

— Ah!

— Spoliatorii sunt aceia care te-au închis, temându-se de pretenţiile dumitale. Ei speră să facă din Saint-Lazare locuinţa dumitale eternă, mormântul dumitale. Trebuie deci să ieşi din această încurcătură în tăcere, fără nici un zgomot şi mai trebuie ca după ce vei fi ieşit să nu mai poţi fi găsită.

— Dar cum asta?

— Vei evada.

— E cu putinţă?

Vanda surâse.

— Pentru mine şi pentru cei pe care îi reprezint totul e cu putinţă.

Antoinette o privi cu mirare şi respect în acelaşi timp.

— Cine eşti dumneata, doamnă? o întrebă.

— Sunt prietena unui om atât de puternic, încât a putut să-l scoată pe Milon din închisoare. A unui om care a jurat să facă totul spre a-ţi reda averea mamei dumitale.

— Dumnezeule!

— Sunt prietena unui om care dumitale îţi e tot aşa de necunoscut cum ţi-am fost şi eu şi care, cu toate acestea îţi este devotat din dragoste pentru Milon.

— Dar, zise Antoinette, omul acesta, oricât de puternic ar fi el, va putea să-mi deschidă porţile acestei închisori?

— Va putea, răspunde Vanda. Ar putea chiar să intervină pentru eliberarea dumitale, dar ţi-am spus că pentru moment, duşmanii trebuie să-ţi piardă urma. Ora demascării şi a pedepsei n-a sunat încă pentru ucigaşii aceştia.

O bănuială trecu prin creierul Antoinettei.

— Ucigaşi ai spus, doamnă?

— Da. Ei au otrăvit-o pe mama dumitale.

Antoinette îşi înăbuşi un strigăt şi se clătină.

Vanda o susţinu şi cu vocea aceea sonoră, metalică aproape, care pătrundea până în sufletul oricui, îi zise:

— Copila mea, acum nu trebuie să doreşti numai libertatea, ci şi răzbunarea!...

— Oh! doamnă!... zise Antoinette, cuvântul acesta nu e un cuvânt creştin.

— Ei bine! zise Vanda, oricum, vinovaţii trebuie pedepsiţi.

— Cine ştie, zise tânăra fată, dacă mama mea nu i-a iertat pe patul de moarte?

— Poate... Dar oare societatea trebuie să-i ierte pe fraţii care, îşi otrăvesc propriile surori?

Antoinette scoase un strigăt de groază.

— Ceea ce îţi spun e purul adevăr, adăugă Vanda cu răceală.

Deţinutele le priveau de la distanţă pe cele două femei, care păreau că nu au nimic comun cu ele.

— Doamnele acestea se cred aici în foburgul Saint-Germain, mormăi Simone.

Frumoasa Marton auzi cuvintele acestea, se repezi spre Simone îşi scoase papucul din picior, îl învârti deasupra capului micuţei femei şi strigă:

— Te învăţ eu minte, nesocotito!

Capitolul L

Simone se temuse întotdeauna, de Madeleine, dar se temea încă şi mai mult de Marton, despre care toată lumea spunea că are mână grea.

Aşa că tăcu îndată, după ce mai întâi bolborosi câteva cuvinte de scuză.

— Ai noroc, îi zise Marton, că n-am chef să fiu pedepsită, altfel te-aş fi făcut una cu pământul. Dar bagă de seamă ce-ţi spun: dacă pe viitor mai îndrăzniţi vreuna să vă legaţi de cele două doamne pe care le vedeţi acolo, să ştiţi că veţi avea de-a face cu mine.

Şi cu această ameninţare, Marton se retrase şi se postă la o distanţă de zece paşi de Vanda şi Antoinette, care vorbeau într-un colţ al curţii.

Vanda zicea Antoinettei:

— Văd că eşti o fată inteligentă şi te cred destul de energică. Trebuie să înţelegi repede şi bine. Ascultă, ce vreau să-ţi spun. Totdeauna, când tâlharii sau asasinii se cred în afară de orice

primejdie, ei se trădează.

— E adevărat, zise Antoinette, dar unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun că nişte oameni care au fost atât de îndrăzneţi, atât de puternici, încât au urzit o conspiraţie ca cea care te-a adus pe dumneata la Saint-Lazare, sunt în stare de orice.

— Vai!... văd şi eu...

— Dacă am cere eliberarea dumitale, ar trebui să-i atingem pe ei. Şi oamenii aceştia se află aşa de sus, încât nici Milon, nici eu, nici cel care ne conduce, nu vom putea să-i atingem.

— Da, înţeleg bine ce-mi spui, doamnă, dar am fost închisă aici pentru că eram crezută vinovată...

— Fără îndoială.

— Şi dacă voi evada, nu voi confirma oare teoria aceasta?

— Ce-ţi pasă?

— S-ar putea să fiu prinsă din nou; şi atunci voi fi judecată şi condamnată.

— Mai întâi îţi făgăduiesc că nu vei mai fi prinsă. Şi pe urmă, cine e cea care a fost închisă aici? E oare Antoinette Miller? Nu, de vreme ce ai fost trecută ca fiică a unei oarecare Marlote.

— E adevărat, zise Antoinette, dar în mijlocul acestui haos e un lucru pe care-l înţeleg mai puţin chiar decât toate celelalte.

— Care?

— Magistratul care mi-a luat interogatoriul părea convins de nevinovăţia mea.

— E foarte adevărat.

— Şi a trimis după doamna Raynaud, mama mea adoptivă. De ce n-a venit?

— A venit, zise Vanda cu un surâs amar, şi a confirmat magistratului, cu propria ei gură, că eşti fiica Marlotei, şi că întreţineai legături de dragoste cu un oarecare mizerabil, numit Polyt.

— Oh! asta e cu neputinţă! exclamă Antoinette, zdrobită.

— E cu neputinţă, şi totuşi e foarte adevărat. Dar iată cum: cu o oră înainte de venirea poliţiei la doamna Raynaud, cineva a venit şi i-a adus un bilet semnat de dumneata, a cărui slovă era perfect imitată. Încrezându-se în biletul acesta, doamna Raynaud s-a dus la întâlnirea imaginară. În timpul acesta, o altă bătrână se instalase în locuinţa sa, rămasă liberă. Bătrâna aceasta a fost luată drept doamna Raynaud de către inspectorul de poliţie trimis de judecător, şi a fost condusă înaintea judecătorului, iar vorbele ei te-au pierdut în ochii magistratului. Înţelegi acum?

Antoinette asculta mută de uimire.

— Deci, reluă Vanda, femeia care vă evada de la Saint-Lazare, nu

va fi Antoinette Miilor, ci tâlhăriţa, fata Marlotei şi amanta lui Polyt. Cine oare, mai târziu, ar îndrăzni s-o recunoască în doamna baroană de Morlux?

La auzul acestor ultime cuvinte Antoinette tresări şi se înroşi toată.

— Dar, zise ea deodată, ce trebuie să creadă sărmana mea mamă Raynaud?

— Amicii noştri, o vor linişti... Acum, continuă Vanda, trebuie să ne ocupăm de evadarea noastră şi pentru ca lucrul acesta să se poată întâmpla, trebuie să intri la infirmerie.

— Dar nu sunt bolnavă.

— Trebuie să te îmbolnăveşti.

Antoinette nu pricepea.

— Îţi mărturisesc, spuse ea, că nu sunt destul de şireată pentru a simula o maladie.

— Nu e vorba de o simulare, vei fi bolnavă într-adevăr.

Şi cum Antoinette, din ce în ce mai uimită, o privea fără să înţeleagă, rusoaica îşi trecu mâna prin păr şi scoase spelca aceea pe care o ascunsese cu atâta atenţie.

Vanda îi apăsă marginile cu mâna şi apoi o puse sub ochii Antoinettei.

Tânăra fată putu atunci să vadă trei pilule de culoare diferită. Una brună, celelalte două albe.

— Ce sunt acestea? întrebă Antoinette.

— Boala şi vindecarea, răspunse Vanda.

Dacă vei lua una din aceste pastile albe pe care le vezi, peste câteva ore vei avea colici şi vărsături. Dar să nu te sperii, rezultatul nu e deloc periculos.

— Şi cealaltă pastilă? întrebă Antoinette.

— Cealaltă, răspunse Vanda, e cheia închisorii Saint-Lazare. Douăzeci şi patru de ore după ce vei fi luat-o, zidurile acestea vor fi departe de dumneata.

Antoinette îşi fixă privirea sa scurtătoare asupra tinerei femei.

— Nu mă înşeli dumneata oare?... întreabă ea în cele din urmă...

— Mă aşteptam la întrebarea asta, răspunse Vanda surâzând, să-ţi voi răspunde îndată. Priveşte... Şi-şi apropie de buze una dintre pilulele albe.

— Ce faci? întrebă Antoinette cu vioiciune.

— Îţi ofer dovada. Şi Vanda înghiţi mica pastilă albă.

— Aşadar vrei să fii bolnavă şi dumneata?

— Trebuie, pentru ca să te pot salva, trebuie să intru şi eu la infirmerie.

— Iartă-mă, zise Antoinette că m-am îndoit un moment de dumneata. Mă gândeam la toate prin câte am trecut de trei zile încoace şi cu toate că îmi spuneai că vii din partea lui Milon...

Şi întinzând mâna, luă cealaltă pilulă albă şi o înghiţi la rândul ei.

Atunci Vanda îşi ascunse din nou spelca în păr cu cea mai mare grijă.

Clopotul se auzi anunţând că ora plimbării trecuse.

Deţinutele părăsiră curtea şi intrară în ateliere.

Duminica e zi de odihnă la Saint-Lazare, dar regulamentul spune că prizonierele trebuie să stea în atelier şi să-şi petreacă timpul citind cărţi sfinte.

Madeleine fusese pansată şi i se dăduse drumul în curte.

— Când trecu pe lângă frumoasa Marton îi zise:

— Rău faci că te pui împotriva mea, Marton, căci asta nu-ţi va servi la nimic. Afacerea noastră e mai importantă decât crezi tu...

— Prin urmare recunoşti că e o afacere la mijloc?...

— Ei bine, recunosc. Şi dacă? întrebă ea provocatoare.

— Dacă e cineva care ar trebui să se teamă, tu eşti aceea, zise Marton.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că te-aşteaptă ceva... când vei ieşi de aici.

— Eu voi ieşi de la Saint-Lazare mai curând decât îţi închipui tu şi tu de asemenea, dacă vei fi de partea noastră. Afacerea e „grasă”.

Frumoasa Marton îşi stăpâni un gest de mânie şi păstrându-şi seninătatea sa obişnuită, răspunse surâzând:

— Ei bine!... vom vedea...

„Nu se ştie, îşi zise, nu se ştie ce se poate întâmpla. Cu oamenii aceştia trebuie să fii şireată întotdeauna.”

Vanda era în atelier cu frumoasa Marton, dar cum nu stăteau în aceeaşi bancă, le era cu neputinţă să vorbească până la ora mesei de seară.

Antoinette se înapoiase în celula sa.

. . . .

În aceeaşi seară, pe când medicul şef al închisorii se întorcea din oraş, unde îşi petrecuse toată după-amiaza, internul de gardă alergă speriat în cabinetul său.

— Domnule, îi zise el, avem holeră în închisoare.

— Holeră! exclamă medicul, neîncrezător.

— Da.

— Eşti sigur că nu te înşeli?

— Vino cu mine, zise internul şi te vei convinge singur, în celulele

separate este o tânăra fată care a intrat în închisoare acum două zile şi care se află pradă celor mai dureroase convulsii.

Doctorul îl însoţi pe intern şi o găsi pe Antoinette în pat, zbuciumându-se şi ţipând de durere.

Faţa şi mâinile i se învineţiseră şi umerii începeau să i se înnegrească.

Pe lângă asta avea vărsături violente.

Doctorul era gata să împărtăşească părerea internului dar, după ce examina cu atenţie limba bolnavei, exclamă:

— Asta nu e holeră, ci o boală indiană şi poate că acesta e singurul caz din Europa.

— Atunci, zise internul, sunt două cazuri, căci mai e şi jos o femeie care prezintă aceleaşi simptome alarmante.

Doctorul, uimit, luă mâinile Antoinettei, o ridică şi începu să o examineze cu atenţie plină de nelinişte.

Capitolul LI

Pe când Antoinette era atinsă de acea boală bizară, provocată de praful alb al Vandei, scrisoarea pe care o dăduse în primire frumoasei Marton ieşea dintre zidurile închisorii Saint-Lazare, în buzunarul lui August.

Cine era August?

E lesne de ghicit că un om care vine la Saint-Lazare pentru a vizita o femeie de felul Malvinei, nu poate aparţine decât celei din urmă trepte a societăţii.

August era un tâlhar de vreo douăzeci şi opt de ani, care de multă vreme uitase meseria de fierar învăţată de la părinţii săi şi care acum practica cu totul alt soi de meserie.

Cu toate acestea, până în prezent, niciodată n-avusese de-a face cu poliţia. Nu-i vorbă, îşi datorase de multe ori salvarea unei întâmplări fericite.

Singurul lucru care-l mai făcea demn de numele de om era chiar dragostea aceea nebună care-l degradase.

Căci August, mai înainte de a fi făcut cunoştinţă cu Malvina era un lucrător cinstit.

Femeia aceea îi inspirase una dintre acele pasiuni adânci, care sunt mai tari decât orice obstacol şi ţin cât ţine şi viaţa omului.

Malvina avea o influenţă totală asupra lui. La un semn al ei făcea bine sau rău, fără să discute.

În ziua aceea Malvine îi spusese:

„Vei duce scrisoarea aceasta în strada Suresnes nr. 21 şi o vei da, tu însuţi, în mâna domnului Agénor.”

Deşi, orice s-ar fi întâmplat, August trebuia să-şi îndeplinească misiunea.

Plecând de la Saint-Lazare, o luă de-a dreptul spre acea adresă.

Numele acesta de Agénor avea o rezonanţă oarecum războinică şi de aceea August îşi imagina îndată portretul vreunui semen al său fără profesie mărturisită, care trebuia să aibă vreo legătură de inimă cu vreo femeie de teapa Malvinei.

De aceea, când ajunse în faţa casei cu numărul 21 din strada Suresnes, rămase puţin cam mirat când văzu o clădire frumoasă, în care fără îndoială nu putea să locuiască un om de condiţia sa.

Stătu un moment la îndoială, apoi îşi făcu curaj, cugetând că, poate Agénor, era vreunul dintre servitorii casei.

Intră şi apropiindu-se de camera portarului, îl întrebă:

— Domnule Agénor?

Ţinuta lui jupân August nu era deloc aristocratică. Portarul îl măsură din cap până în picioare şi îi răspunse cu mândrie:

— Domnul baron Agénor de Morlux lipseşte din Paris.

La auzul acestui titlu, August făcu un pas îndărăt, uimit.

— Iartă-mă, zise el, nu ştiam că...

— Ce vrei? îl întrebă portarul bănuitor.

— E cu putinţă? bolborosi August. Oare nu cumva m-am înşelat? Sau poate mai aveţi pe altcineva pe aici cu numele de Agénor?

— Nicidecum, răspunse portarul, acesta e numele domnului baron de Morlux.

— Curios lucru! murmură August. Malvine ar fi trebuit să mă prevină.

— Încă o dată zise portarul, te întreb ce vrei.

— Am o scrisoare pentru el.

— Pentru domnul baron?

— Aşa cred. Scrisoarea e adresată domnului Agénor, strada Suresnes nr. 21.

— Ei bine, lasă-mi-o mie.

— Asta nu se poate! zise August. Malvine mi-a recomandat să nu dau scrisoarea, decât destinatarului

Portarul îl privi din ce în ce mai mirat.

— Cine-i asta Malvine? întrebă încruntându-se.

— E o cunoştinţă a mea, o femeie foarte frumoasă, răspunse August cu mândrie.

— Cred că domnul baron nu avea cum să o cunoască pe femeia dumitale, zise portarul cu dispreţ.

— Se poate, dar scrisoarea aceasta e un comision. E scrisă de o altă femeie care fără îndoială se cunoştea cu domnul Agénor şi care pentru moment, e „acolo”.

— Ce înseamnă asta „acolo”.

— Ce să însemne? Saint-Lazare! răspunse August.

— Dragul meu, îi zise portarul, cu severitate, aici eşti într-o casă onestă şi te rog, să îţi vezi de drum cu scrisoarea dumitale, sau fără ea, cum vei voi.

Dar figura lui August exprima o mirare atât de adâncă încât, portarul îşi schimbă părerea.

— Mi s-a dat un comision, îl îndeplinesc şi atâta tot. Este ceva rău în asta? zise August.

— Îţi repet, domnul Agénor de Morlux nu e acasă.

— Foarte bine, mă voi reîntoarce.

— E plecat din Paris!

— Şi când se va întoarce?

— Nu ştiu.

— Ei bine! zise August, voi veni în toate zilele pe aici, până când îl voi găsi... Când Malvine îmi dă un comision, e lucru sfânt pentru mine!

Şi plecă, după ce mai întâi arătase portarului, care era în culmea uimirii, scrisoarea în formă de cocoloş.

Luând-o de-a lungul trotuarului, August nu observă un om îmbrăcat în costum de vizitiu, care fuma liniştit o ţigară, pe trotuarul din faţa casei şi care nu pierduse nici un singur cuvânt din convorbirea sa cu portarul.

Omul se luă după el.

În colţul străzii Suresnes, August o luă pe bulevardul Malesherbes. Mergea repede, fluierând o melodie veselă.

În colţul bulevardului, necunoscutul în costum de vizitiu opri o trăsură.

— Camarade, zise el vizitiului, îl vezi pe tipul acela?

— Da, zise birjarul privindu-l cu atenţie pe August.

— Ei bine!... te iau cu ora. Îl vom urmări pas cu pas, fără să-l pierdem o singură clipă din vedere.

— Foarte bine, răspunse birjarul, care se simţea oarecum mândru că avea să conducă pe unul dintre semenii săi.

Deci, vizitiul necunoscut se urcă în trăsură şi porniră pe urma lui August, care din ce în ce iuţea tot mai mult pasul.

Bietul om era cât se poate de plictisit. Mai întâi nu putuse să-şi îndeplinească misiunea pe care i-o dăduse Malvine şi pe urmă aristocraticul cartier al Madeleinei nu era făcut pentru picioarele sale.

După ce stătu un moment la îndoială, îşi continuă drumul până la cazarma Pépinière.

În faţa cazărmii era un fel de cafenea unde se strângeau servitorii cartierului.

August avea un văr camerist şi fusese de multe ori în localul acela, împreună cu el.

Jumătate pentru a-şi mai ucide timpul, căci, în lipsa Malvinei, August n-avea nici o ocupaţie, jumătate în speranţa de a se întâlni cu vărul său, August intră înăuntru.

Stabilimentul era aproape gol. Chiar biliardul era lipsit de jucători.

August ceru un pahar de vin, îşi scoase pipa şi se informă dacă Baptistin, vărul său, mai venea pe acolo.

I se răspunse că Baptistin era la ţară împreună cu stăpânii săi.

Îşi bău deci paharul cu vin şi tocmai se pregătea să plătească şi să plece, când uşa se deschise şi alţi doi consumatori apărură.

— Vino bătrâne, zise acesta din urmă, să cinstim câte un păhărel...

— Cu plăcere, domnule baron, răspunse birjarul, care primise desigur instrucţiuni.

Amândoi părură că nici nu-l observă pe August, care la auzul titlului de baron, întoarse capul.

Unul era birjarul şi celălalt vizitiul particular. Se aduse o nouă sticlă de vin şi nişte cărţi de joc.

— Cine începe? întrebă omul cu costum de vizitiu.

— Tu, Agénor, răspunse birjarul.

August întoarse capul din nou.

— Dar cu marchizul, întrebă birjarul, ce se mai aude?

— Dar nu mai este marchiz, este viconte. Îşi schimbă stăpânul la fiecare opt zile. Nu e ca mine, care stau la Agénor de cinci ani aproape.

August cugetă:

„Ce prost, sunt!... Uitasem că servitorii au obiceiul să poarte numele stăpânului. Scrisoarea pe care o am în buzunar trebuie să fie pentru ştrengarul acesta.”

Şi se întoarse de-a binelea spre noii veniţi.

Capitolul LII

Cu toate acestea, August era un om destul de prudent şi mai înainte de a intra în vorbă cu cei doi oameni, mai, stătu încă în aşteptare.

— Aşadar, ţie ţi-e bine la Agénor?

— E un tânăr foarte cumsecade şi pe urmă, la el ai o mulţime de alte mici venituri.

— Eşti fericit, murmură birjarul. Noi am ajuns să murim de foame... îşi bate joc lumea de noi...

— Şi se mai întâmplă, reluă cel căruia tovarăşul său îi spunea Agénor, se mai întâmplă de multe ori să plece în călătorie. Iată de exemplu, acum sunt opt zile de când lipsesc de acasă. Îi plimb caii în fiecare dimineaţă şi restul zilei nu mai am nimic de făcut.

— Ce noroc!

Omul cu costumul de vizitiu, adică pretinsul Agénor, suspină adânc.

— Toate acestea, zise el, nu pot face fericirea cuiva.

— Al vreo durere sufletească? întrebă birjarul.

— Ah! da... o durere mare.

August asculta mereu, cu cea mai mare atenţie.

— Oare amanta ta te face nefericit? întrebă vizitiul.

— Ea? nicidecum... Sărmana mititică, ea e nefericită!...

— Cum aşa!

— E închisă de trei zile...

— Unde?

— La Saint-Lazare.

— Dar ce-a făcut?

— Ştiu şi eu? Se pare că avea cunoştinţe rele... S-a comis un furt în casa sa... şi a fost şi ea acuzată...

— Aşadar e la prevenţie?

— Da.

— Şi nu poţi să o vezi?

— Nici să-i scriu, nici să am vreo ştire de la ea... Şi vezi tu, asta mă întristează foarte mult...

August începea să nu se mai îndoiască. Se sculă şi se apropie de cei doi oameni, care păreau că-l privesc cu uimire.

— Spune-mi camarade, zise August, nu eşti dumneata în serviciul domnului de Morlux?

— Da, dragul meu.

— Unde locuieşte el? continuă August, mereu prudent.

— În strada Suresnes nr. 21. Al ceva afaceri cu el?

— Vreau să intru în serviciul său. Mi s-a spus că e un loc vacant, minţi August la întâmplare.

— E, într-adevăr, un loc vacant la grajduri. Angajarea depinde de mine... Vino mâine dimineaţă şi dacă te pricepi, treaba e ca şi făcută.

— La ce oră?

— Între nouă şi zece, dacă poţi. Vrei să bei un pahar cu vin?

— Cu plăcere, răspunse August, care-şi luă un scaun şi se aşeză la aceeaşi masă.

Falsul Agénor continuă, adresându-se birjarului:

— Ea are o prietenă la închisoare, arestată din ordinul prefectului. Pe aceasta o poţi vedea duminica. Malvine e fată bună şi desigur că va putea să-mi dea vreo veste de la Antoinette.

Auzind acestea, August nu mai stătu la îndoială.

— Iartă-mă camarade, zise el, dumneata o cunoşti pe Malvine?

— Desigur, dragul meu. Dar pentru ce mă întrebi?

— Malvine din strada Filles-Fieu?

— Tocmai, prietena Antoinettei.

— Eu n-o cunosc pe Antoinette, zise August şi nici n-am auzit vreodată vorbindu-se despre ea. Dar se prea poate ca Antoinette aceasta să fie prietenă cu frumoasa Marton.

— Da, dragul meu, sunt prietene foarte bune...

— Atunci, ea e...

— De ce mă întrebi toate acestea? adăugă falsul Agénor, cu prefăcută curiozitate.

— Lasă-mă să-ţi mai pun încă o întrebare şi pe urmă îţi voi răspunde. Cum îţi spune Antoinette dumitale?

— Agénor. Dumneata trebuie să ştii că avem obiceiul să purtăm numele stăpânului nostru.

— Acum văd bine că pentru dumneata e comisionul, zise August.

— Ce vrei să spui?

— Ştiţi?... Eu sunt August...

— August al Malvinei? întrebă falsul Agénor, surprins şi vesel în acelaşi timp.

— Da, eu sunt şi vin de la ţară!

— Ai văzut-o pe Antoinette?

— Nu, zise August, dar am o scrisoare pentru dumneata.

Şi, scoţând din buzunar scrisoarea-cocoloş a Antoinettei, o întinse celui pe care îl credea adevăratul Agénor.

Dar graba cu care acesta din urmă întinse mâna, îl făcu pe August să se oprească.

— Nu, zise el, nu aci.

Şi băgă din nou scrisoarea în buzunar.

— Ce faci? îl întrebă falsul Agénor, zâmbind.

— Te rog să mă ierţi, zise August, dar am făgăduit Malvinei şi făgăduiala mea e sfântă!...

— Ce i-ai făgăduit, prostule?

— Că nu voi da scrisoarea aceasta, decât în mâna lui Agénor.

— Eu sunt acela..

— Agénor, care locuieşte în strada Suresnes nr. 21?

— Aşadar, vrei să mergem în strada Suresnes?

— Desigur.

— Se poate, răspunse falsul August, cu cea mai mare linişte. Vom merge într-acolo. Dar, mai întâi, să mai deşertăm câte un păhăruţ.

Şi falsul Agénor comandă o a doua sticlă. Peste puţin, birjarul se sculă şi zise:

— M-ai luat cu vorba şi nici n-am băgat de seamă că s-a înnoptat. Bună seara, domnilor.

Desigur că plecarea birjarului îi convenea de minune falsului Agénor căci nu făcu nici o încercare ca să-l mai reţină şi rămase între patru ochi cu August.

Dar acesta se sculă la rândul său:

— Dacă vrei scrisoarea, camarade, să mergem în strada Suresnes, căci m-am cam plictisit de cartierul acesta.

— Dar grăbit mai eşti...

— Dumneata, răspunse August, nu eşti deloc grăbit să citeşti scrisoarea iubitei dumitale?

— Ei bine, să mergem, zise falsul Agénor, după ce aruncase o monedă de aur pe masa cafenelei.

Ieşiră în stradă.

— Graba prea mare nu e tocmai sănătoasă, zise falsul Agénor, după ce făcură câţiva paşi. Vrei să facem un mic ocol. Am de spus două cuvinte unui camarad...

— Să mergem! zise August.

— Vei vedea îndată că n-am căutat să te înşel, reluă falsul Agénor în timpul drumului.

Şi îl conduse până la poarta palatului vicontelui Carol de Morlux, care, după cum se ştie, locuia în strada Pépinière.

— Aici suntem la domnul viconte, unchiul patronului meu, zise el intrând.

Desigur că omul acela era cunoscut pe acolo căci portarul îi făcu un semn prietenesc din cap şi-l lăsă să treacă.

— Voi urca un moment la domnul viconte, îi zise falsul Agénor. Vei da voie camaradului să aştepte?

— De ce nu? zise portarul şi arătă lui August un scaun.

Falsul Agénor străbătu curtea şi dispăru în palat.

Trecuseră abia zece minute de când August aştepta în odaia portarului, când intră factorul şi, aruncând un pachet de scrisori şi jurnale pe masă, strigă:

— Pentru domnul viconte de Morlux.

August fu silit acum să-şi mărturisească faptul că noua sa

cunoştinţă nu-l minţise.

În timpul acesta, falsul Agénor intrase ca o bombă în cabinetul domnului viconte.

— Ei bine, îi zise vicontele ridicându-se şi recunoscând îndată întrînsul pe jupân Timoléon.

— Am ştiri de la mitica, domnule.

— Cum! Ce fel de ştiri?

— O scrisoare adresată domnului Agénor.

— Ei bine!... Unde e scrisoarea?

— Ah! zise Timoléon, nu e încă în posesia noastră.

Şi în câteva cuvinte îi povesti vicontelui ce se întâmplase.

— Nimic mai simplu, zise vicontele. Cheile de la apartamentul nepotului meu sunt la mine. Cameristul meu te va întovărăşi până acolo şi vei intra ca la tine acasă.

Vicontele sună, cameristul apăru şi primi ordinele stăpânului.

Timoléon coborî împreună cu el la portar.

Dar, lucru bizar!... August nu mai era acolo.

— Dar unde e domnul acela? întrebă Timoléon intrând.

— Nu ştiu, răspunse portarul. S-a apropiat de fereastră şi privea în stradă. Deodată a exclamat:

— Unchiul meu!... E unchiul meu!

Şi a ieşit pe uşă alergând ca un nebun, fără să mai am vreme să-l reţin.

Timoléon se repezi ca un fulger în stradă, dar în zadar îşi plimbă privirea în toate părţile. August dispăruse.

Capitolul LIII

Ce se întâmplase?

Vom explica îndată, în câteva cuvinte.

După ce Vanda intrase la Saint-Lazare, Rocambole nu rămăsese inactiv.

Palatul din strada Universităţii, adică locuinţa domnului baron Philippe de Morlux, fusese mereu supravegheată de către Noël. În strada Pépinière, unde locuia vicontele Carol, Rocambole pusese un alt om al său.

Omul acesta nu era altul decât Jean măcelarul, nenorocitul acela care îndeplinea funcţia de călău la ocnă şi căruia Rocambole îi dăduse libertatea.

Jean devenise un adevărat sclav al lui Rocambole.

La un semn al stăpânului s-ar fi aruncat în flăcări fără să stea pe

gânduri.

Omul acesta, înainte de a intra în închisoare, fusese măcelar. Era brutal şi sălbatic, dar în fond nu era o fire rea. Se putea lăuda chiar că săvârşise în viaţa sa multe acte creştineşti. De exemplu o ajutase multă vreme pe una dintre surorile sale, o sărmană văduvă cu şase copii, pe care bărbatul ei o lăsase în cea mai cumplită mizerie.

Cel mai mare dintre copii avea cinsprezece ani când nenorocitul apăruse în faţa Curţii cu juri.

Unchiul său fusese totdeauna bun cu el, îi cumpăra haine şi de multe ori îi aducea chiar şi jucării.

Copilul păstrase o amintire frumoasă despre acesta. În ziua când îl dusese la ocnă, trecuseră vreo treisprezece ani de atunci, plânsese din toată inima.

Copilul devenise adult şi nu prea avem a ne lăuda cu el, căci răspunde la numele de August.

Era tocmai cel care se mândrea cu dragostea Malvinei şi care fusese însărcinat să predea scrisoarea Antoinettei în mâinile lui Agénor.

Jean măcelarul îndată ce se văzu liber, veni la Paris.

Parisul este locul de refugiu al tuturor ocnaşilor, şi asta nu pentru că poliţia din Paris n-ar fi bine organizată, ci pentru că aici ocnaşul n-are alt duşman decât poliţia, pe când aiurea societatea întreagă îl duşmăneşte.

Deci, Jean măcelarul se reîntorsese la Paris şi începuse să-şi caute sora.

Biata femeie murise. Copiii ei erau împrăştiaţi, nu se ştie pe unde.

Singurul pe care l-ar fi putut recunoaşte era August, dar şi acesta dispăruse.

Ocna, durerea, ruşinea, îl transformaseră mult pe măcelarul de odinioară. Părul îi albise, spatele i se încovoiase şi cu toate acestea, August, care pentru a mai trece timpul se apropiase de fereastră, în recunoscu îndată.

Îl recunoscu mai mult după statura lui înaltă şi după un soi de legănat în mers, care-i era caracteristic.

De aceea alergase în stradă, uitând pentru ce venise în strada Pépinière şi porni în fugă după Jean măcelarul.

Acesta se plimba între strada Courcelles şi bulevardul Malesherbes, având grijă să observe bine pe oricine intra în palatul domnului de Morlux.

Cu toate acestea, Timoléon şi August putură intra fără să-i trezească atenţia. Rocambole îi dăduse în grijă să-l observe pe Timoléon şi jupânul acesta ştia să se deghizeze de minune.

Totuşi, Jean măcelarul ar fi trebuit să-l recunoască pe Timoléon mai uşor decât pe oricine altul, pentru că de către acesta fusese arestat, acum treisprezece ani, după săvârşirea crimei.

August alergă după el şi-l ajunse.

Fără multă vorbă, îi sări de gât, exclamând:

— Unchiule!... unchiule!... repetă tânărul.

Ocnaşul întoarse capul uimit şi recunoscu îndată copilul.

— August! exclamă luându-l în braţe.

— Unchiule!... unchiule!... repetă tânărul.

— Taci, nesocotitule! zise Jean cu voce înceată, vrei să atragi atenţia poliţiei?

August tresări, căci ghici îndată că unchiul său evadase...

Jean îşi privi nepotul cu dragoste.

— Cât de mult al crescut! îi zise el. Eşti bărbat acum, ai şi barbă...

— E aşa de multă vreme de când nu ne-am văzut, unchiule...

Jean suspină:

— Oh! da... e multă vreme.

Urmă o tăcere de câteva momente.

Jean vorbi despre sărmana sa Surioară.

August îşi plecă privirea ruşinat, când unchiul său îl întrebă ce ocupaţie are.

Dar, cum Jean părea că înţelege ce ocupaţie avea nepotul său, acesta exclamă:

— Oh! nu unchiule!... Sunt leneş, dar nu sunt tâlhar!...

— Foarte bine! zise Jean. Unde locuieşti? Vrei să vii cu mine astă seară? Vom mai vorbi despre mama ta, despre fraţii tăi... Eu locuiesc la Villette, la nişte prieteni... Sunt sigur că nu mă vor trăda...

— Vino la mine unchiule, îi zise August, stau în strada Cléry.

— Ah! nu, zise Jean. E prea în centru şi nu mă aventurez până acolo...

— Cu toate astea astăzi...

— E adevărat, dar îţi voi spune îndată... *Stăpânul* m-a trimis aici.

— Ce *stâpân*? întrebă August mirat.

— Cel care mi-a redat libertatea, murmură Jean, scoţându-şi cu respect pălăria.

— Şi ce făceai dumneata aici, unchiule? întrebă tânărul cu curiozitate.

— Vegheam asupra celor care intră în casa aceea...

Şi cu mâna arătă palatul vicontelui de Morlux.

August tresări.

— De acolo ies şi eu zise el.

— Cunoşti pe cineva de acolo?

— Da. Un vizitiu, vizitiul unui baron care se numeşte domnul de Morlux. M-a condus acolo şi m-a lăsat la portar, rugându-mă să-l aştept.

— Şi de unde îl cunoşti tu pe omul acela şi ce treabă aveai cu el? întrebă cu vioiciune Jean măcelarul.

— Ah! drace, îţi voi spune eu îndată cum stau lucrurile şi poate că dumneata te vei pricepe să-mi dai un sfat bun, căci sunt foarte încurcat.

Şi August îi povesti în câteva cuvinte aventura sa cu pretinsul vizitiu şi modul cum ajunsese scrisoarea aceea în mâna sa.

Jean asculta emoţionat.

După ce August sfârşi, Jean exclamă.

— Numai dacă *stăpânul* nu se înşeală, şi el nu se înşeală niciodată, omul cu care erai tu e Timoléon.

— Care Timoléon?

— Omul care m-a arestat şi m-a băgat la ocnă.

— Atunci dumneata crezi că scrisoarea aceasta nu e pentru el?

— Sunt curios, răspunse Jean măcelarul. Vino cu mine şi să iuţim pasul.

Îi apucă braţul şi porniră repede în direcţia foburgului Saint-Honoré.

August se ţinea după el cu mare greutate.

În colţul străzii Pépinière cu foburgul Saint-Honoré, e un hotel mobilat, cu o aparenţă destul de mediocră. Cei doi oameni dispărură în aleea strâmtă a hotelului.. Urcară la etajul al doilea şi după ce Jean bătu discret la uşă, intrară înăuntru.

Un om stătea pe un scaun la fereastră şi privea în stradă.

Era tot îmbrăcat în negru şi avea o înfăţişare liniştită şi senină.

Era maiorul Avatar, care-şi stabilise acolo punctul de observare.

— Stăpâne, zise cu vioiciune Jean măcelarul, iată ştiri de la Saint-Lazare, şi e o adevărată minune că n-au căzut în mâinile lui Timoléon.

Şi în câteva cuvinte povesti maiorului ceea ce-i spusese nepotul său.

— Să vedem scrisoarea, zise maiorul cu răceală.

Dar August era încăpăţânat...

— Nu, zise el, nu-ţi pot da scrisoarea nici dumitale. Numai dacă nu cumva eşti domnul Agénor.

Jean ridică din umeri, apoi îngenunche în faţa maiorului şi zise nepotului său:

— Priveşte!... omul acesta este *stăpânul*... şi tu trebuie să-l asculţi cum îl ascult şi eu.

În acelaşi timp, maiorul îşi fixă asupra lui August privirea aceea dominatoare, sub puterea căreia, odinioară, întreaga ocnă îşi plecase capul, ca un singur om.

August se simţi dominat şi bolborosi câteva cuvinte de scuză.

— Arată-mi scrisoarea, dragul meu, zise maiorul cu blândeţe.

August scoase din buzunar scrisoarea Antoinettei şi i-o întinse.

Rocambole luă scrisoarea, o desfăcu fără să se mire şi, aşezându-se la masă, începu să citească cu cea mai mare linişte...

Cititul scrisorii dură vreo douăzeci de minute.

După aceea maiorul luă un toc şi o foaie de hârtie şi începu să scrie.

După ce sfârşi, mototoli scrisoarea aceasta la fel ca cea a Antoinettei şi-i zise lui August:

— Pe aceasta o vei duce în strada Suresnes, celui care pretinde că se numeşte Agénor.

Capitolul LIV

Jean măcelarul şi nepotul său îl priviră pe Rocambole cu o mirare adâncă.

Acesta crezu că era bine să le dea câteva explicaţii şi, adresându-se lui August, zise:

— Dragul meu, scrisoarea pe care o aveai la tine nu era adresată vizitiului, ci baronului Agénor de Morlux însuşi. Desigur că faptul acesta ţi se pare bizar: un baron să primească o scrisoare de la o deţinută de la Saint-Lazare? Dar, după ce-ţi voi fi spus că femeia care scrie domnului Agénor e o fată onestă dar săracă, că domnul Agénor o iubeşte şi vrea să se căsătorească cu ea, că familia domnului Agénor, adică unchiul său din strada Pépinière vrea cu orice preţ să împiedice această căsătorie, după ce îţi voi fi spus toate acestea, vei înţelege, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse August.

— Adevărata scrisoare va ajunge în mâna domnului Agénor, adăugă Rocambole.

— Şi... aceasta?

— Aceasta e destinată să înşele familia, înţelegi?

— Dar, zise August, care era un tânăr destul de inteligent, nu e acelaşi scris...

Un surâs fin flutură pe buzele lui Rocambole.

— Ştii să scrii? îl întrebă el.

— Da, domnule.

— Ei bine, scrie-mi pe hârtia aceasta câteva cuvinte...

Şi întinse tocul lui August.

Acesta scrise:

„O iubesc pe Malvine” şi semnă: *„August.”*

Rocambole luă tocul şi scrise dedesubt:

„O iubesc pe Malvine — August.”

August rămase uimit. N-ar fi putut el însuşi să spună care era scrisul său şi care al maiorului.

— Eu scriu cum vreau, dragul meu, zise Rocambole. Talentul acesta m-a costat mult altădată. Acum, servindu-mă de el, vreau să fac bine. Să nu ne pierdem timpul însă...

— Ce trebuie să fac? întrebă August, fascinat de privirea lui Rocambole.

— Ascultă-mă bine. Domnul Agénor locuieşte într-adevăr în strada Suresnes. Te vei duce acolo, căci, dacă ceea ce bănuiesc eu s-a întâmplat, vei găsi instalat în apartamentul său pe pretinsul vizitiu. Îi vei da scrisoarea şi te vei scuza pentru neîncrederea pe care ai avut-o la început.

— Atâta tot?

— Îi vei mai spune omului acela că dacă vrea să-i scrie Antoinettei, te însărcinezi tu cu dusul scrisorii.

— Înţeleg. Îndată ce voi avea vreo scrisoare, voi veni pe la dumneata.

— Foarte bine, zise Rocambole, văd că n-ai capul înfundat că unchiul tău.

Fostul călău începu să râdă şi nu se simţi nicidecum ofensat.

Rocambole scoase cinci ludovici din buzunarul său şi-i întinse lui August:

— Iată, zise el, să bei în sănătatea noastră.

August nu voi să primească, dar unchiul său îi zise cu severitate:

— Ia-i băiete, când *„stăpânul*” porunceşte, trebuie să asculţi.

August luă cei cinci ludovici şi făcu un pas spre uşă, dar Rocambole îl opri.

— Unde locuieşti? îl întrebă.

— În strada Cléry.

— Singur?

— Da, domnule.

— Vei spune pretinsului vizitiu că nu poţi să te întorci la Saint-Lazare până joi şi că prin urmare are destul timp să-şi scrie scrisoarea. Îi vei da întâlnire pentru miercuri seara, într-o cârciumă oarecare.

— Foarte bine, zise August. Îi voi indica *„Ochiul Boului”* din

foburgul Saint-Martin.

Şi plecă. Dar Jean măcelarul alergă după el.

— Unde ne mai întâlnim noi?

— Unde vei voi, unchiule.

— Vino să mănânci cu mine astă seară.

— La Villette?

— Da, în strada Goutte-d'Or, la negustorul de vinuri din colţ. Vino la ora nouă, dacă poţi.

— Voi veni, zise August şi se îndreptă în fugă spre strada Suresnes.

Portarul nu era la postul său, se dusese să împartă scrisorile prin diferitele apartamente.

August se îndreptă spre apartamentul domnului Agénor.

Falsul Agénor fu cel care veni să-i deschidă.

— Ei bine! zise vizitiul văzându-l, ce te-a apucat adineauri?

— Iartă-mă, zise August, dar pe când eram în odaia portarului, m-am apropiat de fereastră şi l-am zărit pe unchiul meu. Am alergat după el ca să-i cer ceva bani.

— Aşadar, tu ai un unchi? întrebă Timoléon introducându-l pe August în apartamentul lui Agénor.

— Da, un negustor de haine. E foarte bun cu mama.

— Vrei să bei un pahar de vin de-al patronului? întrebă falsul vizitiu.

— Cu plăcere.

Intrară în sala de masă a lui Agénor şi se aşezară fără cea mai mică teamă, ca la ei acasă.

August scoase cocoloşul din buzunar.

— Iată scrisoarea dumitale, îi zise lui Timoléon.

Acesta luă scrisoarea, o desfăcu şi începu s-o citească cu cea mai mare atenţie.

— Sărmană, mititică! exclamă el după ce sfârşi, prefăcându-se foarte întristat.

— Dacă vrei să-i răspunzi, zise August, mă însărcinez eu cu transportul.

— Mulţumesc. Unde locuieşti dumneata?

— Oh! eu nu sunt niciodată acasă, răspunse August, dar mă poţi găsi la *Ochiul Boului* în foburgul Saint-Martin.

— Bine!... ne vom întâlni mâine sau poimâine.

August bău un pahar de Madera, strânse mâna falsului Agénor şi plecă.

Timoléon ieşi şi el şi intrând în salon deschise una din ferestrele care dădeau în stradă.

Când August ajunse în stradă, Timoléon, şuieră uşor.

Un om, care stătea, pe trotuarul de vizavi şi părea pe jumătate adormit, ridică ochii.

Timoléon îi făcu un semn rapid de la fereastră şi dispăru.

Zece minute după aceea, fostul poliţist se reîntorcea la domnul de Morlux.

— Iată scrisoarea, zise el intrând.

Şi îi întinse vicontelui Carol cocoloşul de hârtie.

Scrisoarea aceasta era un rezumat al scrisorii Antoinettei, cu simpla diferenţă că tânăra fată, adresându-se lui Agénor şi rugându-l să facă ceva pentru punerea ei în libertate, îşi exprimă credinţa că fusese victima unei erori şi părea că nici nu bănuieşte măcar că are vreun duşman.

Rocambole scriind în sensul acesta, voise să-l liniştească pe domnul de Morlux şi să-i adoarmă vigilenţa.

— Foarte bine!... zise vicontele terminând de citit.

— Cu toate acestea, reluă Timoléon, am pus pe cineva să-l urmărească pe purtătorul scrisorii.

— De ce? întrebă vicontele?

— Pentru că am fost traşi pe sfoară amândoi, răspunse Timoléon cu cea mai mare linişte.

Vorbele acestea fură ca o lovitură de trăznet pentru viconte.

— Ce vrei să spui? exclamă el.

— Un lucru foarte simplu, răspunse Timoléon. Scrisoarea pe care al citit-o nu e scrisă de mâna Antoinettei.

— Ba da, răspunse vicontele, care se apropie de un sertar şi scoase scrisoarea pe care Antoinette o scrisese lui Agénor cu câteva zile mai înainte. Te înşeli, e acelaşi scris...

— Negreşit... scrisul e imitat cu foarte multă abilitate. Şi eu nu cunosc decât un singur om de forţa aceasta.

— Şi cine e omul acela?

— Se numeşte Rocambole, răspunse Timoléon. Mă temeam ca el să nu se amestece în afacere. Acum sunt sigur de asta, domnule marchiz, şi îţi declar, că situaţia noastră este disperată.

— Eşti nebun! zise Carol de Morlux.

— Ascultă, reluă Timoléon, dacă până diseară nu vom găsi mijlocul de a-l trimite din nou pe Rocambole la închisoare, atunci suntem pierduţi.

Vicontele îşi privi cu atenţie complicele şi, puţin câte puţin, începu şi el să fie cuprins de teamă.

Timoléon continuă:

— Eu n-am nici o putere, pe când dumneata poţi totul.

— Eu?

— Da. În faţa dumitale toate uşile se deschid. Şi dacă mâine te vei duce la şeful Siguranţei generale şi-i vei spune: „Ştiu unde se ascunde un ocnaş evadat, Rocambole”, ţi se va da îndată o escortă de sergenţi de oraş şi vei putea să-l arestezi fără întârziere... Dacă nu..

— Dar unde este omul acela?

— Nu ştiu nici eu încă, dar poate că până diseară voi afla. De aceea am şi pus să-l urmărească pe acel August.

Şi Timoléon adăugă:

— Vrei să-ţi dovedesc că scrisoarea aceasta nu e scrisă de mâna Antoinettei?

— Da, zise domnul de Morlux.

— Ei bine, ascultă-mă!...

Şi fostul poliţist luă scrisoarea de pe birou.

Capitolul LV

— Domnule, reluă Timoléon după o scurtă pauză, omul acela care se numeşte August avea la început la el adevărata scrisoarea a Antoinettei.

— Nu e aceasta?

— Nu. Şi cu toate acestea sunt două scrisori la fel. Ce s-a întâmplat? Îţi voi spune îndată. În timp ce eu vorbeam cu dumneata, August era în odaia portarului. Deodată a alergat afară, strigând: „Unchiul meu!... E unchiul meu!...” Am coborât şi portarul mi-a povestit toate acestea. Am privit în stradă, în toate părţile, dar tânărul meu dispăruse. Cu toate acestea am găsit că tot era bine să mă duc cu cameristul dumitale în strada Suresnes şi m-am îndreptat într-acolo.

Pe drum, m-am întâlnit cu unul din agenţii dumitale, care a alergat spre mine zicându-mi:

— Ah! patroane, ce nenorocire că nu mai eşti în serviciul poliţiei?

— Şi pentru ce asta?

— Pentru că am fi avut ocazia să încasăm o primă frumoasă!... Acum cinci minute aş fi putut să-l arestez pe Jean măcelarul. Îţi aduci aminte de el, nu-i aşa?

— Şi nu l-aţi arestat? l-am întrebat eu tresărind.

— La ce bun? de vreme ce acesta nu ne mai priveşte pe noi?... îmi răspunse agentul.

— Dar cine-i acest Jean măcelarul? întrebă domnul de Morlux.

Drept orice răspuns, Timoléon scoase din buzunar un număr din *Gazeta Tribunelor* şi îl puse sub ochii domnului de Morlux.

Evadarea surprinzătoare a lui Rocambole şi a celor trei tovarăşi al săi era descrisă pe larg.

— Ei bine? întrebă din nou vicontele.

— Jean măcelarul, zise Timoléon, este unul dintre cei patru.

— Ah! foarte bine.

— Atunci, am pus mai multe întrebări agentului meu, şi am putut să mă conving că omul care era cu fostul ocnaş, nu era altul decât însuşi August, care acum trei sferturi de oră a venit să-mi aducă scrisoarea şi mi-a dat-o cu un aer aşa de încrezător, încât toate bănuielile mele au fost confirmate.

— Dar, în sfârşit, zise domnul de Morlux, din faptul că unul dintre tovarăşii acelui domn Rocambole a vorbit în stradă cu omul care purta scrisoarea Antoinettei, trebuie să tragem nişte concluzii aşa de alarmante?

— Îţi voi dovedi îndată că nu mă înşel. L-am postat pe agentul meu în strada Suresnes şi eu am urcat în apartamentul domnului Agénor. Aveam numai nişte bănuieli foarte vagi. August a venit şi mi-a adus scrisoarea. Când am plecat, am făcut semn agentului meu, care nu-l va mai pierde deloc din vedere.

— Şi pe urmă?

— Uite, priveşte scrisoarea. Observi în josul ei un cuvânt şters?

— Da.

— Ei bine, cuvântul acesta este şters de mine.

— De ce?

— Adevărata scrisoare, aceea care n-a ajuns în mâna noastră, a fost scrisă ieri seară sau cel mai târziu azi dimineaţă. Scrisoarea pe care o avem în mâna noastră a fost scrisă acum o oră. Vezi, continuă Timoléon, punând cele două scrisori una lângă alta, sunt scrise amândouă cu cerneală neagră, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

Timoléon scoase un flacon din buzunar.

— Priveşte bine, zise el.

Şi vărsă câteva picături dintr-un lichid galben pe scrisoarea cea veche a Antoinettei. Apoi întinse lichidul cu degetele. Literele rămaseră intacte.

— Tot nu pricep! zise domnul de Morlux.

— Pentru ca cerneala să fie inatacabilă de acest acid, continuă Timoléon, trebuie să fie scrisă de cel puţin trei sau patru ore. Dacă scrisoarea aceasta ar fi fost scrisă de azi dimineaţă, ceea ce vei

vedea, nu s-ar întâmpla.

Şi vărsă alte câteva picături de lichid pe scrisoarea imitată de Rocambole.

Literele dispărură îndată.

— Mâine, vei vedea că acidul acesta nu mai are nici o putere asupra aceleiaşi cerneli.

— Ei bine, întrebă vicontele, care începea să înţeleagă, ce concluzie tragi din toate acestea?

— O concluzie foarte simplă, reluă Timoléon. August s-a întâlnit cu Jean măcelarul, care este un agent de-al lui Rocambole. Lucrul e sigur, l-a dus pe August cu el, nu ştiu unde, dar bănuiesc că într-un loc unde era Rocambole.

El a păstrat scrisoarea adevărată şi a scris-o pe aceasta.

— Omul acela e foarte primejdios! exclamă Carol de Morlux.

— Domnule, răspunse Timoléon cu o linişte înspăimântătoare, dacă Rocambole nu intră la ocnă, dumneata vei fi cel care vei intra. Eu voi primi într-o zi o lovitură de cuţit, nepotul dumitale se va căsători în linişte cu domnişoara Antoinette, căreia îi va înapoia averea pe care dumneata şi fratele dumitale aţi furat-o de la mama ei.

— Dar se va duce la ocnă, zise Carol de Morlux foarte hotărât.

— Dacă avem puţin noroc, zise Timoléon, dacă Rocambole va fi arestat până mâine seară, totul va merge bine.

— Voi alerga îndată la prefectură.

— Oh! nu încă... Dacă vei alarma poliţia o dată în zadar, a doua oară nu te va mai crede. Trebuie să ştim mai întâi, cu siguranţă unde este Rocambole.

— Dar în ce mod vei putea să afli?

— Cu ajutorul lui August, căci omul meu deghizat în comisionar îl va urmări de aproape.

— Dar când te vei întâlni cu omul acela?

— Nu ştiu. Trebuie să plec de aici şi trebuie să nu mă vadă nimeni când voi ieşi, căci palatul dumitale este supravegheat.

Vicontele deschise fereastra cabinetului de lucru, care dădea în grădină.

— Poţi ieşi pe aici, zise el, zidul acesta dă în bulevardul Haussmann... Ţi se va da o scară.

— Crezi? Bulevardul e prea populat. Dacă vreun sergent de oraş mă va vedea sărind peste zid, voi fi arestat şi în timpul acesta Rocambole va triumfa. Avem un alt mijloc mai bun.

— Care?

— Cinezi în oraş, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Ei bine!... îl voi înlocui pe unul dintre servitorii dumitale. În loc să ieşi în cupeu, vei ieşi în faeton şi te vei reîntoarce cu un singur lacheu acasă.

— Şi crezi că în modul acesta nu vei fi recunoscut?

— Numai însuşi Rocambole ar putea să mă recunoască.

— Cum vrei, zise domnul de Morlux, care începu să se îmbrace pentru oraş.

Câteva momente după aceea faetonul domnului viconte Carol de Morlux străbătea bulevardul Malesherbes în trapul cailor.

Timoléon privi cu atenţie în toate părţile, dar nu zări nimic suspect.

Domnul de Morlux făcea parte din mai multe cercuri, printre care şi Clubul Asperges. Dar se ducea foarte rar pe acolo.

Cum însă intrarea acestui stabiliment e pe bulevard şi în colţul străzii e o mare îngrămădire de trăsuri, vicontele gândi că e mai bine să scape de Timoléon. De aceea se întoarse spre el şi îi zise în germană:

— Îmi voi petrece noaptea la club. Dacă ai să-mi comunici ceva mă găseşti acolo.

— Ne-am înţeles, răspunse Timoléon.

Dar în momentul în care faetonul domnului de Morlux ajungea în faţa clubului şi pe când acesta se pregătea să coboare, Timoléon îl apucă cu vioiciune de braţ.

— Ce este! întrebă domnul de Morlux.

— Priveşte...

Un cupeu se oprise la poarta clubului şi un om coborî.

— Vezi pe omul acela, adăugă Timoléon.

— Ei bine?

— El e!...

— Cine? întrebă vicontele mirat.

— Duşmanul nostru... Rocambole.

Şi Timoléon sări jos şi se pierdu în mulţime lăsându-l pe domnul de Morlux înlemnit.

Maiorul Avatar intrase în sălile clubului Asperges.

Vicontele intră la rândul său în sala de mese.

Maiorul era acolo.

Discuta foarte liniştit cu marchizul de B... şi când intră îi aruncă o privire atât de indiferentă încât vicontele îşi spuse:

„Timoléon visează”.

Sala era plină de lume. Maiorul povestea peripeţii din Caucaz, unde îşi petrecuse mai bine de zece ani ca prizonier.

Domnul de Morlux îl privi cu atenţie şi rămase convins că Timoléon se înşelase.

După cină vicontele îl luă deoparte pe marchizul de B... cu care era foarte bun prieten:

— Cine e omul cu care stăteai de vorbă?

— Un nou sosit, zise domnul de B..., maiorul Avatar, jumătate rus, jumătate indian.

— Îl cunoşti bine?

— Drace! Eu l-am prezentat aici. Cândva am petrecut şase săptămâni în casa părinţilor săi.

Acest răspuns alungă orice bănuială din mintea vicontelui.

Dar, pe la orele zece, cineva se apropie de domnul Carol de Morlux şi-i dădu o scrisoare.

Pe plic era scris un singur cuvânt: *Urgent*.

Capitolul LVI

Pentru a afla şi noi ce-i scria Timoléon domnului de Morlux, e necesar să ne întoarcem puţin înapoi şi să-l urmărim pe nepotul lui Jean măcelarul, adică pe August.

Agentul pe care Timoléon îl postase din întâmplare în strada Suresnes porni pe urma tânărului.

Era noapte, şi de astă dată August nu mai avea nevoie să-şi umple timpul.

Ceea ce i se întâmplase, ceea ce auzise în intervalul ultimelor ore, îl cam pusese pe gânduri.

Rocambole, care pe când mergea pe drumul crimei exercita asupra complicilor săi o forţă irezistibilă, luând în mâna sa o cauză dreaptă, nu numai că-şi păstrase această calitate, dar chiar şi-o dezvoltase.

August fusese adânc emoţionat de cele câteva vorbe pe care i le spusese omul acela. Era convins că tânăra fată, al cărui mesager era, fusese victima unei curse.

Gândul că contribuise şi el cu ceva la salvarea ei, îl mai împăca puţin şi îşi jură ca pe viitor să asculte fără să cârtească pe cel căruia unchiul său îi zisese, „*stăpânul*”

În Paris, unde există atâtea lucruri bizare, există şi o meserie puţin cunoscută în alte părţi şi care, cu toate acestea, e destul de lucrativă.

E meseria de *trepăduş*. Trepăduşul e un om care urmăreşte pe cineva.

Gândiţi-vă bine: cât de vaste şi variate pot fi urmăririle.

Soţul gelos îşi *urmăreşte* soţia. Amantul îşi *urmăreşte* amanta.

Cel interesat în vreo afacere secretă sau în vreun scandal, îşi *urmăreşte* victima.

Nenorocirea femeii care ieşind din casa ei pe furiş, se urcă într-o trăsură şi se duce la o întâlnire, dacă a fost *urmărită*!... Pe când altfel, ce fericire!...

August ieşi din strada Suresnes fără să bănuiască măcar că era urmărit.

Urmăritorul de obicei nu merge în urma victimei, ci înaintea ei...

Falsul comisionar intră înaintea lui August într-o tutungerie, La poarta Saint-Denis îl lăsă pe tânăr să treacă înainte şi-l văzu intrând într-un mic restaurant, care era în acelaşi timp şi debit de băuturi spirtoase.

August se aşeză la o masă şi ceru o jumătate de vin şi o porţie de mâncare...

Atunci comisionarul plecă înainte. În colţul străzii Saint-Denis se opri din nou în faţa unei mici prăvălioare de haine.

Negustorul era în uşă.

Falsul comisionar se apropie de el şi-i zise:

— Bună, ziua domnule Isambart.

— Bună ziua, Raquette, răspunse negustorul. Te-ai făcut comisionar?

Raquette surâse:

— *Urmăresc*, pe cineva, răspunse el.

— Bănuiam eu aşa ceva.

— Dar cum individul m-a văzut de două ori, vreau să-mi schimb costumul.

— Foarte bine, zise negustorul, ce-ţi trebuie?

— O bluză şi o caschetă, răspunse Raquette.

Falsul comisionar era fără îndoială o cunoştinţă veche a negustorului şi o cunoştinţă care plătea o dată şi bine, căci după ce se îmbrăcase în noul costum plecă fără să plătească.

Câteva minute după aceea intră în restaurantul unde August cina la o masă împreună cu un bărbat şi o femeie.

Se aşeză într-un colţ şi ceru nişte brânză şi o litră de vin.

August nici nu-l băgă în seamă.

De altfel vorbeau despre nişte lucruri cu totul indiferente:

— Trebuie să fii foarte plictisit de când Malvine e închisă.

— Cam aşa, răspunse August.

— Mai are mult fetiţa?

— Cincisprezece zile.

— Ce faci astă seară?... Vii să rătăcim puţin pe la Waux-hall?

— Nu, zise August; mă voi întâlni cu un prieten la Villette.

Raquette mâncase cu cea mai mare poftă, ca un lucrător flămând. Plăti şi ieşi.

August îşi văzu de mâncare înainte.

Mai stătu vreo oră în restaurant, apoi pe când sună orele opt şi jumătate, plecă.

La poarta Saint-Martin se urcă într-un omnibuz. August nu prea avea obiceiul să facă economii când avea bani. Îşi luă un loc în interior. Cu puţin înainte, Raquette se instalase în acelaşi omnibuz.

August se dădu jos la capătul bulevardului, când omnibuzul era aproape gol. *Trepăduşul* avusese grijă să coboare ceva mai înainte.

August se îndreptă spre strada *Goutte-d'Or*.

Trepăduşul dispăruse. Cu toate astea August putu să vadă un om care mergea la o distanţă de vreo sută de paşi înaintea sa.

Strada *Goutte-d'Or* e slab luminată, mai ales în zilele de sărbătoare când prăvăliile sunt închise.

La intrarea străzii erau două cârciumi şi August stătu un moment la îndoială.

Unchiul său, Jean măcelarul, nu-i spusese în care din ele să intre.

În sfârşit se hotărî să intre în cea din partea dreapta, care avea o înfăţişare mai serioasă.

Înăuntru erau o mulţime de lucrători, de toate vârstele.

August privi în toate părţile, dar nu-l zări nicăieri pe unchiul său.

— Căutaţi pe cineva? îl întrebă femeia de la tejghea.

— Da, pe unchiul meu, răspunse August.

— Cum te numeşti dumneata?

— August...

— Unchiul dumitale nu era măcelar?

— Ba da, răspunse August clipind din ochi.

— Ei bine! urcă la etajul al doilea. Te aşteaptă acolo, într-o odaie.

August urcă şi-l găsi pe unchiul său la o masă.

— Unchiule, îi zise August, îmbrăţişându-l, te rog să mă ierţi, dar eu am mâncat. Putem bea însă un pahar împreună.

— Sărmanul meu nepot, zise fostul călău privindu-l cu dragoste eşti portretul întreg al mamei tale.

Şi omul acela se emoţiona amintindu-şi de sora sa. Două lacrimi îi curseră de-a lungul obrajilor.

August stătu două ore cu el, în timpul cărora fostul măcelar îi povesti viaţa sa de la ocnă şi îndrăzneaţă evadare al cărei erou era Rocambole.

— Ah! ce om! zise el terminând, dacă vei vrea să-i serveşti, situaţia ta e aranjată.

— Dar, unchiule, zise August, pe când suna ora unsprezece, dumneata locuieşti aici?

— Până acum, răspunse Jean, oamenii aceştia m-au găzduit cu plăcere, dar ieri, nişte mutre suspecte au rătăcit în jurul prăvăliei. Astă seară voi pleca...

— Şi unde te duci?

— La camaradul care a evadat împreună cu mine.

— Şi unde locuieşte el?

— La Montmartre, în spatele cimitirului. Desigur că acolo nu va veni nimeni după mine.

Jean măcelarul se sculă de la masă şi amândoi coborâră la parter.

După ce strânse mâna bravilor negustori care-l găzduiseră timp de mai multe luni, ieşiră în stradă.

— Condu-mă până la capătul drumului, zise Jean, care se îndreptă spre bulevard.

August îl urmă, la o distanţă de câţiva paşi se împiedicară de un om.

Acesta părea beat şi bolborosea nişte cuvinte fără nici un înţeles.

În cele din urmă murmură:

— Lăsaţi-mă să dorm!

— Du-te de te culcă, prostule! îi zise August.

— Asta vreau şi eu, zise beţivanul, care avea faţa plină de noroi, dacă aţi vrea să mă conduceţi...

Încercă să se scoale, dar căzu din nou la pământ.

— Unde locuieşti? îl întrebă Jean măcelarul, apucându-l de braţ.

— La Montmartre, răspunse beţivul.

— Vino cu mine, într-acolo merg şi eu.

Beţivul mergea descriind nişte curbe fantastice şi August nu-l recunoscu în el pe trepăduşul care-l urmărea, fără încetare, de câteva ore..

Capitolul LVII

Un om beat e ca un copil.

Cel care mergea la braţul lui Jean măcelarul, părea aşa de puţin stăpân pe mintea sa, pronunţa cuvinte aşa de ciudate, încât unchiul şi nepotul continuară, să vorbească cu voce înceată.

Ajunşi la bariera Albă, August, zise:

— Dragul meu unchi, acum te voi părăsi. Când ne mai întâlnim?

— *Stăpânul* mi-a spus că dacă ţi se va da vreo scrisoare pentru *la ţară*, să mi-o duci.

— Unde?

— În strada *Drumul Damelor* în spatele cimitirului. Dacă ai scrisoarea mâine seară, vino, va fi şi stăpânul acolo.

— La ce număr să mă opresc? Şi ce să întreb?

— Nu sunt numere la case. Este o baracă mare, în stânga, în mijlocul unor terenuri virane. Vei bate de trei ori în uşă şi ţi se va deschide. La unsprezece seara mă găseşti întotdeauna.

În clipa aceea beţivul făcu un pas greşit şi căzu la pământ.

— Hei! îi strigă măcelarul, ai de gând să te scoli o dată?

— Mi-e sete, zise beţivul.

— Am ajuns la Montmartre... Unde locuieşti?

— Eu nu locuiesc la Montmartre... la Batignolles.

— În ce stradă?

— Nu-mi aduc aminte. Şi se culcă de-a lungul pavajului.

De astă dată Jean măcelarul îşi pierdu răbdarea.

— Dacă nu vrei să mergi, îi zise el, poţi rămâne aici.

Şi-l lăsă acolo, pe *trepăduş*, care-i răspunse printr-un sunet. Apoi strânse mâna nepotului său, care se îndreptă spre strada Saint-Georges, şi-şi văzu de drum.

În punctul acela bulevardul face o cotitură mare, şi în curând, beţivul, care deschisese ochii se ridică în picioare şi privi cum cei doi oameni dispăreau unul după altul.

Era sigur, că-l va regăsi oricând pe acesta din urmă la *Ochiul Boului*, cârciuma în care falsul Agénor trebuia să-i ducă lui August scrisoarea sa pentru Antoinette.

Trepăduşul o luă pe strada Notre-Dame-de-Lorette, apoi prin strada Montmartre şi se îndreptă spre biroul lui jupân Timoléon, din strada Prêtres-Saint-Germain-l’Auxerrois.

Casa n-avea portar. Uşa se închidea cu un zăvor pe dinăuntru, pe care iniţiaţii casei ştiau să-l deschidă şi pe dinafară, apăsând un mic resort.

Trepăduşul intră, urcă scările care erau cufundate în cel mai negru întuneric şi ajunse la uşa lui Timoléon, care se reîntorsese şi el acasă.

Fostul poliţist îşi dezbrăcase costumul de servitor şi se aşezase la biroul său pentru a rezolva câteva afaceri urgente.

— Ei bine, unde este omul nostru? întrebă Timoléon.

— L-am regăsit în tovărăşia lui Jean măcelarul.

— Ah!... Şi al aflat pe unde umblă acesta?

— Cred, zise *trepăduşul* că mâine vom putea avea în puterea noastră toată banda, dacă aşa vrei.

— Cum?

— Sunt doi şi Jean mi-a spus că pentru mâine seară îl aşteaptă şi

pe un al treilea, pe care îl numesc „*stăpânul*”.

— Unde? întrebă Timoléon, care tresări şi se sculă îndată.

Atunci *trepăduşul* povesti convorbirea pe care o surprinsese între unchi şi nepot în timp ce se prefăcea beat.

Timoléon se îmbrăcă din nou în livrea, îşi puse pălăria cu galoane de argint şi zise *trepăduşului*:

— Du-te de-mi adu o trăsură! Nu trebuie să pierdem nici o singură clipă.

Peste un sfert de oră Timoléon era la clubul Asperges unde, după cum se înţeleseseră, domnul de Morlux trebuia să-l aştepte.

— Stăpânul meu e încă aici? îl întrebă pe unul dintre lacheii stabilimentului?

— Aşa mi se pare, răspunse lacheul, care recunoscu livreaua domnului Morlux.

În timpul drumului Timoléon scrisese pe un bileţel următoarele cuvinte:

„Domnule viconte,

Am căzut în cursă, nu mai avem nici un singur moment de pierdut. Vino!”

Domnul de Morlux primi biletul în momentul când maiorul Avatar se aşeza la o masă de whist, după ce îşi sfârşise romantica poveste asupra Caucazului.

Domnul de Morlux se sculă îndată ce citi biletul, fără să caute a se ascunde.

— Hei! viconte, îi strigă marchizul de B... când îl văzu ieşind din salonul de joc, las-o să mai aştepte.

— Nu pot, dragul meu, răspunse domnul Carol de Morlux.

— Domnilor, zise marchizul râzând, domnul Carol ascunde nişte patimi vulcanice sub părul său alb. E precum muntele Etna, sub a cărui coroană eternă de zăpezi clocotesc flăcări.

Maiorul era foarte atent la partida pe care o începuse şi nici nu ridicase capul.

Domnul de Morlux îl găsi pe Timoléon în vestibul.

Lacheul porni înainte şi stăpânul îl urmă.

Trăsura aştepta în colţul străzii Capucines, împreună cu alergătorul, care nu coborâse.

— Cine e omul acesta? întrebă vicontele cu dezgust, căci trepăduşul era plin de noroi.

— Unul dintre agenţii mei, zise Timoléon.

Apoi se adresă vizitiului:

— Vrei să câştigi cinci ludovici?

— Ce trebuie să fac pentru asta?

— Să ne împrumuţi trăsura şi caii pentru două ore şi să aştepţi aici.

— Credeţi oare că eu nu vă pot conduce? întrebă birjarul cu naivitate.

— Ba nicidecum, dar ne ducem la o întâlnire amoroasă şi nu vreau să se ştie.

— Sunt discret, zise birjarul.

— Cum vrei, răspunse Timoléon.

Birjarul îşi câştiga cu multă greutate pâinea de toate zilele. Perspectiva unui câştig de cinci ludovici îl făcu să uite de orice prudenţă.

— Plătesc înainte, adăugă Timoléon.

Birjarul, coborî şi întinse mâna cu aviditate.

Timoléon îi numără cei cinci ludovici.

— Poţi să ne aştepţi aici, zise el, ne vom întoarce peste două ore.

Apoi, pe când birjarul se depărta la pas, Timoléon făcu un semn *trepăduşului*.

Raquette se înfăşură în pătura birjarului şi luă hăţurile în mână.

— Mergem, în recunoaştere în strada *Dramul Damelor*, zise Timoléon urcându-se în trăsură, unde domnul de Morlux luase deja loc.

— Să vedem, îi zise acesta, explică-te acum.

— E un lucru foarte simplu. Ştiu unde este banda lui Rocambole.

— Dar...

— El? întrebă Timoléon, el trebuia să fie la club.

— Oh! zise domnul de Morlux, te-ai înşelat. Maiorul Avatar şi Rocambole n-au nimic comun.

— Domnule, răspunse Timoléon, eu nu mă înşel niciodată. Mâine seară, dacă ai oarecare credit la poliţie, doi ocnaşi care au evadat de la ocna din Toulon împreună cu Rocambole şi Rocambole însuşi vor fi în mâna justiţiei şi atunci va trebui să recunoaşteţi într-însul pe maiorul Avatar.

— Dacă spui adevărul, zise domnul de Morlux, omul pe care l-am văzut astă seară este înzestrat cu un spirit infernal.

— Ai spus un mare adevăr domnule viconte. Dacă greşim lovitura suntem pierduţi, pentru că, desigur, el nu va greşi.

— Dar, zise domnul de Morlux, pe când trăsura condusă de Raquette urca strada Clichy ne-ar trebui un motiv...

— Pentru ce un motiv?

— Pentru, a înştiinţa poliţia.

— Motivul este găsit.

— Într-adevăr?

— La noapte vom comite un furt la dumneata, un furt îndrăzneţ şi vom aranja astfel ca obiectele furate să se găsească, în casa pe care o vom examina acum.

— Ce casă?

— Casa unde îl vom aresta mâine seară pe Rocambole, împreună cu întreaga sa bandă.

Trăsura mergea în fugă. Raquette nu cruţa deloc caii. Ajunseseră la bariera Clichy şi zece minute după aceea intrară în strada goală care se întinde în spatele cimitirului Montmartre şi care e numită *Drumul Damelor*.

Atunci Timoléon şopti *trepăduşului*:

— La pas.

Apoi, plecându-se la urechea domnului de Morlux:

— Dacă e casa care cred eu, avem prieteni acolo.

Trăsura se opri un moment.

Capitolul LVIII

Timoléon privi cu atenţie în jurul său.

Strada *Drumul Damelor* n-are decât o singură parte cu case şi acestea sunt amplasate la distanţă una de alta, având între ele terenuri virane.

Pe cealaltă parte se află zidul cimitirului.

Trăsura se oprise în faţa unei case înalte, cu şase etaje, cu zidurile înnegrite, fără transperante la ferestre.

O populaţie mizerabilă trebuia să locuiască acolo, îngrămădită în nişte odăiţe mici, joase şi infecte.

— Aceasta e casa, dacă nu mă înşel, zise Raquette plecându-se spre interiorul trăsurii.

Trecuse de miezul nopţii, totul era tăcut în casă şi nici o lumină nu se zărea.

— Dacă e acolo, zise Timoléon, avem prieteni...

— Pe cine? întrebă Raquette curios.

— Pe *Mierloi*.

— Te mai serveşti încă de el?

— Câteodată.

Mierloi era un tânăr vesel, peticar de meserie. Adeseori Timoléon îl întrebuinţase în timpul cât fusese poliţist.

— Desigur că aceasta e casa, reluă Raquette.

— Urmează-ţi drumul, zise Timoléon.

În acelaşi timp scoase capul din trăsură şi şuieră într-un mod cu totul special..

Strada *Drumul Damelor* dă într-o altă stradă, tot aşa de deşartă, *Drumul Vacilor*, care la rândul ei dă în mijlocul câmpiei.

Trăsura se opri din nou.

— Aşteaptă un moment! zise Timoléon.

Coborâră din trăsură şi începură să examineze cu atenţie casa.

Ploua şi noaptea era întunecoasă, dar cu toate acestea vicontele şi Timoléon putură să-şi dea seama de amplasarea casei şi a străzii.

— Vezi, zise Timoléon, casa e uşor de împresurat. Cu treizeci de agenţi se poate rezolva.

Timoléon şuieră din nou.

Dar nimeni nu-i răspunse din casa cufundată în întuneric.

Peste câteva momente însă se auzi o şuierătură din direcţia Drumul Vacilor.

— Urmează-ţi drumul! zise Timoléon lui Raquette.

Trăsura porni. Peste câteva momente, un punct luminos se văzu strălucind în depărtare.

Era lanterna unui peticar şi peticarul acesta era tocmai *Mierloi*, adică omul de care avea nevoie Timoléon.

Aceasta şuieră din nou şi peticarul îi răspunse.

Atunci coborî din trăsură şi alergă în întâmpinarea peticarului.

— Hei! *Mierloiule*!... strigă el.

Peticarul se opri.

— Bănuiam eu că dumneata eşti, patroane. Al nevoie de mine?

— Da! *Afacerea e grasă*, zise Timoléon.

— Trebuie să urmăresc vreo damă? întrebă tânărul ştrengar, căci, de când Timoléon nu mai era în poliţia propriu-zisă, se ocupa mai mult cu afaceri de soiul acestora.

— Nu. Mai întâi va trebui să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Ce vrei să ştii?

— Locuieşti tot acolo?

— Da.

— Printre vecinii dumitale este vreun cioclu?

— Sunt doi: mai întâi bătrânul care locuieşte sus.

— Şi pe urmă?

— *Rigolo*, care locuieşte jos.

— Sunt căsătoriţi?

— Bătrânul nu, *Rigolo* este căsătorit, dar e ca şi cum n-ar fi.

— Cum aşa?

— Femeia lui a făcut a poznă şi a fost internată la Saint-Lazare. A

furat nu ştiu ce pe când era însărcinată; poftise biata femeie... dar n-au vrut să ştie nimic şi au dus-o la închisoare... Mi se pare însă că şi-a sfârşit pedeapsa.

Pe când vorbea, *Mierloi* îşi îndrepta mereu privirea spre trăsură, care rămăsese la oarecare distanţă.

— E cineva acolo? întrebă el.

— Da, patronul.

— Aşadar, dumneata ai un patron? întrebă *Mierloi*, care de-abia atunci băgă de seamă în ce costum era îmbrăcat Timoléon.

— Vrei să câştigi o sută de franci? îl întrebă acesta.

— Drace!

— Ei bine! răspunde la întrebările ce ţi le voi pune. Puţin îmi pasă dacă Rigolo e căsătorit sau nu. Vreau să ştiu dacă nu cumva locuieşte la ei un om înalt, spătos, un oarecare Jean?

— Nu-l cunosc, răspunse *Mierloi*, dar într-adevăr, de câteva luni, Rigolo are un chiriaş. E un bătrân puţin cam gârbovit, cu părul alb, care s-a întors din California, fără nici un ban.

— Descrie-mi-l!

— E înalt, cum spui dumneata, dar nu e deloc spătos.

— Nu despre asta te întrebam eu, dar oarecum tot mă interesează... Cum spui că e?

— E bătrân, înalt, slab şi puţin cam gârbovit.

— N-are o cicatrice deasupra ochiului drept?

— Ba tocmai, voiam să-ţi spun şi eu amănuntul acesta.

— Şi când merge îşi târâie puţin piciorul?

— Asta n-am văzut-o, dar se poate.

— California din care se întoarce omul acesta, zise Timoléon, e situată la o distanţă de vreo treizeci de leghe de Marsilia, adică la Toulon.

— Cum?... E un evadat?...

— Da, şi dacă te porţi bine, biletul de o sută de franci va face pui.

— Ai intrat iar la *siguranţă*, patroane?

— Nu, dar mă ocup de afacerea aceasta.

— Foarte bine, vei fi servit. Vrei să dai lovitura chiar acum?

— Nu, zise Timoléon, mâine. Acum vino cu noi!

— Unde?

— Vei vedea.

Şi după ce peticarul se sui pe capră, alături de Raquette, Timoléon zise birjarului improvizat:

— Să opreşti în colţul dintre bulevardul Malesherbes şi strada Pépinière.

După douăzeci de minute, trăsura ajungea în punctul indicat.

Timoléon şi domnul de Morlux coborâră.

— Tu, zise Timoléon, adresându-se peticarului, ia-ţi lanterna şi sacul şi urmează-ne. Şi tu, adăugă el, adresându-se lui Raquette, du-te de înapoiază trăsura birjarului şi pe urmă culcă-te. Nu mai am nevoie de tine.

Domnul de Morlux nu pricepea încă bine ce gânduri avea Timoléon.

— Domnule, îi zise acesta din urmă, palatul dumitale are o intrare prin strada Hassmann. Ai cheia la dumneata?

— Totdeauna, răspunse vicontele, iat-o.

— Pe acolo vom intra, zise Timoléon, dar trebuie să băgăm de seamă să nu ne observe servitorii.

— Oamenii mei dorm, răspunse domnul de Morlux, căci după miezul nopţii niciodată nu mă mai aşteaptă.

Aşadar, prin mica poartă din bulevardul Haussman, intrară toţi trei în palatul din strada Pépinière.

Întreaga clădire era cufundată în cea mai adâncă tăcere.

Portarul dormea; cameristul şi camerista se culcaseră de asemenea.

Bucătăreasa era măritată şi se ducea întotdeauna serile acasă.

Vicontele şi cei doi tovarăşi al săi urcară fără cel mai mic zgomot până în dormitor.

Acolo, Timoléon aprinse o lanternă oarbă pe care o purta totdeauna în buzunar.

Apoi puse mâna pe un foarfece şi forţă broasca unui birou.

— Al vreun portofel cu iniţialele dumitale? îi zise domnului de Morlux, care îl privea cu cea mai mare nepăsare.

— Da, răspunse vicontele, în sertarul acela e unul cu vreo zece mii de franci.

— Bine, ia banii şi dă-mi portofelul, zise Timoléon.

Apoi, cu un diamant, pe care îl avea în deget şi fără cel mai mic zgomot, tăie un geam pentru ca să se creadă că tâlharii intraseră pe fereastră.

Biroul rămase deschis, mobilele fură răsturnate în toate părţile într-o dezordine teribilă.

În sfârşit, Timoléon scoase din buzunar o carte de joc pe care o ţintui pe muşamaua biroului.

Această carte era un *valet de cupă*.

— Ce faci acolo? Îl întrebă vicontele.

— Domnule, răspunse Timoléon, reînviez în profitul dumitale *Clubul Valeţilor de Cupă*, al cărui şef a fost odinioară Rocambole.

— Înţeleg, murmură vicontele.

— Acum, adăugă Timoléon, vom mai pune o scară lângă zidul grădinii şi treaba e gata. Rocambole e ca şi al nostru...

Capitolul LII

Să pătrundem acum în acea casă izolată, din mijlocul *Drumului Damelor*, în care locuia o adunătură mizerabilă de peticari, lucrători în piatră şi funcţionari de pompe funebre.

Erau vreo două luni de când un nou chiriaş se instalase în casa aceasta.

Chiriaşul nu era altul decât o veche cunoştinţă a noastră din Toulon, adică *Omul cu căţeluşul*, ocnaşul pe care Rocambole îl scăpase de la moarte într-un mod atât de miraculos.

Pe când *stăpânul* intra în pielea maiorului Avatar, pe când Milon se dusese în Italia pentru a-şi crea o nouă identitate, Jean măcelarul şi *Omul cu căţeluşul* se reîntoarseră, la Paris cu nişte paşapoarte false. În Paris ocnaşul evadat găseşte totdeauna un refugiu mult mai lesne decât în altă parte.

Noël îi găsise loc lui Jean Villette, iar *Omului cu căţeluşul* îi spusese:

— Am un prieten bun, care te va face să treci drept vărul lui şi care te va găzdui la el.

Acel prieten era Rigolo.

Omul, care cu toată profesiunea sa funebră avea un nume atât de vesel, era în vârstă de treizeci şi cinci de ani. Era căsătorit cu o femeie tânără, frumoasă, onestă şi muncitoare, dar care fusese lovită de o mare nenorocire cu un an mai înainte.

Era însărcinată de vreo şase luni şi adeseori era cuprinsă de acele pofte teribile.

Într-o zi, trecând prin faţa prăvăliei unui negustor de fructe, fu atrasă de un paner cu mure şi pentru că n-avea bani să cumpere panerul, l-a furat.

Rigolo bea tot ce câştiga şi sărmana femeie era lipsită chiar de strictul necesar.

Negustorul o surprinsese, fu arestată şi condamnată la închisoare.

În ziua aceea, adică duminică, pe când, Vanda dădea Antoinettei una din pilulele acelea misterioase, Rigolo, care de atâta timp era mereu trist şi melancolic, se sculase foarte vesel, căci ziua aceea era o zi fericită, ziua eliberării bietei sale soţii.

Prizoniera îşi sfârşise pedeapsa şi urma să fie pusă în libertate.

Avea să iasă, în sfârşit, din acea tristă închisoare, care se numeşte

Saint-Lazare, unde se născuse şi copilaşul ei.

De dimineaţă, bietul om pornise spre Saint-Lazare, anunţându-l pe *Omul cu căţeluşul* că avea să se reîntoarcă împreună cu nevastă şi cu copilaşul lui.

Dar ziua trecuse fără ca el să se întoarcă.

În sfârşit, Rigolo apăru.

Era însă singur şi plângea cu lacrimi calde.

Ce se întâmplase? Un lucru pe cât de simplu, pe atât de teribil.

În timpul ultimei nopţi pe care avea s-o petreacă la Saint-Lazare, copilul bietei prizoniere se îmbolnăvise de anghină.

Când, sărmanul tată sosise să-şi ia familia acasă, mititelul era în agonie şi mama, în disperarea ei, ceru să mai fie ţinută la Saint-Lazare.

Administraţia închisorii, care de obicei se poartă cu multă severitate faţă de condamnate, e plină de milă şi de îngrijire pentru mame.

Exista în închisoare aşa-numita *infirmerie a mamelor*, unde sunt instalate mamele împreună cu copiii lor, fie că aceşti copii au fost născuţi în închisoare, fie că au venit la pieptul mamelor lor.

Condamnata care-şi alăptează copilul e supusă unei munci mai uşoare şi primeşte o hrană mai consistentă. I se dă chiar zilnic vin.

Surorile sunt cât se poate de indulgente cu ele, iar pentru bieţii copilaşi sunt ca nişte adevărate mame. Lângă patul mamei e instalat leagănul copilaşului.

Soţia lui Rigolo, care se numea Marceline, fusese transportată de dimineaţă, împreună cu sărmanul ei copilaş într-o odaie separată.

Rigolo fu introdus fără nici o greutate.

Anghina e o boală care iartă aşa de rar, încât medicii trecură peste regulamente şi-l lăsară pe bietul om împreună cu nevasta şi cu copilul său.

Spre seară, alte două deţinute fură transportate în aceeaşi odaie.

Acestea fuseseră atinse de o boală misterioasă. După cum lesne se poate ghici, erau Antoinette şi Vanda.

Medicul recunoscuse simptomele unei boli indiene, până atunci necunoscută în Europa, şi în acelaşi timp declarase că răul nu era molipsitor, deşi două deţinute fuseseră atinse în acelaşi timp.

Aşa s-a făcut că mama, căreia legea îi dădea acum toată libertatea, să rămână prizonieră lângă patul de agonie al copilului ei, în aceeaşi odaie cu Antoinette şi cu Vanda.

Pe la ora şapte seara, medicul examină din nou copilaşul.

Apoi, adresându-se tatălui care stătea cu capul între mâini plângând, zise:

— Regulamentele nu îngăduie să mai rămâneţi aici, dragul meu şi noi nu putem face nimic împotriva lor. Du-te acasă şi întoarce-te mâine dimineaţă pentru a-ţi lua nevasta.

Rigolo înţelese că a doua zi nu-şi va mai găsi copilaşul în viaţă şi plecă izbucnind în sughiţuri de plâns.

Omul cu căţeluşul îl aştepta şi, cum în fond omul acela care era să moară pe eşafod era un om bun, plânseră împreună.

Pe la miezul nopţii, Jean măcelarul, care venise să caute găzduire în casa lui Rigolo le împărtăşi şi el durerea.

— Ah! exclamă el, dacă *stăpânul* ar putea intra la Saint-Lazare?... sunt sigur că ţi-ar vindeca odrasla.

— Aşadar e medic? murmură Rigolo.

— E tot aşa de puternic ca şi bunul Dumnezeu, răspunse Jean măcelarul cu entuziasm. E singurul om care poate opri ghilotina din căderea ei.

Aducându-şi aminte de teribilele momente ale trecutului, *Omul cu căţeluşul* tresări şi se înfioră din tot corpul, apoi toţi trei îngenunchează şi îşi petrecură noaptea în rugăciuni, pentru viaţa sărmanului copilaş!...

. . . .

A doua zi de dimineaţă ceaţa se risipise, soarele răsărise pe un cer albastru, limpede. Rigolo porni de acasă palid, tremurând. Se reîntorcea la Saint-Lazare şi se aştepta să-şi găsească copilaşul mort.

Jean măcelarul zise *Omului cu căţeluşul*.

— Noël nu ţi-a dat nici o întâlnire?

— Ba da, pentru astă dimineaţă.

— Unde?

— În strada Şerpilor... Dar ţie?

— Eu mă voi întoarce în foburgul Saint-Honoré.

— Astă-seară va veni aici?

— Da, pentru a vedea pivniţa despre care i-a vorbit Rigolo.

Plecară împreună, dar se despărţiră îndată cu multă prudenţă, mergând la distanţă unul de altul şi părând că nu se cunosc.

Aproape în acelaşi timp, peticarul, căruia Timoléon îi zicea *Mierloi*, intră în strada *Drumul Damelor*.

Toţi locatarii casei plecaseră deja la lucru.

Numai singur peticarul era pasăre de noapte şi se întorcea dimineaţa.

Mierloi intră cu sacul în spate, fluierând o arie veselă. Se opri la uşa lui Rigolo şi bătu cu putere.

Dar Rigolo plecase la Saint-Lazare şi cei doi oaspeţi al săi erau

departe, pe bulevard.

Mierloi ştia bine lucru acesta, dar mai bătu şi a doua oară.

Neprimind nici un răspuns nici de astă dată, întoarse binişor cheia, pe care Rigolo în tulburarea sa o lăsase în uşă, şi intră în apartament, care se compunea din două odăi şi o bucătărioară.

În prima încăpere era un pat iar în cealaltă se improvizase un soi de culcuş, pe care în noaptea aceea îl împărţiseră frăţeşte Jean măcelarul şi *Omul cu căţeluşul*.

Mierloi mai aruncă o privire afară pentru a se asigura că într-adevăr nimeni nu-l văzuse intrând.

Apoi se întoarse în odaia din spate şi, scoţând din sacul său de peticar portofelul domnului de Morlux, îl ascunse în salteaua de paie a celor doi nenorociţi.

Apoi ieşi pe furiş, închise uşa şi urcă la mansarda sa, unde îşi lăsă sacul.

După aceea plecă, din nou zicându-şi:

„Să mergem să ne facem declaraţia la poliţie.”

Şi cu ironie adăugă:

„Când e vorba de arestat ocnaşi evadaţi, un om cinstit nu trebuie să aibă nici un singur moment de odihnă.”

Cu toate acestea nu se duse de-a dreptul la prefectura de poliţie.

Merse mai întâi să mai adulmece prin împrejurimile străzii Pépinière şi intră în cafeneaua în care l-am mai văzut pe falsul Agénor, atunci când căuta să pună mâna pe scrisoarea Antoinettei.

Vizitiul domnului de Morlux era acolo şi povestea în gura mare că stăpânul său, reîntorcându-se acasă de la club la ora trei dimineaţa, găsise casa devastată şi constatase lipsa unui portofel cu zece mii de franci.

O scară găsită în grădină şi numeroase urme indicau drumul pe care-l străbătuseră tâlharii.

Mierloi luă un pahar de vin, plăti şi porni în fugă spre prefectură.

Capitolul LX

Dacă cineva ar fi intrat la ora zece seara în acea cameră de la Saint-Lazare în care erau marchiza, soţia lui Rigolo, Antoinette, fecioara curată şi nevinovată aruncată în mijlocul femeilor pierdute şi, în sfârşit, Vanda — îndrăzneaţă tovarăşă a lui Rocambole — iată ce ar fi putut să vadă:

Vanda, cu o constituţie mai puternică şi cu un caracter mai nervos, mai energic decât Antoinette, rezistase cu mai multă tărie

efectului aproape fulgerător al acelei pilule, care provocase simptomele unei boli aproape necunoscute în Europa.

Antoinette fusese zdrobită timp de patru sau cinci ore, dar, în sfârşit, pe la ora zece suferinţele păreau că încetaseră. Tânăra fată nu se mai zbuciuma în pat.

În aceeaşi cameră mai dormea şi o călugăriţă, însărcinată cu supravegherea celor trei bolnavi.

Dar sora era prea ocupată cu sărmanul copilaş care era pe moarte şi nu dădea nici o atenţie convorbirii dintre Vanda şi Antoinette.

Vanda, care îşi avea patul lângă cel al tinerei fete, îi zise încetişor:

— Mai suferi încă?

— Nu. Nu ştiu... sunt ca leşinată, răspunse Antoinette, dar nu mai am nici o durere.

— Şi nici nu vei mai avea de acum.

— Ah!

Un surâs flutură pe buzele Vandei.

— Desigur că nu te îndoieşti copila mea, că nu te-am făcut să suferi în zadar, adăugă ea.

— Dar, doamnă...

— Această faimoasă boală indiană, despre care ne vorbeşte doctorul şi pe care de altfel a avut înţelepciunea de a o proclama necontagioasă, este foarte cunoscută prin închisori şi ocnaşii o întrebuinţează ori de câte ori vor să ajungă la infirmerie.

— Dar, doamnă, zise Antoinette cu spaimă, faţa dumitale e aproape neagră!

— Ştiu.

— Şi eu sunt... ca şi dumneata?

Antoinette se înfiora punând întrebarea aceasta. Cochetăria la femeie e un sentiment aproape înnăscut, care nu se pierde, decât o dată cu viaţa.

— Da, şi dumneata eşti tot aşa de neagră ca şi mine, răspunse Vanda.

— Dumnezeule!...

— Dar fii liniştită, peste trei zile ne vom fi recăpătat amândouă culorile naturale ale feţei.

— Şi nu voi mai îndura nici o suferinţă?

— Nici una. Numai că, pentru a ne atinge scopul, trebuie să te arăţi mereu suferindă.

— Aşadar, e adevărat, murmură Antoinette, că dumneata ai puterea de a mă elibera?

— Pentru asta am venit aici şi nu voi ieşi decât împreună cu dumneata.

Vanda vorbea cu convingerea cea mai adâncă şi cu cea mai mare linişte.

— Dar cum vom ieşi de aici? mai întrebă Antoinette.

— Iată ceva ce nu pot să-ţi spun, copila mea.

— De ce, doamnă?

— Pentru că secretul nu e al meu. Este al *stăpânului*, adică al acelui care mă trimite aici, al acelui în care Milon are o încredere absolută.

Numele lui Milon o liniştea pe Antoinette chiar în faţa celor mai mari pericole.

Ea surâse cu resemnare şi se mulţumi să mai întrebe:

— Dar când vom evada?

— Peste trei zile, nu vom mai fi aici.

Călugăriţa era mereu lângă leagănul copilului.

Bietul mititel nu mai avea spasme, căzuse într-un fel de toropeală adâncă.

Cu toţii îi aşteptau sfârşitul din moment în moment.

— Doamne, Dumnezeule! murmura Marceline, împreunându-şi mâinile rugătoare, îl vei lăsa oare pe copilaşul meu să moară?

În clipa aceea uşa se deschise şi intră frumoasa Marton, care aducea o doctorie pentru Vanda şi pentru Antoinette.

Deţinuta devenise infirmieră, mulţumită protecţiei surorii Maria.

Văzând-o pe Antoinette liniştită şi surâzătoare, avu o privire plină de recunoştinţă pentru Vanda şi zise:

— Văd bine acum că spuneai adevărul. Dar oare scumpa noastră domnişoară va rămâne pentru totdeauna aşa neagră?

— Nu, răspunse Vanda.

— Dumnezeule! strigă de cealaltă parte a camerei sărmana mamă înnebunită de durere, mititelul meu se duce!

— Să ne plecăm fruntea sub voinţa Domnului, răspunse Antoinette şi să ne rugăm Lui...

— Sărmanul copilaş, repetă biata mamă plângând, născut în închisoare. Ah! Dumnezeu îi părăseşte pe oamenii săraci...

— Nu blestema, nu te îndoi, îi zise călugăriţa. Dumnezeu ar putea face o minune...

— O minune! exclamă Marceline, o minune ai spus!...

— Cine ştie! continuă sora, cine ştie dacă în momentele acestea îngerii nu stau îngenuncheaţi în ceruri în jurul tronului lui Dumnezeu rugându-se pentru copilaşul dumitale?

Frumoasa Marton se apropiase fără zgomot de leagănul copilaşului.

— Ah! zise ea, ştiu un înger aici pe pământ, pe care Dumnezeu l-

ar asculta dacă ar voi să se roage pentru copilaşul dumitale.

Şi se întoarse spre Antoinette.

Dar Antoinette îngenunchease la piciorul patului ei şi se ruga pentru viaţa sărmanului copil.

. . . .

Desigur, a doua zi dimineaţa Rigolo venea spre închisoare abătut, cu inima plină de durere.

Ajunse la Saint-Lazare şi se opri un moment la poartă, lipsit de puteri.

Dar un gând îl întări.

„Măcar să-l văd pentru ultima oară, îşi zise el, înainte de a se închide sicriul.”

Şi bătu în poartă.

Portarul îi deschise, zicându-i:

— Ai venit după nevasta dumitale?

— Da, răspunse el, plecându-şi capul.

Nici unul dintre cei doi oameni nu îndrăzneau să vorbească despre copilaş.

La următoarea uşă, brigadierul îl recunoscu şi-i zise:

— După regulă ar trebui să aştepţi aici, dar sora Maria mi-a dat ordin să te conduc îndată la soţia dumitale.

Rigolo plângea cu lacrimi amare.

Funcţionarii închisorii avuseseră acelaşi gând ca şi el. Să-l lase să-şi mai îmbrăţişeze încă o dată copilul.

Cu cât înainta spre odaia în care era soţia sa, bietul om era din ce în ce mai emoţionat; puterile îi slăbeau şi mergea foarte încet.

Lângă uşă, apucă braţul brigadierului şi oprindu-l în loc, îi puse această întrebare sinistră:

— La ce oră s-a întâmplat?

Brigadierul tresări.

— Dar bunul meu om, zise el, eu nu ştiu nimic... Ieri seară medicul ne-a spus că micuţul este pierdut... Dar n-am auzit încă pe nimeni spunând că ar fi murit...

Rigolo mai făcu doi-trei paşi.

I se auzeau bătăile violente ale inimii.

Brigadierul deschise uşa şi-l împinse înăuntru.

Dar el se opri în prag, mut, pietrificat.

În fundul odăii, pe un scaun, stătea surâzătoare, soţia sa, ţinându-şi în braţe odrasla.

Copilul trăia şi nu mai avea privirea sticloasă şi buzele îi surâdeau. Scăpase.

Rigolo căzu în genunchi şi-şi împreună mâinile.

Atunci soţia sa îl apucă de braţ şi-l conduse în faţa Antoinettei.

— Înaintea domnişoarei trebuie să îngenunchezi, îi zise ea. Domnişoara şi-a petrecut toată noaptea în rugăciuni şi Dumnezeu a ascultat-o.

. . . .

Evenimentul se răspândise cu viteza fulgerului în toată închisoarea.

Dumnezeu făcuse o minune.

Un copil care era să moară, pe care medicii îl condamnaseră deja, fusese salvat.

Şi minunea aceasta era datorată rugăciunilor unei deţinute, o sărmană fată arestată ca tâlhăriţă.

Dar acea tânără fată se numea Antoinette şi până atunci întreaga închisoare era împărţită, în privinţa ei, în două tabere.

Era tabăra Madeleinei Chivotte, care o credea vinovată şi era tabăra frumoasei Marton, care era convinsă de inocenţa tinerei fete.

Acum, închisoarea întreagă, ca un singur om, era pentru Antoinette.

Antoinette era o sfântă şi deţinutele plănuiau să se ducă în corpore la director pentru a cere eliberarea ei.

Singură Chivotte mai protesta încă.

Atunci Marton, care de atâta vreme se înfrâna, izbucni:

— O să te distrug! îi strigă Marton.

— Să te vedem! Vino la mine! răspunse cealaltă, provocatoare.

Cele două femei se repeziră una asupra celeilalte, îndată ce se întâlniră în curte.

Deţinutele se strânseră în cerc în jurul lor, pentru ca supraveghetoarele să nu poată vedea nimic.

Avea să aibă loc un adevărat duel.

Dar, pe când cele două femei erau gata să se înhaţe, Marton ridică ochii spre fereastră.

Antoinette era acolo şi cu un gest blând o opri să se bată.

Capitolul LXI

Pe când Rigolo se îndrepta spre Saint-Lazare, unde nu se aştepta deloc să-şi mai regăsească copilaşul în viaţă, o scenă cu totul diferită se petrecea la prefectura de poliţie, în cabinetul şefului siguranţei.

În dimineaţa aceea, pe la orele zece, domnul viconte Carol de

Morlux, bogatul proprietar din strada Pépinière, omul onorabil, dar a cărui criminală şi întunecoasă existenţă nu era de către nimeni cunoscută, se prezentă la şeful siguranţei.

Un proces verbal al comisarului de poliţie îl prevenise pe magistrat despre această vizită.

Procesul verbal povestea faptele cam aşa:

Domnul de Morlux, reîntorcându-se de la club pe la ora trei dimineaţa, găsise uşa odăii sale deschisă, mobilele răsturnate şi lampa de noapte stinsă.

Îl chemase îndată pe portar, care veni repede cu o lumânare în mână.

Servitorii veniră şi ei şi putură să vadă că hoţii intraseră pe fereastră, scoţând un geam.

Spărseseră un birou şi furaseră un portofel, care, după spusele domnului de Morlux, conţinea o sută de mii de franci.

Vicontele trimisese îndată să fie înştiinţat comisarul de poliţie.

Comisarul deschisese o anchetă.

Se găsise *Valetul de Cupă* ţintuit pe masă şi se putu urmări foarte bine drumul pe care îl parcurseseră tâlharii.

Iată ce venea vicontele să declare, ceea ce şeful siguranţei ştia de mai înainte.

— Domnule, îi zise magistratul, a existat în Paris, acum vreo cincisprezece ani, o foarte primejdioasă bandă de tâlhari, cunoscută sub numele de *Clubul Valeţilor de Cupă*, care pretutindeni unde opreau, lăsau o carte ca semn al trecerii lor. Dar această bandă a fost desfiinţată şi şeful ei, Rocambole, a petrecut zece ani în ocna din Toulon. E adevărat că omul acesta a evadat acum câteva luni şi că i s-a pierdut urma, dar, după unele rapoarte de la faţa locului, s-ar putea trage concluzia că banditul îşi pierduse viaţa în mijlocul valurilor. Ştiu bine că dacă diseară jurnalele vor povesti că un furt îndrăzneţ, a fost comis în casa dumitale şi că s-a găsit ţintuit pe birou un valet de cupă, publicul ar fi alarmat şi ar gândi, că banda lui Rocambole a fost din nou constituită. Dar eu, domnule, sunt un om cu multă experienţă şi îţi afirm cu siguranţă contrariul.

E posibil ca Rocambole să trăiască încă, se poate chiar ca el să fie la Paris, dar te asigur că este cu totul străin de furtul acesta.

— Şi de unde convingerea aceasta?... întrebă domnul de Morlux.

— Convingerea aceasta provine din faptul că furtul a fost comis cu foarte puţină abilitate şi, apoi, acel *valet de cupă* mi se pare o *dezminţire* sigură...

— Da?...

— Rocambole nu e omul care să joace de două ori acelaşi joc.

Părerea şefului siguranţei nu plăcea deloc domnului de Morlux.

Şeful continuă:

— Un om ca Rocambole nu scoate geamuri. El închide sertarele pe care le deschide şi nu lasă urme pe unde a trecut cum ar fi scara aceea de lângă zidul grădinii...

— În sfârşit... zise vicontele cu oarecare nerăbdare, nu e mai puţin adevărat totuşi că am fost prădat.

— Fără îndoială, domnule.

— Şi ce concluzie tragi dumneata, atunci?

— O concluzie foarte simplă, zise şeful siguranţei. Hoţii au vrut să ne facă să credem că îl aveau şi pe Rocambole în mijlocul lor.

— El sau alţii, puţin îmi pasă mie, zise vicontele, numai să-mi recuperez banii.

— Agenţii mei au început cercetările.

Vicontele îşi semnase declaraţia şi se pregătea să se retragă, dar în momentul acela un servitor intră şi anunţă că un tânăr, peticar de meserie, cerea să vorbească imediat cu şeful siguranţei.

— Să intre, zise acesta.

Domnul de Morlux se văzu atunci faţă în faţă cu *Mierloi*, şi nici nu clipi măcar. Îl privi chiar cu oarecare curiozitate.

— Ah! tu eşti, zise şeful care-l cunoştea, ce vrei, băiete?

— Domnule, răspunse peticarul, eu locuiesc în Montmartre, lângă Clignancourt...

— Foarte bine!... Şi?

— În casa în care locuiesc, sunt doi ocnaşi evadaţi.

— Eşti sigur?

— Fără să mai vorbesc de un al treilea, care este şeful lor şi care vine în fiecare seară. Ei au făptuit furtul din strada Pépinière.

— Cine ţi-a spus ţie asta? întrebă şeful siguranţei, puţin cam uimit.

— Domnule, răspunse peticarul, eu sunt sigur de ceea ce spun. Dacă vreţi să puneţi mâna pe ei astă-seară, pe la orele opt şi jumătate sau nouă lucrul vă va fi foarte uşor.

— Şi ce pretinzi tu pentru denunţarea aceasta, în cazul în care ar fi exactă?

În acelaşi timp magistratul îl privea pe domnul de Morlux.

— Dacă se găsesc banii, eu cred că domnul din strada Pépinière...

— Eu sunt, zise vicontele.

Mierloi păru că atunci îl vede pe domnul de Morlux pentru întâia oară. Îşi scoase cascheta cu respect şi zise:

— Ah! domnul este păgubaşul?

— Da. Cât ceri?

— Un bileţel de o mie de franci, răspunse peticarul. Asta,

bineînţeles, dacă Rocambole va fi prins.

— Rocambole! exclamă şeful siguranţei.

— Da, domnule, aşa îl numesc tovarăşii săi.

— Vezi!... zise domnul de Morlux.

Şeful siguranţei începu să surâdă...

— Nu zic nu, răspunse el, e cu putinţă ca oamenii aceia să aibă un şef, şi ca şeful aceasta să-şi fi luat numele de Rocambole. Dar nu e Rocambole cel adevărat.

— Credeţi?

— Furtul e prea grosolan ca să fie opera omului acela!...

— Domnule, zise domnul de Morlux cu un surâs ironic, puţin îmi pasă mie dacă o fi Rocambole cel adevărat sau un fals Rocambole. Tot ce vreau eu, e ca banda să fie arestată.

— Va fi, domnule.

— Când?

— Chiar astă-seară.

În acelaşi timp şeful siguranţei îl chemă pe unul dintre agenţii săi şi, arătându-i-l pe *Mierloi*, zise:

— Conduceţi-l pe omul acesta la închisoare până mâine seară. Puneţi-l într-o celulă secretă.

— Dar, domnule... zise *Mierloi* cu oarecare teamă.

— Ce faceţi? întrebă vicontele.

— Dragul meu, răspunse magistratul, poliţia e un lucru cu care nu trebuie să se joace nimeni câtuşi de puţin. N-am deloc poftă să pun astă seară pe drumuri treizeci de oameni pentru ca la urmă să nu găsesc nimic. Mă asigur mai întâi de persoana lui. Dacă vom găsi portofelul, va avea mia de franci pe care a cerut-o. Dacă nu, vreau să-l am la îndemână.

Apoi, adresându-se domnului de Morlux, şeful siguranţei adăugă:

— Poţi să fii liniştit, domnule. Astăzi toate măsurile necesare vor fi luate şi diseară bandiţii vor fi arestaţi.

Domnul de Morlux salută şi se retrase.

Vorbele şefului siguranţei în privinţa lui Rocambole îl neliniştеau însă foarte mult. În loc să se întoarcă acasă, trecu mai întâi pe la Timoléon, căruia îi povesti convorbirea pe care o avusese cu magistratul.

— Are dreptate, zise Timoléon; ne-am purtat ca nişte proşti şi desigur că Rocambole n-ar fi procedat aşa. Şeful siguranţei are dreptate, domnule de Morlux. Cu toate acestea, când Rocambole va fi prins astă-seară...

— Dar va fi prins?

— Sigur că da. Numai dacă nu cumva a prins de veste şi nu va

veni diseară în strada *Drumul Damelor.*

— Aşadar, dumneata crezi că şeful siguranţei va înconjura casa?

— Desigur!... Ba va comanda chiar el însuşi expediţia. E un om de acţiune, plin de energie.

— Atunci totul va merge bine.

— Da, dacă Rocambole va veni la întâlnire. De altfel vom afla lucrul acesta cei dintâi.

— Cum asta?

— Astă-seară, pe la orele şapte, să fii la bariera Clichy. Te voi duce eu într-un loc de unde vom putea vedea totul fără să fim văzuţi. Numai că va trebui să te deghizezi. Să-ţi pui o bluză şi o caschetă de lucrător şi o perucă peste părul dumitale alb...

— Voi veni, zise vicontele... La revedere!...

Şi porni spre casa fratelui său, baronul Philippe de Morlux.

Capitolul LXII

Domnul baron Philippe de Morlux îşi părăsise patul de suferinţă şi stătea acum lungit pe o canapea.

Starea sa nu mai era deloc alarmantă.

De altfel vicontele Carol îi spuse:

— Prost moment ţi-ai mai ales, dragul meu, pentru a fi bolnav.

În dimineaţa aceea, domnul de Morlux primise din Bretania o scrisoare, care îl îngrijorase foarte mult.

Scrisoarea era de la bunica amicului nostru, Agénor.

Ne aducem aminte că domnul Carol de Morlux îşi expediase nepotul la Rennes, fără să-i dea măcar răgazul de a se întâlni cu tatăl său şi cu Antoinette.

În acelaşi timp, domnul de Morlux îi expediase bătrânei din Rennes o telegramă concepută astfel:

„Ţi-l trimit pe Agénor.
Să-l reţii lângă dumneata cât mai mult timp posibil.
Trebuie să împiedicăm o căsătorie ridicolă.”

Acum bunica lui Agénor răspundea ginerelui său:

„Scumpul meu fiu,
Cam obosită de aşteptare, îţi scriu.
L-am aşteptat pe Agénor ieri, alaltăieri şi azi toată ziua. Cameristul meu a fost la gară la sosirea tuturor trenurilor. Nici urmă de eroul

nostru. Mie îmi vine a crede că şi-a râs de sfatul unchiului său şi a zburat cu dulcineea sa spre vreo destinaţie necunoscută. Căsătoria aceea e oare cu totul imposibilă?

La urma urmei, în secolul în care trăim...

Presupun că, în momentul când vei primi scrisoarea aceasta, Agénor se va fi întors lângă dumneata şi va fi devenit mai raţional.

Aşteptând, domnule şi scumpe fiu, te rog să primeşti sărutările mele.”

Baronul întinse scrisoarea fratelui său Carol.

Acesta o citi cu atenţie şi exclamă:

— Şi aici trebuie să fie mâna lui Rocambole.

— Rocambole? întrebă baronul surprins.

În câteva cuvinte domnul de Morlux îi povesti fratelui său toate evenimentele petrecute.

— Dar, în sfârşit, zise el, dacă lucrurile stau astfel, suntem pierduţi!

— El e acela care e pierdut, răspunse vicontele. Astă-seară chiar, va încăpea pe mâna poliţiei.

— Şi dacă va face destăinuiri?

— Despre cine?

— Despre noi.

Domnul de Morlux ridică din umeri.

— Mai întâi, că nu va fi crezut şi apoi, va fi prea ocupat cu propria lui persoană ca să mai aibă timp să se gândească şi la noi.

— Dumnezeu să te asculte, dragul meu frate, murmură baronul, dar ceea ce mi-ai povestit mă înspăimântă. Cât despre Agénor...

— Ascultă, zise domnul Carol de Morlux, în momentul acesta nu mă gândesc nici la Agénor, nici la Antoinette. Mâine ne vom ocupa şi de ei.

— Unde este Agénor?

— Nu ştiu, zău... Cât despre Antoinette, e la loc sigur şi mulţumită depoziţiei falsei doamne Raynaud...

— Dar cu adevărata doamnă Raynaud, întrerupse baronul, ce ai făcut?... Nu ne-am mai întâlnit de trei zile şi nu ştiu nimic...

— Adevărata doamnă Raynaud e în mâna mea şi asta mulţumită scrisorii lui Timoléon. Buna femeie s-a urcat în trăsura pretinsei mătuşi a lui Agénor, întovărăşită de portăreasa casei sale. Trăsura le-a condus pe amândouă la Passy, în casa aceea unde locuiesc eu câteodată şi care acum este liberă. Cameristul meu le aştepta acolo, având instrucţiuni clare. Cameristul acesta, care îmi este foarte devotat şi care crede că e vorba pur şi simplu numai de împiedicarea

căsătoriei lui Agénor cu o fată săracă, a înţeles ordinele mele de minune. Şi a mai luat ca ajutor pe nevastă-sa. Femeia aceasta ieşi în întâmpinarea doamnei Raynaud, în salonul de aşteptare.

„— Vino, îi zise ea, domnul marchiz şi domnişoara Antoinette te aşteaptă”.

Doamna Philippe judecase că o portăreasă nu poate fi adusă în salonul unui marchiz şi rămase în sala de aşteptare.

Cinci minute după aceea, cameristul se întoarse şi, punându-i o pungă în mână, îi spuse:

„— Domnişoara Antoinette şi doamna Raynaud vor rămâne aici până la căsătorie. Iată un mic cadou de nuntă din partea domnişoarei Antoinette. Să aveţi grijă de apartamentul doamnelor. Ele vor să-şi păstreze neatins modestul lor mobilier, ca suvenir”.

Punga conţinea douăzeci şi cinci de ludovici. Doamna Philippe nu făcu nici o obiecţiune, se urcă în trăsură şi fu condusă în oraş. Numai că vizitiul, care de asemenea avea instrucţiuni, o conduse printr-un labirint de străzi mici şi întunecoase pentru a nu mai putea reconstitui drumul dacă, neliniştită de o absenţă prea lungă a celor două chiriaşe, ar dori să le caute.

— Şi ce-ai făcut cu doamna Raynaud?

— E în continuare prizonieră şi i se spune că domnişoara Antoinette trebuie să revină curând. Aşa că din partea aceasta nu sunt probleme.

— Dar, zise baronul, un lucru mă miră.

— Care?

— Mi-ai spus că Rocambole caută să ne încurce planurile?

— Cel puţin aşa susţine Timoléon, şi dispariţia lui Agénor mă face şi pe mine să am aceeaşi părere.

— Dar atunci Agénor trebuie să fie la curent cu toată afacerea şi poate că a şi dat de urmele doamnei Raynaud!...

— Nu cred, zise vicontele, pentru că Agénor a plecat într-adevăr şi Rocambole n-a părăsit deloc Parisul. E posibil ca el să fi trimis pe cineva pe urma lui Agénor, dar până acum nu cred să-l fi găsit. Cât despre doamna Raynaud, azi dimineaţă era încă prizonieră la mine şi cred că şi acum este.

Vicontele fu întrerupt de sunetul clopoţelului, care anunţa sosirea unui vizitator.

— Aştepţi musafiri? întrebă el.

— Da. Îl aştept pe medicul meu cel nou.

— Aşadar, acum nu te mai pansează doctorul Vincenţiu? întrebă vicontele cu un surâs.

— Nu, răspunse baronul, n-am mai auzit vorbindu-se despre el de

când i-am dat cei douăzeci de mii de franci.

— Dar cine te îngrijeşte?

— Un medic mulatru, care are reputaţia de a fi foarte abil şi este într-adevăr, de vreme ce de trei zile de când mă îngrijeşte nu mai simt nici o durere.

— De când cu faimosul proces al doctorului negru, zise domnul de Morlux, n-am mai auzit vorbindu-se despre nici un medic negru sau mulatru.

— E un mulatru din coloniile engleze, pe care mi l-a trimis lordul Ervissi, un englez cu care am fost bun prieten când eram la Londra. E medicul particular al lordului şi vine de la Londra anume pentru mine.

În clipa aceea uşa se deschise şi doctorul mulatru intră.

Era un om de statură mijlocie, de vreo treizeci şi cinci de ani, mai mult negru decât metis, cu barbă şi părul lânos.

Mergea cu uşurinţa unui om din lumea mare şi se înclină cu demnitatea unui gentilom în faţa celor doi domni de Morlux.

Domnul de Morlux nu mai avea ce face lângă fratele său şi se pregăti să plece.

Dar baronul, după ce schimbase câteva cuvinte în limba engleză cu medicul, se adresă fratelui său în franceză:

— Doctorul nu ştie franţuzeşte.

— Ah!

— Şi dacă mai ai să-mi spui ceva...

— Absolut nimic... Atâta doar că Rocambole va fi prins astă seară. Adio...

Mulatrul începu să desfacă bandajul baronului cu o agilitate uimitoare.

El nu făcu nici o singură mişcare care să dea ceva de bănuit celor doi fraţi.

Domnul Carol de Morlux plecă.

Cum Timoléon îl înştiinţase că locuinţa sa din strada Pépinière era supravegheată, domnul Carol de Morlux nu se întoarse acasă.

Se îndreptă spre strada Saint-Honoré, lăsându-şi faetonul în faţa palatului Regal.

Apoi se îndreptă spre strada Valvis, unde se urcă într-o trăsură şi se îndreptă spre Passy.

Vicontele voia să se asigure că doamna Raynaud era tot în mâinile sale.

Acolo i se spuse că buna doamnă, după un acces de disperare, se resemnase şi se deprinsese cu situaţia.

Îndreptându-se spre Passy vicontele avea un dublu scop: mai întâi să se încredinţeze de prezenţa doamnei Raynaud şi apoi să-şi

procure un costum pentru deghizarea recomandată de Timoléon.

În câteva minute, cu preţiosul ajutor al cameristului său, domnul de Morlux se travesti.

Ieşi pe jos din vilă şi se îndreptă spre staţia centrală de omnibuz.

Dar, după un moment se răzgândi şi mergând până la gară luă un bilet pentru Batignolles.

Peste o oră domnul viconte Carol de Morlux intra într-un restaurant al bulevardului exterior şi comanda o cină.

Pe la orele şase şi jumătate se sculă de la masă.

Pe la şapte se plimba în împrejurimile barierei Clichy, cu mâinile în buzunare, fluierând o melodie veselă, ca un adevărat lucrător.

Peste câteva momente un om se apropie de el şi-l bătu pe umăr.

Era Timoléon.

— Eşti foarte bine deghizat, domnule viconte, îi zise el, şi nimeni nu te-ar putea recunoaşte.

— Nici măcar Rocambole? întrebă vicontele surâzând.

— Peste două ore Rocambole va recunoaşte pe cineva, a cărui mutră nu-i va face deloc plăcere.

— Să sperăm!

— Mă refer la şeful siguranţei.

— Dar eşti sigur că va veni?

— Azi dimineaţă mă cam îndoiam, dar acum sunt sigur.

Timoléon luă cu familiaritate braţul domnului de Morlux.

— Adevărat?

— Îţi voi spune eu ce s-a mai petrecut... Vino să ne luăm în primire postul.

Capitolul LXIII

La intrarea străzii *Drumul Damelor*, în trecut calea Saint-Oven, e un negustor de vinuri.

Strada aceasta e foarte tristă şi slab luminată, însă lumina proiectată de felinarul de la prăvălia negustorului de vinuri permite să se vadă până la o distanţă destul de mare de jur împrejur.

Timoléon îl conduse pe domnul Carol de Morlux la negustorul de vinuri.

Acesta îl salută, înclinându-se cu cel mai mare respect, şi-i făcu semn că putea să urce.

Timoléon şi domnul de Morlux se instalară în singurul pavilion liber pe care-l poseda stabilimentul.

După ce stinseră lumina, domnul de Morlux se apropie de

fereastră.

— Nimeni nu va putea trece pe aici, zise Timoléon, fără ca noi să nu-l zărim.

— Dar, observă vicontele, strada aceasta mai are şi alt capăt.

— Acolo e postat unul din agenţii mei.

— Care îl cunoaşte pe Rocambole?

— Cum te cunosc eu pe dumneata.

— E bizar lucru, zise vicontele după o pauză, dar mi se pare că dumneata te înşeli...

— Asupra cărui lucru?

— Asupra maiorului Avatar.

— Asupra lui Rocambole, vrei să spui.

— Nu. Maiorul şi Rocambole sunt persoane diferite.

Timoléon surâse.

— În curând ţi se va dovedi contrariul, zise el.

În clipa aceea un om trecu pe stradă.

Era un lucrător care cânta.

„Când trei găini la câmp pornesc
Pe una-n frunte o zăresc...”

Se opri şi lovi cu bastonul într-o grămadă de pietre.

Apoi îşi văzu de drum.

— E unul dintre agenţii mei, zise Timoléon.

— Care înseamnă?

— Că din cei trei oameni, n-a sosit decât unul singur.

Abia dispăruse lucrătorul şi se auziră din nou paşi. Erau nişte paşi greoi, inegali, care trădau un om din popor.

— Trebuie să fie celălalt, zise Timoléon.

— Rocambole?

— Nu, celălalt ocnaş. Rocambole e singurul om care a fost la ocnă şi nu-şi târăşte picioarele. Şi apoi un domn, care face parte ca şi dumneata, din clubul *Asperges*, adăugă Timoléon cu energie, poartă încălţăminte delicată, care nu face zgomot pe pavaj.

Paşii se apropiau şi peste puţin omul trecu.

— Priveşte, îi zise încetişor Timoléon. Acesta e unchiul lui August. Jean măcelarul.

Era într-adevăr el.

— Pe Rocambole vreau să-l văd, murmură domnul de Morlux, care cu toată nepăsarea sa, simţea o oarecare emoţie.

Câteva momente după aceea trecu un al treilea lucrător care completă refrenul celui dintâi:

„Când trei găini la câmp pornesc
Pe una-n frunte o zăresc

Şi mai pe urmă o-ntâlnesc
Pe cea de-a doua...”

— Suntem înştiinţaţi de sosirea celui de-al doilea.

— Vreau să-l văd pe Rocambole, murmură din nou domnul de Morlux, a cărui nerăbdare creştea.

Deodată Timoléon îi puse mâna pe umăr:

— Iată-l, zise el.

Domnul de Morlux privi cu atenţie şi zări un om îmbrăcat în redingotă, cu caschetă pe cap, care-şi aprindea pipa cu cea mai mare linişte.

Era întors cu spatele şi la început domnul Morlux nu putu să-i vadă faţa.

— Acesta e? întrebă el.

În clipa aceea omul se întoarse şi lumina felinarului îi căzu drept în faţă.

Domnul de Morlux îşi înăbuşi un strigăt.

Faţa omului acela era neagră.

— Ah! drace! zise Timoléon, ştrengarul acesta e înzestrat cu un minunat talent de transformare. Desigur că nimeni n-ar putea cunoaşte într-însul pe maiorul Avatar, dar te asigur că el este.

— Rocambole! murmură domnul de Morlux înlemnit.

— De ce te minunezi aşa?

— Dar, nenorocitule, zise vicontele, acesta este medicul mulatru.

— Ce medic, domnule viconte?

— Cel care-l îngrijeşte pe fratele meu, de două zile.

— Adevărat? murmură Timoléon, înfiorându-se fără voie.

— Foarte adevărat.

— Atunci, zise fostul agent de poliţie, roagă-te domnule viconte, ca şeful siguranţei să nu întârzie prea mult căci dacă Rocambole ne scapă, suntem pierduţi.

Mulatrul îşi continuă drumul şi se pierdu în întuneric.

Timoléon se repezi afară pentru a-l urmări.

Domnul de Morlux îl urmă.

Mulatrul mergea încet, cu paşi măsuraţi, ca un om care n-are nici o grijă.

Noaptea era neagră, dar silueta sa se distingea destul de bine pentru ca cei doi oameni să nu-l piardă din vedere.

Ajuns la casa lui Rigolo, lovi de trei ori în uşă şi apoi aşteptă câteva momente.

— Desigur că au un semnal, zise Timoléon.

Uşa se deschise şi omul intră.

— Numai de-ar sosi mai repede poliţia! exclamă domnul de

Morlux.

În clipa aceea o şuierătură stridentă se auzi.

— Ah! ah! exclamă Timoléon.

— E vreunul din agenţii dumitale?

— Nu, e poliţia. Şeful siguranţei nu e un om care să piardă timpul în zadar.

— Eşti sigur că omul care a trecut e Rocambole? mai întrebă domnul de Morlux.

— Domnule, răspunse Timoléon, eu sunt un om fără inimă, fără conştiinţă şi aş fi în stare să fac totul pentru bani, dar, cu toate acestea, am pe lumea asta o afecţiune sfântă...

— Dumneata? strigă vicontele.

— Am o fiică, continuă Timoléon, o fiică de şaisprezece ani, frumoasă şi curată, pe care o iubesc cum îl iubesc îngerii pe Dumnezeu. Ei bine!... îţi jur pe fericirea fiicei mele că maiorul Avatar, mulatrul şi Rocambole sunt una şi aceeaşi persoană.

Se auzi o a doua şuierătură, venind din partea opusă. Apoi paşii cadenţaţi al unei trupe.

— Iată, zise Timoléon, sosesc sergenţii de oraş.

Câteva clipe după aceea, trupa sergenţilor, cu şeful siguranţei în frunte, intră în cercul luminos.

Doi agenţi îl ţineau de braţe pe peticarul *Mierloi*.

— Acum, zise Timoléon, dacă vrei să vezi arestarea cu proprii dumitale ochi, vino după mine.

— Să mergem! zise domnul de Morlux, a cărui inimă bătea cu putere.

Drumul Damelor era plin de sergenţi de oraş şi casa era înconjurată.

Timoléon şi domnul de Morlux se opriră la mică distanţă.

Timoléon murmură:

— Acum, ca să scape, ar trebui să aibă aripi.

— Şeful siguranţei îşi postase oamenii, dând tuturor ordine serioase.

Timoléon auzi glasul şefului siguranţei, care zicea lui *Mierloi*.

— Eşti sigur că aici este?

— Da, domnule.

— Şi vei putea găsi portofelul?

— Desigur...

Atunci şeful siguranţei bătu în uşă. Dar nimeni nu-i răspunse.

— În numele legii, deschideţi! strigă cu voce tunătoare.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Spargeţi uşa! ordonă.

Şi Timoléon, întorcându-se spre domnul de Morlux, îi zise cu veselie:

— De astă dată, Rocambole e prins!

Capitolul LXIV

Să facem acum un mic pas înapoi.

Omul cu căţeluşul se reîntoarse la Montmartre pe înnoptate.

Cu cât se apropia, bătrânul ocnaş se simţea cuprins de o emoţie inexplicabilă.

Se aştepta s-o găsească acasă pe soţia lui Rigolo, tristă, îndoliată.

Mare îi fu mirarea însă când găsi apartamentul gol.

Rigolo nu se întorsese.

Cu toate acestea era noapte şi Rigolo trebuia să fi aflat de moartea copilului său.

Femeia îşi sfârşise pedeapsa şi bietul om nu-şi putea explica de ce nu se întorseseră încă acasă.

Dar, deodată, uşa se deschise şi Rigolo intră ca o furtună.

Plângea şi râdea în acelaşi timp.

— Oh! dacă ai şti! exclamă el, cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu!

Omul cu căţeluşul crezu că bietul om înnebunise de durere, dar Rigolo continuă:

— Sărmanul meu copilaş trăieşte! Copilul meu e salvat! Dumnezeu a făcut o minune!

— Poate că medicii, zise bătrânul, care din cauza multor mizerii îndurate, îşi cam pierduse credinţa.

— Nu, răspunse Rigolo, râzând printre lacrimi, medicii nu mai puteau nimic. Îmi părăsiseră copilaşul în voia întâmplării. O domnişoară deci i-a redat viaţa prin rugăciuni aprinse.

— Despre domnişoară vorbeşti? întrebă *Omul cu căţeluşul*.

— Despre o tânără fată persecutată, închisă pe nedrept la Saint-Lazare.

— Cum se numeşte? întrebă el, tresărind.

— Domnişoara Antoinette.

— Antoinette!

— Da, zise Rigolo, o cunoşti?

— Ea este!

— Cum? întrebă Rigolo surprins.

— Da, reluă *Omul cu căţeluşul*; pentru ea va veni *Stăpânul* aici. Ţi-am spus că e un om care poate orice. Ca dovadă că a oprit şi cuţitul

ghilotinei.

— Ei bine?

— Ei bine! *Stăpânul* a jurat s-o salveze pe domnişoara Antoinette.

Rigolo scoase un strigăt de bucurie.

— Pentru ea va veni *stăpânul* aici?

— Da.

— Şi voi putea să-l ajut şi eu în acţiunea aceasta de salvare?

— Cel puţin aşa crede *stăpânul*.

— Ah! zise Rigolo cu entuziasm, tot sângele meu este pentru aceea care mi-a salvat copilul! *Stăpânul* să ordone şi-i voi asculta.

— Ştii dumneata pentru ce s-a gândit *stăpânul* să apeleze la ajutorul dumitale? Pentru că Noël i-a spus povestea lui Pignolet.

La auzul numelui acesta Rigolo tresări:

— Ah! zise el, *stăpânul* ştie povestea aceasta?

— Da, el o ştie, dar eu nu.

— Ei bine, voi povesti, zise Rigolo. E o poveste veche, căci au trecut vreo cinci ani de atunci.

Rigolo continuă.

— Pignolet era un camarad, un confrate, un sărman cioclu, ca şi mine. Pignolet iubea prea mult băutura şi nu-i plăcea deloc să pună bani de-o parte pentru zile negre. Nenorocitul acela trăia de mulţi ani cu o negustoreasă de fructe din strada Batignolles, care era poreclită Rigolette. Rigolette şi Pignolet se certau adeseori din pricina boierilor. Într-o seară, în ziua în care avusesem înmormântarea unui ambasador, Pignolet, care era gelos pe amanta sa, găsi nişte militari care chefuiau pe contul negustoresei. Era cu chef şi făcu o scenă de gelozie. Militarii nu se supărară şi plecară unul câte unul, dar, după plecarea lor, beţivul puse mâna pe un cuţit şi îşi ucise amanta. Sângele îl dezmetici îndată, închise prăvălia şi fugi. Toată noaptea alergă prin oraş ca un nebun. A doua zi dimineaţă ajunse din întâmplare în piaţa Roquette. Tocmai se ghilotina un om. Pignolet se înspăimântă şi fugi murmurând: „Aşa voi fi sfârşi şi eu”. O luă razna spre bulevardele exterioare şi ajunse aici, palid, zdrobit, plin încă de sânge. L-am ascuns în cimitir.

— Într-un mormânt?

— Nu, într-un cavou. A stat trei luni acolo. Ieşea numai noaptea. Îi duceam în fiecare zi mâncare. Poliţia l-a căutat în întreg Parisul. Peste trei luni nenorocitul a fugit în America. S-a amestecat într-un grup de alsacieni şi a trecut neobservat.

— Dar, întrerupse *Omul cu căţeluşul*, se pare că aveţi aici o pivniţă?

— Da.

— Pe aceasta vrea s-o vadă *Stăpânul*.

— O va vedea, fii liniştit.

Omul cu căţeluşul şi Rigolo fură întrerupţi de Jean măcelarul.

Jean fu şi el foarte uimit când îl văzu pe Rigolo singur.

Cioclul îşi povesti întâmplarea pentru a doua oară.

O oră trecu astfel. Se auzi din nou o bătaie în uşă.

Era *Stăpânul*, sau mai bine zis Rocambole. Dar Rocambole era metamorfozat în aşa fel încât *Omul cu căţeluşul* nu-l recunoscu decât după voce.

— Închide uşa, dragul meu, îi zise lui Rigolo. Închide-o şi pe cea de jos, de la intrare.

— Da, domnule, zise Rigolo, puţin cam mirat.

Rocambole îşi consultă ceasul.

— Nu e încă ora opt, dar trebuie să ne grăbim.

În acelaşi timp îşi desfăcu redingota şi scoase două pistoale şi un pumnal pe care le puse pe masă.

— Aşadar nu m-am înşelat? murmură Jean măcelarul. Sunt în stradă nişte oameni care ne spionează?

— Da, răspunse Rocambole.

Apoi, adresându-se *Omului cu căţeluşul*.

— Unde dormi dumneata şi Jean?

— În patul acela, răspunse *Omul cu căţeluşul*, arătând culcuşul din odaia din fund.

Rocambole se duse drept spre pat şi răscolind paiele saltelei scoase portofelul pe care îl pusese acolo peticarul *Mierloi*.

— Ce-i asta? întrebă *Omul cu căţeluşul* surprins.

— Portofelul acesta, răspunse Rocambole, era destinat să vă ducă din nou la ocnă, dragii mei. Din fericire am ajuns la timp... E portofelul domnului de Morlux, pe care Timoléon l-a furat noaptea trecută, cu consimţământul său.

— Pentru ce? întrebă Jean înlemnit.

— Pentru a vă acuza pe voi de furtul acesta.

— Dar cum a ajuns portofelul aici?

— Prin mijlocirea unui peticar care locuieşte în această clădire.

— Ah! trebuie să fie mizerabilul de *Mierloi*!... zise Rigolo.

— Tocmai aşa. El ne-a vândut poliţiei.

Omul cu căţeluşul şi Jean măcelarul se îngălbeniră.

Rocambole însă băgă portofelul în buzunarul său, cu cea mai mare linişte.

— Acum, zise el adresându-se lui Rigolo, vrei să-mi arăţi pivniţa?

— Da, *Stăpâne*.

Rocambole privi în jurul său şi nu zări nicăieri intrarea unei pivniţe.

Jean măcelarul se apropiase de fereastră dar îndată se dădu îndărăt, înspăimântat.

— *Stăpâne, stăpâne*! zise el, iată poliţia!...

În momentul acela se auzi o bătaie în uşa de la intrare.

Rocambole luă pistoalele de pe masă.

Capitolul LXV

Să rezumăm în câteva cuvinte situaţia pe care am relatat-o în capitolul precedent.

Ne amintim de cursa care-i fusese întinsă lui Rocambole şi celor doi tovarăşi al săi.

În aceeaşi seară trebuia să fie arestaţi neapărat de către poliţie sau, mai bine zis, de către însuşi şeful siguranţei.

Urma să se găsească în casa din strada *Drumul Damelor* portofelul ascuns de către *Mierloi*. Prin urmare, afacerea era destul de ingenios ticluită. La ora indicată Rocambole sosi transformat în mulatru.

— Închide uşile, ordonase el cioclului, care acum devenise omul său, ca şi ceilalţi doi.

Ne amintim că puţin timp după aceea se auzise o bătaie la uşa de la intrare.

Atunci Rocambole pusese mâna pe pistoale.

Omul cu căţeluşul şi Jean măcelarul crezură că va urma o rezistenţă disperată.

Jean măcelarul scoase pumnalul pe care-l avea mereu la el.

Omul cu căţeluşul luă o masă şi o puse în uşă. Dar Rocambole îi zise lui Rigolo:

— Ei bine!... Unde este pivniţa?

În clipa aceea se auzi o a doua lovitură în uşă.

— În numele legii, deschideţi.... răsună o voce puternică afară.

Rigolo era tot aşa de liniştit ca şi Rocambole.

— Până când vor deschide ei uşa, zise el, noi vom fi departe.

În acelaşi timp deschise uşile unui dulap de nuc, în care Marceline îşi ţinea vasele de bucătărie. Dulapul acesta era foarte larg, iar în înălţime atingea tavanul.

Părea că fusese făcut pentru un apartament mai înalt căci picioarele îi fuseseră retezate.

Între fundul dulapului şi prima poliţă cu vase era un spaţiu de vreo trei picioare înălţime, în care la nevoie un om s-ar fi putut foarte bine ascunde.

— Faceţi ca mine, zise Rigolo, să nu ne pierdem timpul.

Puse piciorul pe poliţă şi deodată ca prin minune dispăru.

Fundul dulapului era basculat şi se lăsa în jos.

— Acum e rândul dumitale, *Stăpâne* zise *Omul cu căţeluşul*.

— Nu, răspunse Rocambole, e rândul dumitale. Căpitanul părăseşte ultimul vasul.

El se supuse şi dispăru la rândul său în necunoscut

— Acum e rândul tău, Jean, zise Rocambole.

Jean se supuse. O clipă Rocambole rămase singur. Uşa de la intrare fusese deschisă şi sergenţii năvăleau în coridor.

Rocambole nu se grăbi deloc. Luă masa pe care o pusese celălalt în dreptul uşii şi o aşeză la locul ei. Apoi, la rândul său, dispăru. În acelaşi timp, uşa sărea din ţâţâni.

Rocambole căzu de la o înălţime mare, pe un pământ umed, într-un întuneric complet.

— Salvat! şopti atunci cineva la urechea sa. Are cineva chibrituri?

Era vocea lui Rigolo.

— Am o lumânare şi chibrituri, răspunse Rocambole, puţin ameţit de căzătură.

Erau într-o pivniţă, o adevărată pivniţă pariziană, cu bolta neagră şi solul umed. De jur-împrejur erau înşirate vase mari.

Rocambole ridică ochii în sus şi nu văzu nici o deschidere în boltă.

Rigolo surâse.

— Priveşte placa aceea mare de sus, zise el.

— Ei bine?

— Placa aceea e de lemn şi e mobilă ca şi fundul dulapului meu.

— Ştii că e foarte ingenios procesul ăsta, zise Rocambole. Tu l-ai conceput?

— Eu şi camarazii mei, pe când voiam să-l scăpăm pe Pignolet de ghilotină. Era printre noi un tâmplar care lucrase la teatrul Saint-Martin. El a făcut toate acestea, în două nopţi. Pignolet putea astfel să vină în timpul nopţii şi să stea de vorbă cu noi. Îl urcam cu o frânghie.

— Aşadar, zise Rocambole, pivniţa aceasta comunică cu exteriorul... Noël a spus adevărul?

— Da, domnule.

— Prin poarta aceasta?

Şi Rocambole arătă cu mâna poarta pivniţei.

— Nu, zise Rigolo, deschiderea aceea dă în coridor şi desigur că în cele din urmă poliţiştii o vor descoperi.

— Atunci, pe unde vom ieşi?

— Ah! drace, drumul nu e tocmai comod, dar cred că nu prea aveam mare lucru de pierdut. Aţi văzut prima parte a trucului, iat-o şi

pe a doua.

În lungul şir de poloboace era unul mai voluminos decât celelalte.

Rigolo îi aplică o puternică lovitură de picior şi fundul vasului se dădu într-o parte întocmai ca o uşă.

În acelaşi timp un curent de aer rece biciui faţa lui Rocambole.

— Intră, zise Rigolo.

De astă dată Rocambole trecu cel dintâi şi putu să vadă că nu era într-un poloboc ci într-un coridor subteran, asemănător cu vizuina unei vulpi.

— Mergeţi drept înainte, zise Rigolo, eu rămân la urmă, pentru a închide intrarea.

. . . .

În timpul acesta uşile fuseseră sparte. Un moment poliţiştii statură la îndoială. Un sergent bătrân luă cuvântul:

— Luaţi seama, zise el, banditţii vor face uz de pistoale şi pumnale.

Dar şeful siguranţei nu voi să ţină seama de acest sfat.

— Cei care se tem, zise el, pot să se retragă. Vor fi înlocuiţi.

Şi el însuşi puse umărul şi împinse uşa, în chiar clipa în care fundul dublu al dulapului se închidea în urma lui Rocambole.

Apartamentul era gol.

Doi sergenţi de oraş aprinseră nişte torţe şi păşiră în urma şefului lor.

— Am fost traşi pe sfoară! zise acesta din urmă; nu e nimeni aici.

Căutară, ciocăniră cu atenţie pretutindeni, dar nu găsiră nimic.

Casa avea mai multe etaje şi toate erau locuite.

Dar în ziua aceea, era într-o luni şi toată lumea plecase la lucru. Două femei fură găsite într-o cameră din catul de sus.

Erau nişte femei uşoare care, luate din scurt, mărturisiră că de vreo şase luni se ascundeau de poliţie şi de aceea nu îndrăzniseră să deschidă uşa.

Sus de tot, fu găsit tata „La foie”, beat mort, trântit pe o grămadă de paie care-i servea de culcuş.

Cu toate acestea, pentru că era o imposibilitate materială ca trei oameni să dispară aşa dintr-o dată, şeful siguranţei se gândi la pivniţe.

Aşadar pivniţele fură vizitate cu de-amănuntul, dar fără nici un rezultat. Nimeni nu putea să bănuiască secretul polobocului.

Mulţumită învălmăşelii care se produse, domnul de Morlux şi Timoléon putură pătrunde şi ei în casă, amestecându-se printre agenţii de oraş.

Timoléon era palid, sudori reci îi curgeau pe frunte.

Mierloi nu mai înţelegea nimic din ce se petrecea.

Timoléon îi făcu un semn şi *Mierloi* exclamă:

— Cu toate acestea, eu ştiu unde au ascuns banii! Şeful siguranţei dădu un ordin şi sergenţii scotociră salteaua de paie.

— Au luat portofelul, murmură *Mierloi*.

— Ce înseamnă toate acestea? murmură domnul de Morlux.

Timoléon îl târî afară din casă, fără ca şeful siguranţei să-i fi observat.

— Asta înseamnă, zise banditul, că suntem pierduţi şi că eu nu voi lâncezi multă vreme la Paris... Păzeşte-te de Rocambole!

Şi Timoléon plecă în fugă, urmat de domnul de Morlux.

Capitolul LXVI

Timoléon fusese cuprins de groază.

Alerga ca un nebun, ca şi cum însuşi Rocambole ar fi fost în urma sa.

Cu toate acestea în cele din urmă, domnul de Morlux îl ajunse şi punându-i mâna pe umăr îi zise:

— Ce ai? Ai înnebunit?

— Nu, zise Timoléon, dar mi-e teamă.

Şi, zărind o trăsură care staţiona pe bulevard, se urcă în ea, zicând domnului de Morlux:

— Vino!... Vino!...

— Unde mergem domnule? întrebă birjarul.

— În strada Saint-Germain-l'Auxerois, răspunse Timoléon şi la galop... suntem grăbiţi.

Pe când cai porneau în galop, Timoléon adăugă:

— Rocambole nu greşeşte niciodată lovitura...

— Dar poate că va fi găsit! zise domnul de Morlux, care începea să fie şi el cuprins de nelinişte.

— Nu, şi îţi voi spune îndată de ce. L-ai văzut şi dumneata intrând în casă, ca şi mine!

— Da...

— Ca şi mine, eşti sigur că nu l-ai văzut ieşind?

— Desigur.

— Ei bine! ascultă-mă. Rocambole este un om care trebuie surprins, nu prins. Trebuia găsit adormit, într-un moment când nu se aştepta. Acum însă, nu-l vom mai putea prinde.

După o pauză Timoléon continuă:

— Mi-ai spus că mulatrul este medicul fratelui dumitale?

— Da.

— Aţi vorbit ceva în faţa lui?

— Am vorbit... dar cu jumătăţi de fraze.

— Pentru Rocambole nu există jumătăţi de fraze. El ghiceşte totul. Dumneata singur te-ai trădat, fără voie...

— Dar unde ne ducem?

— Acasă la mine, unde va fi şi el peste o oră.

— Şi cine-ţi spune că nu va fi prins? întrebă domnul de Morlux, care începea să fie cam plictisit de laşitatea lui Timoléon. Casa era înconjurată din toate părţile...

— Zidurile trebuie să aibă vreo deschidere.

— Puţin probabil.

— Trebuie să fie vreo subterană care să comunice cu exteriorul, undeva departe, la carierele de la Montmartre, de pildă.

— Fabulezi, dragul meu!

— Rocambole nu va fi prins, repetă Timoléon cu convingere.

— Dar ce vom face noi acum? întrebă domnul de Morlux.

— Mă duc să-mi caut cărţile, hârtiile, banii.

— Pentru ce?

— Pentru a le scăpa din mâinile lui Rocambole.

— Crezi că va veni la dumneata?

— Sunt sigur. Şi cum n-am poftă să primesc o lovitură de pumnal care să mă trimită pe cealaltă lume... trebuie să dispar.

— Omul acesta e nebun! murmură vicontele.

— Nebun de spaimă, e posibil, zise Timoléon, dar te rog să crezi că am motive temeinice. Dumneata mi-ai făgăduit o sută de mii de franci, dar dacă ai putea să mă asiguri că nu voi muri de cuţitul lui Rocambole, aş renunţa bucuros la aceşti bani.

În momentul acesta trăsura ajunse în strada Vivienne. Timoléon dădu ordin să oprească...

— Aşteaptă-mă un moment aici, zise vicontelui.

— Unde te duci?

— Îţi voi spune mai târziu... Aşteaptă-mă un sfert de oră.

Şi Timoléon se repezi în stradă, după ce mai întâi aruncă o privire cercetătoare de jur împrejur.

Dar în loc să intre în pasajul Panoramas, cum s-ar fi putut crede, urcă treptele de la „Café-Europa”, vastul local de alături.

Era acolo o scară de marmură, cu coloane, ca şi cum ar fi intrarea unui palat.

La parter e cafeneaua.

La catul al doilea sunt mai multe apartamente luxoase închiriate unor persoane bogate.

Scara urcă sus de tot, unde se bifurcă în două coridoare.

Sunt acolo două săli nesfârşite, nişte adevărate labirinturi, care fac înconjurul pasajului şi leagă strada Vivienne cu galeria Montmartre.

Timoléon se pierdu în labirintul acesta şi ajunse în galeria Montmartre.

În faţa hotelului Delessert e o casă înaltă, în aparenţă destul de modestă. Un brutar şi o modistă la catul de jos, diferite prăvălii de mărunţişuri la celelalte etaje.

Timoléon, după ce urmase bizarul drum pe care l-am descris, urcă scările privind cu atenţie în toate părţile, pentru a vedea dacă nu cumva era urmărit.

Urcă până la etajul al cincilea, scoase o cheie din buzunar şi intră într-un mic apartament compus din două încăperi.

În cea dintâi era o masă, un divan acoperit cu damasc roşu, câteva scaune ordinare şi tablouri fără nici o valoare, atârnate pe perete.

Pe cămin era o pendulă, într-un colţ, pe o măsuţă, două vase cu flori şi două sfeşnice.

În cealaltă odaie era un pat mic de fier cu draperii albastre, o toaletă, o canapea şi un fotoliu.

Mobilierul acesta era greu de acceptat pentru un om de bun gust, dar o lucrătoare oarecare sau vreo domnişoară din magazinele cartierului ar fi rămas mute de admiraţie.

Toate acestea însă dispăreau îndată ce te aflai în faţa stăpânei casei.

Era o fată tânără, blondă, palidă, cu ochi albaştri, cu mâini diafane. Era aşa de frumoasă, încât lesne ai fi putut-o lua drept una din acele madone pe care cu atâta artă şi sentiment le-a pictat divinul Rafael.

Tânăra fată se afla în prima încăpere. Stătea la masă în faţa unei femei în vârstă şi amândouă confecţionau flori artificiale.

Văzându-l pe Timoléon, se sculă cu vioiciune, alergă spre el şi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului acestuia, exclamă:

— Ah!... tată!...

Timoléon îşi reprimase spaima, un surâs de dragoste, rătăcea pe buzele sale.

Dragostea de părinte îl transfigurase.

— Dragul meu tată, îi zise tânăra fată acoperindu-l cu sărutări, de ce n-ai venit nici ieri, nici azi dimineaţă?

— Am avut afaceri grave, copila mea...

— Adevărat? întrebă ea.

— Dar, din fericire, afacerile acestea sunt acum rezolvate.

Se, aşeză şi, luându-şi copila în braţe, continuă:

— Micul meu înger, nu-i aşa că ţi-am făgăduit într-o zi să te duc în Normandia, la familia mamei tale?

— Da, tată.

— Ei bine! zise Timoléon, plecăm.

— Când?

— Astă-seară, la miezul nopţii. Alerg chiar acum la birou să strâng câteva geamantane. La unsprezece voi fi aici cu o trăsură. Doamna Armand te va ajuta să-ţi faci bagajul. Ia-ţi toate rochiile cele frumoase, vreau să fii cea mai elegantă fată din tot ţinutul. De altfel, adăugă el îmbrăţişând-o, lucrul acesta nu-ţi va fi deloc greu.

— Dar, tată... ieri nu mi-ai spus nimic despre toate acestea...

— Îţi spun astăzi... Haide, ne-am înţeles? Grăbeşte-te! La unsprezece voi fi aici... Trenul pleacă fix la miezul nopţii.

Timoléon îşi îmbrăţişă copila şi nu voi să-i mai dea nici o explicaţie. Plecă pe unde venise, luând aceleaşi precauţii minuţioase.

Domnul de Morlux îl aştepta.

— Domnule, îi zise Timoléon urcându-se în trăsură, peste două ore voi fi plecat din Paris.

— Cum?... Mă părăseşti?

— Da, dar, reluă Timoléon, dacă vrei să-mi dai cincisprezece mii de franci, Antoinette va muri mâine seară.

Domnul de Morlux se înfioră.

— Şi, adăugă Timoléon cu cea mai mare răceală, nu-mi vei plăti decât după ce se va constata decesul.

Capitolul LXVII

Propunerea lui Timoléon fusese făcută fără nici o pregătire prealabilă.

Domnul de Morlux fu aşa de uimit, încât păstră un moment de tăcere.

Dar Timoléon reluă:

— Ceea ce îţi propun eu, e de primit sau e de refuzat. Dacă un asasinat nu-ţi convine, să nu mai vorbim... Dumneata eşti un om de spirit şi de o inteligenţă superioară, vei putea face faţă furtunii şi singur. Eu nu mă pot măsura cu Rocambole.

— Cum! exclamă din nou domnul de Morlux, mă părăseşti?...

— La miezul nopţii voi pleca din Paris. La ora şase dimineaţa voi fi la Havre şi o oră după aceea mă voi îmbarca.

— Şi unde te vei duce?

— În Anglia, dacă primeşti propunerea mea, de-a dreptul în America, dacă o respingi.

— Dar, zise domnul de Morlux, de vreme ce spui că pleci la miezul nopţii, nu prea văd cum...

— Aşteaptă puţin.. Antoinette e la Saint-Lazare?

— Desigur.

— Dumneata ştii că nu e singură, o femeie care-mi este cu totul devotată, Madeleine Chivotte, a fost arestată, împreună cu ea.

— Foarte bine. Şi ce poate face femeia aceasta?

— E destul de abilă ca să pună un praf dintr-o otravă în mâncarea Antoinettei. Otrava i-o voi trimite eu...

— Când?

— Mâine.

— Dar devreme ce pleci astă-seară?

— Înainte de a pleca, voi da otrava unui om, care mâine, joi, o va întâlni pe Chivotte. Sau mai bine nu, mai zise Timoléon, nu eu i-o voi da.

— Dar cine atunci?

— Dumneata.

Domnul de Morlux, era cu fruntea inundată de sudoare şi-l învăluia pe Timoléon într-o privire sumbră. Trăsura se oprise în strada Saint-Germain-l'Auxerois.

— Domnule, zise Timoléon, îţi las un sfert de oră de gândire, cât urc până în apartamentul meu. Dacă propunerea mea îţi convine, te voi regăsi în această trăsură. Dacă nu, voi presupune că nu mai al nevoie de serviciile mele şi vom păstra amândoi cu sfinţenie secretele pe care le ştim.

— Fie, zise domnul de Morlux.

Timoléon coborî din trăsură, străbătu piaţa, intră în strada Pretres şi urcă repede în apartamentul său.

A deschide faimoasa casetă care-i împodobea biroul, a lua un portofel în care era întreaga sa avere, a strânge în grabă hârtiile care l-ar fi putut compromite, a aduna într-un geamantan ceva lenjerie, fu pentru el o treabă de câteva minute. Peste un sfert de oră coborî.

Trăsura se afla tot în piaţa Saint-Germain-l'Auxerois.

Şi domnul de Morlux era şi el acolo.

— Aşadar, zise Timoléon, te-ai gândit?

— Da, răspunse domnul de Morlux cu un aer sumbru.

Un surâs flutură pe buzele lui Timoléon.

— Ştiam eu, murmură el.

Apoi adăugă cu ironie:

— Mai multe milioane în schimbul a cincisprezece mii de franci... cine n-ar da? Căci după moartea domnişoarei Antoinette...

— Lasă asta, zise domnul de Morlux cu bruscheţe.

— Oh! un moment, zise Timoléon. Birjar! Strada Notre-Dame-des-Victoires, în colţ, lângă biserică.

Trăsura porni din nou.

— Acum să vorbim, zise Timoléon. După ce îţi voi da otrava şi mijlocul de a o întrebuinţa, voi avea cei cincisprezece mii de franci?

— Te îndoieşti de cuvântul meu?

— Ascultă-mă bine. Pentru ca să fiu sigur că îmi vei da banii făgăduiţi, trebuie să am ceva la mână.

— Ce vrei să spui?

— Al vreun carnet la dumneata?

— Fără îndoială.

— Şi un creion?... Rupe o foaie din carnet şi scrie ce-ţi voi dicta eu.

Domnul de Morlux ascultă.

Lanternele trăsurii proiectau în interior o lumină destul de puternică.

Timoléon dictă:

„Scumpul meu domn Timoléon,

Poţi să mergi înainte. Cu orice preţ, Antoinette Miller, nepoata mea, trebuie să dispară... La nevoie poţi întrebuinţa chiar pumnalul şi otrava.”

Domnul de Morlux stătea la îndoială.

— Domnule, zise Timoléon, timpul trece repede şi Rocambole e pe urmele noastre. Mi se pare că ţi-am mai spus-o. La miezul nopţii plec şi n-aş vrea să pierd trenul.

— Dar, observă domnul de Morlux, apari şi dumneata complice în hârtia aceasta?

— Sigur că da.

— Şi, prin urmare, nu te vei putea servi de ea împotriva mea.

— Aici te înşeli. Eu plec în Anglia. Un om de care sunt cu totul sigur îţi va prezenta scrisoarea aceasta, iar dumneata îi vei număra cei cincisprezece mii de franci. Dacă vei refuza, omul acela se va retrage şi într-o zi va pune scrisoarea în cutia parchetului. În ziua aceea eu mă voi fi îmbarcat pentru America, iar dumneata vei da explicaţiile necesare procurorului imperial.

Domnul de Morlux nu mai discută.

Scrise ceea ce îi dictase Timoléon, semnă scrisoarea şi i-o întinse.

— Eram sigur că vei primi şi de aceea am pregătit scrisoarea şi

otrava de mai înainte.

Şi scoase din buzunar o hârtie mototolită, ca aceea pe care frumoasa Marton o trimisese din partea Antoinettei, cu două zile mai înainte.

— Otrava, instrucţiunile, totul este în hârtia aceasta, zise el.

— Dar în ce mod va ajunge în închisoare?

— Scrie adresa pe care ţi-o spun. Mâine dimineaţă, înainte de opt, te vei duce în strada Saint-Apoline nr. 7. Acolo vei întreba de un oarecare Lolo.

— Bine.

— Să-i dai acestea şi să-i zici: „Din partea lui Timoléon, pentru Madeleine Chivotte”.

— Şi va fi destul atât?

— Vei vedea. Eu n-am obiceiul să vorbesc prostii.

Trăsura se oprise în punctul indicat. Timoléon cobora.

— Adio, domnule viconte, zise el, şi dacă va vrea Domnul, la revedere... Întoarce-te acasă şi culcă-te liniştit. Să nu-ţi fie teamă de Rocambole.

Şi se depărtă repede, cu pachetul sub braţ.

În loc să meargă înainte pe strada Notre-Dame-des-Victoires, o luă prin pasajul Bursei şi urcă din nou treptele de la „Café-Europa”, îndreptându-se spre galeria Montmartre, pe acelaşi drum bizar pe care l-am descris mai sus.

O trăsură goală trecea pe acolo. Timoléon îi făcu semn să oprească în faţa brutăriei. Apoi se afundă în aleea întunecată.

— Mititica îşi închipuie că mergem în Normandia, îşi zise el urcând scările. Dar când vom fi la Havre, nu va avea ce face şi va trebui să se îmbarce. N-am poftă să cad sub pumnalul lui Rocambole.

La catul al patrulea se opri. Inima îi bătea cu putere fără să ştie de ce.

Şi, cu toate acestea, zări o dungă de lumină prin crăpătura uşii, probă evidentă că Ana, fiica sa, aştepta.

Dar nici un zgomot nu se auzea înăuntru.

— Să fi plecat înainte oare? îşi zise Timoléon.

Bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Cheia era în uşă. Timoléon intră. Prima cameră era goală. O lampă lumina discret. Lângă lampă era o sticlă goală, două pahare, dintre care unul era plin.

— Ana! strigă Timoléon cu nelinişte.

Şi, cum nu primi nici un răspuns, intră în cealaltă cameră.

O altă lampă ardea pe cămin şi Timoléon, uimit, putu să-şi vadă copila în pat, dormind.

— Ana! repetă el.

Tânăra fată nu răspunse.

— Ana! Ana!...

Dar, deodată, draperiile patului se dădură la o parte şi un om apăru în faţa lui Timoléon, ţinând câte un pistol în fiecare mână.

— Taci! zise omul, dacă scoţi un singur strigăt, fiica ta e moartă!

Timoléon se dădu îndărăt, fără suflare, fără voce. Omul acela era Rocambole.

Capitolul LXVIII

Trecu un minut lung cât un secol pentru Timoléon, un secol de tortură şi de agonie.

Înspăimântat, fascinat mai mult de privirea lui Rocambole decât de pistoalele pe care le avea în mână, Timoléon, care nu mai avea putere să strige şi al cărui sânge părea că îngheţase subit, căzu în genunchi.

— Linişteşte-te, îi zise Rocambole, fiica ta nu e moartă. Dar doarme... şi va dormi mai multe ore în şir...

Timoléon îşi plimbă privirea rătăcită asupra copilei, păstrând mereu aceeaşi atitudine rugătoare.

— Nu e cu putinţă să n-ai nici o armă la tine, reluă Rocambole.

Ca şi cum ar fi vrut să-l îmblânzească pe omul acela care dispunea de viaţa fiicei sale, Timoléon îşi desfăcu redingota, scoase un pumnal care-l avea la cingătoare şi-l aruncă într-un colţ.

— Altă armă nu mai ai? întrebă Rocambole cu răceală.

— Nici una!

Rocambole veni să se aşeze pe un scaun, la căpătâiul tinerei fete adormite.

— Acum să stăm puţin de vorbă, zise el. Ai vrut să mă dai pe mâna poliţiei. De ce?

Timoléon era atât de înspăimântat, încât amuţise.

— Văd că eşti emoţionat, îi zise Rocambole, şi voi fi silit să vorbesc eu, aşteptând să-ţi vii puţin în fire... Află, dragul meu, că atunci când m-am îndreptat spre *Drumul Damelor*, ştiam că poliţia e pe urmele mele şi că toate măsurile erau luate. Erai la un negustor de vinuri din colţ când am trecut eu, împreună cu domnul viconte Carol de Morlux, nu-i aşa?

Timoléon făcu un semn afirmativ din cap.

— Pe când voi mă căutaţi acolo eu veneam încoace, nesupărat pe nimeni şi îţi voi spune ce s-a întâmplat. Bona dumitale era cumpărată

de mine. Din întâmplare, în seara aceasta i s-a făcut sete doamnei Armand şi a coborât să cumpere nişte vin. Fiicei dumitale nu-i era sete, dar a băut şi ea, pentru a face plăcere doamnei Armand. După zece minute dormea cum o vezi dormind şi acum. Ghiceşti, nu-i aşa? Nu m-aş mai numi Rocambole dacă aş fi uitat reţeta care are minunatul dar de a arunca pe oricine într-un somn adânc, din care nici zeci de tunuri nu l-ar putea deştepta. Fiica ta va dormi dusă cinci sau şase ore. Nici nu am nevoie de mai mult timp.

Timoléon, dominat de dragostea sa de părinte, făcu o violentă sforţare şi strigă:

— Dar fiica mea nu ţi-a făcut nici un rău!... Răzbună-te pe mine, e dreptul dumitale... dar nu asupra ei.

Un surâs sinistru flutură pe buzele lui Rocambole.

— Tu nu mă cunoşti, zise el. Acum zece ani m-aş fi mulţumit să te aştept jos, lângă scară, în întunericul coridorului şi să-ţi împlânt pumnalul în inimă. O crimă mai mult, o crimă mai puţin... ce-mi păsa? Astăzi am jurat că nu mai vărs sânge decât în caz de extremă necesitate, de aceea mă servesc de fiica ta pentru a te lovi.

Timoléon se înfioră din nou.

— Ai îmbrăţişat o cauză rea, dragul meu Timoléon, reluă Rocambole cu o ironie batjocoritoare. Eşti în serviciul domnilor de Morlux...

— Ah!... ştii asta? exclamă Timoléon înspăimântat.

— Contra unei nenorocite fete, pe care aţi închis-o la Saint-Lazare şi care se numeşte Antoinette.

— Aşadar ştii totul?

Rocambole ridică din umeri.

— Nu e rău ce-ai imaginat tu, zise el cu un ton protector, dar nu e suficient şi nu eşti în stare să te măsori cu mine!...

Timoléon îşi plecă privirea.

— Dar ce vrei să faci cu mine? întrebă după o pauză.

— Vei vedea îndată.

Rocambole, care avea mereu pistoalele în mână, se apropie de fereastră, o deschise şi începu să fluiere.

— Ai băgat de seamă, zise el închizând fereastra, că fluier întocmai ca tine?

Timoléon era înlemnit.

— Înţelegi, reluă Rocambole, că dacă domnul Carol de Morlux şi fratele său au motive pentru a o lăsa pe Antoinette la Saint-Lazare, eu am motive şi mai temeinice de a o scoate de acolo. Ai căzut în cursă, dragul meu, cu atât mai rău pentru tine. Trebuie să te curăţ din calea mea.

Pe când Rocambole pronunţa cuvintele acestea, nişte paşi răsunară pe trepte şi Timoléon începu să tremure din tot corpul.

— Nu prea ai ales bine când ai închiriat casa aceasta pentru fiica ta, continuă Rocambole. Eşti tot aşa de sigur aici, ca şi în stradă. La unsprezece portarul se culcă şi coridorul rămâne în întuneric. Dar poarta rămâne deschisă din pricina brutarului. Oricine poate urca şi coborî, nederanjat.

Cineva bătu la uşă...

— Du-te şi deschide, zise Rocambole.

Timoléon vedea mereu pistoalele lui Rocambole îndreptate asupra fiicei sale şi în asemenea condiţii, dacă Rocambole i-ar fi ordonat să se arunce pe fereastră s-ar fi aruncat fără să stea pe gânduri.

Se duse deci şi deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu Jean măcelarul şi cu *Omul cu căţeluşul*. Aceştia îl împinseră îndărăt şi pe când unul din ei închidea uşa, Rocambole zise râzând:

— Nu în strada *Drumul Damelor* trebuia să aduci poliţia, ci aici. Ce frumoasă lovitură ai fi realizat.

Apoi, adresându-se *Omului cu căţeluşul*:

— Trăsura e tot jos?

— Da, *Stăpâne*...

— Atunci să ne grăbim.

— Ce vreţi să faceţi cu mine? întrebă Timoléon.

— Cu tine, nimic, dar cu fiica ta...

— Fiica mea! exclamă el.

Şi regăsindu-şi puţină energie, vru să se interpună între pat şi Rocambole.

Dar acesta întinse revolverul spre pieptul fetei.

— Unde vrei să lovesc, zise el, în cap sau în inimă?

Timoléon căzu în genunchi.

— Iertare! gemu el.

— Atunci, ascultă-mă...

— Fiica mea! fiica mea! repetă Timoléon înnebunit.

— Fiica ta va fi zălogul meu, reluă Rocambole. Mă cunoşti bine, m-ai cunoscut odinioară pe când făceai şi tu parte din banda *Valeţilor de Cupă*, ştii bine că am obiceiul să mă ţin de cuvânt. Viaţa fiicei tale depinde de viaţa Antoinettei. Îţi jur că, atât timp cât va trăi Antoinette, va trăi şi fiica ta.

Timoléon, nebun de durere, exclamă:

— Dar atunci, ce caută oamenii aceştia aici?

— Vei vedea îndată.

Şi Rocambole făcu un semn.

Jean măcelarul se apropie de pat şi acoperi bine corpul fetei cu o

cuvertură.

Apoi, pe când Timoléon se înfiora până în măduva oaselor, o ridică pe umeri.

— Îmi răpiţi fata! urlă nenorocitul tată. Ah!... ucideţi-mă mai bine!...

— Nu, zise Rocambole, n-am nevoie de moartea ta, din contră, trebuie să trăieşti.

— Ah!... îmi răpiţi fiica...

— În ziua în tare Antoinette va ieşi de la Saint-Lazare şi se va căsători cu domnul Agénor de Morlux, fiica îţi va fi înapoiată, înţelegi?

— Dar, până atunci... ce vei face cu ea?

— Îţi dau cuvântul meu că voi veghea asupra ei ca şi cum ar fi propria mea fiică.

Timoléon era mereu în genunchi, frângându-şi mâinile de disperare.

— Haide!... plecaţi, zise Rocambole celor doi ocnaşi.

— Dumneata nu te duci cu ei? întrebă nenorocitul tată, care se încredea mai mult în Rocambole decât în cei doi tovarăşi ai săi.

— Nu, dar răspund de oamenii aceştia, ca de mine însumi.

Cei doi ocnaşi ieşiră, ducând-o cu ei pe tânăra fată adormită.

Atâta timp cât zgomotul paşilor se auziră în coridor, Timoléon îşi reţinu respiraţia. Apoi, când nu se mai auzi nimic, scoase un strigăt teribil şi căzu cu faţa la pământ. Dar uimirea, înlemnirea, prostraţia aceasta, fu de scurtă durată. Deodată îşi aduse aminte...

Îşi aduse aminte de pactul teribil pe care-l încheiase cu domnul de Morlux, de otrava pe care i-o dăduse şi ridicându-se exclamă:

— Dumnezeule, numai de n-am ajunge prea târziu!

— Ce vrei să spui? întrebă Rocambole.

— Vreau să spun, reluă Timoléon tremurând, că din moment ce viaţa fiicei mele e pusă zălog pentru viaţa Antoinettei, nu vreau ca ea să moară!

La rândul său Rocambole simţi un fior de gheaţă prin trup.

Capitolul LXIX

Domnul Carol de Morlux era un om hotărât, energic. La început fusese şi el cuprins de teama lui Timoléon; dar după ce acesta îl părăsi, îşi regăsi liniştea sa obişnuită.

— Ce-mi pasă mie de Rocambole, la urma urmei? îşi zise el. Când Antoinette va fi moartă, nimeni nu va mai putea s-o reînvie.

Domnul de Morlux îşi făcu atunci o socoteală foarte simplă şi de o

logică riguroasă.
Era deghizat într-un costum de lucrător şi metamorfoza era atât de perfectă, încât ar fi fost aproape cu neputinţă să recunoască cineva într-însul pe bogatul gentilom din strada Pépinière.
Timoléon se înşelase deci când crezuse că domnul de Morlux îi va asculta sfatul şi se va duce acasă să se culce.
El îşi făcu îndată socoteala că dacă acel Lolo era acasă la opt dimineaţa, cu atât mai mult trebuia să fie în timpul nopţii.
Şi cum Timoléon dăduse adresa în strada Pépinière, domnul de Morlux scoase capul şi strigă birjarului:
— Strada Apoline nr. 7.
Trăsura se îndreptă spre adresa indicată şi după zece minute se opri în faţa casei cu nr. 7.
Nu era încă miezul nopţii.
Domnul de Morlux lovi cu putere în poartă.
Portarul îşi scoase afară capul său chel.
— Pe cine căutaţi? întrebă el.
— Pe domnul Lolo, răspunse domnul de Morlux.
— Ei bine! răspunse portarul, se vede că nu cunoşti obiceiurile sale. Domnul Lolo nu se întoarce acasă niciodată mai înainte de orele două. Dacă vrei să-l găseşti însă, du-te la negustorul de vinuri din colţul străzii Saint-Martin. Îl vei afla acolo, fără îndoială.
Domnul de Morlux mulţumi, făcu semn birjarului să-l urmeze la pas şi se îndreptă spre prăvălia indicată.
Negustorul tocmai trăgea obloanele şi prăvălia părea pustie, dar un hohot de râs, care venea dinăuntru, arăta lămurit că mai era lume acolo.
— Lolo e aici? întrebă domnul de Morlux.
— Da, e sus... urcă-te! îi răspunse negustorul.
Domnul de Morlux urcă scările în fugă şi se opri în pragul unei săli mici, unde vreo şase oameni cu figuri suspecte jucau cărţi şi beau.
Toţi aruncară priviri bănuitoare asupra domnului de Morlux.
Dar acesta îi asigură de bune intenţii cu întrebarea:
— Care dintre voi e Lolo?
Un tânăr blond, înalt, se ridică îndată.
— Eu sunt.
— Aş vrea să-ţi spun câteva cuvinte, zise domnul de Morlux, cu vocea şi aerul unui om din popor.
— Poţi vorbi în faţa camarazilor, răspunse Lolo.
— Nu, e din partea lui Timoléon.
Numele acesta produse impresie asupra întregii asistenţe şi Lolo se conformă.

— Scuzaţi-mă, camarazi, zise el.

Şi ieşi, dând braţul domnului de Morlux.

— Să mergem să vorbim afară, îi zise el.

Domnul de Morlux îl urmă.

Strada era aproape pustie, din când în când se arăta câte un trecător.

Lolo văzu trăsura.

— A ta e trăsura? întrebă el.

— Da.

— Aşadar, „patronul” e grăbit?

— Foarte grăbit. Are să-ţi dea scrisoare pentru Madeleine.

— Madeleine Chivotte?

— Chiar dânsa, zise domnul de Morlux.

Lolo îşi înăbuşi o înjurătură şi cu un gest nervos aruncă pe trotuar capătul de ţigară pe care îl avea în gură.

— Nu ştiu ce face patronul de câteva zile. M-am dus de trei ori la dânsul fără să-l pot întâlni; dacă l-aş fi putut vedea, astăzi n-ar mai fi trebuit să te osteneşti venind încoace.

— Dar pentru ce? întrebă domnul de Morlux.

— Pentru că mi s-a refuzat astăzi de dimineaţă la prefectură permisiunea de a intra la vorbitorul de la Saint-Lazare.

— Din ce cauză?

— M-am certat cu un inspector de poliţie ieri seară şi e o răzbunare din partea acestuia.

— Atunci ce e de făcut? murmură domnul de Morlux pe care răspunsul acesta îl supăra foarte mult.

— Dacă patronul vrea să-mi dea zece ludovici, zise Lolo după un moment de gândire, mă voi însărcina cu scrisoarea sa.

— Fără îndoială că-ţi va da, răspunse domnul de Morlux respirând uşurat.

— Dar vreau banii chiar acum, fără întârziere.

Domnul de Morlux răspunse cu naivitate:

— Patronul m-a trimis în recunoaştere şi mi-a dat şi banii. Dar în ce mod va ajunge scrisoarea?

— Vei vedea îndată... Vino cu mine; ne vom urca în trăsura ta pentru a ajunge mai repede.

Lolo luă loc în trăsură şi ordonă birjarului:

— Du-ne la Baratte, la hală.

Pe drum, Lolo zise domnului de Morlux, a cărei calitate era departe de a o bănui:

La Baratte o vom găsi pe Philippette.

— Cine-i Philippette?

— Cum?... Tu n-o cunoşti?

— Vin din provincie, unde lucram pe socoteala patronului, răspunse domnul de Morlux.

— Ah! Asta e altceva!... Ei bine!... Philippette e o femeie care a fost condamnată de vreo douăsprezece ori. Pentru zece ludovici va face tot ce vom voi noi.

— Se va lăsa arestată?

— Da. Va fi trimisă la arest; pe drum va înjura pe agenţi şi mâine la opt dimineaţa va fi trimisă la Saint-Lazare.

După zece minute domnul de Morlux şi Lolo soseau la Baratte, unde era adunată o mulţime de lume.

O femeie stătea la o masă, singură, trista, cu un pahar de absint dinainte.

Lolo se apropie de ea şi-i zise:

— Al ceva *arginţi*?

— N-am nici un ban, răspunse Philippette, şi dacă patronul nu-mi va face credit, voi fi silită să dorm astă-noapte la arestul prefecturii.

— Cât ceri ca să te laşi arestată?

— Ai nevoie să mă duc la prefectură?

— Nu, nu e vorba de prefectură, trebuie să te duci la ţară...

Şi Lolo arătă cu mâna spre nord.

— Mulţumesc, dragul meu, voi fi ţinută o lună întreagă acolo.

— Îţi dau cinci ludovici.

Philippette sări în sus.

— Aşa da! exclamă ea.

Lolo aruncă o privire triumfătoare domnului de Morlux. Acesta scoase din buzunar o mână de ludovici.

— Pe cine aţi asasinat astă noapte? întrebă Philippette.

— Asta nu te priveşte. Vei face astfel ca să fii arestată.

— Bine.

— Şi îndată ce vei fi acolo, vei da asta Madeleinei Chivotte.

Domnul de Morlux puse cinci ludovici în mâna femeii, împreună cu scrisoarea lui Timoléon.

— Să n-ai nici o grijă, zise Lolo, nu ştie să citească.

— Şi, întrebă domnul de Morlux, când va ajunge aceasta la destinaţie?

— Mâine dimineaţă, pe la orele nouă.

Lolo se aşeză la masa vecină împreună cu domnul de Morlux şi comandă o sticlă.

— Cei cinci ludovici care au rămas sunt pentru mine, zise el încetişor.

— Iată-i, zise domnul de Morlux,

— Ce nuntă! murmură Lolo; nu voi mai da două zile pe acasă.

Philippette era o femeie onestă în felul ei. După o pauză mai ceru un absint, înjură pe băiatul care o servise şi declanşă scandalul. Patronul prăvăliei încercă s-o dea afară, dar nu izbuti.

În furia ei, gesticula şi sparse două pahare şi o sticlă.

Un sergent de stradă fu chemat îndată.

Philippette îl înjură şi pe acesta şi-i strigă în gura mare că e un tâlhar.

Atunci sergentul o ridică pe sus şi o conduse la comisariatul respectiv.

— Socoteala e ca şi încheiată, zise Lolo, care împreună cu domnul de Morlux priveau cu cea mai mare satisfacţie desfăşurarea evenimentelor.

Domnul de Morlux se întoarse liniştit acasă.

Capitolul LXX

Domnul de Morlux îşi păstrase trăsura la uşa restaurantului Baratte.

Se despărţi de Lolo sub pretextul că voia să-l înştiinţeze pe patron despre mersul lucrurilor.

În realitate ordonă să fie condus în bulevardul Malesherbes, unde dădu drumul trăsurii şi intră acasă prin mica poartă secretă din bulevardul Haussmann.

Cu toate că avea părul alb, domnul Carol de Morlux ducea încă o viaţă agitată, aşa încât mica intrare din bulevard îi era absolut necesară.

De aceea, când oamenii săi de serviciu auzeau închizându-se sau deschizându-se acea poartă, nici nu se mişcau de la locurile lor.

Această împrejurare îi îngăduia vicontelui să se întoarcă acasă în costumul bizar pe care-l îmbrăcase pentru a se deghiza, fără nici o teamă că va fi zărit de cineva.

Se închise în cabinetul său de toaletă şi abia după o oră de muncă reuşi să-şi recapete înfăţişarea obişnuită, redevenind din nou gentlemanul ales de la club.

Domnul de Morlux era prea agitat ca să rămână acasă.

Cu o înfiorare a întregii sale fiinţe, se gândea la toate câte văzuse în seara aceea: evadarea miraculoasă a omului care era cunoscut sub înspăimântătorul nume de Rocambole. Groaza pe care o manifestase Timoléon îl făcea să înţeleagă că avea în omul acela un duşman teribil.

În cele din urmă, vicontele îşi zise:

— Dacă Rocambole, medicul mulatru şi maiorul Avatar sunt una şi aceeaşi persoană, voi avea proba îndată. Mă voi duce la club, evident că dacă maiorul Avatar va fi acolo, ar trebui să fiu nebun ca să pot crede că el este Rocambole.

La ora aceea, Rocambole avea cu totul altceva de făcut decât să joace biliard sau whist. Când are cineva cincizeci de agenţi poliţieneşti pe urma sa nu se duce la club.

Domnul de Morlux se îndreptă pe jos către Clubul Asperges.

Când ajunse în piaţa Madeleine, doi tineri îl opriră, strigându-l pe nume

— Hei!... Morlux...

Domnii aceştia erau membri al clubului, care tocmai atunci ieşeau.

Vicontele se opri şi-i recunoscu.

— A!... zise el, tu eşti, Mauléon?... Iar dumneata eşti Marigny?

— Noi suntem, scumpe unchiule, răspunse acela căruia marchizul îi zisese Mauléon şi care era bun prieten cu Agénor.

— Al ceva veşti de la nepotul dumitale? întrebă Oscar de Marigny.

— Nu, răspunse vicontele.

— Noi însă, avem...

— Ah! zise domnul de Morlux, care la gândul că poate nepotul său se reîntorsese la Paris şi era pe urmele Antoinettei, tresări.

— Agénor al nostru, zise Mauléon, e un adevărat erou de romane.

— Crezi? întrebă vicontele neliniştit.

— Te ocupi prea puţin de nepotul dumitale, viconte; dar noi, care suntem prietenii săi şi care îl vedem în toate zilele ştim...

— Ei bine?

— Ei bine!... Ne-a părăsit acum trei zile, aşa deodată, fără nici o înştiinţare.

— Într-adevăr?... Şi nu ştiţi încotro s-a dus?

— Dumneata ştii?

— Da, răspunse vicontele. A plecat la Rennes, după voinţa bunicii sale, care dorea foarte mult să-l vadă.

— Şi altceva nu mai ştii nimic?

— Sigur că nu, răspunse vicontele din ce în ce mai neliniştit.

— Dacă-i aşa, nu ştii nimic. Nepotul dumitale nu e la Rennes.

Domnul de Morlux schimbă greutatea de pe un picior pe altul în faţa celor doi tineri; neliniştea sa crescuse.

— Atunci unde s-a dus? întrebă el.

— S-a oprit la Laval, unde este şi acum încă...

— Şi ce face acolo?

— Pe onoarea mea, zise Marigny, cu toate că Agénor îmi

recomandă în scrisoarea sa să nu spun nimic, nici unchiului său, nici tatălui său, dumitale adică, scumpul meu viconte, îţi voi spune totul, pentru că îţi recunosc caracterul. Agénor a plecat din Paris cam supărat.

— Da? întrebă vicontele.

— Drace! bietul tânăr e înamorat; şi în asemenea condiţii să pleci de lângă fiinţa iubită pentru a face plăcere unei bunici bătrâne... Cred că înţelegi!

— Foarte bine. Aşadar, zici că a plecat supărat?

— Foarte supărat. De la Paris la Chartres a mers singur într-un compartiment. La Chartres, un ofiţer care mergea spre Laval, a luat loc alături de el. Agénor fuma. Ofiţerul fluiera o melodie veselă.

Lui Agénor nu-i plăcea deloc cântecul ofiţerului, ofiţerului, de asemenea, nu-i plăcea deloc ţigara lui Agénor.

La început s-au privit cu ciudă; apoi au schimbat cuvinte înţepate; după aceea Agénor a exclamat:

— Pentru Dumnezeu, domnule, melodia dumitale de operetă e de nesuferit!

Ofiţerul a răspuns:

— Eu cânt de dimineaţa până seara, domnule, şi nu cunosc nici un loc unde cântecul meu să producă supărare.

— Şi nu s-ar putea să ştiu şi eu pe unde îţi petreci dumneata timpul când cânţi? întrebă Agénor cu mândrie.

— E camera mea de culcare, mai întâi.

— Şi după aceea?

— Câmpiile, domnule, răspunse ofiţerul cu indiferenţă; sau mai bine zis, ceea ce se numeşte *teren*.

Agénor îşi scoase cartea de vizită din buzunar şi o întinse ofiţerului, adăugând:

— La prima staţie, nu-i aşa?

— Nu, domnule, răspunse ofiţerul; mă duc la Laval, unde e reşedinţa garnizoanei mele. Dacă ai plăcerea să mergi până acolo, sunt la dispoziţia dumitale...

— Mă voi opri să-ţi dau o lecţie, pentru că drumul meu e spre Rennes.

— Acum, sfârşi domnul de Marigny, ghiceşti restul, nu-i aşa? Agénor a primit o frumoasă lovitură de sabie, care l-a trântit în pat pentru vreo opt zile. Şi nu se mai gândeşte deloc la bunica sa, dar se gândeşte mereu la Antoinette; bietul tânăr i-a scris vreo trei scrisori, dar cum până acum n-a primit nici un răspuns e disperat şi mă însărcinează pe mine să mă duc s-o văd.

Dacă ar fi fost aici, şi dacă domnul de Morlux ar fi fost postat mai

la lumină, cei doi tineri ar fi putut să-l vadă îngălbenindu-se.

Cu toate acestea ştiu să se stăpânească şi zise cu un ton aproape indiferent:

— Ei bine, şi dumneata al văzut-o pe Antoinette?... Aşa mi se pare că o cheamă...

— Da, aşa o cheamă, dar n-am văzut-o încă.

— De ce?

— Pentru că scrisoarea lui Agénor mi-a sosit abia astă-seară, pe la orele opt şi jumătate. Dar mâine...

— Mâine te vei duce să-ţi îndeplineşti însărcinarea...

— Fără îndoială. S-ar zice că lucrul acesta nu-ţi prea place, viconte?

— Mie?... Oh!... dar nicidecum!... Nepotul meu e destul de mare şi de copt la minte ca să nu mai aibă nevoie de tutori...

— Ştii dumneata că vrea s-o ia de nevastă?

— Sigur că ştiu... Deşi e o adevărată nebunie... Adio...

Şi domnul de Morlux se despărţi brusc de cei doi tineri, lăsându-i convinşi că planurile de căsătorie ale nepotului său nu prea plăceau domnului viconte Carol de Morlux, a cărui mândrie aristocrată era rănită.

Continuându-şi drumul, vicontele îşi zicea:

„Mâine, Marigny va şti că Antoinette a dispărut. Desigur că va scrie îndată lui Agénor. Agénor se va reîntoarce în grabă... Dar va fi puţin cam târziu”...

Intrând în *Clubul Asperges*, vicontele începu să fie chinuit din nou de gânduri. Dar mare-i fu mirarea când, intrând în sala de biliard, îl văzu pe maiorul Avatar, care juca foarte liniştit o partidă cu marchizul de B... Maiorul păru că nici nu-l zăreşte pe domnul de Morlux.

— Unde aţi ajuns, marchize? îl întrebă acesta din urmă pe domnul de B...

— Jucăm în revanşă. Domnul are 68 de puncte şi eu am numai 39. Sunt pierdut!

Domnul de Morlux îşi făcu îndată calculul următor:

„Pentru a face o partidă de o sută de puncte sunt necesare o oră şi jumătate. Dânşii se află la a treia partidă, prin urmare trebuie să fie cel puţin trei ore de când joacă. Şi dacă maiorul e aici de trei ore, nu e dânsul Rocambole.”

Raţionamentul acesta era cât se poate de logic. Numai că marchizul de B... uitase să-i spună că cele două partide de la început fuseseră jucate cu o seară mai înainte.

Vicontele păru a căuta un tovarăş pentru a juca o partidă de

pichet, dar nu găsi nici unul. Se aşeză la o masă, ceru un grog şi după ce parcurse cu privirea jurnalele de seară se sculă zicându-şi:

„Domnul Timoléon e un mare dobitoc. Maiorul Avatar e un rus onest, care n-a avut niciodată altă patimă decât biliardul, şampania şi călătoriile.”

. . . .

Maiorul Avatar sau mai bine-zis Rocambole, care nici nu se gândea să se reîntoarcă acasă mai înainte de zorii zilei, câştigă a treia partidă de biliard, mai propuse încă una, care fu acceptată cu plăcere şi nu ieşi de la club decât pe la orele şapte dimineaţa.

Un om îl aştepta în colţul străzii Saint-Augustin.

Era August.

Maiorul se apropie de el, îi dădu un bilet şi-i zise:

— Trebuie ca acesta să ajungă chiar astăzi.

— Voi vedea-o pe Malvina la amiază, răspunse August, care luă biletul şi plecă.

Biletul acesta era adresat Vandei şi conţinea numai câteva cuvinte scrise în limba rusă:

„Totul este gata, a sosit timpul. Poţi să lucrezi.”

Dar, pe când maiorul Avatar se îndrepta spre foburgul Saint-Honoré, un om venea după el alergând; un om înspăimântat.

Omul acesta era Timoléon.

— Totul e pierdut, exclamă el, otrava a plecat!

Atunci Rocambole se înfioră; nările îi tremurară. Era la el semnul unei emoţii violente.

Capitolul LXXI

Să ne întoarcem acum la închisoarea Saint-Lazare.

Erau orele opt dimineaţa. Trăsura care transporta pe deţinuţi sosise.

Printre deţinutele aduse era şi Philippette, femeia care pentru cinci ludovici consimţise să se lase arestată.

— Iarăşi? zise brigadierul, zărind-o...

— Nu e greşeala mea, domnule brigadier, zise ea râzând; sergenţii de stradă sunt vinovaţi pentru că nu mă lasă deloc în pace.

Pe lângă tâlhărie, Philippette se mai afla sub supravegherea poliţiei şi pentru alte fapte.

Şeful grefier vru s-o trimită în secţia a doua, dar Philippette, care ştia bine că Chivotte era deţinută în prevenţie, sub acuzaţia de furt,

protestă cu energie.

Şeful grefier verifică dosarul şi-i zise:

— Ai dreptate. Eşti arestată pentru rebeliune împotriva forţei publice. Vei fi judecată.

— Asta vreau şi eu, răspunse Philippette cu obrăznicie.

Fu trimisă deci în sala de prevenţie.

Philippette era o veche clientă a casei; fără nici o strâmbătură, se lăsă îmbrăcată şi condusă în atelierul de lucru.

Chivotte era chiar în sala în care fusese condusă şi ea.

În timpul lucrului domnea tăcere absolută.

O soră supraveghea îndeaproape ca nici o conversaţie să nu înceapă între deţinute.

Philippette luă loc pe una din băncile atelierului şi abia dacă putu să facă un semn Madeleinei Chivotte.

Dar aceasta nu-i răspunse. Atunci Philippette observă că Madeleine Chivotte era singură pe o bancă. Celelalte deţinute păreau că se depărtaseră de ea, cu un fel de scârbă.

Tâlhăriţa era tristă şi fulgere de mânie îi scăpărau în priviri.

„Ce naiba o fi făcând ea ca să stea la carantină?” îşi zise Philippette, mirată, în timp ce i se da şi ei porţia de lucru.

În închisori, ca şi în licee, ca şi în regimente, ca pretutindeni unde există o disciplină comună, o regulă de purtare, nişte deprinderi de mai înainte hotărâte, se stabileşte îndată un soi de solidaritate între toţi cei aflaţi laolaltă. Şi solidaritatea aceasta loveşte pe oricine încearcă să încalce, să nesocotească regulile stabilite.

În închisori, acela care nesocoteşte opinia publică, este pus îndată la *carantină*.

Cu o seară înainte, Madeleine Chivotte fusese atinsă de acest soi de ostracism.

Pentru ce?

Ne aduce aminte: prezenţa Antoinettei la Saint-Lazare despărţise deţinutele în două tabere opuse. Prima, condusă de Madeleine, susţinea că Antoinette era o tâlhărită ca toate celelalte, numai că era mai fină, mai şireată, mai abilă decât tovarăşele ei.

A doua tabără o vedea din contră pe Antoinette ca o tânăra fată onestă, care fusese victima unei înscenări.

Timp de două zile, aceste două tabere îşi păstraseră părerile lor deosebite, cu oarecare înverşunare; dar a treia zi, când se răspândise în întreaga închisoare vestea că tânăra fată salvase un copil, cele neîncrezătoare fuseseră repede convertite.

Madeleine rămase singură şi, după cum am văzut, frumoasa Marton se aruncase asupra ei s-o strângă de gât când Antoinette se

arătase la fereastră şi îi făcuse semn cu mâna să se oprească.

Madeleine scăpă nebătută, dar fu pusă la carantină.

Toată lumea se depărtase de ea, ca de o ciumată.

Philippette aştepta cu nerăbdare să sune clopotul de repaus.

Pe la orele nouă şi jumătate, adică momentul în care începe dejunul, lucrul fu suspendat şi deţinutele fură conduse, două câte două, în sala de mese.

Cum toate păreau că se feresc de Madeleine, Philippette veni şi se aşeză lângă ea.

— Ce ai? îi şopti ea cu vocea înceată, pe când străbăteau coridorul.

Madeleine păru că se trezea dintr-un vis şi-şi privi cu atenţie tovarăşa:

— Ah! tu eşti, zise ea.

— Aşadar, nu mă recunoşteai?

— Nici nu te văzusem. Dar dacă nu vrei să fii strivită cu lovituri de papuc, nu mai vorbi cu mine. Camaradele m-au exilat.

— Dar ce-ai făcut?

— E din cauza unei turturele, pe care o voi face bucăţele dacă voi avea fericirea să mai coboare în curte.

Şi cum Philippette în loc să se îndepărteze de ea, ca toate celelalte, părea că îi poartă un interes şi mai mare, nenorocita îi povesti aventura sa în timpul drumului.

— Ştii că e nostim de tot! exclamă Philippette, o fată onestă la Saint-Lazare.

— Dar tu ce ai făcut de te-ai reîntors iarăşi aici?

— Pentru tine m-am întors.

— Pentru mine?

— Da, Lolo mi-a dat cinci ludovici pentru a mă lăsa arestată.

— Lolo?

Şi Madeleine tresări gândindu-se la Timoléon.

— Iată ce am pentru tine, îi zise Philippette, strecurându-i în mână scrisoarea pe care i-o dăduse domnul Carol de Morlux. M-au căutat ei când am intrat aici, dar o ascunsesem bine de tot... ca şi banii...

— Oh! zise Madeleine, cu ochii scăpărând de mânie, dacă Timoléon ar putea să-mi dea un mijloc de răzbunare!...

În ziua aceea abia dacă atinse mâncarea şi după un sfert de oră se reîntoarse în atelier. Cosea la nişte cămăşi. Ea îşi făcu un fel de paravan din lucrul pe care-l avea în mână, pentru a putea astfel desface scrisoarea lui Timoléon, fără să fie observată de supraveghetoare.

În scrisoare se găsea un fel de pilulă incoloră, care semăna foarte

bine cu o capsulă de gelatină.

Madeleine privi pilula cu atenţie, apoi citi scrisoarea, care era laconică.

Nu conţinea decât câteva cuvinte, scrise şi acestea în argou.

Iat-o:

„Două fişicuri galbene pentru tine, când vei ieşi, daca mititica va înghiţi doctoria pe care o vezi.”

— Ah! murmură Madeleine cu ură, voi fi răzbunată!... Dar cum oare să ajung până la infirmerie?

Lucrul continuă până la orele două, când clopotul sună din nou pentru distribuirea legumelor.

După ce distribuirea fu făcută, deţinutele fură conduse în curte; aveau o oră de odihnă.

Carantina continua. Madeleine fu lăsată singură pe o bancă şi nici chiar Philippette nu îndrăzni să se mai apropie de ea.

Dar, ieşind din atelier, Madeleine îşi ascunse un ac în pliurile rochiei.

Deodată, supraveghetoarea din curte auzi un ţipăt şi gemete.

Madeleine era plină de sânge... Cu acul pe care-l luase din atelier îşi zgâriase interiorul nasului şi provocase astfel o violentă hemoragie.

— Va crăpa, mizerabila! zise una dintre deţinute.

Două surori alergară şi, la început, crezură că Madeleine fusese bătută.

Tâlhăroaica părea gata să leşine şi avea hainele însângerate.

— La infirmerie! zise una din surori.

Fu luată atunci pe braţe, căci nu mai putea merge şi părea că-şi dă sfârşitul.

— Dumnezeu face o a doua minune, murmură una dintre deţinute; necredincioasa este pedepsită!

Madeleine fu condusă deci în una din sălile infirmeriei.

În momentul acela nu erau acolo decât două femei.

Una era deţinuta care prepara ceaiul şi alta care avea o ceaşcă în mână şi se pregătea să iasă. Aceasta din urmă era frumoasa Marton, care venise să caute o ceaşcă de ceai pentru Antoinette.

— Unde e doctorul de serviciu? strigară cele două surori, aşezând-o pe Madeleine jos.

Frumoasa Marton o ura mult pe Madeleine, dar, văzând-o însângerată, îi fu milă de ea şi exclamă:

— E în sala de alături; mă duc să-l chem.

Şi puse ceaşca de ceai pe o masă alături de Madeleine, lângă care

se îngrămădeau surorile.

O secundă fu de ajuns. Madeleine lăsase să cadă capsula ucigătoare în ceaşca de ceai destinată Antoinettei.

Aşadar, când Philippette, care fără să ştie era purtătoarea morţii, intră la Saint-Lazare, Timoléon, înspăimântat, alergase după Rocambole.

Timoléon, după răpirea fiicei sale, înţelegând bine că viaţa acesteia din urmă era în strânsă legătură cu viaţa Antoinettei, nu mai avea decât o singură preocupare, o preocupare arzătoare: să-l găsească la timp pe Lolo şi să-l împiedice să împlinească misiunea ce i se dăduse.

Două lucruri îl mai linişteau puţin.

Primul era că, după credinţa sa, domnul de Morlux avea să aştepte până a doua zi pentru a se întâlni cu Lolo.

Al doilea lucru era că orice s-ar fi întâmplat, Lolo nu putea să intre la Saint-Lazare până la amiază.

Deci, avea destul timp înaintea lui.

Cu toate acestea, alergă îndată.

Portarul îi zise:

— Nu s-a întors încă. E la negustorul de vinuri. Acolo l-am trimis şi pe celălalt.

— Care *celălalt*? întrebă Timoléon, tresărind.

— *Celălalt*, care a venit să întrebe de dânsul acum o oră.

Timoléon ceru semnalmentele „*celuilalt*” şi îndată îşi dădu seama că fusese domnul de Morlux.

Alergă într-o fugă la negustorul de vinuri; dar Lolo nu mai era acolo.

I se spuse îndată că plecase împreună cu un necunoscut, care venise din partea sa, Timoléon.

Tot timpul nopţii fostul poliţist cutreieră tavernele de prin împrejurimi; nu se gândi însă deloc la Hală, Lolo nu fu găsit nicăieri.

În timpul acesta revenise de mai multe ori în strada respectivă şi i se răspunsese, mereu că Lolo nu se întorsese încă; ceea ce era, de altfel, curatul adevăr.

În sfârşit, pe când revenea pentru a opta oară, pe la şapte dimineaţa, îl zări pe Lolo care venea dinspre bulevardul Sevastopol.

Cei cinci ludovici al vicontelui făcuseră minuni. Lolo era beat şi mergea în zigzag pe trotuar, vorbind în gura mare de unul singur.

Timoléon alergă la dânsul şi îl apucă de guler.

— Ah! te-am prins, în sfârşit, leneşule, beţivule, îi strigă el.

Un surâs larg rătăci pe faţa lui Lolo.

— Dar pentru ce, patroane, pentru ce?... Cine lucrează bine şi bea

bine, nu poate să facă supărare stăpânului. Eu am lucrat bine... am băut bine... şi atâta...

— AI lucrat?

— Drace!... Şi încă cum...

— Scrisoarea... ai scrisoarea? întrebă Timoléon cu disperare.

— Mi-a dat-o... celălalt... şi zece ludovici împreună cu dânsa.

— Ei bine!... dă-mi-o înapoi...

Lolo începu să râdă superior.

— Nu-ţi spuneam eu că Lolo a lucrat bine?

— Dar ce-ai făcut, nenorocitule? exclamă Timoléon.

— Scrisoarea a plecat.

— La Saint-Lazare?

— Desigur!... Au arestat-o pe Philippette... Ea trebuie să fie acolo... sfârşi beţivul, care nu băgă de seamă că Timoléon devenise dintr-o dată de o paloare cadaverică.

Fostul poliţist nu mai auzi mai mult şi se despărţi de Lolo alergând ca şi cum ar fi fost lovit de streche.

— Ah!... fiica mea!... murmura el pe când fugea, nu vreau ca fiica mea să moară!... Singur Rocambole o poate salva...

Şi cu gândul acesta se îndreptă spre clubul Asperges.

Am văzut cât de adânc îl emoţionase pe Rocambole vestea pe care i-o aducea Timoléon.

Dar nu fu decât o licărire de o secundă.

— Ce e de făcut?... Ce e de făcut?... murmură Timoléon, smulgându-şi părul.

— Cel puţin tu, răspunse Rocambole, care îşi regăsise tot sângele rece, tu nu vei putea face nimic; eşti un imbecil, un dobitoc!...

— Fiica mea... sărmana mea fiică... murmură Timoléon.

Rocambole ridică din umeri.

— Vrei un sfat bun? îi zise el. Dacă ţii la viaţa fiicei tale, întoarce-te acasă, culcă-te şi dormi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Stăpâne*, zise Timoléon cu umilinţă, am fost nebun vrând să lupt împotriva dumitale...

— Foarte bine, zise Rocambole. Îţi primesc scuzele, dar te opresc să mă mai urmezi. Pleacă!

Şi Rocambole îşi văzu de drum.

La intrarea în foburgul Saint-Honoré, doi oameni aşteptau în pragul biroului de omnibuze.

Erau Jean măcelarul şi *Omul cu căţeluşul* cărora le dăduse întâlnire în punctul acela.

— Mititica e la loc sigur, zise Jean.

— Foarte bine, răspunse Rocambole; dar acum nu mai este vorba

despre ea. Până într-o oră să mi-l aduci pe Rigolo. Unde este?

— S-a ascuns căci după cum ştii, e prea compromis acum pentru ca să se poată reîntoarce acasă.

— Trebuie ca Rigolo să vină îndată aici, ordonă Rocambole.

Jean şi *Omul cu căţeluşul* plecară ca o săgeată, pe când Rocambole urca la etajul al treilea al acelei case care-i servea de retragere de când îl supraveghea pe domnul Carol de Morlux.

În timpul drumului, Rocambole îşi făcu raţionamentul următor:

— Otrava este la Saint-Lazare; dar Antoinette este într-o cameră separată şi Chivotte nu e acolo. Va trebui deci să treacă câtva timp până când să găsească aceasta din urmă un mijloc de a acţiona.

Rocambole luă un creion şi scrise Vandei.

Peste trei sferturi de oră Jean se întorcea cu Rigolo.

Rocambole zise acestuia din urmă:

— Ce-ai face tu pentru fata care ţi-a salvat copilul?

— Mi-aş da pentru dânsa bucuros tot sângele, până la ultima picătură, răspunse acesta cu devotament.

— Nu e vorba despre viaţa ta, poate va trebui să-ţi sacrifici libertatea.

— Puţin îmi pasă!... Sunt gata de orice...

— Ascultă-mă bine, atunci...

— Vorbeşte, *stăpâne*.

— Ştii ce mi s-a întâmplat astă noapte?

— Da, zise Rigolo, ne-am bătut joc cum nu se mai poate de poliţie!...

— Poliţia nu poate fi niciodată complet învinsă. Mai curând sau mai târziu, tot îşi va lua revanşa. E lucru sigur că poliţia te va căuta; te caută chiar şi acum.

— Şi ce-mi pasă mie, din moment ce nu te prinde pe dumneata?

— Pe mine nu mă mai poate prinde, zise Rocambole. Dar acum e vorba şi de tine. Dacă nu s-ar fi făcut o cercetare la tine, astă noapte, te-ai fi dus acum la Saint-Lazare pentru ca să-ţi vezi femeia şi copilul, nu-i aşa?

— Da, dar acum nu mai îndrăznesc...

— Ei bine!... trebuie să îndrăzneşti.

— Sunt gata, zise Rigolo.

Rocambole reluă:

— Poliţia e pe urmele tale, dar desigur, nu se va gândi la Saint-Lazare decât foarte târziu, după ce te va fi căutat fără succes peste tot. Şi sigur că nu se ştie încă nimic acolo despre descinderea care a avut loc la tine astă noapte. Prin urmare trebuie să te duci la Saint-Lazare.

— Mă voi duce, zise Rigolo.

— Iată o scrisoare pentru femeia blondă care este la Saint-Lazare şi stă într-o cameră cu domnişoara Antoinette şi cu soţia ta.

Rigolo luă scrisoarea.

— Acum, zise Rocambole, ascultă bine un lucru.

Rigolo îl privi cu atenţie.

— Dacă femeia cea blondă n-are scrisoarea aceasta înainte de amiază, până diseară, domnişoara Antoinette va fi moartă.

— Oh! strigă Rigolo, o va avea!!! Chiar de-ar trebui să trec prin ziduri.

Ascunse scrisoarea cu grijă şi alergă.

— Ia o trăsură, îi strigă Rocambole.

— Da, *stăpâne*.

Rocambole se apropie de fereastră şi-l văzu pe Rigolo aruncându-se într-o trăsură în faţa bisericii Saint-Philippe.

Trăsura porni în goană şi dispăru în foburgul Saint-Honoré.

Atunci Rocambole închise fereastra, se aşeză la masă şi scoţându-şi ceasul din buzunar murmură:

— Nu ştiu cum voi trăi până diseară!

— Dar ce ai *Stăpâne*? îl întrebă *Omul cu căţeluşul*, văzându-l palid ca un cadavru.

— Îţi aminteşti tu, răspunse Rocambole, de momentul acela teribil când cuţitul ghilotinei sta suspendat deasupra capului tău?

— Da, *Stăpâne*, murmură *Omul cu căţeluşul*, înfiorându-se.

— Ei bine, zise Rocambole, eu voi suferi timp de opt sau zece ore ceea ce tu al suferit un moment.

Rocambole îşi prinse fruntea-i palidă între mâini şi, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însuşi, murmură:

— Oh!... există în fine emoţii pe care niciodată nu le-am cunoscut pe când eram geniul *Răului*.

Şi foştii ocnaşi, consternaţi, văzură o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul livid al lui Rocambole.

Capitolul LXXIII

Rigolo, în timpul drumului de la Saint-Honoré la Saint-Lazare, avu emoţii teribile.

Când zărea pe trotuar vreun sergent, vreo mutră care i se părea lui că aparţine poliţiei, se trăgea îndărăt, ascunzându-se pe cât putea în fundul trăsurii.

Şi, cu toate acesta, nu pentru el tremura, ci pentru Antoinette, a

cărei viaţă, după cum îi spusese Rocambole, era în pericol de moarte dacă nu ajungea la Saint-Lazare înainte de amiază. În sfârşit, trăsura se opri în faţa închisorii.

Portarul îl văzu pe Rigolo trecând şi-l lăsă să păşească în voie.

În loc de a da drumul birjarului, Rigolo îi strigă:

— Aşteaptă-mă!...

În timpul drumului îşi spusese:

„Ieri, copilul meu era în afară de orice primejdie, poate că astăzi e bine de tot”.

Marceline şi-a sfârşit termenul de închisoare şi, prin urmare, dacă medicul nu se va opune, voi putea să-i duc pe amândoi acasă. Şi dacă nu s-a transmis încă nici un ordin prefecturii, voi putea salva-o pe domnişoara Antoinette şi în acelaşi timp şi pe mine.”

Uşierul de la primul ghişeu îi recunoscu îndată, după costumul său, şi-i deschise.

— Ah!... dumneata eşti, îi zise el cu un ton prietenesc..

— Da, zise Rigolo. Am venit să văd cum îi mai este mititelului.

— Am auzit spunându-se, răspunse uşierul, că acum copilaşul dumitale e bine de tot.

Rigolo putu să-şi dea seama că la Saint-Lazare nu se ştia încă nimic despre urmărirea lui. Faptul acesta îi dădu curaj şi se îndreptă cu hotărâre spre uşa grefei!

Brigadierul cum îl văzu îi zise:

— Se vede că moartea e bună pentru oamenii care lucrează pentru ea!...

— Ce vrei să spui? întrebă Rigolo, tresărind.

— Vreau să spun că copilaşul tău e bine, răspunse brigadierul.

Şi-l lăsă să intre în birou.

Şeful grefei îl întrebă:

— Dumneata eşti soţul deţinutei Marceline?

— Da, domnule, răspunse Rigolo.

— Soţia dumitale e liberă încă de ieri dimineaţă şi copilul dumitale poate suporta drumul, cu condiţia să fie bine învelit. Dacă vrei să aştepţi, soţia dumitale va coborî îndată.

„Dacă e aşa, cugetă Rigolo, totul este pierdut. Nu voi putea s-o văd pe femeia blondă.” Şi, împreunându-şi mâinile:

— Ah! domnule, exclamă el, ce spui dumneata? Ieri copilul meu era pe moarte şi astăzi vreţi să-l iau cu mine?

— Dacă medicul spune că nu mai este nici o primejdie...

— Ba este, domnule, trebuie să fie primejdie, zise Rigolo cu vocea rugătoare... Şi ce vreţi să facem, nevasta mea şi cu mine?... Ea de-abia ieşită din închisoare, eu bolnav... N-am nici un ban în casă şi n-

am nici de unele... Cum îl vom îngriji pe mititelul nostru?... Cu ce îi vom aduce un medic?

Şi Rigolo plângea cu lacrimi aşa de fierbinţi încât şeful grefei fu emoţionat.

— Cu toate acestea, zise el, nu-ţi putem, ţine nevasta şi copilul aici la infinit.

— Nici eu nu cer asta, răspunse Rigolo plângând mereu; vreau s-o mai ţineţi măcar până mâine.

— Şi mâine, vei sta mai bine?...

— Da, răspunse Rigolo. Directorul administraţiei mele a cerut un ajutor pentru mine şi un loc la maternitate pentru soţia mea.

Şeful grefei păru că stă un moment la îndoială.

— Haide, zise el după o pauză, să te reîntorci mâine. Vom mai ţine mama şi copilul şi astăzi.

— Şi nu voi putea să-l văd până mâine? exclamă Rigolo, cu un accent atât de dureros, aşa de plin de emoţie, încât şeful grefei, care avea şi dânsul nevastă, fu înduplecat.

— Haide, zise el surâzând, văd bine că trebuie să-ţi facem pe plac...

— Dumnezeu te va binecuvânta, domnule! exclamă Rigolo.

Şeful grefei chemă un sub-brigadier.

— Conduceţi-l pe omul acesta la femeia sa, zise dânsul.

— Ştii că ai mare noroc, dragul meu, îi zise sub-brigadierul pe când îl conducea. Niciodată nu s-a mai făcut cuiva înlesnirea aceasta.

— Am mai cu seamă noroc că mi-am văzut copilul vindecat, zise Rigolo. E într-adevăr o minune.

— Toată lumea spune acelaşi lucru, răspunse cu naivitate sub-brigadierul.

— Ah! buna domnişoară... murmură Rigolo cu privire la Antoinette.

— Toate deţinutele au acum un respect foarte mare pentru copila aceea, răspunse sub-brigadierul.

— Dar ce-a făcut ea de a fost închisă?

— Se spune că ar fi furat.

— Oh!... nu e cu putinţă!...

— Aşa se pretinde, dar sunt unii oameni care nu vor să creadă.

— Şi e bolnavă?

— Da, răspunse sub-brigadierul; e o boală cu totul deosebită.

— Azi se pare că avea faţa vânătă, zise Rigolo. În prima zi era neagră ca cărbunele. Acum merge mai bine.

— Şi cealaltă doamnă care e cu dânsa?

— Are aceeaşi boală. Doctorul nu înţelege nimic...

Pe când sub-brigadierul dădea lui Rigolo aceste explicaţii, ajunseră

la uşa odăii.

— Intră! zise sub-brigadierul deschizând uşa.

Din prag, Rigolo îşi văzu nevasta ţinându-şi în braţe copilul.

Era surâzătoare şi copilul nu mai plângea.

Antoinette, cu capul ridicat pe pernă, citea.

Vanda, care îşi avea patul lângă uşă, îl privi cu indiferenţă.

Dar acesta, trecând pe lângă ea, făcu un pas greşit şi se sprijini pe pat pentru a nu cădea.

În acelaşi timp strecură sub cuvertură biletul lui Rocambole, întovărăşindu-şi mişcarea cu o privire expresivă, murmurând încetişor:

— E din partea *stăpânului*.

Vanda ascunse bileţelul şi răspunse printr-o privire tot aşa de expresivă.

Pe când Rigolo îşi îmbrăţişa nevasta şi copilul, intră medicul.

— Ei bine, zise el, al venit să-ţi iei copilul?

— Ah! domnule, răspunse Rigolo, care acum nu mai dorea să rămână la Saint-Lazare, dacă credeţi că-l pot lua fără nici o primejdie?

— Sunt sigur, dragul meu; acoperă-l bine şi ia-l.

Rigolo şi soţia sa făcură mii de închinăciuni, sărutară cu respect mâna Antoinettei şi părăsiră odaia în care tânăra fată şi Vanda rămaseră singure, îndată după plecarea lor.

Rigolo, plecând, întâlnise privirea Vandei şi privirea aceasta îi spunea:

— Poţi spune acelora care te-au trimis să fie liniştiţi, în timpul acesta, Vanda citise biletul lui Rocambole.

. . . .

Câteva ore după aceea, Vanda şi Antoinette vorbeau încetişor între ele, pe când Marton făcea curăţenie în odaie.

— Doamnă, zicea Antoinette, mai e multă vreme până când voi fi vindecată de răul acesta bizar pe care mi l-ai pricinuit?...

— Ora eliberării se apropie, murmură Vanda.

— Dar, voi rămâne oare neagră?

— Copilă, priveşte-mă pe mine.

Şi Vanda îşi arătă faţa, care redevenise albă. Numai braţele şi umerii mai păstrau încă câteva pete negre.

— Mi-e sete, zise Antoinette, după o pauză.

— Mă duc să-ţi aduc o ceaşcă de ceai, răspunse frumoasa Marton.

Şi ieşi.

Câteva momente după aceea se auziră ţipete pe coridor şi vocea

frumoasei Marton, care chema pe internul de serviciu.

Peste un sfert de oră, Marton se întoarse, ţinând în mână ceaşca cu ceai.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vanda.

— Canalia aceea de Madeleine Chivotte nu ştiu ce a păţit. Pe când mă pregăteam să vin încoace au adus-o în laborator, plină de sânge şi palidă ca o moartă. Am lăsat un moment ceaşca de ceai şi am alergat după internul de servicii. De aceea, domnişoară, mi se pare că ceaiul va fi puţin cam prea rece şi te rog să mă ierţi...

Şi întinse ceaşca Antoinettei, care o luă şi vru s-o ducă la gură.

În momentul acela, Vanda îi opri braţul şi adresându-se lui Marton, zise:

— Chivotte era în laborator când ţi-ai lăsat ceaşca pe masă?

— Da, doamnă, răspunse Marton.

Vanda smulse ceaşca din mâna Antoinettei şi-i vărsă conţinutul pe parchet.

— Ce faci? strigară în acelaşi timp Antoinette şi Marton.

— Te scap de o moarte oribilă, răspunse Vanda cu răceală, pe când Antoinette se înfiora...

. . . .

Capitolul LXXIV

Scrisoarea pe care o trimisese Rocambole Vandei, prin mijlocirea lui Rigolo, era astfel concepută:

„Timoléon, agentul persecutorilor Antoinettei, a trimis Madeleinei o fiolă cu otravă, destinată tinerei fete. N-o mai lăsa nici să mănânce, nici să bea.”

După cum se vede, era o scrisoare cât se poate de laconică şi Rocambole nu-şi dădea deloc osteneala să explice Vandei cum aflase chiar din gura lui Timoléon că Antoinette era în primejdie de moarte şi că îl ţinea pe bandit la respect, datorită fiicei. Tăcerea aceasta lăsă Vandei loc de presupuneri.

Ea îşi spunea, pe când Marton şi Antoinette o priveau cu uimire, că ţinea în mâinile sale o răzbunare teribilă.

Dar crezu că era bine să tacă şi să-şi păstreze reflecţiile pentru sine.

Şi, cum amândouă, mute şi palide, aveau ochii fixaţi asupra ei, Vanda reluă.

— Chivotte a otrăvit ceaiul acesta.

— Oh! Dumnezeule! murmură Marton, repezindu-se spre uşă, o voi ucide cu propriile mele mâini!

Dar Vanda o reţinu cu un gest.

— Copila mea, zise ea. Dumnezeu ne opreşte să ne răzbunăm!

— Ah! cât eşti de bună doamnă, murmură Antoinette, luându-i mâinile şi strângându-le cu afecţiune între mâinile sale.

Dar frumoasa Marton exclamă:

— Nu! nu se poate!

— Şi eu te rog foarte mult s-o ierţi adăugă Antoinette, privind-o cu dragoste.

— Ah! exclamă frumoasa Marton, dar drăcoaica aceea va reîncepe mâine aceeaşi comedie.

— Mâine, zise Vanda, va fi prea târziu.

Frumoasa Marton o privi cu atenţie şi păru că-i cere cu privirea explicaţia acestor cuvinte.

Vanda reluă:

— Nu v-am spus oare când am sosit aici că misiunea mea e s-o scap pe domnişoara?

— Da, ai spus-o.

— Pentru a o ajuta să evadeze?

— Da, e adevărat.

— Ei bine! mâine, domnişoara Antoinette nu va mai avea a se teme de Madeleine Chivotte.

— Nu va mai fi aici?

— Poate că nu... zise Vanda, care nu voia să mai dea nici o explicaţie.

Dar frumoasa Marton strigă din nou, strângând pumnii:

— Asta nu mă va putea opri s-o pedepsesc cum ştiu eu pe Madeleine Chivotte.

— Marton!... se rugă Antoinette, apucând-o de braţ, dacă ai face una ca asta, zise Vanda cu răceală, totul ar fi pierdut.

— Pierdut?

— Da, pentru că atunci Madeleine s-ar lăuda în gura mare cu fapta ei.

— Dar mizerabila, exclamă ea, nu va fi pedepsită niciodată?

— Oh!... Ba-da... şi într-un mod teribil, zise Vanda, al cărei ochi scânteiau ca lama unei săbii la soare. Va fi pedepsită şi ea, şi aceia care au plătit-o pentru a comite o asemenea crimă.

— Adevărat? întrebă Marton.

— Ţi-o jur, răspunse Vanda, cu o linişte care băgă spaima în sufletul plin de bunătate şi de iertare al tinerei fete.

— Fie, reluă Marton; dar atunci, doamnă...

O clipă stătu la îndoială.

— Ce este? întrebă Vanda.

— Ţine-mă lângă dumneata... căci simt că, dacă voi mai da ochii cu femeia aceasta, se va întâmpla o nenorocire.

— Din contră, răspunse Vanda, va trebui să te stăpâneşti şi s-o revezi pe Madeleine.

— S-o revăd! exclamă frumoasa Marton cu groază. Ah!... nenorocire!

— Trebuie.

— Dar... pentru ce? întrebă tânăra femeie pe care Vanda o ţintuia cu privirea ei.

— Vei înţelege îndată. Chivotte va căuta să otrăvească toate alimentele pe care le ştie destinate domnişoarei Antoinette.

— Ai dreptate, zise Marton.

— Trebuie s-o facem să creadă, reluă Vanda, că domnişoara Antoinette a băut ceaiul.

— Dar, în ce mod îi vom duce ştirea aceasta? întrebă Marton.

— Într-un mod foarte simplu. Vei duce înapoi ceaşca aceasta...

— Şi pe urmă?

— Pe urmă te vei reîntoarce în laborator unde, fără îndoială, Madeleine trebuie să fie şi acum.

— Bine!

— Şi vei spune: Domnişoara Antoinette găseşte ceaiul acesta aşa de delicios, încât am venit să-i mai dau o ceaşcă.

Marton stătea la îndoială.

— Ah! zise ea, mi-e teamă că nu voi putea să mă stăpânesc în faţa acelei canalii.

— Trebuie, cu atât mai mult zise Antoinette, surâzând, cu cât mi-e sete într-adevăr, buna mea Marton.

Rugămintea aceasta era un ordin.

Marton luă ceaşca şi ieşi din odaie, zicând:

— De astă dată vei putea să bei cu toată încrederea... ţi-o spun eu!...

Rămase singure, Vanda o privi pe Antoinette cu melancolie.

— Sărmană copilă! zise ea, ai nişte duşmani care nu se dau înapoi din faţa crimei.

— Şi, cu toate acestea, nu le-am făcut nici un rău, murmură Antoinette.

— Da, nu le-ai făcut nici un rău, dar ei nu vor să-ţi înapoieze averea.

— Ei bine! zise Antoinette, să şi-o ţie şi să mă lase să trăiesc

săracă şi fericită.

— Nu, zise Vanda; trebuie să-ţi înapoieze totul. „*Stăpânul*” aşa vrea.

Şi Vanda se deprinsese să zică „*stăpânul*” când vorbea de Rocambole.

În noaptea precedentă, pe când supraveghetoarea dormea, pe când sărmana Marceline aţipise şi copilaşul ei la fel, Vanda se strecură fără zgomot până la patul Antoinettei.

Acolo povestise tinerei fete surprinzătoarea viaţă a celui pe care unii îl adorau şi alţii îl urau de moarte, a acelui om care se numise, rând pe rând, Joseph Fipart, marchizul de Chamery, ocnaşul O sută şaptesprezece şi maiorul Avatar; care devenise prietenul şi protectorul lui Milon şi care jurase să înapoieze celor două orfane numele şi averea lor.

Şi Vanda ştiuse bine să-şi poetizeze eroul.

Aşa că Antoinette avea şi ea credinţă în Rocambole.

— Aşadar, doamnă, zise tânăra fată după un moment de tăcere, după ce Marton ieşise cu ceaşca de ceai în mână, ai spus că mâine nu voi mai fi în această închisoare?...

— Da, copila mea...

— A sosit momentul evadării mele?

— Poate...

— Dar cum vom putea străbate zidurile acestea? Cum vom putea deschide uşile?

— Uşi şi ziduri vor cădea când voi vrea eu, dacă, bineînţeles, vei vrea şi dumneata...

— Eu să nu vreau?!...

— Ah! zise Vanda, va trebui să ai o încredere oarbă în mine.

— Oh!... doamnă...

— O încredere oarbă în Rocambole...

— Fie, zise Antoinette.

— În Milon...

Numele acesta era hotărâtor; Antoinette credea în Milon cum credea orice fată în tatăl ei.

— Ceea ce voi cere de la dumneata, zise Vanda după o pauză, voi cere în numele lui Milon.

— Te voi asculta, zise Antoinette.

— Ei bine! ascultă-mă.

Şi Vanda cuprinse capul tinerei fete între mâinile sale şi o sărută pe frunte.

. . . .

În timpul acesta, frumoasa Marton intrase în laborator.

După cum prevăzuse Vanda, Chivotte era acolo. Internul îi oprise hemoragia.

Când o văzu pe Marton intrând, privirea criminalei scânteia.

Marton îi zise:

— Cine naiba ţi-a făcut asta camarade? după care întinse ceaşca îngrijitoarei.

— Dă-mi încă una, zise ea, domnişoara mai vrea.

— A fost bună? întrebă Chivotte, care nu-şi putea stăpâni satisfacţia.

— Delicioasă, murmură Marton, care reuşi să-şi stăpânească emoţia.

— Şi mai vrea încă o ceaşcă?

— Da.

Ceaşca frumoasei Marton fu umplută din nou.

Marton o luă şi plecă.

Când intră în camera Antoinettei era şi medicul acolo. El constată cu mirare că Vanda şi Antoinette deveniseră din nou albe: nu mai contenea cu explicaţiile, neputând pricepe cum se săvârşise miracolul acesta într-un timp aşa de scurt.

— Când mă gândesc, spunea el, că pe când noi ne băteam capul căutând un remediu, băutura a operat singură cu atâta eficienţă.

— Şi se pare că ceaiul nostru a avut şi el o parte din efect în această minune, zise unul din interni, râzând; căci mi se pare că aceste două femei consumă cam mult ceai.

— Ei bine, iată încă o ceaşcă! zise Marton apropiindu-se.

Antoinette întinse mâna, luă ceaşca, o duse la buze şi o goli dintr-o sorbitură.

Dar deodată scoase un ţipăt teribil; ceaşca căzu şi se sparse pe podea, pe când tânăra fată îşi apăsa pieptul cu mâna, ca şi cum un vulcan s-ar fi aprins acolo.

Urmă o zbuciumare de un moment, apoi Antoinette căzu cu capul pe pernă, neînsufleţită, spre cea mai mare uimire a medicului şi a internilor.

— Dumnezeule! strigă frumoasa Marton, am uitat să spăl ceaşca... e otrava care a rămas pe fund!...

Doctorul pipăi mâna Antoinettei; era rece. Îi ascultă inima, care nu mai bătea...

— E moartă! exclamă el.

Capitolul LXXV

Să ne întoarcem la Timoléon, pe care l-am lăsat în momentul ultimei sale întrevederi cu Rocambole.

Acesta petrecuse o zi teribilă.

El ştia că otrava a ajuns la Saint-Lazare şi n-avea la îndemână nici un mijloc pentru a-i împiedica efectele.

Zadarnic îi recomandase Rocambole să stea liniştit. Timoléon era în prada unei nelinişti de moarte.

Ar fi vrut acum s-o scape pe Antoinette cu preţul vieţii sale; pe acea Antoinette pe care atâta vreme o persecutase, o amestecase cu banditţii şi o închisese la Saint-Lazare; ar fi vrut s-o scape, pentru că viaţa Antoinettei însemna viaţa fiicei sale.

El ştia bine că dacă Antoinette ar fi murit, Rocambole i-ar fi ucis copila.

Şi, omul acesta care nu dăduse înapoi din faţa nici unei crime, care trădase prieteni şi-şi vânduse de atâtea sute de ori conştiinţa, omul acesta alerga disperat toată ziua din stradă în stradă ca un corp fără suflet, ca un suflet care nu mai poate suporta greutatea corpului. Nu vedea nimic din câte se petreceau în jurul său, asculta fără să audă şi uita chiar să mănânce.

Rocambole îl oprise să facă vreo mişcare.

Şi Timoléon ştia bine că Rocambole nu ierta niciodată pe aceia care nu-l ascultau.

Din când în când, se oprea în mijlocul străzii şi căuta să-şi recapete liniştea şi prezenţa de spirit.

Îşi spunea atunci că sângele rece, liniştea pe care o arătase Rocambole erau un semn bun şi, prin urmare, Antoinette va fi salvată şi fiica sa la fel.

Dar, îndată, frica şi groaza îl cuprindeau din nou. O ştia pe Madeleine femeie energică. Dacă otrava ajunsese în mâna ei, sigur că găsise un mijloc să execute ordinul.

Şi era evident că scrisoarea ajunsese în mâna ei.

Omul acesta, care de atâtea ori blestemase şi nesocotise puterea cerească, trecu pe lângă o biserică şi, văzând uşa deschisă intră. Biserica era goală; o rază palidă de soare pătrundea timid prin sticla diafană.

Timoléon îngenunche şi, pentru întâia oară în viaţa sa, se rugă lui Dumnezeu, cerând cu ardoare viaţa Antoinettei, adică viaţa fiicei sale mult iubite.

Ieşi din biserică mai liniştit, cu o licărire de speranţă în inimă.

Nu mâncase nimic din seara trecută şi simţea dureri violente în

stomac; cu toate acestea nu-şi dădea bine seama de ceea ce simte.

Se înnopta.

Timoléon intră într-un restaurant şi se aşeză maşinal la o masă.

Un vânzător de ziare intră, strigând:

— Ziarele de seară, domnilor! citiţi ziarele de seară, cu drama de la Saint-Lazare!...

La auzul acestor cuvinte, Timoléon sări în sus, smulse ziarul din mâinile vânzătorului şi alergă afară.

Bietul om îl luă drept nebun şi nici nu se mai gândi să ceară banul: de altfel Timoléon era acum departe. Alergase până la vitrina luminată a unui magazin. Cu mâna tremurătoare desfăcu ziarul şi căută drama anunţată de vânzător.

Pe a doua pagină, Timoléon citi înfiorându-se:

„O dramă la Saint-Lazare

Un eveniment în jurul căreia domneşte cel mai complet mister, s-a petrecut în închisoarea Saint-Lazare.

O tânără fată, deţinută pentru complicitate la un furt, care pretindea că face parte dintr-o familie bună şi despre care la instrucţia făcută s-a dovedit că este fiica unei oarecare Marlotte, a murit astăzi în împrejurări bizare.

Tânăra A..., a cărui nume credem că trebuie să-l trecem sub tăcere, a fost atinsă, chiar a doua zi după sosirea sa în închisoare, de o maladie rară şi aproape necunoscută în Europa.

Boala aceasta schimbă în negru pielea cea mai albă şi acoperă corpul cu plăgi. Câteodată e mortală, dar ştiinţa asigură că nu e deloc contagioasă.

Cu toate acestea — lucru cu totul bizar — aproape la aceeaşi oră când boala se declanşa la fata A..., o altă deţinută este atinsă de acelaşi rău.

Fata A..., care se pretindea nevinovată şi victimă a unor persecuţii teribile, îşi câştigase o anume simpatie printre deţinute; aceasta mulţumită figurii sale plăcute, blândeţii sale, mulţumită poate şi prieteniei unei alte deţinute, poreclită frumoasa Marton, care exercita asupra tovarăşelor sale o puternică influenţă.

O altă deţinută poreclită Chivotte, era, din contră, duşmanca neîmpăcată a fetei A..,

Cum boală acesteia din urmă nu era contagioasă, în aceeaşi odaie în care se afla ea, fusese instalată şi o altă deţinută, o mamă împreună cu copilul ei.

În timpul nopţii de alaltăieri, copilul se îmbolnăvise de anghina. Fata A... care, după câte se spune era foarte milostivă, a

îngenuncheat şi s-a rugat lui Dumnezeu pentru viaţa copilaşului. Acesta a fost salvat şi în întreaga închisoare Saint-Lazare s-a răspândit vestea că fata A..., e o sfântă şi că face minuni.

Insistăm mai mult asupra acestor amănunte pentru ca cititorul să poată înţelege ce s-a petrecut pe urmă.

Deţinuta Madeleine Chivotte, despre care am spus că o ura pe fata A... a fost părăsită atunci de toate tovarăşele ei şi a rămas izolată, fiind supusă unui soi de ostracizare.

Faptă care a făcut ca ura ei pentru fata A... să crească şi mai mult.

Azi dimineaţă, Chivotte s-a îmbolnăvit, fără de veste; sângele îi curgea pe nas din abundenţă şi a trebuit să fie dusă la infirmerie.

Acolo s-a întâlnit cu frumoasa, Marton, care prepara o ceaşcă de ceai pentru fata A...

Ce s-a întâmplat?

Mister. Fapt e că fata A..... după ce a băut ceaşca cu ceai, căzu moartă, fulgerată.

Deţinuta Marton o acuză în gura mare pe Chivotte că i-a pus otravă în ceai.

Spiritele sunt foarte agitate în închisoarea Saint-Lazare şi autorităţile, se tem de o revoltă.

P.S. În momentul când încheiam ediţia, am mai primit câteva amănunte; o revoltă generală s-a declarat în închisoare şi deţinuta Madeleine Chivotte a fost strivită cu lovituri de papuci. N-a murit încă, dar e puţină speranţă de salvare.

Patul pe care a fost depusă fata A... pe care toate deţinutele o cred o sfântă, a devenit un adevărat loc de pelerinaj.

Pentru a împiedica agravarea revoltei, Direcţia a îngăduit tuturor deţinutelor să vină, două câte două, pentru a privi corpul fetei A...

Înmormântarea acesteia va avea loc mâine.

Mai întâi fusese vorba ca, în interesul ştiinţei, să se facă autopsia cadavrului; dar faţă de extraordinara aprindere a spiritelor, Direcţia a fost prudentă şi s-a opus.

Fata A... va fi îmbălsămată şi deţinutele vorbesc de o chetă pentru a cumpăra un teren şi a ridica un monument sfintei.”

Timoléon citise toate aceste amănunte pradă fiind unei nelinişti teribile.

Se clătina pe picioare şi nu mai avea puterea să meargă.

Dar deodată îşi înălţă fruntea şi, cu ochii înflăcăraţi, strigă:

— Oh! trebuie să-mi salvez copila!

În clipa aceea cineva îşi sprijini mâna pe umărul său şi Timoléon

făcu un pas înapoi. Acel cineva era maiorul Avatar.

— Rocambole I exclamă Timoléon înspăimântat.

Rocambole îl luă de braţ şi-l conduse într-o strada vecină, care era întunecoasă şi tăcută.

— Iertare! iertare pentru fiica mea!... strigă Timoléon cu disperare. Ştii bine că nu e greşeala mea.

— Te voi ierta dacă mă vei asculta în totul, răspunse Rocambole.

Omul acela, care n-avea decât să pronunţe un cuvânt, să facă un semn pentru ca fiica sa să se ducă dintre cei vii, era liniştit şi rece ca dreptatea.

— Oh! vorbeşte... Ce trebuie să fac? se rugă Timoléon.

— De vreme ce i-ai conferit o nouă stare civilă Antoinettei Miller, trebuie ca lucrul acesta să ne servească la ceva.

Timoléon îi privi înlemnit.

— Nu eşti tu, oare, acela care ai dovedit clar ca lumina zilei că Antoinette Miller este fata unei femei numită Marlota?

— E adevărat! zise Timoléon, plecându-şi fruntea.

— Ei bine, reluă Rocambole, va fi lucrul cel mai natural ca mama să reclame corpul fiicei sale.

— Ah, murmură Timoléon nebun de durere şi de spaimă.

— Ascultă-mă bine, continuă Rocambole, procedura te priveşte pe tine. Dacă până la amiază, Marlota nu va fi obţinut învoirea ca trupul fiicei sale să fie înmormântat la cimitirul Montmartre, într-un teren special pe care-l vei alege tu împreună cu dânsa, să ştii că nu-ţi vei mai vedea niciodată fiica.

— Voi asculta... murmură Timoléon, privind pe furiş cu o speranţă vagă faţa lui Rocambole.

— Iată o mie de franci pentru cumpărarea terenului, adăugă Rocambole, punând un fişic de aur în mâna lui Timoléon.

Se pregăti să plece, dar se opri şi zise:

— De vreme ce Marlota e mama fetei, tu poţi să fii unchiul ei şi să mergi în urma sicriului. Vei veghea ca trupul să fie depus într-un cavou provizoriu, pe care ţi-l va arăta Rigolo; vrem să ridicăm un monument Antoinettei.

Şi cu aceste cuvinte, Rocambole se depărtă.

Capitolul LXXVI

Tot ce se povestea în jurnal era cât se poate de adevărat.

Un fel de revoltă izbucnise la Saint-Lazare şi, după ce se răspândi vestea morţii Antoinettei, Madeleine Chivotte fu aproape strivită de

lovituri.

Când fu transportată la infirmerie, era într-o stare atât de gravă, încât medicii nu mai garantau pentru viaţa ei.

Într-o închisoare de bărbaţi, direcţia ar fi apelat îndată la ajutorul forţei armate; dar, când e vorba de femei, un asemenea mijloc niciodată nu e bun şi directorul închisorii avu destulă pricepere să-şi dea seama că mai bine era să urmeze sfaturile înţelepte ale surorii Maria.

Ne aducem aminte că sora aceea era o călugăriţă care se arătase aşa de bună cu Antoinette şi despre care tânăra fată spunea în scrisoarea ei către Agénor că trebuia să fie o femeie din lumea mare, retrasă în mănăstire din pricina vreunei mari nenorociri.

Sora Maria spusese directorului:

— Toate deţinutele pe care le avem aici sunt superstiţioase: aceasta datorită modului lor de creştere şi lipsei complete de cultură. Şi de ce le-am refuza cererea, cu pericolul de a provoca o revoltă? La urma urmei, nu cer mare lucru; şi dacă le daţi voie să viziteze patul... sfintei, răspund eu de calmarea lor după aceea.

Directorul fusese de acord.

Deţinutele vizitară, două câte două, odaia în care tânăra fată era culcată îmbrăcată, pe patul ei funebru.

Marton era îngenuncheată lângă ea şi plângea.

Vanda, misterioasa tovarăşă a Antoinettei, era calmă, dar tristă.

Spectacolul acesta avea în el ceva simplu şi graţios, în aceiaşi timp, care emoţiona adânc pe toate deţinutele.

Toate se retraseră după ce sărutară mâna moartei, cu convingerea adâncă că acest gest avea să le apere viaţa de rele.

Seara, pe la orele zece, Saint-Lazare reintrase în liniştea-i obişnuită.

Sora Maria, supraveghetoarea generală a coridorului Saint-Vincent-de-Paul, îngădui Vandei şi frumoasei Marton să vegheze corpul Antoinettei.

Frumoasa Marton plângea întruna.

Deodată, în mijlocul nopţii, pe când erau singure, Vândă îi luă mâna şi o întrebă:

— De ce plângi, draga mea?

— Ah! mă mai întrebi, exclamă frumoasa Marton, într-o nouă explozie de durere.

Şi cu mâna îi arătă corpul alb şi rece al Antoinettei...

— Nu spuneai tu singură, ieri, reluă Vanda, că Dumnezeu a făcut o minune cu Antoinette?

— Oh! da, e adevărat...

Frumoasa Marton tresări şi-şi ridică asupra Vandei privirea-i rătăcită.

— Ce vrei să spui?... întrebă ea.

— Dumnezeu, cel care a salvat copilul, nu poate El s-o reînvie pe Antoinette?

— E cu putinţă oare, Dumnezeule? exclamă Marton.

— Totul e cu putinţă la Dumnezeu, reluă Vanda, cu convingere aşa de adâncă, încât frumoasa Marton îngenunche şi murmură:

— Oh! Dumnezeule!... dacă ai face asta, cine ar mai îndrăzni oare să-ţi nesocotească puterea?

— Speră, zise Vanda, care nu vru să spună mai mult.

Dar fusese de ajuns pentru ca speranţa să încolţească în sufletul frumoasei Marton şi, când primele raze pătrunseră prin gratiile închisorii Saint-Lazare, ea nu mai plângea.

Înmormântarea trebuia să aibă loc a doua zi, cu puţin înainte de amiază şi în urma unei liturghii care avea să fie oficiată în capela închisorii.

Sora Maria intră în odaia moartei şi le anunţă Vandei şi frumoasei Marton că mama Antoinettei venise să ceară corpul fiicei sale.

— Ce mamă? exclamă Marton indignată.

Dar Vanda îşi duse un deget la buze şi Marton tăcu.

Rusoaica recunoscuse mâna lui Rocambole în aceste aranjamente.

Cu puţin înainte de ridicarea corpului, femeia aceea, care-şi zicea mama Antoinettei şi care se prezentase la Saint-Lazare plângând, fu introdusă în odaie.

Ea o recunoscu pe Antoinette şi semnă procesul-verbal de deces, care-i fusese prezentat.

Frumoasa Marton nu îndrăzni să zică nimic, respectând tăcerea pe care i-o impusese Vanda.

Se aduse apoi sicriul şi Antoinette fu depusă într-însul în costumul său de deţinută.

— Ah! doamnă... murmură Marton disperată, vezi bine că Dumnezeu nu vrea să facă nici o minune...

— Speră, zise Vanda.

Sicriul fu dus în capelă.

Vanda, deşi era încă bolnavă, coborî şi ea. Cât ţinu slujba se auzeau suspinele frumoasei Marton.

Vanda, care îngenunchease lângă ea, se aplecă şi-i zise:

— Aşadar, tu nu mai speri?

Marton tresări şi-şi aţinti din nou privirea asupra Vandei, pradă unei speranţe nebune.

— Aşadar, Dumnezeu poate învia morţii?

— Poate....

După terminarea slujbei, veniră să ia corpul Antoinettei.

— Doamnă!... Doamnă!... bolborosi frumoasa Marton, lipindu-se de Vanda, vezi bine că o iau...

— Tăcere! răspunse Vanda. Priveşte mai bine... Şi-i arătă pe unul dintre oamenii care puseseră mâna pe sicriu.

Marton, înlemnită, îl recunoscu pe Rigolo.

Rigolo, acela al cărui copil îl salvase Antoinette. Şi Rigolo nu părea afectat, lăsa impresia că duce sicriul unei necunoscute.

— Vezi bine că şi el speră încă!... zise Vanda.

Marton îşi plecă capul.

Afară se auzeau văicărelile zgomotoase ale pretinsei mame a Antoinettei.

Femeia aceasta înaintase până lângă uşa capelei, sprijinită de braţul unui bărbat.

Marton îl zări şi murmură:

— Timoléon!

Vanda îşi duse încordată degetul la buze.

— Taci! îi şopti ea.

Şi uşa capelei se închise în urma coşciugului şi a modestului său cortegiu.

Antoinette ieşise din Saint-Lazare!...

. . . .

Pe la orele 7, în aceeaşi seară, Vanda şi neconsolata Marton erau singure în camera în care se odihnise de dimineaţă corpul Antoinettei.

— Ah! doamnă, zicea Marton, nu mai e nici o speranţă. Dânsa e moartă şi Dumnezeu nu o va mai învia.

— Cine ştie?

— Acum e în pământ, murmură frumoasa Marton, şi acolo va rămâne...

— Aşadar, tu nu speri s-o mai revezi?

— Vai! nu... zise sărmana femeie, care începu din nou să plângă.

— Tu crezi mai puţin în Dumnezeu decât mine!... Fii liniştită... Eu am venit aici ca s-o salvez...

Aceste ultime cuvinte o readuseră pe Marton la adevăratele sentimente.

— Dar, doamnă, zise dânsa, dumneata însăşi eşti prizonieră...

— Pentru încă două ore, zise Vanda.

— Va veni cineva să te elibereze?

— Nu, mă voi elibera eu singură.

— Dumneata?

— Eu, răspunse Vanda, cu cea mai mare linişte.

Apoi, după o pauză, adăugă:

— Dacă ţi s-ar reda libertatea, ai renunţa la viaţa de desfrâu şi de crime pe care al dus-o până acum?

— Oh! zise Marton, dacă Antoinette ar fi trăit, aş fi servit-o în genunchi toată viaţa şi Dumnezeu m-ar fi iertat.

— Dar dacă ar învia?

— Doamnă, murmură Marton zdrobită, nu mai vorbi astfel.

— Fie, dar vrei să ieşi din această închisoare?

— Cu dumneata?

— Cu mine.

— Mă mai întrebi? zise Marton. Dar cum?

— Răspunde... vrei?

— Da, desigur că vreau.

— Ascultă-mă atunci şi spune-mi dacă cunoşti drumul rondului.

— Oh! zise Marton, dacă am putea ajunge până la rond, ar fi foarte uşor.

— Vom ajunge acolo... fii sigură, dar... tăcere...

Se auzea în coridor un pas greoi, ca acela al unei persoane care are un picior de lemn.

Vanda îi şopti la ureche frumoasei Marton.

— Sora infirmieră, zise ea, vine să-mi aducă o băutură calmantă. Orice ai vedea, orice aş face, să nu zici nimic.

Într-adevăr, o clipă după aceea, cheia se învârti în broască şi uşa se deschise.

Vanda se ghemuise în patul ei îmbrăcată. Infirmiera intră cu o ceaşcă într-o mână, cu lampa în cealaltă. Ea puse lampa pe masă şi se apropie de Vanda.

— Cum îţi mai este astă-seară? întrebă ea.

— Destul de rău, răspunse Vanda, cu voce slabă. Îmi simt capul foarte greu.

— Ia să-ţi văd limba!... zise infirmiera, fără să bănuiască ceva.

Dar abia se aplecase asupra bolnavei, că aceasta se ridică cu o mişcare iute, stinse lampa şi apucă cu braţele sale de fier gâtul călugăriţei.

— Dacă scoţi un singur strigăt, te gâtui, zise Vanda.

Capitolul LXXVII

Infirmiera aceasta era o bătrână călugăriţă, numită sora Leucadia.

Era o bătrână de şaizeci de ani, înaltă, slabă, de o albeaţă aproape diafană; faţa nu-i era încă zbârcită şi dacă n-ar fi avut părul alb şi talia încovoiată, al fi putut lesne s-o iei drept o femeie tânăra.

Sora Leucadia era de multă vreme la Saint-Lazare. Din această pricină se bucura de un fel de autoritate şi, nu voia să asculte de nimeni. Când avea ceva de reclamat se ducea direct la conducere.

Mersul acestei călugăriţe era leneş, de recunoscut, pentru că avea un picior mai scurt pe care îl târa. Pe lângă asta, sora Leucadia mai avea şi o voce ascuţită, care te făcea, să o recunoşti de la distanţă.

Era mereu prost dispusă şi funcţionarii surâdeau când o vedeau sosind, fiind siguri că avea vreo reclamaţie pentru domnul director.

Portarul se grăbea totdeauna să-i deschidă de teamă ca nu cumva să intre în ceartă cu dânsa.

De trei zile de când se afla în odaie separată, Vanda studiase cu atenţie toate intonaţiile vocii sorei Leucadia. Marton văzuse lampa stingându-se, apoi auzise zgomotul unei lupte scurte, care se terminase cu aceste cuvinte: „Dacă strigi, te gâtui!”

Apoi nu se mai auzi nimic.

Vanda astupase cu batista gura sorei Leucadia, moartă de spaimă.

— La lucru! la lucru!... zise ea încetişor, adresându-se frumoasei Marton.

Era noapte, dar o rază slabă de lumină pătrundea prin uşa întredeschisă.

Mulţumită acestei lumini, frumoasa Marton putu s-o vadă pe rusoaică sărind din pat şi legând bine braţele sorei Leucadia.

Vanda îi zise:

— Aşează-te lângă uşă şi îndată ce va intra sora pe care o voi chema eu, să închizi uşa.

Coridorul Saint-Vincent-de-Paul era cufundat în întuneric. Marton, uimită, o văzu pe rusoaică apropiindu-se de uşă şi strigând cu o voce atât de asemănătoare cu aceea a sorei Leucadia, încât nimeni n-ar fi putut-o deosebi:

— Soră Ursula!... Soră Ursula!

Sora Ursula era venită de curând la Saint-Lazare şi nu prea avea experienţă. Ea crezu că recunoaşte vocea sorei Leucadia şi se apropie fără cea mai mică bănuială.

— Pe aici!... pe aici!... odaia numărul 7, zise Vanda, care se retrăsese în interiorul camerei.

Sora Ursula intră.

Frumoasa Marton, care ghicise gândul Vandei, închise îndată uşa în urma ei. În acelaşi timp, Vanda o apucă cu mâinile de gât şi răsturnându-i capul pe spate îi zise:

— Drăguţa mea, dacă vei sta liniştită, nu-ţi voi face nici un rău...

Şi, ca şi sora Leucadia, fu legată bine şi ea şi adusă în situaţia de a nu mai scoate vreun strigăt.

După aceea, cele două femei fură dezbrăcate în cea mai mare grabă.

Sora Leucadia era aşa de înspăimântată, încât nu opuse nici cea mai mică rezistenţă; stătea cu ochii îndreptaţi spre cer, ca şi cum ar fi vrut să cheme puterea divină în ajutor.

Călugăriţa cea tânăra, care o considera pe Leucadia superioara sa, se resemnase. Totul dură mai puţin de un sfert de oră.

Frumoasa Marton se îmbrăcă în hainele Ursulei; Vanda se îmbrăcă cu acelea ale sorei Leucadia şi-şi puse în piciorul stâng faimosul papuc care producea un zgomot particular.

Când fură gata, Vanda se înarmă cu lanterna sorei Ursula, luă teancul de chei pe care îl avea sora Leucadia la cingătoare şi zise frumoasei Marton.

— Haide... vino cu mine; n-avem multă vreme la dispoziţie. Era ora nouă.

Falsa soră Leucadia închise uşa odăii pentru că supraveghetoarea care era la celălalt capăt al coridorului ar fi putut s-o audă zicând, cu o voce, care era vocea Leucadiei:

— Ah! mititico! am mai văzut eu şi altele!

Apoi, se auziră prin coridor faimoşii paşi.

Cele câteva călugăriţe răspândite pe ici, pe colo prin coridor, se fereau toate să se apropie de sora Leucadia, pentru că îi cunoşteau caracterul cicălitor.

Falsele călugăriţe ajunseră astfel până la grefă nederanjate de nimeni.

Portarul deschise repede uşa. Vanda mormăi ceva.

De altfel se îmbrăcase aşa de bine în hainele călugăriţei, încât nu i se mai vedea decât vârful nasului.

Pe lângă aceasta, gesticula mereu, aşa încât lumina lanternei era intermitentă şi nimeni nu i-ar fi putut deosebi trăsăturile feţei.

Coborâră treptele care duceau spre grefă, mereu mormăind.

Brigadierul, care citea un jurnal lângă soba din sală, strigă portarului:

— Bagă de seamă! Iat-o pe sora Leucadia care se duce să se plângă directorului pentru a şasea oară astăzi...

Vanda intră în grefă ca un uragan şi cu vocea cea mai iritată pe care o avusese vreodată Leucadia, zise frumoasei Marton:

— Vino, mititico, vino!... Vom supune cazul directorului şi vom vedea dacă ni se va face dreptate.

Brigadierul, care se temea şi el de ceartă, nici nu-şi ridică ochii de pe ziar.

Portarul se grăbi să deschidă şi se retrase cu respect.

Apoi, după ce poarta fu închisă în urma celor două călugăriţe, se auziră bine paşii sorei Leucadia, care se îndrepta spre apartamentul directorului.

. . . .

După cum bănuiesc cititorii, Vanda nu s-a îndreptat deloc spre locuinţa directorului.

Ajunsă jos îşi scoase papucii şi zise frumoasei Marton:

— Să mergem repede şi să nu facem zgomot.

Se îndreptară îndată spre rondul închisorii. Acolo erau bucătăriile, brutăria şi spălătoria.

Afară ploua; soldatul de gardă era în ghereta sa; noaptea era întunecoasă.

Vanda se opri un moment.

— Dar, doamnă, îi zise frumoasa Marton, trebuie să ne ascundem undeva şi să aşteptăm până în zorii zilei, când va sosi trăsura brutarului. Atunci vom găsi un mijloc să fugim...

— N-am timp să aştept până mâine, răspunse Vanda.

Şi prin ploaie se strecură până la zidul închisorii.

De aici se poate vedea în curtea rondului închisorii o casă înaltă, a cărei faţadă dă spre bulevardul Magenta şi al cărei acoperiş, domină zidurile de la Saint-Lazare.

Vanda pipăi un moment zidul şi mâna ei întâlni o frânghiuţa subţire care părea că coboară din înălţimea cerului.

Marton o urmase de aproape şi ochii ei deprinşi cu întunericul observară îndată frânghiuţa.

— Ce e asta? întrebă ea.

Vanda nu răspunse, dar apucă frânghiuţa şi o clătină cu putere.

Apoi ridică capul şi îşi fixă privirea asupra acoperişului casei.

Două minute trecură; ploaia cădea acum torenţial şi soldatul de gardă nici nu se gândea să iasă din gheretă..

Deodată lângă frânghiuţa apăru o altă frânghie la capătul căreia era atârnată o plasă.

Vanda întinse plasa pe pământ înaintea frumoasei Marton care privea uimită.

— Vezi bine, îi zise ea, că nu mai avem nevoie să aşteptam căruţa brutarului.

Apoi amândouă se aşezară pe plasă, îşi trecură bine frânghia în jurul corpului şi Vanda clătină din nou frânghiuţa cea subţire.

Atunci frânghia cea groasă începu să se ridice puţin, câte puţin, plasa se rotunji ca un sac în jurul corpurilor celor două femei, acoperindu-le.

Cele două femei porneau spre calea libertăţii.

Capitolul LXXVIII

E timpul să ne întoarcem la unul dintre principalele personaje ale povestirii noastre, pe care de o bucată de vreme l-am pierdut cu totul din vedere: la Agénor.

Tânărul baron de Morlux, pe care l-am lăsat la Gara de Vest, plecând spre Rennes, unde — după cum i se spunea — era aşteptat cu nerăbdare de bunica sa, se certase într-adevăr cu un ofiţer în timpul drumului şi coborâse la Angers pentru a se bate în duel cu el.

Agénor era curajos de felul lui; în afară de asta mai era şi într-o dispoziţie cam proastă din pricină că părăsise Parisul într-un mod atât de brusc, fără a se putea întâlni mai întâi cu scumpa sa Antoinette. În starea aceasta avea nevoie să-şi reverse ciuda asupra cuiva.

Trenul sosise la Angers, înainte de a se lumina de ziuă.

Agénor trase de-a dreptul la un hotel şi ceru patronului să-i aducă lista pasagerilor.

Printre străinii sosiţi cu o seară înainte era şi *Marchizul Eugen de Barentin* subprefect.

Barentin era un nume destul de cunoscut în Bretania. Agénor se interesă asupra lui şi află îndată că era un tânăr numit de curând subprefect, care se ducea să-şi ia postul în primire.

La orele şase dimineaţa trimise cartea sa de vizită domnului ele Barentin.

Tânărul subprefect se sculă destul de rău dispus şi cu ochii pe jumătate închişi descifră cartea de vizită a baronului.

Dar între gentilomi sunt unele lucruri, unele convenienţe care niciodată nu pot fi încălcate, afară de asta Morlux era, de asemenea, un nume destul de cunoscut în Bretania.

Prin urmare domnul de Barentin îl rugă pe Agénor să intre în camera sa.

— Domnule, îi zise acesta, m-am oprit la Angers, unde nu cunosc absolut pe nimeni, numai pentru a mă bate în duel cu un ofiţer din garnizoană. I-am dat întâlnire pe platoul din spatele castelului pentru orele şapte fix. Dumneata eşti breton?

— Da, domnule, răspunse subprefectul, care, ghicind scopul vizitei lui Agénor, sări jos din pat.

— Şi eu sunt breton ca şi dumneata...

— Ştiam, domnul meu...

— Şi am venit să te rog să-mi serveşti de martor.

— Un asemenea serviciu nu se refuză niciodată între gentilomi, răspunse curtenitor subprefectul.

Se înţeleseră în grabă şi îi zise lui Agénor.

— Dar un singur martor nu e de ajuns, domnule baron, şi, ca şi dumneata, nici eu nu cunosc pe nimeni în Angers. Cu toate acestea, ieri, la masă, am observat un tânăr care mi s-a părut foarte cumsecade. Mă voi duce să îl rog pe el să ne însoţească; cred că nu ne va refuza.

Tânărul fu trezit din somn ca şi subprefectul şi acceptă îndată rolul ce i se propunea.

După trei sferturi de oră, Agénor ajungea la locul de întâlnire, împreună cu martorii săi.

După alte cinci minute era cu sabia în mână şi rănea de două ori pe adversarul său; dar acesta se aprinsese şi, cu toate că sângele începuse să-i curgă din rănile căpătate, atacă cu energie şi în cele din urmă Agénor primi o zdravănă lovitură de sabie între coaste.

Leşinat fiind, îl transportară la hotel; timp de patruzeci şi opt de ore fu în prada celui mai teribil delir. A treia zi îşi reveni şi se gândi îndată la Antoinette. Chirurgul regimentului, care îl îngrijise, îl asigură că peste patru sau cinci zile va putea să părăsească patul, fără nici o primejdie.

Atunci Agénor scrise domnului Oscar de Marigny, însărcinându-l s-o vadă pe Antoinette şi să-i remită o scrisoare lungă de opt pagini, în care spunea tinerei fete o mulţime de lucruri.

Nici un moment nu se gândise să-şi continue drumul spre Rennes şi uită chiar s-o înştiinţeze pe bunica sa despre aventură pe care o trăise.

O clipă se gândise să scrie tatălui său sau unchiului său.

Dar Agénor era băiat cuminte şi în timpul lungilor ore pe care le petrecuse ţintuit la pat îşi făcuse următorul raţionament, care era destul de logic: sau tatăl şi unchiul său îi spuseseră adevărul, adică bunica sa dorea într-adevăr să-l vadă — şi atunci trebuia să păstreze tăcerea, pentru ca nu cumva să primească ordinul de a se duce la Rennes după ce se va fi refăcut — sau fusese îndepărtat din Paris, numai pentru a se împiedica căsătoria proiectată şi atunci trebuia să se reîntoarcă cât mai repede şi cu cât mai puţin zgomot posibil.

Cu cât se gândea mai mult, această ultimă presupunere lua o formă tot mai plauzibilă în mintea sa.

Mai trecură încă două zile, în timpul cărora a fost nevoie de toată

autoritatea doctorului şi ameninţarea că rana se va redeschide îndată, pentru a-l împiedica să plece din Angers.

În sfârşit, în dimineaţa celei de a cincea zi, un om năvăli în camera sa de la hotel. Omul acesta era Milon.

Milon se dusese până la Rennes; din întâmplare surprinsese conversaţia a doi ofiţeri şi putu îndată să se convingă că Agénor era la Angers.

Agénor îl zărise pe Milon cândva, atunci când i-l arătase Antoinette în mijlocul bulevardului, dar trăsăturile, feţei sale nu i se întipăriseră deloc în minte.

— Domnule baron, îi zise colosul, ştii dumneata cine sunt eu?

— Aştept să mi-o spui, răspunse Agénor, cu oarecare uimire.

— Numele meu e Milon.

— Milon!... dumneata eşti Milon?

— Da, domnule.

— Milon al scumpei mele Antoinette?

— Ah! văd bine că o iubeşti! exclamă Milon, pătruns de accentul plin de dragoste al tânărului.

— Şi ea te trimite? întrebă Agénor cu nerăbdare.

— Nu, dar vin pentru ea.

— Pentru ea?

Şi Agénor îl privi ţintă în ochi.

Colosul îi luă mâna.

— O iubeşti, dumneata, într-adevăr, pe Antoinette?

— Oh! exclamă Agénor, mă mai întrebi?

— Şi dacă ar fi în primejdie...

Agénor sări în picioare, cu privirea înflăcărată.

— Ce spui dumneata?... strigă, Antoinette trece printr-o primejdie?...

— Printr-o primejdie de moarte, răspunse Milon cu tristeţe.

Agénor era aşa de slăbit încă, încât fu aproape să leşine.

— Şi eu nu sunt acolo s-o salvez! Ah!... să plecăm... să plecăm fără nici un moment de întârziere, chiar de-ar trebui să mor după aceea...

Aşa rănit cum era Agénor, voi să plece în seara aceea.

Milon îi spuse:

— Nu pot să-ţi dau mai multe explicaţii; am jurat să păstrez tăcerea. Dar poate că numai dumneata singur eşti în măsură s-o salvezi pe Antoinette.

La gară, Milon expedie următoarea telegrama, semnând-o cu un nume de mai înainte convenit:

„Maiorului Avatar, Vila Said, Paris.

Plecăm cu trenul nr. 16. Vom fi la Chartres la 11; la Paris la 12 şi jumătate. Răspunde la Chartres unde trebuie, să ne ducem...

Durand”

În tot timpul drumului, Milon păstră tăcerea.

El se mulţumi să-i spună lui Agénor, care îl ruga ca un copil să vorbească:

— Dumneata ştii că Antoinette este dintr-o familie mare?

— Da.

— Că i s-a furat averea?

— Da, dar eu voi face să-i fie înapoiată, răspunse Agénor cu entuziasm.

— Ei bine, spoliatorii aceia iar o urmăresc acum cu ura lor sălbatică şi vor să atenteze mai întâi la onoarea şi apoi la viaţa sa.

— Dar, pentru Dumnezeu, explică-te odată!... murmură Agénor cu vocea înfrigurată.

— *Stăpânul* îţi va spune totul, răspunse Milon.

— Cine-i „*stăpânul*”? întrebă Agénor neliniştit.

— Un om care poate tot ce vrea, răspunse Milon; un om care m-a scos pe mine din închisoare şi care a luat-o pe Antoinette sub protecţia sa. Ah!... mai zise colosul, după o pauză, dumneavoastră amândoi o veţi salva... Sau altfel, nu voi mai crede în bunătatea lui Dumnezeu.

La Chartres, unde trenul se oprea zece minute, Milon alergă la biroul telegrafic şi găsi răspunsul următor:

„Domnului Durand, pasager în trenul nr. 16

Te aştept la gară

Avatar”

Cu cât se apropia mai mult de Paris, Agénor era tot mai neliniştit şi Milon suferea şi el văzând suferinţa tânărului.

Agénor o iubea pe Antoinette cu ardoare şi, la nevoie, s-ar fi sacrificat pentru ea fără să stea la îndoială.

Rocambole îi aştepta la gară.

Era îmbrăcat cu cea mai mare îngrijire şi totul în ţinută indica gentilomul.

Agénor tresări, recunoscându-l, căci îl mai văzuse la clubul „Asperges”, în seara când fusese admis acolo.

— E *Stăpânul*, zise Milon, tânărului din ce în ce mai mirat.

— Domnule, îi zise Rocambole, fixând asupra lui acea privire

liniştită şi rece, nu va trebui să te ocupi de persoana mea; nu te interesează nici cine sunt, nici cine am fost. Nu e acum momentul potrivit pentru a-ţi povesti biografia mea; nu trebuie să ne ocupăm decât de domnişoara Antoinette.

Se urcară într-o trăsură şi Rocambole zise lui Milon:

— Mergem acasă la tine.

Milon indică birjarului apartamentul pe care îl închinase în strada Gros-Cailon şi în care nu petrecuse decât o singură noapte.

O oră după aceea maiorul deschidea caseta, care atât de multă vreme stătuse ascunsă în fundul unei pivniţe şi întinse lui Agénor, care îl privea uimit, manuscrisul baroanei Miller.

— Citeşte, îi zise el.

Agénor, care era dominat de gestul şi de accentul lui Rocambole, luă manuscrisul, începu să citească şi de la primele cuvinte, scoase o exclamaţie de surprindere.

— Citeşte, repetă Rocambole.

Agénor îşi urmă cititul, scoase un nou strigăt şi exclamă:

— Tatăl meu!... o, tatăl meu!...

Capitolul LXXIX

Aşa cum prezentam în alt loc, îndată ce Agénor devenise major, tatăl său se grăbise să-l emancipeze pentru a-şi putea continua în tihnă viaţa de petreceri şi plăceri.

Agénor îl iubea. Avea pentru el afecţiunea, respectul pe care îl au toţi oamenii de caracter pentru părinţii lor. De aceea citirea manuscrisului baroanei Miller fu pentru el o lovitură de trăsnet.

Aşadar, Antoinette era verişoara sa şi spoliatorul era tatăl său!... era unchiul său!...

Şi furtul nu era singura lor crimă, căci baroana Miller fusese otrăvită, după cum se putea vedea dintr-o scrisoare a doctorului Vicenţiu, pe care Rocambole o pusese sub ochii lui Agénor.

Zdrobit, de asemenea, tânărul îşi ridică capul dintr-o dată şi cu ochii învăpăiaţi, cu gestul repede şi scurt, cu vocea sacadată zise, adresându-se lui Rocambole:

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu cine eşti; îmi ajunge să văd că un asemenea secret este în mâna dumitale pentru a-ţi împărtăşi îndată hotărârea pe care am luat-o. Familia de Morlux, dezonorată timp de două decenii, nu poate rămâne pătată pururi. Mă voi căsători cu Antoinette şi-i voi înapoia averea întreagă.

— Domnule, răspunse Rocambole, cu cea mai mare linişte,

credeam că eşti mai iniţiat; credeam că Milon ţi-a vorbit de dispariţia Antoinettei.

— Antoinette a dispărut! murmură Agénor clătinându-se.

— Da, a dispărut; dar noi i-am găsit urma şi, mulţumită unor documente autentice, vei putea acum s-o urmăreşti pas cu pas, oră cu oră.

— Dispărută!... dispărută!... bolborosi Agénor, care simţea cum i se întunecă mintea puţin câte puţin.

Rocambole desfăcu un fel de dosar, care avea toate paginile numerotate. Prima din aceste pagini era scrisoarea baronului Philippe de Morlux prin care Antoinette era invitată să vină să-l viziteze.

— Dar acesta nu e scrisul tatălui meu!... exclamă Agénor.

— Nu, fără îndoială, dar te voi face să observi că aproape la aceeaşi oră când Antoinette era răpită, unchiul dumitale, Carol, te conducea la Gara de Vest.

— Oh! dânsul, exclamă Agénor, dânsul e în stare să facă orice!...

— Aşteaptă... zise Rocambole.

Şi trecu de fila a doua; era procesul verbal de arestare a Antoinettei pe care Timoléon şi-l procurase cu destulă greutate.

— Arestată... arestată!... exclamă Agénor, cuprinzându-şi fruntea între mâini.

— Da, arestată, şi încă împreună cu nişte tâlhari şi nişte femei uşoare, zise Rocambole.

Şi trecu la pagina a treia, unde începea mărturisirea deplină şi întreagă a lui Timoléon.

Loviturile de trăsnet urmau una după alta pentru Agénor; dar se părea că energia sa zdrobită regăsea în mijlocul nenorocirii puterea unei decizii compensatoare.

— Ah! zise el, în sfârşit, dar nu voi mai aştepta nici o singură oră, nici un singur moment.

Şi voi să se îndrepte spre uşă.

Dar Rocambole îl reţinu.

— Unde te duci, domnule? îl întrebă.

— Mă duc la Saint-Lazare, exclamă Agénor cu gâtlejul sfâşiat de vorba aceasta teribilă.

— La Saint-Lazare?

— Da, şi va trebui ca porţile să se deschidă în faţa mea; directorul va trebui să mă asculte şi duhovnicul să se scoale, să coboare din capelă şi să celebreze fără întârziere slujba nupţială. Trebuie ca lumea întreagă să ştie că baronul de Morlux s-a dus să-şi caute nevasta la Saint-Lazare!...

Un surâs de gheaţă flutură pe buzele lui Rocambole.

— Domnule baron, îi zise el, lucrurile acestea nu se fac şi nu se vorbeşte despre ele decât în romane. În viaţa reală este altfel. Dacă lucrul acesta ar fi cu putinţă, ai săpa de-a pururi un abis între acea tânăra fată şi dumneata. Lumea nu-ţi va îngădui să te căsătoreşti cu Antoinette, după ce îţi vei fi trimis tatăl la eşafod.

Cuvântul acesta smulse un strigăt teribil din pieptul lui Agénor.

— Eşafodul? bolborosi el.

Şi i se păru că vede ridicându-se în faţa sa roata ghilotinei, i se păru că vede un om urcându-se pe trepte şi... omul acela era tatăl său...

Îşi cuprinse capul între mâini şi se învârti în loc, ca şi cum focul cerului l-ar fi lovit.

Apoi, zărind într-un colţ pistoalele lui Rocambole, se repezi spre ele.

— Ce faci? îl întrebă acesta, oprindu-l.

— Lasă-mă să mă ucid!... murmură sărmanul tânăr.

— Şi Antoinette?... întrebă Rocambole.

Agénor scoase un nou strigăt.

— Dar ce să fac atunci? zise el; ce să fac, Dumnezeule?

— Mai întâi, trebuie să ai curajul de a citi până la sfârşit, de a afla totul, răspunse Rocambole cu severitate.

— Şi-i întinse scrisorica pe care vicontele Carol de Morlux o dăduse lui Timoléon în trăsură.

Scrisorica aceasta glăsuia:

„Trebuie ca Antoinette să fie moartă până mâine seară!”

— Moartă!... Moartă... strigă Agénor în delir.

— Nu ştiu dacă otrava a ajuns sau nu până la dânsa; dar... vino cu mine...

— Unde mă duci? întrebă tânărul pe jumătate nebun.

— La Antoinette! răspunse Rocambole.

— Ah!... vezi bine... exclamă Agénor, vezi bine că ne duce, la Saint-Lazare!...

— Nu, zise Rocambole, în altă parte mergem...

— Dar unde e Antoinette, Dumnezeule?

— Vino cu mine!... Vei vedea!...

Şi luându-şi prietenul de braţ, îl conduse.

Milon îl apucă de celălalt, braţ, căci Agénor, zdrobit de atâtea emoţii, nu putea să se mai ţină pe picioare.

Rocambole îşi luase pistoalele cu el.

Se urcară în trăsură şi Rocambole zise birjarului:

— La Montmartre, strada *Drumul Damelor*.

— *Stăpâne*... *stăpâne*... murmură Milon, consternat, ce ai făcut cu

Antoinette?

— Taci!... şi adu-ţi aminte!... răspunse Rocambole.

Trăsura plecă.

Încet, încet, se îndreptară spre bulevardele exterioare.

Timoléon se suise pe capră pentru a arăta drumul birjarului.

Agénor, zdrobit, de emoţie nu pronunţase nici un cuvânt în tot timpul drumului.

Când se văzu pe şoseaua pustie şi inundată de întuneric, când văzu zidul alb care o mărginea de o parte în tot lungul drumului, recunoscu cimitirul Montmartre şi exclamă:

— Oh! dar dumneata mă conduci la un cimitir.

Rocambole nu răspunse.

— Antoinette e moartă! murmură tânărul după o pauză.

Aceeaşi tăcere din partea lui Rocambole.

Trăsura se opri la poarta acelei case în care cu o seară înainte poliţia venise pentru a-l aresta pe Rocambole. Un om veni să le deschidă. Era Rigolo.

Rocambole îl luase pe Agénor în braţe şi-l coborâse din trăsură. Milon alergă să-l ajute, căci tânărul era la capătul puterilor.

Intrară în apartamentul lui Rigolo.

Trei femei erau acolo, trei femei îmbrăcate în negru, dintre care una — frumoasa Marton — plângea.

Celelalte două erau Marceline, femeia lui Rigolo şi Vanda.

Agénor le privea înlemnit, fără să înţeleagă. Când văzu costumul de cioclu al lui Rigolo, tresări şi făcu un pas îndărăt.

Cele trei femei erau în camera de la intrare; uşa celeilalte camere era închisă.

— Antoinette?... unde este Antoinette?... strigă Agénor.

— Nu e departe de aici, răspunse Rocambole.

— Ah!... nu îndrăzneşti să-mi spui adevărul! exclamă tânărul. Antoinette e moartă!...

Rocambole se îndreptă spre masă, luă o hârtie şi o întinse lui Agénor.

— Iată, zise el, citeşte!...

Era procesul verbal de deces al fetei A... întocmit la Saint-Lazare şi semnat de patru martori.

În acest proces verbal se spunea că fata A..., decedată, era într-adevăr fiica Marlotei, negustoreasa din cartierul Halelor!...

Agénor căzu ca trăsnit pe un scaun.

Câtva timp rămase cu capul între mâini, zdrobit, cu ochii secaţi de lacrimi.

Apoi, deodată, se ridică.

— De vreme ce Antoinette este moartă, zise el, eu nu mai am ce face pe lumea asta. Lasă-mă să mă sinucid.

Şi cu un gest rugător ceru pistoalele pe care Rocambole le avea la cingătoare.

Dar acesta din urmă zise:

— Fata Antoinette, după cum se constată din actul de deces, este moartă într-adevăr, domnule, şi corpul său a fost transportată la cimitirul Montmartre, de care un singur zid ne desparte. Dar tânăra fată n-a fost înmormântată încă; i se va ridica un monument. Corpul ei a fost depus provizoriu, într-un cavou. Nu vrei să mergem să mai vezi o dată pe aceea pe care ai iubit-o?

Agénor scoase un strigăt.

— S-o văd! exclama el, s-o văd! Ah!... Antoinette! voi putea să mor deasupra sicriului tău!

— Vino, zise Rocambole, luându-l de mână şi făcând un semn lui Rigolo.

Capitolul LXXX

Ieşiră în stradă.

Agénor era şi acum susţinut. Rocambole îl luase de braţ şi Milon mergea tăcut, alături de el.

Intrară în cimitir. Terenul era argilos şi plin de apă. Rigolo mergea în frunte; noaptea era întunecoasă şi mai cădeau încă picături de ploaie.

Vizitatorii nocturni mergeau pe un teren alunecos şi desfundat, călăuziţi de pietrele albe ale mormintelor, care păreau a fi nişte stele funebre, într-un cer al morţii.

Câteodată Rocambole şi Agénor, cu toate că erau călăuziţi de către Rigolo, se loveau de câte un grilaj de fier, sau de câte o cruce neagră.

Agénor mergea ca un om din altă lume; lacrimi mari îi curgeau pe obraji şi tremura din tot corpul.

— Oh! zicea el oprindu-se din când în când, Dumnezeule! dă-mi puterea de a ajunge până la mormântul ei, de a o vedea ultima dată... Sunt aici în câmpia liniştii de veci... aici vreau să rămân.

— Vino, repetă Rocambole.

Cei patru oameni înaintau mereu; intraseră acum în porţiunea nouă a cimitirului, străbătând o boltă.

În clipa aceea se auzi un lătrat puternic şi un câine enorm se repezi asupra vizitatorilor nocturni.

Rigolo fluieră uşor şi şopti:

„Tăcere, Fanor!”

Câinele tăcu.

Câinele acesta aparţinea paznicului cimitirului şi era prieten bun cu toţi cioclii, pe care îi cunoştea de departe.

— Tăcere! repetă Rigolo, şi câinele, care începuse acum să-şi manifeste bucuria, tăcu, mulţumindu-se să lingă mâinile lui Rigolo.

Cu cât înaintau, nerăbdarea lui Agénor creştea; era în prada unui soi de friguri vecine cu nebunia.

— Îmi vei împrumuta pistoalele dumitale, nu-i aşa? zicea el lui Rocambole, mă voi ucide aici... sunt gata transportat la cimitir...

— Îţi pierzi minţile, zise Rocambole, durerea te rătăceşte.

— Dumnezeule!...

Rocambole urmă:

— Şi pentru dumneata şi pentru ea e mai bine să fie moartă.

Agénor se opri din nou, căutând să prindă în ochii lui Rocambole explicaţia acestor cuvinte teribile.

Rocambole continuă:

— Fără îndoială, e mai bine să fie moartă; căci crima tatălui şi a unchiului dumitale ar fi urmărit-o fără încetare.

— Tatăl meu!... bolborosi Agénor. Ah!... ai dreptate, urmă el cu vocea rătăcită, el a fost călăul.

— Nu, zise Rocambole, tatăl dumitale e un om slab, care n-a devenit criminal decât târât de unchiul dumitale.

— Unchiul meu?... Ah! ai dreptate, zise Agénor, e un mizerabil!

— E sigur, urmă Rocambole, e sigur că dacă Antoinette ar fi trăit, Milon şi cu mine am fi căutat nu numai s-o apărăm, dar să-i şi restituim averea... am fi căutat să pedepsim pe spoliatori...

— O voi răzbuna eu!... strigă Agénor furios.

— Împotriva tatălui dumitale?

Agénor făcu un pas îndărăt.

— Nu, zise el, pentru că dumneata însuţi mi-ai spus că tatăl meu e un om slab şi mai mult nenorocit decât vinovat.

— Atunci răzbunarea se va îndrepta împotriva unchiului dumitale?...

— Da, zise Agénor, nu e nici o lege morală care să oprească pe nepot a se bate în duel cu unchiul său, şi-l voi ucide... cu sabia, cu pistolul... nu ştiu cum!... dar îl voi ucide!...

— Spui toate acestea, reluă Rocambole, pentru că Antoinette este moartă; dar dacă ar fi trăit, ar fi trebuit să te duci să spui tatălui dumitale: „Femeia pe care o iubesc şi cu care vreau să mă căsătoresc, e aceea pe care al persecutat-o dumneata, e aceea a

cărei avere al furat-o...”

— Taci!... murmură Agénor, tremurând din tot corpul.

Puţin după aceea Rigolo se opri şi zise:

— Aici este.

Erau la marginea unei gropi, adâncă de mai mulţi metri, care semăna cu un abis. Era o groapă comună.

Până atunci Rigolo şi cel care îl urmau merseseră în întuneric.

Acum Rigolo scoase din buzunar o scăpărătoare şi aprinse o lumânare.

Se răspândi în jurul lor o lumină slabă, palidă, dar Rocambole şi Agénor putură să vadă o scară fixată în groapa comună.

— Urmaţi-mă! zise Rigolo.

Şi porni cel dintâi pe scară.

Agénor fuse cuprins de un tremur atât de violent, încât Rocambole se văzu nevoit să spună lui Milon:

— Ia-l în braţe.

Acesta murmură cu vocea zdrobită:

— Aşadar e adevărat că e moartă!

Rocambole îl privi cu severitate:

— Ia-l pe domnul în braţe! repetă.

Colosul se supuse.

Coborâră cu toţii scara, Rocambole rămânând cel din urmă.

Jos era un fel de boltă.

— Pe aici, zise Rigolo, care ridică lumânarea pentru a lumina calea tovarăşilor săi.

Agénor pe care Milon îl purta mereu în braţe, se văzu dus într-un fel de coridor subteran, în care erau înşirate coşciuge, de ambele părţi, unele peste altele. Era unul din acele cavouri provizorii, în care sunt depuşi morţii care aşteaptă o înmormântare mai specială.

Milon tremura şi el.

În sfârşit, Rigolo se opri în faţa unui sicriu foarte simplu:

— Aici e, zise el.

Agénor se smuci ca un nebun din braţele lui Milon şi acoperind sicriul cu corpul său, exclamă, cu vocea întretăiată de suspine:

— Antoinette!... scumpă Antoinette!... tu nevasta mea înaintea lui Dumnezeu...

Şi plângea cu lacrimi mari, frângându-şi mâinile de disperare.

Deodată se ridică şi înălţând capul, zise, adresându-se lui Rocambole:

— Oh! ucide-mă domnule... ucide-mă, fie-ţi milă de mine...

Dar Rocambole făcu un semn lui Milon.

Gigantul era mai palid decât un mort, iar pe faţa sa descompusă

de durere, de nelinişte, flacăra lumânării arunca umbre bizare.

Cu toate acestea se aplecă şi-l ridică pe Agénor de pe sicriu.

Atunci, la un nou semn al lui Rocambole, Rigolo desfăcu capacul sicriului şi Agénor, pe care Milon îl ţinea cu greutate, scoase un nou strigăt!...

Era într-adevăr trupul Antoinettei întinsă cu mâinile pe piept, îmbrăcată încă în costumul criminalelor de la Saint-Lazare.

— Dar mi se pare că doarme! exclamă Agénor, repezindu-se din nou asupra sicriului şi lipindu-şi buzele de fruntea rece a moartei.

Apoi, printre suspine, repetă:

— Antoinette... iubita mea Antoinette... Nu, nu se poate să fii moartă... Antoinette, viaţa mea, dragostea mea, nu mă auzi? Nu te vei mai deştepta niciodată din somnul acesta?...

Şi-i acoperea fruntea cu săruturi.

Cei trei martori al disperării sale îl priveau tăcuţi. El îngenunche din nou şi plimbându-şi buzele înfrigurate pe fruntea aceea care avea răceala morţii, repetă:

— Antoinette!... Antoinette!... Nu, nu se poate să fie moartă... Nu, tu trebuie să trăieşti!...

Atunci Rocambole îl apucă de braţ şi-l sili să se ridice; apoi fixând asupra lui acea privire teribilă în faţa căreia totul tremura şi se înfiora, privirea aceea pătrunzătoare, care aşa de bine îndreptăţea numele de *stăpân* zise:

— Şi dacă, într-adevăr, Antoinette, n-ar fi moartă?

Capitolul LXXXI

Agénor scoase un strigăt.

Apoi rămase ca împietrit, fără grai, fără mişcare, fixând asupra lui Rocambole o privire stupidă.

Milon, de asemenea, scoase un strigăt; dar la el era un strigăt de uşurare. Căci colosul, chiar văzând-o pe tânăra fată întinsă în sicriu, nu-şi pierduse încrederea în puterea *stăpânului*.

— Da, repetă Rocambole, dacă Antoinette n-ar fi moartă, ce-ai face dumneata?

— Oh! îmi pierd mintea!... bolborosi Agénor, care începuse să tremure din nou.

— Dacă somnul acesta, care are aparenţa morţii, n-ar fi într-adevăr decât un somn letargic, te întreb ce-ai face dumneata?

— Oh!... răspunse Agénor, cu vocea pierdută, mă mai întrebi?... Dacă Antoinette n-ar fi moartă, ar fi soţia mea!...

— Şi averea ei?...

— Îi va fi înapoiată! exclamă tânărul.

— Şi mama ei asasinată... vei răzbuna-o dumneata?

Agénor scoase un alt strigăt şi cu buzele arse rosti:

— Tatăl meu!

— Poate că Antoinette îl va ierta.

Cuvintele acestea produseră asupra lui Agénor o impresie puternică.

— Oh! zise el, îl voi ucide pe unchiul meu.

— Nu, zise Rocambole, nu dumneata eşti acela care trebuie să-l loveşti...

— Dar cine atunci? întrebă tânărul, tremurând din tot corpul.

— Eu, răspunse Rocambole, cu o linişte teribilă.

— Dar, Antoinette este moartă!... exclamă Agénor, îngenunchind din nou lângă sicriu şi izbucnind în suspine.

— Da, răspunse Rocambole, fata A... cum spun ziarele, prizoniera de la Saint-Lazare, fata negustoresei Marlote este moartă într-adevăr. Registrele închisorii sunt o mărturie neîndoielnică. Dar Antoinette Miller, verişoara dumitale, soţia dumitale...

Aici se opri.

Agénor îşi împreună mâinile rugător:

— Sfârşeşte... sfârşeşte!... exclamă el.

— Antoinette Miller, continuă Rocambole, pe care o vezi aici, în faţa dumitale, va putea să se scoale din sicriu, va putea să deschidă ochii şi să trăiască, va putea să pună mâna în mâna dumitale, dacă... dacă voi vrea eu...

Milon era cu fruntea inundată de sudoare şi se auzeau bine bătăile inimii lui Rigolo.

— Dacă vei vrea dumneata?... strigă Agénor.

— Da, dacă vreau eu, răspunse Rocambole.

— Oh! ştiam eu!... exclamă Milon, ştiam eu că *stăpânul* se joacă cu moartea!...

— Şi de ce să nu vrei? întrebă Agénor, înfiorându-se.

— Nu voi vrea dacă mi te vei împotrivi...

— Eu?

— Dacă nu-mi vei jura pe onoarea dumitale, aici, în faţa acestui corp neînsufleţit, că mă vei asculta orbeşte, ca un sclav, orice aş face, orice ţi-aş ordona...

— Te voi asculta... voi fi sclavul dumitale... ţi-o jur!... răspunse Agénor... dar redă-mi-o pe Antoinette.

Şi cu ochii îndreptaţi asupra tinerei fete nemişcate, nu mai îndrăznea acum să se aplece asupra sicriului.

— Oh! nu aici, zise Rocambole... Nu se deşteaptă un om în mijlocul morţilor!

Şi, aplecându-se la rândul său asupra sicriului, ridică fata în braţele sale.

Apoi făcu un semn lui Milon. Acesta strânse corpul la pieptul său şi râzând printre lacrimi ieşi din cavou în fugă.

Rocambole şi Rigolo îl urmară susţinând pe Agénor, care abia mai mergea.

Din nou o luară de-a curmezişul cimitirului, prin întuneric şi pe pământul lunecos şi desfundat de ploaie.

. . . .

— O! copila stăpânei mele mult iubite, murmura bunul Milon, strângând la pieptul său corpul Antoinettei, o tu, pe care te iubesc ca pe fiica mea, de ce nu deschizi ochii?... Dar îi vei deschide, sunt sigur!... pentru că *stăpânul* a făgăduit-o şi el nu minte niciodată.

Şi Milon alergă, ducând fata cum îşi ducea un avar comoara.

Pătrunse în apartamentul lui Rigolo ca o furtună, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Depuse corpul nemişcat al fetei pe patul Marcelinei...

— Vezi bine că e moartă! zise atunci frumoasa Marton, care plângea mereu.

— Nu, răspunse Vanda, aşa cum a ieşit din sicriu, va ieşi şi din somnul acesta de moarte care o stăpâneşte.

Rocambole intră, urmat de Agénor şi de Rigolo.

Stăpânul se apropie de pat şi un moment contemplă în tăcere faţa tinerei fete... care într-adevăr părea că doarme.

Fără de voie tresări.

— Cât e de frumoasă!... murmură.

O vedea atunci pentru întâia oară pe Antoinette, el, care făcuse atâtea ca s-o scape.

Agénor îngenunchease lângă pat şi ţinea în mâinile sale mâna îngheţată a fetei.

— Ascultă-mă, zise atunci Rocambole. Mi-ar fi fost cu putinţă s-o scot pe Antoinette şi altfel din Saint-Lazare, dar n-am vrut. Nu trebuie însă ca despre cea care într-o zi va deveni nevasta dumitale să se bănuiască măcar că a intrat în contact cu femeile pierdute. Nu trebuie ca infamul viconte Carol să se teamă de victima sa. Trebuie să-l lăsăm cu credinţa că Antoinette a murit în închisoarea de la Saint-Lazare, înţelegi?

— Da, zise Agénor, dar ea continuă să fie... rece... neînsufleţită... moartă poate...

— Îi voi reda viaţa, zise Rocambole.

Urmă o clipă de tăcere.

Frumoasa Marton nu mai plângea.

Ochii ei licăreau acum, de speranţă.

Rocambole îşi fixă privirea asupra lui Agénor.

— Ascultă-mă, zise el, eu nu sunt nici medic, nici savant, nici şarlatan, nici vrăjitor. Starea în care se găseşte această tânără fată, este o stare de catalepsie. Am fost cândva prieten bun cu un medic care făcuse studii amănunţite asupra otrăvurilor şi de la el am o substanţă care produce catalepsia despre care vă vorbesc... Aveţi exemplul viu, înaintea ochilor...

Substanţa se numeşte curare.

E otrava cu care îşi înveninează indienii săgeţile. Efectele sale sunt fulgerătoare, omul cel mai robust e paralizat într-o clipă şi într-o stare de catalepsie, încât cel mai abil medic nu-l poate deosebi de un mort.

— Şi după aceea?... după aceea?... întrebă Agénor cu nelinişte.

— Antoinette, urmă Rocambole a luat o pilulă de curare şi inima ei a încetat de a-i mai bate, sângele a încetat de a-i mai circula, corpul i-a devenit rece, cum îl vedeţi acum în faţa dumneavoastră.

— *Stăpâne*, *stăpâne*, reluă Milon, redă-i mai repede viaţa! Nu vezi că eu şi domnul Agénor suntem gata să ne pierdem minţile?

— Aşteaptă un moment...

Şi Rocambole continuă:

— Trebuie un timp destul de lung pentru ca acest curare, care produce moartea aparentă, să producă moartea reală. În intervalul acesta, o altă substanţă, îi poate paraliza complet efectele.

În acelaşi timp, Rocambole scoase din buzunar un mic flacon, care conţinea o licoare alburie şi o lanţetă.

Apoi continuă:

— Voi infiltra cu lanţeta câteva picături din această licoare în braţul fetei şi corpul acesta neînsufleţit va tresări, inima va începe să-i bată, sângele îşi va relua circuitul său obişnuit... Peste o oră Antoinette va deschide ochii...

— Ah! *stăpâne*... exclamă Milon.

Rocambole se aplecă asupra tinerei fete, îi suflecă mâneca rochiei şi-i descoperi braţul alb, cu vene delicate.

În clipa aceea, Milon, colosul, fu cuprins de o slăbiciune aşa de mare, încât la rândul său fu nevoit să se sprijine pe Agénor pentru ca să nu cadă.

Rocambole întinse mâna şi lanţeta tăie carnea. Se aştepta o mişcare, o tresărire.

Dar fata rămase fixă şi rece şi Rocambole se îngălbeni ca un mort.

— *Stăpâne*.., *stăpâne*!... exclamă Milon, vezi bine că nu se mişcă!...

Nările lui Rocambole tremurară uşor.

Fostul ocnaş trecea printr-o emoţie violentă.

— Ah!... e moartă exclamă Agénor, dărâmat de durere.

— Dumnezeule! murmură Rocambole înfiorându-se, oare am aşteptat prea mult?

Şi mai făcu încă un pas înapoi, privind disperat la Antoinette.

Capitolul LXXXII

O eternitate fură cele trei minute care urmară.

Rigolo îl susţinea pe Agénor în braţele sale.

Milon căzuse în genunchi, frumoasa Marton începuse să plângă din nou şi cu o voce sfâşietoare repeta:

— Moartă!... moartă!...

Vanda îşi privea *stăpânul* şi pentru prima oară de când îl cunoştea se îndoia de el.

— Moartă! moartă pentru totdeauna... repeta Milon printre lacrimi.

— Ah! scumpa mea Antoinette!... murmură Agénor, care desprinzându-se din braţele lui Rigolo, vru să se apropie de pat.

Dar Rocambole îl dădu la o parte.

Apoi, luă din nou lanţeta şi înmuind-o în flacon, suflecă mâneca braţului drept şi făcu o nouă incizie.

Urmă din nou un moment, de speranţă...

Milon se sculă încetişor, Agénor îşi împreună mâinile, Marton îşi opri plânsul.

Vanda era mereu cu privirea aţintită asupra *stăpânului*.

Trecu încă un minut.

Antoinette păstra aceeaşi fixitate rigidă de moartă.

Rocambole se întoarse spre Agénor, luă pistoalele pe care le avea la brâu şi i le întinse:

— Domnule, îi zise el, îţi cer un minut numai. Dacă nu se va produce nici o tresărire în corpul logodnicei dumitale, înseamnă că e într-adevăr moartă. Atunci, domnule, ţi-o cer ca o graţie: să mă ucizi pe mine înainte de a te ucide pe dumneata...

Agénor luă pistoalele fără să pronunţe vreun cuvânt şi Milon, sclavul fanatic al *stăpânului*, nu i le smulse din mână.

Rocambole, îşi scoase ceasul, un cronometru care arăta şi secundele...

Apoi descoperi pieptul moartei şi cu ochii fixaţi pe acul ceasornicului, care în acel moment îi măsura destinul, puse mâna în dreptul inimii fetei.

Clipele treceau şi tăcerea era atât de mare încât se auzea lămurit tic-tacul cronometrului.

Vanda era cu ochii fixaţi asupra *stăpânului*, care era de un tremur convulsiv şi a cărui viaţă întreagă părea că se refugiase în privire.

Timpul trecea şi Antoinette îşi păstra mereu aceeaşi imobilitate înspăimântătoare.

Dar, când era să bată secunda care încheia minutul, Rocambole îşi retrase mâna cu bruscheţe şi-şi sprijini capul de pieptul tinerei fete. Apoi, deodată se ridică şi faţa sa lividă fu luminată de o bucurie cerească.

— Antoinette trăieşte! zise el.

Şi ochii îi licăreau cu atâta putere, încât un strigăt de uşurare ieşi din toate acele piepturi apăsate de durere şi nelinişte.

— Trăieşte, repetă Rocambole cu convingere, i-am auzit bătăile inimii.

Atunci urmă o scenă cu neputinţă de descris.

Rocambole îl trase pe Agénor spre el, aplecându-i capul pe pieptul Antoinettei.

Şi tânărul exclamă:

— Îi aud bătăile inimii!

Apoi fu rândul Vandei şi al lui Milon.

Frumoasa Marton căzu în genunchi şi murmură:

— Doamne Dumnezeule, mare este puterea ta!... Şi noi, păcătoşii, am îndrăznit să ne îndoim de tine!...

Inima Antoinettei bătea acum lămurit şi un fel de roşeată începea să-i coloreze obrajii, puţin câte puţin.

— Oh! iubita mea! exclamă Agénor, care vru să se repeadă din nou la Antoinette şi s-o cuprindă în braţe.

Dar Rocambole îl opri.

— Retrageţi-vă toţi! zise el.

Şi cum toţi se depărtau de pat, cuprinşi din nou de nelinişte, Rocambole îi asigură:

— Antoinette trăieşte, zise el şi acum răspund de ea. Dar să nu credeţi că această catalepsie încetează aşa dintr-o dată. Teribilul curare a lucrat foarte repede asupra slabului organism al fetei, şi dacă aş mai fi întârziat încă o oră numai, ar fi fost pierdută... De aceea efectele antidotului nu se vor produce decât cu încetineală.

— Dar când va deschide ochii?... întrebă Agénor, cu vocea întretăiată de emoţie.

— Peste o oră.

În clipa aceea ochii Antoinettei se întredeschiseră uşor.

Rocambole se aplecă şi o răsuflare uşoară ca ultimul suspin al unui suflet ajunse până la urechile sale.

— Îi trebuie căldură!... zise el.

Şi acoperi corpul fetei cu mantaua sa de gentilom oriental.

Tânăra fu lăsată în îngrijirea celor trei femei şi Rocambole ieşi în stradă, făcând semn tovarăşilor săi să-l urmeze.

— O vor dezbrăca, zise el, căldura patului îi este necesară.

Când fură în stradă, Rocambole murmură:

— A fost un moment când am crezut că eram gata să mor!...

— *Stăpâne, stăpâne*, murmură Milon, care plângea cu lacrimi calde, eşti mare!

— Dar cine eşti dumneata, domnule, care te joci astfel cu moartea? întrebă Agénor, luându-i mâinile într-ale sale.

— Sunt un om care se căieşte de răul pe care l-a făcut altă dată, răspunse Rocambole cu simplitate.

În clipa aceea se auziră nişte paşi, în colţul străzii şi o siluetă omenească se desprinse din întunericul nopţii

Omul acesta mergea foarte grăbit dar când fu aproape de poartă se opri:

— Timoléon! strigă Rocambole.

Omul se opri.

— Timoléon!... repetă Agénor, acel mizerabil care a fost instrumentul unchiului meu!...

— Un instrument pe care l-am zdrobit, răspunse Rocambole.

— *Stăpâne*, murmură Timoléon, cu vocea tremurândă, eu mi-am ţinut făgăduiala, dumneata ţi-o vei ţine?

— Da, răspunse Rocambole.

— Fiica mea!... Unde este fiica mea?... întrebă nenorocitul.

— Mâine, la şase dimineaţa, să fii pe drumul Gării de Nord. În gară îl vei întâlni pe Jean măcelarul.

— Şi dânsul îmi va spune unde este fiica mea?

— Va fi la braţul lui şi, în acelaşi timp, îţi va da şi un bilet pentru Londra. Căci, ştii, trebuie să pleci...

— Mă alungi din Paris?

— Nu, zise Rocambole, nu te alung defel; dar, prieteneşte te sfătuiesc să fugi... Poliţia te caută.

— Poliţia!... mă caută pe mine?...

— Şi dacă nu pleci până mâine seară, vei fi arestat.

— Dar ce acuzare mi se aduce? bolborosi Timoléon.

— Eşti acuzat că al furat o sută de mii de franci de la vicontele

Carol de Morlux; cred că îţi aminteşti; faimosul furt pe care ai încercat să-l pui în spinarea foştilor *Valeţi de Cupă*!

Şi Rocambole, care cu puţină vreme în urmă trecuse prin nişte torturi nemaipomenite, Rocambole care îşi simţea încă inima bătându-i să-i spargă pieptul, avu un acces subit de ilaritate.

— Eram ceva mai tari decât atâta, dragul meu, îi zise dânsul. Dar, crede-mă, nu pierde timpul, căci poliţia are o probă neîndoielnică despre culpabilitatea ta.

— Ce probă?

— Portofelul furat de la domnul de Morlux, care a fost găsit în apartamentul tău... Trebuia să fii pedepsit într-un fel...

Timoléon scoase un urlet de furie şi se depărtă în fugă...

. . . .

În clipa aceea frumoasa Marton alergă strigând:

— Veniţi repede!... domnişoara deschide ochii...

Agénor intră cel dintâi şi se repezi spre pat.

Antoinette se agita convulsiv, mişcându-şi braţele şi buzele.

La un semn al lui Rocambole, Vanda îi ridică capul mai sus.

Din nou, cei din jurul patului fură cuprinşi de nerăbdare şi de nelinişte.

Deodată, dintre buzele Antoinettei ieşiră câteva sunete confuze, nearticulate, apoi sunetele deveniră mai distincte şi se auziră chiar câteva cuvinte clare.

— Sunt oare în paradis? murmură tânăra fată.

— Ah! exclamă Milon, e vocea mamei sale.

Agénor îngenunchease lângă pat şi acoperea mâna Antoinettei de sărutări fierbinţi.

— Unde sunt?... repetă tânăra fată.

Dar ochii nu-i deschisese încă.

După o pauză, murmură din nou:

— Da, sunt moartă... văd bine să sunt moartă... dar cum eram nevinovată, trebuie să fiu în paradis...

— Antoinette!... scumpă Antoinette! murmură Agénor.

Deodată pleoapele tinerei fete se ridicară şi ochii fixară o privire asupra lui Agénor.

— Dumneata!... murmură dânsa în extaz.

— Paradisul a coborât pe pământ, zise Agénor.

— Paradisul e dragostea... murmură Rocambole.

După care se depărtară de patul Antoinettei reînviată — care nu-l vedea şi nu-l auzea decât pe scumpul ei Agénor — se depărtau palizi şi tăcuţi ca îngerii din înălţimea cerului căzuţi în abis, pentru a se

retrage în colţul cel mai întunecos al camerei: frumoasa Marton, ocnaşul Rocambole.

Dumnezeu le închidea templul dragostei, templul iubirii cu o poartă de aramă.

Sfârşitul episodului „b. Orfanele”
seria „V. REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE”

INDEX NUME PERSOANE ŞI LOCURI

NUME PERSOANE

. Morlux, Carol de Morlux, viconte - frate dna Miller
. Morlux, Philippe de Morlux, baron – frate dna Miller
. Nineta (Prévost, baroana Cherkoff, Vanda) – amanta lui Cocodès
. Noël Durand, Cocorico – lucrător ocna Toulon, omul lui Rocambole
. Oscar de Marigny
. Philippe – portar casa Antoinette + Raynaud
. Raynaud – directoare pension lui Antoinette
. Sofia Miller, baroneasa – mama gemenelor Antoinette + Madeleine
. Timoléon – fost hoţ, apoi agent de poliţie
. Turpin – gardian Toulon

NUME BANDIŢI

. Fanfan
. Joseph, Jean-Joseph – amantul lui Madeleine Chivotte
. Lolo – omul lui Timoléon
. Madeleine Chivotte (Cenuşăreasa)
. Marceline – soţia lui Rigolo
. Marton, frumoasa Marton
. Philippette
. Pignolet – fost camarad al lui Rigolo
. Raquette – trepăduş, omul lui Timoléon
. Rigolette – amanta lui Pignolet
. Rigolo – soţul lui Marceline

NUME LOCURI

. Angoulême – strada
. Anjou – strada
. Anjou-Saint-Honoré – strada
. Asperges – club
. Café-Anglais – club
. Caillou – strada
. Champ-de-Mars – strada
. Champs-Élysées – strada
. Cléry – strada
. Clichy – strada
. Clignancourt – cartier
. Goutte-d’Or – strada
. Grenelle – strada
. Haussmann – bulevard
. Maison d’Or – restaurant-cafe în Bd Italienilor

. Malesherbes – bulevard
. Montmartre – mahala, cartier
. Neuve-Saint-Augustin – strada
. Notre-Dame-des-Victoires – strada
. Pépinière – strada
. Petits-Carreaux – strada
. Rennes – localitate
. Saint-Augustin – strada
. Saint-Germain – foburg
. Saint-Germain-l'Auxerois – strada
. Saint-Honoré – strada, cartier
. Saint-Lazare – strada
. Saint-Martin – foburg
. Suresnes – strada
. Toulon, Toulonul – ocnă, oraş

NOTE

. forburg, forburgul – cartier
. trepăduş – un om care urmăreşte pe cineva.

CUPRINSUL

PARTEA ÎNTÂI - ANTOINETTE

CUPRINSUL
seriei a V-a

REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE
[La Résurrection de Rocambole]

(apărut foileton în „Le Petit Journal”,
în perioada 1865-1866)